

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LISA
JACKSON

THE
GIRL
WHO
SURVIVED

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Lisa Jackson tarafından yazılan kitaplar

Tek Başına

BAKALIM SON
ÇIĞLIĞI NASIL
ATACAK?
KORKMUŞ
FISILTILARLA
KOŞMAK
İKİ KEZ ÖPÜŞÜLDÜ
KONUŞULMADI
DERİN
DONDURUCU
ÖLÜMCÜL YANIK
MERHAMETSİZCE
ÖLME OLASILIĞI EN
YÜKSEK
EVİNİZE YAKIN BİLMEK
İSTEMEZSİNİZ
INTIKAMINI ALDIKTAN
SONRA
ACIMASIZCA
TEPKİ
VERECEKSİN
SON BİR NEFES
YALANCI, YALANCI
PARANOYA
K KISKANÇ
GÜVENSİZ
LIK
NOEL BABADAN TEK İSTEDİĞİM
KORKMAK
HAYATTA KALAN KIZ

Cahill Ailesi Romanları

KEŞKE NEREDEYSE
ÖLDÜĞÜNÜ
BİLSEYDİ.
BANA İHANET ETTİN.

Rick Bentz/ Reuben Montoya Romanları

SICAK KANLI
SOĞUK KANLI
ÜRPERTİ
MUTLAK KORKU
KAYIP RUHLAR
MALİCE
ŞEYTANİ
ASLA YALNIZ ÖLME

**Pierce Reed / Nikki
Gillette Romanları**

BİR GECE ÖNCE, BİR
SABAH SONRA SÖYLE
BANA.
ÜÇÜNCÜ MEZAR

**Selena Alvarez/
Regan Pescoli Romanları**

ÖLÜME TERK
EDİLMEK ÖLÜME
SEÇİLMEK
ÖLMEK İÇİN
DOĞMUŞ
ÖLMEKTEN
KORKUYOR
ÖLMEYE HAZIR
ÖLMEYİ HAK
EDİYOR ÖLMEYİ
BEKLIYOR ÖLMEYE
ISTEKLI

**Nancy Bush ile
Wicked Serisi**

KÖTÜ OYUN
KÖTÜ
YALANLAR
KÖTÜ BİR ŞEY KÖTÜ
YOLLAR

**Nancy Bush ve Rosalind Noonan ile
Wyoming Serisi**

UĞURSUZ
UĞURSUZ

Nancy Bush ile
SON BİR NEFES, AYAKTA
KALAN SON KIZ

Kensington Publishing Corp. tarafından yayımlanmıştır.

İçindekiler

[Ayrıca](#) .
[göreBaşlık](#)
[Sayfasına](#)
[Telif Hakkı Sayfası](#)

[BÖLÜM 1](#)
[BÖLÜM 2](#)
[BÖLÜM 3](#)
[BÖLÜM 4](#)
[BÖLÜM 5](#)
[BÖLÜM 6](#)
[BÖLÜM 7](#)
[BÖLÜM 8](#)
[BÖLÜM 9](#)
[BÖLÜM 10](#)
[BÖLÜM 11](#)
[BÖLÜM 12](#)
[BÖLÜM 13](#)
[BÖLÜM 14](#)
[BÖLÜM 15](#)
[BÖLÜM 16](#)
[BÖLÜM 17](#)
[BÖLÜM 18](#)
[BÖLÜM 19](#)
[BÖLÜM 20](#)
[BÖLÜM 21](#)
[BÖLÜM 22](#)
[BÖLÜM 23](#)
[BÖLÜM 24](#)
[BÖLÜM 25](#)
[BÖLÜM 26](#)
[BÖLÜM 27](#)
[BÖLÜM 28](#)
[BÖLÜM 29](#)
[BÖLÜM 30](#)
[BÖLÜM 31](#)

BÖLÜM 32

BÖLÜM 33

BÖLÜM 34

BÖLÜM 35

BÖLÜM 36 SONSÖZ

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen rastlantısalıdır.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, söz konusu kişi veya kişiler yalnızca modellerdir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımazlar.

KENSINGTON KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Yayıncılık A.Ş.
119 West 40th Street New
York, NY 10019

Telif Hakkı© 2022 by Lisa Jackson, LLC

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Kitap logolu K US Pat. & TM Off.

Kongre Kütüphanesi Kart Katalog Numarası: 2022931849 ISBN: 978-1-4967-3743-4

İlk Kensington Ciltli Baskı: Temmuz 2022 ISBN:

978-1-4967-3981-0 (ticari)

ISBN: 978-1-4967-3743-4 (e-kitap)

BÖLÜM 1

*Hood Dağı, Oregon
Yirmi Yıl Önce*

Creeeaaak!

Kara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

O da neydi öyle?

Gözlerini kısarak karanlığa baktı.

"Tek kelime etme."

Çığlık atmaya başladı.

Ama bir el ağzını kapattı. Sertçe.

"Şşşt!"

Marlie mi? Kız kardeşi onu tutuyor, başını yastıklara yaslamaya mı zorluyordu?

Mücadele etmeye başladı.

"Kes şunu! Sadece dinle ve bir şey söyleme!" Uyarı kulağına fısıldanmıştı. Sıcak nefes tenine değiyordu. "Beni dinle." Sesi acildi. Bu bir şaka değildi, Kara'nın üç ağabeyinin maskaralıklarıyla büyüdüğü türden bir şaka da değildi. Annesi onlara "Avuç dolusu" diyordu. "Suçlular," demişti babası.

Ama şimdi sadece Marlie vardı ve o çok korkmuştu. Marlie, "Sadece dediğimi yap," diye uyardı. "Soru sormak yok. Tartışmak yok. Bu ciddi bir mesele Kara-Ayı, o yüzden sesini çıkarma."

Neden?

Marlie sanki Kara'nın aklından geçenleri okumuş gibi, "Şimdi açıklayamam, sadece bana güven. Sen akıllı bir kızsın. Bütün öğretmenler böyle söylüyor, değil mi? Senin yaşındaki çocuklardan çok daha ileride olduğunu? O yüzden dediğimi yap, tamam mı? Şimdi, hadi."

Kara başını salladı, saçları yastığına çarparak hışırdadı, gözleri ince ışığa alışmaya çalışıyordu. Marlie'yi bu kadar korkutan her neyse halledilebilirdi. Annesi ne yapacağını bilirdi.

"Gürültü yapmayacaksın, tamam mı? Anladın mı?"

Marlie elini kaldırdı ve Kara kendini tutamadı. "Ne-?" diye fısıldamaya başladı ve Marlie'nin eli geri döndü. Daha sert. Kara'yı tekrar çarşaflara bastırdı.

"Sadece beni dinle!" Marlie sıkılmış dişlerinin arasından ısrar etti. Keskin ve çaresiz yalvarışı Kara'yı durdurdu. Annesi zaman zaman büyük kızı "drama kraliçesi" olmakla suçlasa da, bu sefer durum farklıydı. Marlie farklıydı. Ölümüne korkuyordu.

Kara bunu hissetti.

Kıpırdamadan yattı.

"Saklanmalısın. Şimdi."

Saklanmak mı?

"*Hemen şimdi.* Anladın mı?" Gözleri

irileşen Kara başını salladı.

"Ve burada olamaz." Marlie elini Kara'nın yüzünden çekmeye başladı.

"Neden? Annem nerede? ?" Kara fısıltılı bir telaşla söyledi. Kendine engel olamadı.

"Kahretsin! Dur! Dur! Kara, *lütfe*!" Marlie'nin eli yine küçük kız kardeşinin ağzındaydı. Daha sert. Kara'nın başını yastığa geri bastırdı. "Soru sormak yok! Seni duyacaklar!"

Kim duyacaktı? Onu kim duyacaktı?

Kara'nın kalbi çılgınca atıyordu. Korku kanını donduruyordu. "Sadece benimle gel ve tek kelime etme! Ciddiyim, Kara. İşte burada kötü insanlar var. Sizi bulamazlar. Bulurlarsa sana zarar verirler, anlıyor musun?" Marlie'nin yüzü yaklaştı ve karanlık yatak odasında bile Kara, Marlie'nin mavi gözlerinin korkuyla yuvarlaklaştığını gördü. Kot pantolon ve sweatshirt giymişti, sarı saçları tek bir örgü halinde toplanmıştı.

Kara başını şiddetle salladı.

"Pekâlâ. Bu son kez olacak," diye uyardı Marlie. "Anladın mı?" Kara yavaşça başını salladı. Aklını kaçırarak kadar korkmuştu.

"Sessiz olacağına söz ver."

Kara boğazında büyüyen yumruya karşı yutkundu ama yine başını salladı.

"Seni seviyorum, Kara-Ayı. . . . Gelip seni alacağım. Söz veriyorum." Marlie bir an tereddüt etti, sonra elini geri çekti.

Kara konuşmadı.

"Tamam." Marlie ay ışığının kalın kar örtüsü üzerinde oynadığı pencereden dışarı baktı, sonra Kara'nın avucunu yakaladı. "Haydi!" Çekiştirdi ama Kara'nın daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Yatak kıyafetlerinin karmaşasından kurtulmak için çabaladı. Marlie'nin yatağının yanından sürünerek geçtiler; Kara karanlıkta bile buruşuk örtünün üzerine düzgünce istiflenmiş birkaç giysi yığını görebiliyordu. Marlie'nin botları bile yatağın üzerindeydi. Gerçi şimdi o da Kara gibi yalınayaktı.

Böylece ayak sesleri duyulmayacaktı.

Kara'nın kanı buza dönüştü. Bu yanılttı. Çok yanılttı. Bir oyuncağa, muhtemelen bir Barbie ayakkabısına bastı ama Marlie koridorun kapısını açarken dilini tuttu.

Sönmekte olan ateşten yükselen odun dumanı kokusuyla birlikte, alt kattan bir Noel şarkısının belli belirsiz sesleri süzülüyordu.

"Sessiz gece ..."

Marlie karanlığın içine baktı.

"Kutsal gece ..."

Derin bir nefes alan Marlie, Kara'nın elini sıktı ve "Gidelim" diye fısıldadı. Küçük kız kardeşini karanlık, dar koridora çekti, erkeklerin odalarının kapalı kapılarını geçerek koridorun en ucuna, merdivenlerin birinci kata doğru kıvrıldığı, ışığın aşağıdan ürkütücü bir şekilde yukarı kıvrıldığı, korkuluğun hemen ötesinde anne ve babanın yatak odasının büyük kapılarının olduğu yere doğru ilerledi.

"Her şey sakın . . ."

Bir an için Kara'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Marlie onu annesini almaya götürüyordu ama hayır. Aşağıya inen merdivenden önceki son kapıda durdu, her zaman kilitli olan kapıya, tavan arasına ve yukarıdaki kullanılmayan odalara açılan kapıya.

Ne?

HAYIR

!

"Her şey aydınlık ..."

Kara tereddüt etti. Oraya çıkmayacaktı! *Hayır, hayır, hayır!*

İtiraz etmeye başlamıştı ki Marlie onunla göz göze geldi ve çeliği kesebilecek bir bakış fırlattı.

Bong!

Kara gürültüyle sıçradı, kalbi küt küt atıyordu.

Ama bu sadece ön kapının yanındaki büyükbabanın saatiydi ve müziği bastırarak saatleri çalışıyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı Marlie nefesinin altından ve dar ahşap basamakları yavaşça çıkarken Kara'yı arkasından çekti.

Bong!

"Marlie, hayır," diye fısıldadı Kara, her adımda ateşinin düştüğünü hissederek.

"Başka seçeneğimiz yok!" Marlie tersledi, üçüncü kata ulaştıklarında sesi hâlâ kısıktı.

Işığı yakmak yerine cebinden küçük bir el feneri çıkarıp açtı, ince ışını örtülü mobilyaların ve kutuların, unutulmuş lambaların ve kitap yığınlarının, kullanılmayan giysilerin açık torbalarının üzerinden kayıyordu. Annesine göre burası bir zamanlar hizmetçilerin odası olmasına rağmen, ailesi fazladan alanı depo olarak kullanıyordu. "Keşke," diye eklemişti annem, "yamalı bohça ailesinin" tüm üyelerini o bölgenin yasak olduğu ve güvenli olmadığı konusunda uyarırken bir sigara yakarak. "Oraya asla çıkmayın. Çıkarsanız ciddi bir ceza alırsınız. Anladınız mı beni? Ciddi."

Tabii ki tehdidi işe yaramamıştı.

Elbette hepsi buraya gizlice gelip keşfe çıkmışlardı.

Burası yasak bölge ilan edilmiş olmasına rağmen, kardeşleri sürekli buraya tırmanıyordu ve Kara da birbirine bağlı odalardan oluşan tavşan kovuğunda yolunu bilecek kadar sık dolaşmıştı. Ama bu gece, karanlıkta, soğuk odalar uğursuz ve şeytani görünüyordu, kapalı kapılar dar koridoru koruyan nöbetçiler gibi duruyordu.

Bong!

"Annem nerede?" diye tekrar sordu panikle savaşılarak.

Marlie ona baktı ve başını salladı. Bir parmağını dudaklarına götürerek Kara'ya sessiz olması gerektiğini hatırlattı, sonra onu üçüncü katın çıplak zemininde endişeyle çekti.

Bu yanılttı.

Gerçekten
yanılttı.

Koridorun en ucunda çok daha dar ve yakın bir merdiven daha vardı. Sıkıştı. Aşağı doğru yuvarlandı ve mutfakta son buldu. Kara kısa bir an için mutfığa gideceklerini düşündü.

Arka yoldan aşağı inmek, az önce yukarı çıktıkları için aptalca görünüyordu ama Marlie'nin başka planları vardı. Basamaklara varmadan hemen önce, tavan arasına açılan küçük dolap benzeri girişte durdu.

Kara'nın kötü hisleri daha da kötüleşti. "Ne yapıyorsun-?"

Marlie kot pantolonunun n cebinden bir anahtar çıkardı ve kilide soktu. Bir saniye sonra tavan arası kapısı gıcırdayarak açıldı. "Hadi ama."

Kara geri çekildi ve başını salladı. "İstemiyorum." Marlie kesinlikle-

"Umurumda değil." Marlie onu zorla dar kapıdan içeri çekti ve kapıyı arkalarından kapattı.

"Bu da ne böyle?" "Küfür etme."

"Ama-"

"Bak. Seni kurtarıyorum. Bizi." Eski düğmeyi çevirdiğinde yüksek bir klik sesi duyuldu. Hiçbir şey olmadı.

Karanlıkta dururlarken Marlie, "Kahretsin," diye mırıldandı. "Küfür etme," diye karşılık verdi Kara. "Peki bizi neyden kurtaracak?"

"şşşt. Sessiz ol. Bilmek istemezsin."

"Evet! Evet, istiyorum! Anlat bana!"

"Bak, bu biraz karışık." Marlie tereddüt etti. "Ve korkutucu."

"Evet ve gerçekten korkutucu." El fenerini tekrar yaktı, böylece yukarı doğru kıvrılan merdivenleri görebildiler. Basamaklar dikti ve Kara'nın ayağının ancak sığabileceği genişlikteydi; saçakların altındaki çatı katına çıkan eski, çürük bir merdivendi. Dar alan buz gibiydi ve zift gibi karanlıktı.

"Oraya ıkmayacağım."

"Tabii ki çıkacaksın. Gel hadi." Bu çok kötüydü.

Kara'nın tüyleri diken diken oldu ve tartışmak istese de yapmadı. Marlie'nin ses tonu, ona hiç benzemiyordu ama her zaman asi olan Kara'yı itaatkr kıldı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya zorladı. Marlie'nin elinde küçük bir el feneri vardı ve zayıf ışını yolu aydınlatıyordu.

Merdivenlerin tepesinde, Kara'nın yaralarının tnediğinden emin olduğu eğimli tavanların altında Marlie durdu ve Kara'yı

Çatı katının döşeme tahtaları, bir basamak aşağıda duraksarken, böylece göz göze, burun buruna geldiler. El fenerini yüzüne yaklaştırarak yüz hatlarını gölgede bıraktı, çenesindeki küçük gamzenin gölgelenmesine neden oldu ve tıpkı ağabeyleri Jonas'ın hayalet hikâyeleri anlatırken ürkütücü bir etki yaratmak için yüzünün altına tuttuğu el fenerine benzer ürkütücü bir maske yarattı.

Ama bu gece farklıydı.

Bu gece bir oyun değildi. Kara bu kadarını biliyordu.

"Burada kalmalı ve benim dönmemi beklemelisin." "Hayır!"

"Sadece kısa bir süre için."

Kara başını salladı. "Annemi istiyorum."

"Biliyorum ama sana bunun olmayacağını söyledim zaten."

"Neden?" Panik kalbinde kabardı. "Beni burada yalnız bırakmayacaksın."

"Sadece kısa bir süreliğine." "Hayır!"

"Kara-"

"Ben burada kalmıyorum. Bunu neden söyledin ki?" Kara talep etti.

"Sadece güvenli olduğundan emin olmalıyım, tamam mı?" "Hayır, tamam değil."

"O zaman gelip seni alacağım. Söz veriyorum."

"Neyden güvende?" Kara korkarak ağladı. Kardeşleri ne zaman "söz veriyorum" diye ekleseler, doğruyu söylemedikleri içindi. "Burada kötü insanlar olduğunu söylemiştin. Kim?"

"Gerçekten bilmiyorum."

"Ne yapıyorlar?"

"Ben değilim. Bilmiyorum. Emin değilim, ama şunu biliyorum, gerçekten kötü bir şey var, Kara."

"Ne? Kötü olan ne?"

"Bilmiyorum."

"Ve burada."

"Ben ... evet ... lütfen, sadece dediğimi yap."

Kara kız kardeşinin gerçeklerden kaçtığından şüpheleniyordu. "Annem ve babam nerede?"

Bir çırpıda. "Dışarıdalar."

"Yalancı." Marlie neden ona yalan söylüyordu? "Kara-"

"Jonas, Sam ve Donner ne olacak?" Kara telaşla sordu. Büyük üvey kardeşleri. Hepsi daha önce buradaydı. Onları yemekte ve sonrasında görmüştü. Donner ve Sam müzik dinliyor, video oyunları oynuyor, hatta belki de içiyorlardı; yalnız Jonas ise odasında ninja hareketlerini ya da her zaman yaptığı şeyi çalışıyordu. Sam onunla dalga geçmiş, ona Jonas Joe-Judo diye seslenmişti. Jonas bundan nefret ederdi.

Marlie, "Herkes gitmiş," dedi.

"Gitmiş mi?" Noel arifesinde mi? Bu pek doğru gelmedi. "O zaman neden korkuyorsun?"

Marlie endişeyle dudaklarını yaladı. Sesi fısıltıların en merhametlisiydi. "Dediğim gibi, burada biri var. Başka biri. Kötü biri."

"Kim? Nereden biliyorsun?" Bu çılgınlıktı. "Ama az önce herkesin 'dışarıda' olduğunu söyledin ve şimdi ... Beni korkutuyorsun."

"Güzel."

"Annemi istiyorum."

"Sana burada olmadığını söyledim!" Marlie'nin sesi hâlâ fısıltı gibiydi ama bir tonu vardı. Annemin Kara'nın kardeşlerine kızdığı ya da **s i n i r l e n d i ğ i** zamanki gibi. "Sadece beni dinle, tamam mı? Güvenli olana kadar bir süre burada kalacaksın, sonra geri döneceğim ve-"

"Hayır!" Marlie onu burada, gecenin bir yarısı, yapayalnız mı bırakacaktı?

Marlie yine, "Sadece bir süreliğine," diyordu ama Kara şiddetle başını sallıyordu.

"Hayır, hayır! Yapamazsın. Beni bırakma!" Çılgına dönen Kara kız kardeşini çılgınca tırmaladı. Marlie bunu neden yapıyordu? Neden mi? Yedi yaşındayken neden terk edildiğini anlamıyordu. Tek başına. Burada, küf gibi kokan, tozla kaplı ve muhtemelen örümceklere, farelere, eşek arılarına ve dünyadaki diğer tüm iğrenç şeylere ev sahipliği yapan bu karanlık, korkunç tavan arasında. "Burada yalnız kalmayacağım, Mar-"

"Şşş. Sessiz ol!" Marlie'nin elleri Kara'nın kollarının üzerinde sıkılaştı.

"Lütfen-"

"Dinleyin!" Marlie'nin sesi keskindi. Bir yılanın uyarı tıslaması gibi bir fısıltıydı.

Kara'yı sarstı. Parmakları Kara'nın pijamasının uzun kollarını deldi.

"Ah!"

"Tek kelime etme Kara-Ayı. Sessiz ol. Beni duyuyor musun? Ben ciddiğim."

"Ama beni burada bırakamazsın." Çatının saçaklarının altındaki bu soğuk ve cereyanlı yerde olmaz. "Donarım!"

"Donmayacaksın."

Bu doğru değildi. Kara neredeyse sekiz yaşında olabilirdi ama bunun yanlış olduğunu biliyordu. Tamamen yanlış. "Yalan söylüyorsun!"

Marlie onun kolunu öyle sert kavradı ki Kara el fenerini düşürdü ve fener merdivenlerden aşağı yuvarlandı. "Lanet olsun," diye küfretti. "Kara, bir kez olsun sana söyleneni yap." Ve sonra gitti, merdivenlerden aşağı kaçarken neredeyse el fenerine takılıp düşüyordu.

Kara peşinden gitti ama bir adım geride kaldı ve Marlie kapıya önce ulaştı, içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Tık.

Kara kapının kolunu tuttu ama kapı hareket etmedi.

Kilitli mi? Kapı kilitli mi? Marlie beni içeri mi kilitledi?

Marlie'nin hızla uzaklaşan ayak seslerini duyduğunda öfke ve korku içini yaktı.

Hayır, hayır, hayır! "Marlie!" Kapı kolunu tıkırdattı ve kapıya vurdu, sonra öfkesi biraz yatışınca daha iyi düşündü. Bu bir şaka değildi. Yanlış bir şeyler vardı. Cidden yanlış. Şeytani bir şey. Korkusunu bastırdı ve gözlerinde oluşan öfkeli yaşları bir kenara itti. Kollarının, kız kardeşinin parmaklarının sıkıldığı yerleri ağrıyordu.

Çığlık atmak, bağırarak, yumruklarını kapıya vurmak istiyordu ki biri onu duysun, bu eğimli tavanlı hapisaneden kaçabilsin ve tekrar nefes alabilsin.

Ama yapamadı. Marlie'nin ölümün sesi gibi fısıldanan sözleri aklından geçti. "Karmaşık ve gerçekten korkutucu."

Titreyerek dudağını ısırđı ve dünyanın geri kalanıyla arasında karanlık bir bariyer olan kapıya baktı. Burada öylece oturup bekleyemezdi.

Ya Marlie'nin eve girdiğini düşündüğü kişi merdivenlerden yukarı çıkıp onu bulursa?

Ya Marlie'ye zarar verirse? Ya onu *öldürdü*yse? Kara'nın kalbi burkuldu.

Bir kez daha annesini ve babasını diledi. Onlar ne yapacaklarını bilirlerdi. Ama Marlie'ye göre onlar gitmişti ve Marlie yalan söylemezdi. Bu konuda değil.

Yoksa söyler miydi?

Dişlerini gıcırdatan, kalbi düzensiz bir şekilde çarpan Kara feneri kaptı ve kapıya baktı, titriyor ve kalbinin vahşi atışından bir şey, herhangi bir şey duymaya çalışıyordu. Derisi ürperdi.

En alt basamağa oturdu, küçük el fenerini bir açıp bir kapattı, sarımsı ışığının kapının arkasını bir saniyeliğine aydınlatmasını izledikten sonra tekrar karanlığa gömüldü.

Açı

k.

Kap

alı.

Açı

k.

Tık, tık, tık.

Feneri her açtığında ışık daha da zayıflıyordu.

Burada öylece oturup el fenerinin pilleri bitene kadar bekleyemezdi. Ya Marlie hiç geri dönmezse?

Kara kapının kolunu çılgınca sallamak, bağırarak ve kapıyı yumruklamak istedi. Tekrar kapı koluna uzandı, parmakları soğuk kolun üzerinde kıvrıldı. Ama kendini durdurdu. Bunun hiçbir yararı olmayacaktı. Ve muhtemelen istenmeyen dikkatlere neden olacaktı. Hayır, akıllı olmalıydı. Kaçmak için başka bir yol bulmalıydı.

Kararlı bir şekilde cılız basamakları tekrar tırmanarak tavan arasına çıktı; burada yukarıda tek bir yuvarlak pencere vardı ve soluk ay ışığı her yere yığılmış tozlu, unutulmuş kutulara en cılız ışığı veriyordu. Kutuların ve sandıkların üzerlerine Kara'nın bazılarını okuyabildiği kelimeler karalanmıştı: *Kitaplar. Giysiler. Ofis.* Ya da isimlerle işaretlenmişti: *Sam Jr. Jonas. Donner. Marlie.* Kız kardeşi ve erkek kardeşleri. Onun için bir kutu yok, en küçüğü.

Hem annenin hem de babanın tek çocuğu. Henüz değil. Uzak köşede bir şeyin, *canlı* bir şeyin hışirtısını duydu. Ahşap zeminde minik pençeler. Bir sincap mı? Ya da bir fare... ya da bir sıçan?

Ürperdi ve bir kutuyu karıştıırken o sesi duydu - alt kattan yükselen korkunç, kan dondurucu bir çığlık.

"AAAAHHHHHGGG!"

Kara sıçradı. Neredeyse altına işiyordu. Korkunç feryat evin içinde yankılanırken nefesini içine çekti.

Neydi o? Kimdi o? Marlie mi?

Annesi mi?

Yoksa başka biri mi?

Güm!

Ev sarsıldı.

Gerçekten büyük bir şey düşmüştü.

Kara'nın ağızı toza döndü ve gözyaşlarına karşı gözlerini kırıştırdı.

Bir ceset miydi?

Yaralanıp çığlık atan ve sonra düşen biri mi?

Marlie mi?

"Anne," diye mırıldandı hıçkırıklar arasında.

Bebek gibi davranma.

Nabızı hızla atıyor, korku onu neredeyse felç ediyordu, el fenerinin ince ışığını tekrar kutuların üzerinde gezdirmek için kendini zorladı ve üzerinde *Ofis* yazan kutuyu gördü. Kapalıydı, karton kapakları katlanmıştı ama aralıktı. Işığı içeriye tuttu ve sararmış kâğıtlar, eski bir zimba, zarflar, bir bant dispenseri ve bir çift tozlu makas gördü. Makası ve bazı kâğıtları bir arada tutan bir ataşı aldı, sonra sessizce merdivenlerden inerek kapıya doğru ilerledi.

Jonas'ın onu gözetlediği sırada kilitli banyo kapısında yaptığını gördüğü gibi, ataşı aldı, elinden geldiğince düzeltti ve kolun altındaki küçük deliğe soktu. Bunu daha önce Sam Junior ve Donner'ın odasında bir kez denemiş ve işe yaramıştı ve şimdi ... kapının diğer tarafından gelen başka bir ses duymak için gerilirken küçük teli oynattı, kilidin içinde çalıştırdı.

Hadi, hadi, dedi sessizce kendi kendine, teli bir kez dışarı çektikten sonra delikten geri kaydırdı ve hafifçe döndürdü .

. . hareket ettiğini hissetti. Yumuşak bir *klik* sesiyle kilit açıldı ve korkusunu yenerek derin bir nefes aldı, bir elinde makasını tuttu ve kapıyı iterek açtı.

2. BÖLÜM

Koridor boştu.

Ve neredeyse karanlıktı, tek ışık uzak uçtan geliyordu, burada gölgeli bir aydınlatma merdivenden yukarı doğru sürünüyordu.

Yalnız olduğumuzu sanmıyorum. . . .

Kara daha önce bu eski evde gizlice dolaşırken yüzlerce kez yaptığı gibi dudaklarını yaladı. Küçük merdivene doğru ilerledi ve karanlıkta basamaklardan aşağı süzüldü, teni vücuduna dar geliyordu, ciğerleri zorlukla nefes alabiliyordu.

İkinci kata çıktı ve yatak odasına girerken müziğin sesini belli belirsiz duydu. Oda boştu ama el fenerinin ışığını odanın üzerinde gezdirdiğinde, giysi yığınının hâlâ Marlie'nin yatağının üzerinde olduğunu fark etti. Katlanmış giysiler ve botlar açık valizinin yanındaydı. Kendi yatağı da bıraktığı gibiydi, örtüler arkaya atılmış ve buruşmuştu.

Ama kız kardeşi içeride
değildi. Dudağını ısırdı.

Korkuyla savaştı.

Aynı Noel şarkısının evin içine sızan tınlarını duydu.

". . . Her şey sakın, her şey aydınlık ..."

Zorlukla nefes alarak koridor boyunca Jonas'ın odasına doğru ilerledi. Yatak odalarının en küçüğüydü ve her zamankinden daha dağınıktı. Yatak toplanmamıştı, masasının üzerinde ıvır zıvır vardı, giysiler ve oyunlar yere atılmıştı ve ... Oh, Tanrım! El fenerinin ışığını yansıtan göz kırpmayan bir göz.

El fenerini düşürdü ve bir çığlık attı. Tam kapıya doğru geri çekilirken, duvara monte edilmiş ve şimdi yerde duran, boynuzlarıyla desteklenmiş bir geyik kafasına baktığını fark etti.

Kahretsin!

Kalbi sanki göğsünden fırlayacakmış gibi hissetti.

Bu sadece bir geyikti. Çoktan ölmüştü. Bu evin her yerinde aptal ölü hayvanlar vardı ve bunlar onu her zaman ürkütmüştü. O

feneri kaptı ve ışını dağınıklığın geri kalanı üzerinde gezdirdi. Geyiğin kafasından az ötede, yarı sarhoş bir Gatorade şişesine yaslanmış, tüyleri her yere yayılmış bir kartal duruyordu ve kuşun duvardaki tüneğinden düşmekle kalmadığını, kesilip kafasının koparıldığını fark etti. Kıvrık pençeleriyle gövdesi hâlâ sehpaye bağlıydı ama kafası ayrılmıştı, keskin gagası halıyı kazıyor, cam gibi gözleri kınıyordu.

İçi su topladı ve el fenerinin ışığını Jonas'ın dolabının üzerindeki duvara, bir kılıcın monte edildiği noktaya tuttu. Silah çok eski bir savaştan kalma bir kalıntıydı. Silahın asla ele alınmaması, duvardaki yerinden indirilmemesi gerekiyordu.

Asla.

Şimdi ise kayıptı.

Kara buna şaşırمامıştı.

Daha bu öğleden sonra Kara kapısı aralık olan odasının önünden geçerken onu elinde kılıçla görmüştü ve sanki bir tür fantezi savaşındaymış gibi kılıcı savuruyor ve onunla hamle yapıyordu. Ninja ya da onun gibi bir şey.

Aptal, diye düşünmüştü o zaman.

Şimdi ölesiye korkuyordu.

Parmakları makasın sapını sıkıca kavradı.

Yan oda iki ağabeyine aitti. Donner. O aslında Marlie'nin kardeşiydi, ikisi de annelerinin çocuklarıydı. Annem onları babamla evlenmeden önce doğurmuştu. Sam Junior ve Jonas da kardeşti. Babalarının oğulları. Onların farklı bir "gerçek" anneleri vardı. Geriye Kara kalıyordu, hem annesinin hem de babasının tek çocuğu.

Bunun bir önemi yoktu.

En azından onun için.

Ve kesinlikle şimdi de değil.

Tek dileği onlardan herhangi birini bulabilmektir.

Büyük oğlanların odası her zamanki gibiydi; buruşuk çarşaflar ve yere kayan örtüler, giysiler, ayakkabılar, botlar, şekerleme ambalajları ve teneke kutularla doluydu. Sam Junior'ın sırt çantası yatağının ayakucuna itilmişti, yeni

Şifonyerin üzerinde Nokia cep telefonu. İkisi arasında her zaman daha derli toplu olan oydu ve yeni telefonu asla yanında olmazdı. Peki neden bırakmıştı?

El fenerinin sönmekte olan ışığını odanın üzerinde gezdirirken boğazı düğümlendi. Donner'ın alanı harabeye dönmüştü. Küçük bir pizza kutusu çoktan boşalmış, bir paket sigara yastığının altına kısmen gizlenmişti.

Sinirleri kopma noktasına gelmişti, tekrar koridora çıktı ve müziği bir kez daha duydu.

"Cennetin uzaklarından zaferler akıyor ..."

Alt kattaki CD çalardan geliyordu.

Yüreği ağzına gelen Kara, devasa giriş ve yaşam alanından yukarı doğru kıvrılan devasa oyma merdivenden kaçınarak yeniden hizmetkârların merdivenlerine yöneldi. Bunun yerine, arka basamaklardan sessizce aşağı, hiçbir ışığın yanmadığı mutfağa indi. Tek aydınlık dışarıdan, ay ışığının kar üzerinde yansıdığı yerden geliyordu. Sessizce ayaklı adanın yanından geçti, sonra bir kemerin altından geçerek uşağın kilerinden dışarı açılan Fransız kapılarına kadar uzanan devasa bir masanın bulunduğu yemek alanına geçti. Camlı pencerelerden, ötesinde gölün parıldadığı verandada kalın bir kar örtüsü gördü, karla kabuk bağlamış köknar ve çam ağaçlarının seyrek ağaçlarıyla kısmen gizlenmişti.

İçeride masa ertesi gün için hazırlanmıştı; kristal bardaklar, babasının daha önce şöminede yaktığı ateşin kalan közlerinden gelen ışıkla kıpkırmızı parlıyordu. Babasının şöminenin yanındaki gömme dolaptan aldığı odunları istiflemesini ve alevler tutuşup çıtırdayana kadar eski gazete ve çıraları yakmasını izlemişti. Duman kokusu burada daha güçlüydü ve başka bir şey daha vardı... garip, tatlı metalik bir şey. Büyük pencerenin önünde Noel ağacı belli bir açıyla duruyordu, beyaz ışıklar yanıp sönüyordu, dalları kırılmıştı.

Eskisi gibi değildi.

Kara'nın ensesi seğirdi. Sonra duvarları fark etti.

Aşağıya doğru çiseleyen koyu lekeler. Kırmızı.

Kalın.

Kan!

Duvarları kırmızı dereler halinde boyuyor ve neredeyse mor renkte zeminde birikiyordu.

Bir ılık attı ve midesi yerinden fırlayacak gibi oldu. Oturma odasına doğru iki adım attı ve tekrar ılık attı. Orada, annesinin beyaz halısının üzerinde yatan kardeşi Donner'dı; boğazı kesilmişti, teni süt gibi soluktu, sarı saçları kızıla boyanmıştı, gözleri yukarı bakıyordu ve kırpmadan bakıyordu. Geriye doğru bir adım attı ve topuğu yumuşak bir şeye çarptı, ancak döndüğünde Sam Junior'ı buldu, kıvrılmıştı, saçları kanla kırmızıya boyanmıştı, ağız açıktı, gözleri açık ve boştu. "Hayır!" Tekrar ılık attı, nefesi kesildi ve hıçkırdı, midesine kramplar girdi.

Makası ve el fenerini bıraktı ve dönmeye başladı ki Noel ağacının kısmen gizlediği Jonas'ı fark etti, yüzü ve gömleği kan içindeydi, siyah saçlarından bir tutam yüzüne dökölmüştü. Gözleri açıktı.

Hiperventilasyon geçirerek ona baktı ve göz kırptığını görünce ılık attı.

Yaşıyor

muydu?

Ama nasıl?

"K-k-k-k-a ... karrrra . ." dedi, sesi bozuk bir fısıltı gibiydi. Kadın sadece adamın kana bulanmış yüzüne bakabildi.

"Getir ... o ... o ... getir ... yardım . . ." Kendini kaldırmaya çalıştı ama geri düştü. "Git ... koş ..." diye fısıldadı, kelimeleri ıslaktı. Gözleri yuvalarından fırladı ve geri çekildi, ayakları her yerde görünen kanın üzerinde kaydı; duvarlarda, yerde, tavana sıçramıştı.

"Marlie!" diye bağırdı. Hangi cehennemdeydi? "*Marlie!*" Kız kardeşinin adını boğulurcasına söyleyerek odadan çıktı ve kendini anne babasının yatak odasına giden kısa koridora doğru zorladı.

ılgınca hıçkıran Kara, kapıyı itip açtığında içerideki dehşeti görünce nefes nefese kaldı. "Hayır!" diye bağırdı, tamamen yıkılmıştı. "Hayır, hayır, hayır!" Anne ve babası yataklarındaydı; annesinin üzerinde ipek pijamaları, babasının üzerinde ise sadece boxer şortu vardı. Anne ve babasının her ikisi de arşaflları kirleten, karyolaya ve duvara sıçrayan kanla kaplıydı. Annesinin sarı saçları dağılmıştı, gözleri cam gibi ve sabitti, babasının yüzü ise korkunçtu

Mavimsi bir renkteydi, açık ağzından kan süzülüyordu. Çıplak gövdesinde kocaman, çirkin yaralar etini ortaya çıkarmış, göğsünün kıvrım kıvrım saçlarını kan kaplamıştı.

Şaşkınlık içinde geri geri odadan çıktı.

Ölmüşlerdi.

Hepsi ölmüştü. Jonas

hariç.

Oturma odasına, kardeşinin yanına dönmeye başlamıştı ki aklına telefon geldi.

Arayıp yardım çağırmalıydı. 9-

1-1.

Ama annesinin yatak odasına tekrar giremezdi, anne babasını o şekilde göremezdi ... hayır, geri çekildi, ayağa kalkmaya çalıştı. Mutfakta bir telefon ve üst katta da Sam Junior'ın yeni cep telefonu vardı. Polisi arayacaktı. Ambulans çağıracaktı. Ama oturma odasına doğru koşarken Jonas'ın tekrar yere yığıldığını gördü. Muhtemelen çok geç kalmıştı!

Ona doğru koşmaya başladı.

Ön kapı açıldı. Marlie mi?

Hayır! Hayır!

Kız kardeşi

değil. Bir

adamdı.

İri bir adam kapı aralığını doldurdu.

Katil!

Bunu

biliyordu.

Oh. Tanrım.

Tanrım.

Kısa bir çığlık attı ve döndü, çıplak topuğu yapışkan kan havuzunda kaydı.

"Lanet olsun! Bu da ne-?" dedi adam. Onu

görmüştü!

Koşmaya başladı.

Ayakları onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde yemek odasına doğru uçtu ve uşağın kilerindeki kısa açıklıktan mutfığa doğru hızla geçmeden önce bir sandalyeyi devirdi.

"Hey!" Ses derin ve erkekti. Emredici. "Hey! Sen! Dur!"

Kapıyı çekerek açtı, verandadan koşarak geçti ve basamaklardan karla kaplı arka bahçeye atladı.

"Dur! Küçük kız!"

Hayatta olmaz!

Adamın yüksek sesi onu kar yığınları arasında daha da hızlı ilerletti. Göz ucuyla adamın verandadaki iri cüssesini gördü.

"Dur! Hey, küçük kız-"

Hiç düşünmeden, köknar ağaçlarının en alt dallarının altına eğildi ve göle giden arka patikaya saptı. Buradaki kar, sanki başka biri üzerine basmış gibi doluydu ve ayak parmaklarının arasında buz gibi hissediyordu. Yine de dallar yüzüne çarparken ve böğürtlen sarmaşıkları pijamalarını tırmalarken aldırış etmeden koşmaya devam etti. Kolunun yırtıldığını duydu, bir dikenin battığını hissetti ama durmadı, arkasına bakmaya cesaret edemedi. Ciğerleri yanmaya başlamıştı, nefesi sisli bir buğu halinde çıkıyordu ama yavaşlamadı. Kalbi hızla çarpıyordu ve başını eğerek ağaçların arasından sıyrıldı, dallara sürtünürken omzuna kar düştüğünü hissetti.

Ne olmuştu?

Annesi ve babasını kim öldürmüştü?

Neden öldürmüşlerdi? Çalılıkların arasından koşarken gözyaşlarının yanaklarında donmaya başladığını hissetti ve zihninin gözünde ailesini gördü, kanlar içinde ve kesilmişlerdi, zihninde korkunç görüntüler yanıp sönüyordu, bulanık olan ağaçların arkasında beliriyorlardı. Kendi kanları içinde yatan anne ve babası kıpırdamadan duruyordu. Junior Sam ve Donner'ın saçları kan içindeydi, yan yana yatarken gözleri donuklaşmıştı. Jonas ayağa kalkarak ona *koşmasını* söyledi. *Yardım çağır.* Ve Marlie, hayalet beyazı, uzun iğneli bir çamın arkasından bakıyor, onu devam etmeye çağırıyordu. *Koş, Kara! diye* bağırdı Kara'nın kulaklarına çarpan sesin üzerine.

Hepsinin hayal ürünü olduğunu biliyordu. Hepsi hayaletti.

Görüşü gözyaşlarıyla bulanıklaştı ama bacaklarını hareket etmeye, neredeyse donmuş ayaklarını karda uçmaya zorladı.

Adamın arkasından geldiğini duydu, patikaya vuran ağır ayak seslerini, geçerken kırılgan bir dalın çatırtısını.

Daha hızlı. Daha hızlı koş!

Kara zor nefes alıyordu ama gölün parıltısını gördü. Ormanın içinden buzlu yüzey ay ışığında parıltıyor ve onu çağırıyordu. Uzak kıyıda birkaç evin ışığı fener gibi parlıyordu.

Eğer başarabilirse.

Başarabilirdi!

Yapabilirdi!

Daha hızlı. Daha hızlı koş!

Ayak parmağını açığındaki bir köke çarptı ve çığlık atarak ileri fırladı. Ayağına acı saplandı ve birkaç adım tökezledi, geçici olarak topalladı ve pes etmek, kendini karın içine atıp ağlamak istedi.

Hayır! Koşmaya devam et. Yardım getirin. Jonas hâlâ hayatta!

İlerlemeye devam etti.

Katil yaklaşıyordu.

Onun hırıltılı nefes alışını duydu, ayak seslerinin yeri sarstığını hissetti. Ama o da çırpınıyordu ve seslendiğinde soluk soluğaydı. "Tanrı aşkına kızım, dur! Ben Gitmiyorum.

. Sana zarar vermeyeceğim."

Ona bir an bile inanmadı.

Kımılma! Zihni ona bağıırıyordu ve neredeyse nefes nefese kalmıştı.

Kıyıya ulaştı, göle doğru aşağı doğru kayarken ayakları altından kaydı.

"Dur!" diye bağırdı adam. "Tanrım, dur!"

Kadın vücudunu ileri doğru savurdu, cam gibi yüzeye yuvarlandı ve kıyı şeridinden uzaklaştı.

"Hey!" diye bağıırıyordu adam yine, çığ bir sesle.

Onu duymazdan geldi ve kayarak, dönerek sonunda ayağa kalkmayı başardı ama çekiş gücü yoktu ve koşmakta zorlanıyordu. Kıyıya doğru koşmalıydı. Ama artık çok geçti.

Katil buzun üzerindeydi.

Hayır! Hayır!

Kendini ileri attı, ayakları çılgınca kayarken buzlu alanda göz kırpan ışıklara doğru ilerledi, orada kendisine yardım edecek birini bulacaktı, o kulübelerden birinde birini. Bulmak zorundaydı.

"Yapma! Oh, kahretsin!"

Onu takip etti ve buzun üzerinde kaydı.

Her zamankinden daha paniklemiş bir halde, çılgınca ileri atılmak isterken yere düşüp çenesini çarptı.

"Dur!"

Adam donmuş yüzeyde ilerliyordu. Gittikçe yaklaşıyordu!

Ondan kaçmak zorundaydı! Kaçmak zorundaydı!

Omzunun üzerinden bir kez daha baktı ve göz ucuyla onu gördü.

Çok yakındaydı! Sadece birkaç adım ötedeydi.

Adam ona doğru bir hamle yaparken Kara çabalarını iki katına çıkardı.

Crrrraaaacccck!

Bir kayma hissetti ve dehşet içinde ayaklarının altındaki buzun çözüldüğünü gördü. Önce tek bir tırtıklı çizgi, sonra da altındaki dev bir örümcek ağı gibi çatırdadı.

Dondu kaldı. "Kahretsin!"

Ağ parçalandı.

"Oh, Tanrım," dedi. "Dur!"

Aklının bir köşesinde, zar zor yüzebildiği gerçeğini düşündü. Hareket etmedi.

Ama artık çok geçti.

Bir başka yüksek sesli, uğursuz çatırtı, neredeyse bir inilti, kulaklarına ulaştı. Sonra bir anda ayaklarının altındaki buz parçalandı.

Çılgılık atan Kara, kendisini bütünüyle yutan soğuk derinliklere daldı.

Karanlığa, gölün soğuk pençesine bir taş gibi battı.

Çılgınca çırpınarak, panikle savaşıyor, hava kabarcıkları ve buz parçalarının arasından yüzeye çıkmaya çalıştı, orada yukarıdaki buz tabakasının arasından ayı gördü. Göl suyu etrafında dönüyor ve boğazını dolduruyordu.

Yine de yüzeye ulaşabilirse ve-

İnce buz daha fazla parçalandı, etrafındaki su çalkalandı ve adam düşerken savruldu, kocaman vücudu, onunkine çok yakındı, onu buzdan arınmış karanlık alandan, çaresizce ihtiyaç duyduğu havadan uzağa iten dalgalar yarattı.

Hayır, hayır, hayır!

Kadın ayağa kalkmaya çalıştı, buzsuz yüzeye geri dönmek için tekmeler savururken, adam da hava almak için mücadele ediyordu, ağır kıyafetleri ve botları üzerinde ölü bir ağırlık gibiydi. Ama adam onu gördü ve uzandı.

Ona doğru uzandı ve kız onun elinden kaydı, yüzmeye çalıştı, çılgınca çırpındı, umutsuzca yüzeyi, gece gökyüzünde yükselen ayı ararken paniğe kapıldı. Onun yerine karanlığı buldu. Etrafında su vardı. Ciğerleri yanıyordu.

Yüz, Kara-Ayı. Yüz!

Kafasının içinde Marlie'nin sesini duydu.

Ama faydası olmadı.

Ciğerlerindeki azıcık hava da yükselen kabarcıklar halinde dışarı kaçıyor, ciğerleri ağrıyor ve yanıyordu.

Gölün bu baş döndürücü siyah dünyası etrafında dönüyordu.

Sadece hava kaybetmek ve su kazanmak için öksürdü.

Tekmeledi ve çırpındı ama işe yaramadı. Buzdaki deliği bulamıyordu, neyin yukarıda neyin aşağıda olduğunu bilmiyordu.

Vazgeçme Kara, vazgeçme!

Marlie'nin sesi. Uzak ve zayıf.

Bıraktığında Kara'nın ciğerleri neredeyse patlamak üzereydi. Tembel daireler çizerek dönerken paniği azaldı ve giderek artan karanlıkta onu çevreleyen kolların hayal meyal farkına vardı. Dünya ürkütücü bir şekilde karardı ve gerçeküstü bir şekilde sessizleşti ve sonra ... sanki uzak bir yerden, müziğin yavaş ve emin tınılarını tekrar duydu.

"Göksel huzur içinde uyuyun."

BÖLÜM 3

Yirmi Yıl Sonra

"Ne derler bilirsin Kara," diye önerdi Dr. Zhou, Portland'ın kuzeybatısındaki tarihi bir evin ikinci katında yer alan ofisinde aşırı doldurulmuş bir sandalyede otururken ince kaşlarını biraz kaldırarak.

"Hayır, ama 'onların' aklında her zaman derin bir şeyler vardır. Sanırım bu değişmedi," diye cevap verdi Kara ve ardından sordu: "'Onların' kim olduğunu hiç merak ettin mi?"

"Oh, kim olduklarını biliyorum. Bilgeler. Çağlar boyunca bilge olanlar." Dr. Zhou'nun koyu renk gözleri, pencereden içeri süzülen öğleden sonra ışığını yakalayarak biraz parladı. Ufak tefek bir kadındı. Minyon. Simsiyah saçları, zeki gözleri ve maraton koşmaktan zayıflamış bir vücudu vardı.

"Onların bir avantajı var, değil mi? Bilirsiniz, geçmişini görmenin faydası falan." Kara'nın bakışları pencereye kaydı. Aralık güneşi, daha fazla kar vaat eden yüksek, dalgalı bulutların arasından süzülüyor, güneş ışığı saçaklardan sarkan buz sarkıtlarının üzerinde parlıyordu. Kristal hançerler gibi. Jeep'inin radyosundan Noel arifesinde bir metrete kadar daha kar yağacağını duymuştu. Kara bu düşünceyle ürperdi. Onun için beyaz bir Noel hayali yoktu. Daha çok bir kâbus gibiydi.

"Haklısın."

"Peki, bugün hangi büyük içgörüyü sunuyorlar? Aydınlat beni."

"Suçluluk duygusu kıskanç bir aşıktır."

"Oh, kurtar beni." Kara bunu duymak istemiyordu.

"Başka hiçbir duyguya yer bırakmaz, onları kovalar, bir insanın kalbindeki konumunu hararetle korur."

"Peki suçluluk bir kadın mı? Elbette." Kara acı bir kahkaha attı. "Yani artık sadece benim psikoloğum değilsin. Şimdi de filozofluğa mı terfi ettin?" Sesindeki gerginliği engelleyemiyordu.

"Sadece nazik bir hatırlatma."

Sanki Kara, yirmi yıldır kendisine sürekli eşlik eden hayatta kalma suçluluğuyla savaşabilirmiş gibi.

Yirmi yıllık terapi, yetişkin olma, onu ömür boyu yaralı bırakan travmayla yüzleşme ve "iyi" olmanın yakınından bile geçmiyordu. Tedavisi olmadığını biliyordu ama bir çocuk psikoloğu, bir gençlik danışmanı ve şimdi de bir yetişkin olarak gördüğü üçüncü profesyonel olan Dr. Zhou'nun ona söylediği gibi, dışarıda onun için bir hayat, "normal" bir hayat olduğu söylenmişti.

Kara "normal "in onun için söz konusu olduğundan emin değildi.

"Artık hayalet görmediğinizi söylemişsiniz," dedi Dr. Zhou. "Öyle değil mi?"

"Sana hiç söylememeliydim," dedi Kara. "Sadece aptalca bir rüyaydı."

"*Tekrarlayan* aptalca bir rüya."

"Evet, ama bir süredir hiçbir şey görmedim," diye yalan söyledi Kara. "İki, belki de üç aydır yok."

Dr. Zhou'nun gözleri değerlendirme yapıyordu. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, elindeki kalemı dudaklarına götürüyordu. Sanki hastasına inanmıyormuş gibi. "Peki ya izlendiğiniz hissine ne demeli? Biri sizi takip ediyor olabilir mi?"

Kara bir omzunu kaldırdı. "Bu da daha iyi."

"Öyle mi?" Kalemı küçük bir masanın üzerindeki fincana bırakırken daha fazla inanmazlık.

"Evet!" dedi Kara.

Dr. Zhou düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı, kaşlarının arasında beliren küçük çizgiler daha da belirginleşti, "Bak Kara, yılın bu zamanının senin için zor olduğunu biliyorum ve bu da benim tatil için gitmemi zorlaştırıyor, ama acil bir durum olursa Dr. Prescott'un numarası ve benim cep telefonum sende var."

"Her zaman acil değil midir?" Kara yarı şakayla sordu. Başka bir psikolog aramayacaktı, yeni bir ofiste yeni biriyle seans yapmayacaktı. Baştan başlamayacaktı ya da Dr. Zhou'nun yardımcısını hızlandırmayacaktı. Hayır, buz yeşili duvarları, yumuşak mobilyaları ve çiçek tarlalarının çerçeveli suluboya resimleriyle bu odada rahattı. Ve bu psikiyatristle. Nihayet. Diğerlerinden payına düşeni almıştı.

"Bölgeyle birlikte geliyor." Dr. Zhou ayağa kalktı ve elini uzattı. Kara elini tutmaya çalıştığında, Zhou onun yerine sarıldı.

Doktor Kara'dan birkaç santim kısaydı ama bu Kara'nın sırtını sıvazlamasına engel olmadı. Sonra doğruldu. "Yedinci Ocak'ta görüşürüz. Olur mu?"

"İyileşmezsem tabii."

"Uh-huh." Psikoloğun ses tonunda alaycılıktan daha fazlası vardı. İkisi de tatillerin Kara için yılın en kötü zamanları olduğunu biliyordu ama bu yıl bir sorun daha vardı: Hayatta kalan erkek kardeşi Jonas hapisten çıkıyordu. İki gün içinde.

Oh. Neşe.

"Mutlu Noeller," dedi Dr. Zhou.

"Size de mutlu Noeller." Kara'nın sesi kısıldı ve yıkılacağını hissetti, bu yüzden aptal gözyaşları dökülmeden önce paltosunu ve atkısını toplayıp hızla çıktı. Halı kaplı koridorda aceleyle ilerlerken, çeşitli tıbbi ofislerin isim levhalarının bulunduğu birkaç kapıyı daha geçtikten sonra kollarını uzun paltosunun kollarından geçirdi ve eşarbını hızla boynuna doladı.

Aslen üç katlı bir ev olan bu binanın cam kapılarını iterek geçti ve kirli cipinin buz tutmuş bir çukurun yanında beklediği küçük bir park alanını geçti ve cipinin kilidini uzaktan açtı.

Kar kürenmiş ve tuzlanmıştı ama şimdi gökyüzü yeniden tehditkâr bir hal almış, tepedeki bulutlar çelik gibi kararmış, gece hızla yaklaşıyordu. İçini kontrol etti.

Saklanan kimse yoktu.

İçeri girer girmez motoru çalıştırdı. Alışkanlıkla kapıları kilitledi, sonra aynaları kontrol etti. Yansımada kimse görünmüyordu, onu yakalamaya çalışan dengesiz bir katil yoktu, ama kendi endişeli gözlerini gördü, ela rengi gözyaşlarıyla yeniden dolmak üzereydi. "Kes şunu!" dedi, sonra iPhone'unu sessiz moddan çıkardı, bardak tutucusuna yerleştirdi ve gaza bastı. Kadın vitesi boşa almadan önce cip geriye doğru kıvrıldı.

Cep telefonu biyledi ve ekrana baktı. Ekranda Faiza

Teyze'nin adı belirdi.

"Hayır," diye mırıldandı, "kesinlikle şimdi değil. Belki de hiç." Kendisiyle evlenmeyi büyük bir hevesle kabul eden kadınla uğraşmayacaktı.

Onu sadece mirasına konmak için büyütüyordu - iki hafta sonra yirmi sekiz yaşına girdiğinde nihayet sahip olabileceği bir miras. Faiza'nın meraklı sorularını ya da bıktırıcı suçlamalarını da duymak istemiyordu. Kara'nın hayatının o kısmı sona ermişti. Fai Teyze'nin hâlâ aile evinde, Portland'a tepeden bakan West Hills'teki malikânede yaşıyor olması onu rahatsız etmeliydi; bu malikâne Kara'ya miras kalacaktı. Ama Kara'nın umurunda değildi. Yedi yatak odası, geniş merdivenleri ve nefes kesici manzarasıyla büyük ev, elinden alınmış bir hayatın acı verici bir hatırlatıcısıydı sadece. Faiza Teyze onun vasisi olarak atanmıştı ve müzisyen erkek arkadaşıyla birlikte Kara'ya bakmak için evi devralmışlardı ama ilgisizlikleri hissediliyordu ve Kara büyüme yıllarının çoğunu Merritt Margrove ve ikinci karısı Helen ile geçirmişti. Nehrin doğu yakasındaki küçük evleri, Sellwood'un dar sokaklarına sıkışmış bir bungalov, ormanlık tepelerdeki büyük evden daha çok bir yuva olmuştu.

Gaza basarak trafiğin akışına doğru hızla ilerledi ve hantal bir kamyonetin önünü kesti. Çabaları için kırmızı şapkalı sürücünün öfkeli bir yumruk sallamasını ve öfkeli bir korna çalmasını hak etti, ama umursamadı, sadece sürmeye devam etti. Telefon yine çaldı. Faiza Teyze pes etmiyordu.

"Harika." Son anda bir sonraki virajı aldı, hafifçe geri giderek tekel bayisinin kalabalık otoparkına girdi. "Kötü fikir," dedi Kara içinden, ama motoru durdurdu, dışarı çıktı, arabayı kilitledi ve içeri girerken anahtarlarını cebine koydu.

Bölge tanıdıktı, işlem kolaydı.

İki şişe Merlot ve iyi bir önlem olarak beşte bir votka.

Ne de olsa tatil hızla yaklaşıyordu. Ve kardeşi büyük evden serbest bırakılıyordu. Kutlama zamanıydı ve Tanrı biliyordu ki Kara'nın biraz Noel neşesine ihtiyacı vardı. Şunu *çok fazla* Noel neşesi yapalım.

Kasadaki kadın ellili yaşlarındaydı ve sigara ve nane şekeri kokuyordu. Yüzü erken çizgilerle kaplıydı ve turuncuya çalan saçları, başını hareket ettirdikçe şingirdayan bir zille tamamlanmış gösterişli bir elf şapkasıyla kısmen örtülüydü.

Mutlu Noeller.

Kara ödemeyi nakit yaptı ve kasiyerin para üstünü verip şişeleri poşetlerken attığı meraklı bakışı görmezden geldi.

Lanet olsun. Kadın onun yerini belirlemeye çalışıyordu. Kara anonimliğini seviyordu.

Bunun da paramparça olmak üzere olduğunu biliyordu.

Düşüncelerini pekiştirmek istercesine, yakındaki bir rafta duran gazeteyi fark etti. Manşette şöyle yazıyordu: COLD LAKE KATLIAMININ KATILI SERBEST BIRAKILACAK. Ve daha küçük harflerle: JONAS MCINTYRE SERBEST BIRAKILACAK.

Kara'nın midesi bulandı. Boğazından yukarıya doğru safra yükseldi.

Bir sonraki müşteri, uzun kırmızı paltosu ve ona uygun beresiyle altmışlı yaşlarında bir kadın, şarap şişelerini tezgâha koyarken, Kara kâğıt yığınının en üstündeki nüshayı kaptı ve "Bunu da alacağım," dedi. Tezgâhın üzerine bir beşlik bıraktı.

"Bir saniye," dedi müşteri kibirli, kendini beğenmiş bir sesle, paltosunun tam tonundaki dudakları gergin bir kaş çatmaya dönüştü. "Sırada ben vardım."

"Sıra sendeydi. Ama önce ben geldim. Mutlu Noeller." Kadın onun küstahlığına ağzı açık bakarken Kara kasiyere, "Para üstünü şuraya koy," dedi ve yerel bir köpek kurtarma merkezine bağış yapılabilecek bir kavanozu işaret etti.

"Ben hiç yapmadım ki!" dedi müşteri.

"Eminim hiç yapmamışsınızdır." Kara gazeteyi kolunun altına sıkıştırdı ve bereli kadının kendisine ters ters bakmasına izin verdi.

Hiç akıllıca değil, Kara. Unutma: Gölgelelerin arasına karışmak istiyorsun. Anonim kalmak. "Evet, doğru."

Şişeler çantada şingirdarken aceleyle dışarı çıktı, gece çökmüştü, karanlık çöküyordu, kar yeniden yağmaya başlarken sokak lambaları parlıyordu.

Arka tarafı kontrol etti, sonra çantayı yolcu koltuğuna bıraktı ve otoparktan çıktı, beyaz bir Mercedes'in direksiyonuna geçerken bereli kadın ona karanlık bir bakış gönderdi.

Kara bir kez daha, biraz daha az hızla, şehir merkezinden akan trafiğe karıştı. Dur ve git. Saat daha öğleden sonra dört olmasına rağmen fren lambaları ve farlar yanıyordu, yılın bu zamanında akşam hızla yaklaşıyordu. Yolcu koltuğunda açılmış olan gazete, manşetleri ve "Kara'nın" resmiyle onunla alay ediyordu.

Register'ın ön sayfasında ailenin dağ kulübesi tatilleri yer alıyordu. Tabii ünlü bir mimarın yüz yıl önce inşa ettiği üç katlı bir eve "kulübe" diyebilirsiniz. Ailesinin vardı. Büyük büyük büyükbabası tarafından özel olarak tasarlanan süslü ve görkemli "kulübe" hâlâ yerinde duruyordu, çürüyor ve paslanıyordu, SATILIK tabelası hâlâ yerindeydi, ama bütün bir ailenin katledildiği bu başıboş eski eve alıcı çıkmadığını tahmin ediyordu. Bu trajedi kendi isimlerini kazanmıştı: Cold Lake Katliamı veya McIntyre Katliamı, her biri onun için eşit derecede ürpertici.

Kırmızı ışıktaki yavaşlarken Kara'nın cep telefonu tekrar çaldı ve sadece yerel bir numara gördü. İsim yoktu. Arayanın kimliği yoktu. "Unut gitsin."

Jonas'ın yakında serbest bırakılacağı duyurulduğundan beri kendisini arayan gazeteciler tarafından kuşatılmıştı ve onlarla konuşmayı reddediyordu. Şu sinir bozucu Wesley Tate bile. Hayır, özellikle Wesley Tate. Çok zekiydi. Çok çekici. Çok yakışıklı ve hikâyeye çok yakındı.

Görevde olmayan bir polis olan babası Kara'yı boğulmaktan kurtarmıştı. Ve bu sırada ölmüştü. Yine bir nebze de olsa suçluluk hissetti. Muhtemelen oğluna biraz zaman ayırıp hikâyeyi kendi açısından anlatmalıydı.

Ama hayır. İyi bir fikir değildi. Tate hikâyeye ne kadar yakın olursa olsun, onun için ne kadar duygusal olursa olsun, o her şeyden önce bir muhabirdi, bir erkek muhabir.

Ve Kara şu anda kesinlikle erkeklerden nefret etme modundaydı. Sadece iki hafta önce kapı dışarı ettiği Brad Jones yüzünden.

Brad, ondan önce sahip olduğu birkaç erkek arkadaşı gibi, Kara'nın bir kadın olmasından ziyade kötü şöhretle olan mücadelesi nedeniyle onunla daha çok ilgilendiğini kanıtlamıştı. Ve tabii bir de mirası vardı, Fai Teyze'nin çarçur etmeye fırsat bulamadığı mirastan geriye kalanlar.

"Büyük sürpriz." Brad'den kalan pişmanlıkları kovmak için radyoyu açtı ve tabii ki Noel müziği duydu. Daha da kötüsü, "Sessiz Gece"nin tınıları arabayı dolduruyordu.

"...yon Virgin, tender and mild-"

"Hayır. Hiç sanmıyorum." Tanrım, ihtiyacın olduğunda "Rockin' Around the Christmas Tree" neredeydi? Radyoyu kapattı ve sonraki bir saat boyunca, nüfusun on iki binin biraz üzerinde olduğunu bildiren WHIMSTICK'E HOŞ GELDİNİZ tabelasını geçene kadar nispeten sessiz bir şekilde sürdü.

Kara kasabanın ana bölümünü geçip ara sokaklardan ve ara yollardan geçerek nihayet evinin bulunduğu sessiz sokağa saptı. Komşularının neredeyse hiçbirini tanıımıyordu, tam da istediği gibi. Üç kapı ötede, küçük bir tepenin zirvesinin hemen altında arabasını park etti. Neyse ki karla kaplı sokakta kümelenmiş haber minibüsleri ya da muhabirler yoktu. Ama bekleyin. Bu olacaktı. İkinci Jonas McIntyre özgür bir adamdı.

Parmağıyla uzaktan kumandaya dokunduğunda garaj kapısı yukarı doğru açılmaya başladı ve daha tamamen açılmadan içeri girdi. Düğmeye tekrar basarak garajı sıkıca kapattı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra evin içindeydi, ışıkları açıyor, ısıyı ayarlıyor ve muhtemelen küçük bir terrier, muhtemelen biraz Labrador retriever ve kesinlikle biraz pit bull olan kurtarma köpeği Rhapsody tarafından karşılanıyordu, ama bunların hepsi sadece en iyi tahmindir. Köpeğe DNA testi yapana kadar Kara bunu asla bilemeyecekti. Ve Rhapsody'nin karışık soyunun sırlarını çözmek için para harcayacak değildi. Kimin umurundaydı ki? Kara'nın tek bildiği, bilge altın gözleriyle bu elli kiloluk tüylü itin Kara'yı çocukluğundan beri kimsenin sevmediği kadar sevdiğiydi.

"Evet, sen iyi bir kızsın," diyerek köpeğin kulaklarını karıştırdı ve Rhapsody karamel rengine bir bulanıklıktan biraz daha fazlası olana kadar heyecanlı, sıkı daireler çizerek dönerken gülümsedi. "Tamam, tamam, anladım. Sen ödülünü al," dedi ve çantadan bir şişe kırmızı şarap çıkardı. "Ben de benimkini alıyorum. Otur."

Rhapsody oturdu, gözleri Kara'ya odaklanmıştı, ta ki kendisine pastırma aromalı bir bisküvi atılana kadar. Köpek sıçrayarak bisküviyi yakaladı, sonra da yatağının üzerinde çıtırdatmak için oturma odasına koşarken Kara da üst çekmecede bir tirbuşon bulup işe koyuldu.

Rhapsody kapının yanında durmak için geri döndüğünde, Kara saplı bir bardağa şarap dolduruyordu. Merlot şarabını yudumlarken

kapıyı açtı ve dışarı çıkıp Rhapsody'nin avluda uçarak bir kış kuşunu daldaki tüneğinden ürkütmesini izledi. Köpek onun en iyi arkadaşıydı, hatta tek arkadaşıydı. Onun hatasıydı. Yıllar boyunca edindiği hiçbir tanıdığı güvenmemişti. Çok fazla insan ona yaklaşmak istemişti çünkü: a) geçmişini merak ediyorlardı, b) ondan bir şey istiyorlardı ya da c) yukarıdakilerin hepsi. Arkadaşlar bu zahmete değmezdi. Köpekler, özellikle de sonsuz şefkatiyle Rhapsody çok daha iyiydi. Peki ya erkek arkadaşlar? Ugh. Unutun gitsin.

Kar yine yağmaya başlamıştı; küçük, tozlu taneler, zaten birikmiş olan on santime bir kat daha eklendikçe hiç dinmeyeceğini vaat ediyordu. Rhapsody bahçenin bir ucundan diğerine dörtnala koşarak bastırılmış enerjisini boşalttı ve beyaz örtüde yeni bir iz açtı. Karlı çimenlik uzun ve dardı, köpeğe koşması için yeterli alan sağlıyordu ama etrafı çitle ve kalın, geçilmez ağaççıklar, orman gülleri ve defnelerden oluşan bir bariyerle çevriliydi. Kara'nın komşularını göremeyeceği ve onların da kendisini gözetleyemeyeceği kadar mahrem bir alan. Ki bu mükemmeldi. Şimdi yeşillikler karla kaplıydı ve Kara'ya kulübeyi çevreleyen köknarları ve çamları ve ormanda koştuğu o korkunç geceyi, hayatını sonsuza dek değiştiren trajedinin yaşandığı geceyi hatırlatıyordu-

"Kes şunu!" diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki, evin köşesinde burnunu kara gömmüş olan Rhapsody aniden başını kaldırdı, kulakları dikilmiş, gözleri davetsiz misafire odaklanmaya hazırды. "Özür dilerim," dedi Kara köpeğe, sonra da "Hadi. Burada işini bitir. Hava buz gibi."

Şarabından uzun bir yudum daha aldı ve köpek karda koşup oynarken, beyaz kesekleri tekmeleyip burnundaki buzlu tozu silkelerken içten dışa doğru ısınmaya başladığını hissetti. Ah, bu kadar kaygısız olmak, diye düşündü Kara uzaklardan gelen bir jet motorunun sesini duyduğunda özlemle. Kalın bulutların arasından bakmaya çalışarak gökyüzüne doğru baktı. Yukarıda bir yerlerde, gece gökyüzünde bilinmeyen bir yere doğru süzülen, bir yerlere giden insanlarla dolu bir uçak vardı. Gözlerini kırptırdı, kar taneleri kirpiklerine takıldı.

Uçup gitmek için neler yapmazdı.

Unutmak için.

Ama bunu zaten denemişti. Yıllar önce Avrupa'ya bir gezi. İşe yaramamıştı. Tüm turlar ve sergiler, şatolar, sanat galerileri ve insan kalabalığı düşüncelerinin Cold Lake'e dönmesini engelleyememişti. Paris'teki Eyfel Kulesi, Louvre, Notre Dame, Londra'daki Big Ben ve Buckingham Sarayı, Ren Nehri'ndeki şatolar, Como Gölü'ndeki bir villa, Belfast'ta bir barın üzerindeki bir oda... hepsi artık bir bulanıklıktı ve acı hala devam ediyordu, suçluluk hala sımsıkı duruyordu. Yaptığı tüm taşınmalar, Faiza Teyze'yle Portland, ardından Kaliforniya'da bir ortaokul, Denver'a transfer ve nihayet Baton Rouge'daki LSU'dan mezun olmak ve hala anılardan kurtulamamıştı. Yeni arkadaşlar, yeni yerler, yeni başlangıçlar. Ama nafile.

Geçmişten kaçabileceğini gerçekten düşünmüş müydü? Ne kadar aptalca.

Ve bulabildiği tek ışın burada, Oregon'da, Cold Lake kıyılarından ve tüm o dehşetin yaşandığı evden bir saatten daha az bir mesafede olması ne kadar da ironikti. Hayatı tam bir döngüye girmişti, yıllardır ona tavsiye edildiği gibi "geçmişle yüzleşmek" ve "şeytanlarıyla yüzleşmek" için mükemmel bir fırsattı, ama nereye kadar? Hâlâ berbat durumdaydı. Muhtemelen ömür boyu da öyle kalacaktı.

Peki ya büyüdüğü ev? Portland'da ona miras kalan ya da iki haftadan kısa bir süre içinde miras kalacak olan ev. Şu anda, trajediden bir ay sonra taşınan Faiza Teyze tarafından kullanılıyordu. Mahkemeye Kara'nın "istikrara", "bildiği bir eve", "onu sabitleyecek bir yere" ihtiyacı olduğunu beyan etmişti. Ancak West Hills'teki eski ev onun evi olmaktan çok uzaktı, hatta şehre tepeden bakan, geçmişin hayaletlerini barındırıyor gibi görünen o devasa evde kalmaktansa Merritt Margrove ve ikinci karısıyla yaşamayı tercih edecek kadar uzak durduğu bir yerdi. Kanlı katliam, inanılmaz manzaralara sahip yamaçtaki evden altmış mil uzakta gerçekleşmiş olsa da, Kara'ya hiçbir zaman evi gibi gelmemişti. Olanlardan sonra değil. Bir Noel arifesinde dağlarda bir manyak tarafından parçalanan mutlu bir çocukluğun uzun zaman önceki anıları karşısında boğazının düğümlendiğini ve gözlerinin yandığını hissetti.

Yüksek sesle, "Ah, kendine gel," dedi ve kadehini boşalttığını fark etti. Bir tane daha içmenin zamanı gelmişti. Ve bu acıma partisine bir son vermenin. Ne de olsa o anıların mutlu olduğunu kim söylemişti ki? Onun kendi

Hatıraları bulanıktı, delik deşikti ve tüm o nostalji kırıntıları sadece birer parçaydı, kırıntılar, hatta belki de hayaller, yamalı bohçaydı ama yine de yırtık pırtıktı. Şu anda bunları düşünmek istemiyordu. "Haydi, Rhap," diye seslendi köpeğe.

İçeri girdi ve Rhapsody peşinden koştu, tüylü tüylerindeki kar ve suyu silkeledi. "Evet, devam et. Temiz zeminler zaten fazla abartılıyor." Kapıyı kilitledikten sonra Kara paltosunu ve atkısını çıkarıp arka kapıya astı, ardından botlarının fermuarını açıp şemsiye standının yanındaki bir noktaya tekmeledi. "Akşam yemeği?" diye sordu ve bardağını yeniden doldurmadan önce köpeği besledi.

Üst kattaki yatak odasına çıkarken saatine baktı. Saat altıyı biraz geçiyordu. "Yeterince iyi," dedi ve kot pantolonunu ve kazağını çıkarıp en sevdiği bol pijamasını giydi.

Aynada kendini gördü, solgun ve solgun görünüyordu, flanel pijamaları en az bir beden büyüktü, dişleri kırmızı şaraptan renksizleşmişti.

"Acınası," dedi yansımasına. Yirmi yedi yaşındakilerin çoğu geceye hazırlanırken, o kendini eve kapatıyordu. Parti ortamını denemiş, kulüplere gitmiş, yaşlılarıyla tanışmıştı ama üniversiteden beri dışarı çıkmaya pek ilgi duymuyordu. Muhtemelen Brad'le ilişkilerinin yürümemesinin nedenlerinden biri de buydu. Birçoğundan biri.

Ana kata döndü, kadehini doldurdu ve oturma odasında, şöminenin yanındaki kitaplığa baktı ve ikisinin sahip olduğu tek fotoğrafı gördü. Palmiye ağaçlarının önünde, Florida güneşi arkalarından batarken şampanya kadehlerini kaldırmış, birlikte duruyorlardı. Son kavgalarının kanıtı olan büyük bir çatlak camı yarmıştı ama Kara, yıllar önce Cold Lake'te buzun kırılmasını hatırlatsa da, çatlak ve her şeyiyle bu fotoğrafı sergilemenin uygun olacağını düşündü.

Oraya gitme. Zihnini bu düşünce zincirine kapattı. Ve Brad'e.

O, dedikleri gibi, tarih olmuştu. Gaz ateşini yaktı, kanepeye oturdu ve Rhapsody'nin de katılması için yanındaki mindere vurdu. Köpek zıpladı. Uzaktan şöminenin yanına monte edilmiş düz ekran televizyonu açtı. Alışkanlıkla kanallar arasında gezindi,

Alışveriş kanallarını, yemek kanallarını, ev geliştirme kanallarını ve *Gator Busters* ve *Real Gold Diggers* gibi kanalları geçerek, Jonas McIntyre'in bozulan mahkûmiyeti ve yakında serbest bırakılacak olması nedeniyle bir kez daha gündeme gelen Cold Lake Katliamı'nın ön planda olduğu haberleri buldu. "Harika," diye mırıldandı ve ailesinin ve paylaştıkları dağ evinin resimleri ekrana gelirken bir muhabirin bilinen gerçekleri anlatmasını dinledi. "Sadece ... harika."

Muhabir o kanlı gecenin hikayesini anlattı. Gerçekler özetle şöyleydi:

Dört kişi öldürüldü: Samuel McIntyre ve karısı Zelda McIntyre ile iki çocukları Samuel McIntyre Junior ve Donner Robinson. Ayrıca olay yerinde ölenler: Samuel ve Zelda'nın en küçük kızları Kara McIntyre'in hayatını kurtardığı belirtilen ve tatil için yakındaki bir evde bulunan Dedektif Edmund Tate.

Ve hala kayıp? Marlie Robinson, Zelda McIntyre ve Zelda'nın ilk kocası Walter Robinson'un kızı. Marlie o gece geç saatlerden beri görülmemişti.

Yaşlı Samuel McIntyre'in saldırıdan mucizevi bir şekilde kurtulan ancak ağır yaralanan ikinci oğlu Jonas, bu iğrenç suçlardan yargılanmış ve hüküm giymişti.

Şimdi, yeni bilgiler nedeniyle Jonas McIntyre'in mahkumiyeti bozulmuştu. Yaklaşık yirmi yılını, yani hayatının yarısından fazlasını parmaklıklar ardında geçirdikten sonra serbest bırakılıyordu. Muhabir, Jonas'ın her zaman masum olduğuna yemin ettiğini belirtti.

Polis çok soğuk bir davayı yeniden açıyordu.

Halktan gelecek her türlü bilgi takdirle karşılanacaktı.

Sunucu masasına bir göz atıp sonra sertçe başını kaldırarak, "Şimdi geldi," dedi. "Son dakika haberimiz var. Jonas McIntyre'in bu öğleden sonra serbest bırakıldığına dair bir haber aldık. Hapishanedeki muhabirimiz beklemede. Marilyn?"

"Ne?" Kara fısıldayarak ekrana baktı ve bir omzunda kanalın logosu olan kırmızı bir kayak ceketi giymiş bir kadın muhabirin yağın kara karşı gözlerini kısarak baktığını gördü. Arkasında Banhoff Hapishanesi'nin sert duvarları görünüyordu.

Kara ekrana, Oregon'un tarihindeki en kötü suçlulardan bazılarını barındıran devasa beton yapıya baktı. O binada bulunmuş, Jonas'ı orada ziyaret etmiş, beton duvarların üstündeki nöbetçi kulelerini ve jiletli telleri görmüştü. Sertçe yutkundu, kalbi kulaklarında çarpıyordu. Jonas dışarıda mıydı? Şimdiden mi? Ve kimse ona söylememiş miydi?

Kırmızı bir chyron'da şöyle yazıyordu: COLD LAKE KATLIAMINDAN HÜKÜM GİYEN JONAS MCINTYRE HAPİSTEN YENİ ÇIKTI.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oh. Tanrım.

Kara'nın dizlerinin bağı çözüldü.

Muhabir konuşuyordu ve Kara konsantre olmaya çalıştı. "Bu doğru, Elliot, Jonas McIntyre'in bu öğleden sonra erken saatlerde bu hapishaneden çıktığını öğrendik. Aslında bu hafta içinde serbest bırakılması planlanıyordu ve tarihin neden değiştirildiğini henüz bilmiyoruz ama-"

Haberin geri kalanı bulanıktı.

Kara ekrana baktı, haber masasını ya da muhabiri, hatta hapishaneyi görmedi, haberi duymadı. Bunun yerine, o soğuk ve korkunç gecenin görüntü ağına takılmıştı. Zihni hatırladığı şeylere döndü: polis araçlarının kırmızı ve mavi ışıkları kar üzerinde yansıyarak parlıyordu. Jonas, bir sedyede kanlar içinde ve baygın bir halde ambulansa taşınıyordu. Bir kadın polis memuru tarafından havluya sarılırken kendi takırdayan dişleri, ıslak saçları ve neredeyse donmuş teni. Düzinelerce polis evin etrafını sarmıştı. Bir ucu kar yüklü bir köknarın alçak dallarının altında sallanan sarı bant.

Acil servisteki bir doktor, Çocuk Hizmetleri'nden el örgüsü çorap şapkası takan ve lavanta kokan nazik, iri yapılı bir kadına şokta olduğunu ama yaralanmadığını söylemişti. Faiza Teyze yüzü kıpkırmızı bir halde karakola koşmuştu. Ağlamamaya çalışmış ama başaramamıştı. Titreyerek ve hıçkırarak, uyuşmuş ve sessiz Kara'ya sıkıca sarılmıştı.

Şimdi Kara gözlerini kırptırarak gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü fark etti.

Öfkeyle gözyaşlarını silip attı.

Jonas özgür müydü?

Nasıl haberi olmamıştı?

Neden kimse onunla iletişime geçmemişti?

Öyle mi? Kaç çağrıya cevap vermeyi reddettin ve sildin?

Dalgınca kadehinden bir yudum aldı. Elinin titrediğini, şarabın çılgınca aktığını gördü.

Sakin ol. Yani çıktı. Ne olmuş yani?

Onun bir katil olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?

Dudağını ısırdı.

Oh, Kara. Bunca zamandır kendine yalan mı söylüyordun?

"Kapa çeneni!" dedi ve ayağa kalktı, lavaboya doğru yürürken Merlot'nun bir kısmını döktü ve şarabın hatırlatıcısını giderden aşağı boşalttı.

Pencereden dışarı, karanlık gecenin ötesine baktı ve camda sadece televizyonun titreyen görüntülerini değil, aynı zamanda kendi yansımasını da gördü; yüzü ölüm kadar solgun, gözleri iri ve çökük, yanakları çukurdu.

Kimi kandırıyordu?

Faiza Teyze değil. Dr. Zhou'yu değil. Dürüst olmak gerekirse, kendisi bile değildi. O, yirmi yıl önce tavan arasına kilitlenen, ailesinin katledilişinin kanlı sonuçlarına tanık olan aynı korkmuş kızdı.

Yargılanan kişi Jonas olmasına rağmen, Kara sanki kendisi de yargılanıyormuş gibi hissetmişti.

Uzun zaman önceydi ama yine de uzanıp dokunabilecekmiş gibi hissedeceği kadar yakındı. Sanki daha dün olmuş gibi.

Sekiz yaşındayken, tanık kürsüsündeki sert sandalyeye oturmuştu, kimsesiz bir kız çocuğuydu. Dehşete kapılmıştı. Yanlış bir şey söyleyeceğinden korkuyordu. Eğitilmişti ve akıllıydı, "yaşından büyük" demişti Fai Teyze, ama yine de ...

Siyah cüppeli ve çerçevesiz gözlüklü koyu tenli bir kadın olan yargıç, onun üzerinde oturmuş, avukatlar zar zor anladığı ama cevaplarını bildiği soruları sorarken keskin gözleriyle değerlendirmiş, doğru cevap verme yöntemiyle hazırlanmıştı. Ona yaklaşmışlar, gülümsemişler, sanki sadece merak ediyorlarmış gibi dostça görünmüşlerdi, ama o daha iyisini biliyordu. İçgüdüsel olarak. Sorularında daha karanlık bir amaç sezmişti. Kendini onların bakışlarına karşılık vermeye, sakın görünmeye zorladığını, parmaklarının sanki kendi istekleriyle durmadan birbirine sürtündüğünü hatırlıyordu.

Bu sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Şimdi, yirmi yıl sonra, Kara o tanık kürsüsünde kendisiyle birlikte olan kapana kısılmışlık hissinden kurtulmaya, bunu geride bırakmaya ve televizyon ekranına konsantre olmaya çalışıyordu. Bir yetişkin olarak, olanlar hakkında çok daha fazla şey biliyordu ve şunu anlamıştı

O, şok geçirmiş sekiz yaşında bir çocuk, savcılar, savunma avukatları ve teyzesi tarafından manipüle edilmiş, oyuna getirilmişti. Her biri tarafından.

Lavabodaki boş bardağına uzandı, sonra daha iyi düşündü ve televizyonun olduğu bölüme geri döndü. Programı geri aldı, muhabir hapishanenin kapısında dururken baştan başladı.

Büyülenmiş bir halde, ekrandaki ceketli muhabirin programı tamamlayıp bitirmesini izledi. "Sana dönüyoruz Elliot," dedi, hapishane arkasında belirirken saçlarında kar taneleri toplanıyordu.

Kara'nın midesi bulandı.

Banhoff Hapishanesi Jonas'ın tüm yetişkinlik hayatı boyunca kaldığı yer olmuştu.

Cep telefonu çaldı ve bakışlarını televizyondan ayırıp telefonun küçük ekranını kontrol etti. Faiza Teyze'nin adı görünüyordu. Yine. "Harika." Onu büyüten, annesinden geceyle gündüz kadar farklı olan kadınla konuşacak havada değildi. Kardeş olduklarına inanmak zordu.

"Bir katır kadar inatçı," demişti annem bir keresinde şehirdeki evlerinin geniş arka verandasında sigara yakarken, "ve kararlı. Sana şunu söyleyeyim Kara, onu hiçbir şeyden vazgeçirmeye çalışma. Boşuna nefes tüketirsin." Virginia Slim'inden derin bir nefes çekti, sonra nefesini verdi ve dumanı eliyle sallayarak uzaklaştırdı. "Ona Roger'dan bahsetmeye çalıştım ama dinler miydi? Kesinlikle hayır." Sigara içerken annemin kaşları birbirine yaklaşmıştı. Annesi Faiza'nın erkek arkadaşı Roger Amca'yı hiç sevmemişti. Kara o zaman bunu anlamamıştı. O zamanlar Roger da babam gibi uzun boylu ve zayıftı, ama gür kahverengi saçları ve sürekli bronz teninde parlayan soluk mavi gözleri vardı, babamın ise biraz kıvrılan siyah saçları ve herkesin dış görünüşünün ötesine bakıp tam kalbini görüyormuş gibi görünen açık kahverengi gözleri vardı. Ama Kara ilkokul ve lise yılları boyunca Faiza ve Roger'la birlikte yaşamıştı. Ve Roger'ın gerçekte ne olduğunu görmüştü; bir işte asla tutunamayan, büyük iştahları olan ve Kara'nın şüphelendiği kadarıyla daha da büyük sırları olan bir adam.

Elindeki telefon tekrar çaldı ve Kara şimdiki zamana geri dönüp dişlerini sıkarak, "Faiza," dedi.

"İşte buradasın! Bütün öğleden sonra aradım!"

"Evet, özür dilerim." Sonra sordu, "Haberleri yeni aldım. Jonas gerçekten hapisten çıktı mı?"

"Neden sana ulaşmaya çalıştığımı sanıyorsun?" Faiza telaşla sordu.

"Neden açmadın?"

"Meşguldüm."

"Ne yapıyorsun? Ne?" Faiza sordu kuşkuyla. "Ne olabilir olmak telefona cevap veremeyecek ya da bana mesaj atamayacak kadar önemli miydi?"

Ne fark ederdi ki? Jonas hapisten çıkmıştı! Ama Kara cevap verdi.

"Çalışıyorum." Aslında doğru değildi, ama ...

Faiza yumuşak bir "Humph" çekti. Annesinden daha sarışın olan Faiza'nın saçları kıvırcıktı ve Kara'nın annesinin "aşırı makyaj" dediği şeyi her zaman uyguladığı yüzünün etrafında dağılacak şekilde spreylenemişti. Annesi, "Seksenli yılların ultra-şatafatını hiçbir zaman atlatamadı," diye sır vermişti. "Eğer Faiza'nın istediği gibi olsaydı, omuzlarına kadar uzanan kıvırcık saçları, uçuk kakülleri ve kocaman vatkalı kot ceketleri olurdu." Yıllar geçtikçe saçlarını pek azaltmamıştı. "Çalışıyor," diye tekrarlardı biraz da şüpheyle. Faiza'nın vekil öğretmen olarak çalışmasının yirmili yaşlarının sonundaki bir kadın için ciddi bir iş olduğunu düşünmediğini biliyordu ve bunu yeterince sık söylemişti. Çok kötü. Kara ilkokul sınıfları için uygun olmadığını üniversiteden sonra öğrenmişti; ne yazık ki bu üzücü gerçeği öğretmenlik öğrencisiyken öğrenmiş ve

derece, Faiza'nın anlamadığı bir başka gerçektir.

"Neden bölümünü değiştirmedin?" diye yüzlerce kez sormuştu.

"Neden değiştirmedim?" Kara her seferinde onu terslemiş, bir yola girdikten sonra bir an önce üniversiteyi bitirmek istediğini hiç açıklamamıştı. Diploma, ailesinin mirasından payına düşeni alabilmesi için bir gereklilikti ve üniversite hayatı ona göre olmadığı için diplomayı dört yıl yerine üç yılda almıştı. Önce yurt odasına, sonra da apartman dairesine kapanıp ders çalışmış, kampüs hayatına bir türlü alışamamış, hatta yüksek lisans için fazladan saatler ve bir yıl daha **h a r c a m ı ş t ı**. Ailesinin vasiyetine göre mirasını alabilmek için bir gereklilik daha.

Şimdi bunun üzerinde durmanın zamanı değildi. Kardeşi ortalıkta yokken olmazdı. "Peki Jonas nerede?"

"Bilinmiyor. Ş i m d i l i k . Ama ortaya çıkacaktır, b e n d e n söylemesi. Lanet olası kötü bir kuruş gibi."

"Ama-"

"Dinle, şu lanet telefonu açmaya zaman ayırıysaydın muhtemelen ilk öğrenen sen olurdun." Faiza'nın sesi s i n i r l e n m i ş gibiydi. "Aradığımı görmeliydin, mesajımı duymalıydın. Ya da lanet olası mesajlarımı okumalıydın!"

"Ayrıca birkaç randevum vardı." En azından bu yalan değildi. Dr. Zhou'dan önce Kara muhasebecisini ziyaret etmiş ve bir zamanlar sağlıklı olan güven fonunun ne kadar azaldığını öğrenmişti. Önemli ölçüde.

Evet, harika bir gün geçirmişti.

Kara'nın midesi bulandı, koltuktan kalktı ve peşinde Rhapsody olduğu halde mutfağa gidip kendine bir kadeh şarap daha doldurdu. Faiza'yla uğraşırken restoran şarabı içmek ona göre değildi.

Faiza, "Jonas'ın çıkmakta olduğunu sana haber vermeye, seni uyarmaya çalıştım," dedi.

"Serbest bırakılacağını biliyordum. Bunu bilmemek için Dış Moğolistan'da yaşıyor olman gerekir," diye tersledi Kara.

Faiza onun alaycılığını görmezden geldi.

"Bugün demek istemiştım." "Gelecek hafta için planlandığını sanıyordum."

"Ben de öyle... ama bu yanılttı. Ama bir şekilde değiştirilmiş. Kim bilir? Şimdi o özgür bir adam, senin üvey kardeşin." Sanki sözcükler acıymış gibi tatsız bir şekilde söyledi. "Ve ister inanın ister inanmayın, beni aramaya cüret etti - dikkat edin, cüret etti. Annenin kız kardeşini. O katil oğlu ..." Kendini durdurdu ve Kara onun duyulabilir derin bir nefes aldığını duydu. "O, yani o senin kardeşindi."

"Masum olduğunu iddia eden."

Hattın diğer ucundan bir homurtu geldi. "Hepsi öyle diyor."

Teyzesi usulca, "Numaranı istedi," diye eklerken Kara yudumlamaya devam etti.

"Ne?" Kara şarabını yudumlarken boğuldu ve kırmızı sıvıyı pijamasına ve mutfak zeminine döktü. "Ona vermedin," diye kekeledi. Jonas'la yüzleşmeye hazır değildi, aralarında kalın hapisane camından bir duvar olmadan olmazdı.

Bir duraklama.

"Faiza?" Kara dürtükledi.

"Ne yapmam gerekiyordu?" diye sordu teyzesi retorik bir sesle. "Nasıl olsa alacaktı."

"Onunla konuşmak istemiyorum."

"Kim istiyor ki?" Ama Kara'nın büyürken ona taktığı isimle Fai Teyze'nin sesi biraz pişmanlık duymuş gibi geliyordu. "Tamam, tamam. Bak, özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Ama biliyorsun, öyle ya da böyle onunla yüzleşmek zorundasın. Yaptığı şeyle yüzleş. Olan her şeyin sebebi o, Kara."

"Buna inanmıyorum."

"Hiç inanmadın ama ben ciddiylim. Tamam mı? Bir polis hatası yüzünden dışarıda olmasına rağmen, Jonas McIntyre çılgın bir katil."

"O senin yeğenin."

"Hayır tatlım, onunla hiçbir akrabalığım yok. Kız kardeşim babasıyla sekiz yıl evli kaldı ama o çocuğu hiç sevmedim. Hiç sevmedim. Her zaman onda bir sorun olduğunu düşündüm. Annesi ... şey, sanırım bununla bir ilgisi yok. Bak, şimdi gitmem gerek, ama sadece seni uyarmak istedim."

"Bekle-" Kara birden teyzesinden daha fazla bilgi almak istedi. "Cidden, Roger arabada bekliyor. Oh, Tanrım. Az önce korna çaldı.

lanet korna!" Sesi aniden boğuklaştı. "Geliyorum, geliyorum, lanet atlarınızı tutun." Telefona, "Sonra, tatlım. Gitmeliyim," dedi. Kara itiraz edemedi Faiza bağlantıyı kesti.

Kara ıslak bir kâğıt havluyla yerdeki şarabı sildi, pijamalarındaki lekeleri temizledi ve bir yudum daha içti. Artık neredeyse boşalmış olan şişe, tezgâhın üzerine bıraktığı gazetenin yanında duruyordu.

Ön sayfaya bakan Kara ürperdi. Birinci sayfadaki haber, yirmi yıl önceki tüyler ürpertici cinayetlerle ilgiliydi. Resimlere de yer verilmişti, en büyüğü dağ kulübesinin

trajedinin yaşandığı gece çekilmişti, polislerin donmuş araziye akın ettiği kareler. İkinci fotoğraf Jonas'ın sabıka fotoğrafıydı; asık suratla kameraya bakıyordu, koyu renk saçları yüzüne dökülmüştü, bir aile katilinin acımasız yüz ifadesi vardı. Son kare, anne ve babasının düğününden tanıdık bir fotoğrafa bakarken Kara'nın boğazına bir şey takılmasına neden oldu. Uzun boylu damadın etrafı, hepsi smokin giymiş, geriye doğru taranmış koyu renk saçlarıyla küçük oğlanlarıyla çevriliydi. Gelinin yanında aynı smokini giymiş açık renk saçlı bir oğlu vardı; küçük kız kardeşi ise uzun gümüş bir elbise giymiş, soluk sarı saçlarını başının üzerinde tutturmuştu. Gelin, hamileliğinin ilk aylarını etkili bir şekilde gizleyen, dökümlü fildişi bir elbise giymişti. Evet, diye düşündü Kara, düğünde o da vardı, anne ve babasının önceki eşlerinden aceleyle boşandıktan sonra hızla evlenmelerinin nedeni olan küçük bir bebek yumrusuydu bu.

Fotoğrafa baktı, makaleyi gözden geçirdi, sonra pijamasındaki lekeler kuruyunca gazeteyi çöpe attı.

Cold Lake Katliamı hakkında bir şeyler okumasına gerek yoktu. Bunu yaşayacak kadar kötü şansa sahipti.

* * *

"Orospu çocuğu!" Wesley Tate cep telefonunu odanın karşısındaki sandalyeye fırlattı. Kara McIntyre için aldığı numarayı üç kez aramış, her seferinde de numarasını bırakmasını isteyen tiz bir telesekreter yanıtı almıştı. İki kez aramıştı. Ama daha fazla değil. Ona ulaşmanın başka bir yolu olmalıydı.

Kendine gel, dedi ve kulübenin penceresine doğru yürüyüp ağaçların arasından, yıllar önce olduğu gibi buz *tutmuş* göle baktı.

Demek Kara McIntyre ondan kaçıyordu. Ne olmuş yani? Flaş haber sayılmazdı.

Hayatı boyunca ondan kaçmış ve kendini tüm lanet dünyadan soyutlamıştı.

Ve şimdi, sırf kardeşi yirmi yıllık hapis cezasından kurtuluyor diye, aniden açılacak mıydı? Onunla röportaj yapmasına izin verecek miydi?

"Rüya görüyorsun."

Onu suçladığından değil.

O gecenin dehşeti yıllar içinde silinip gitmemişti.

Kendisi de bunun bir parçasıydı.

Babasının, komşu mülkten **gelen** ve onu dikkat kesilmeye iten sesleri duyduğunda olduğu yerde durduğunu hayal etti.

Kara bir şey biliyorsa, bilinçaltında kilitli bir şey olsa bile, ona sorma imkânı yoktu. Ona açılmak üzere değildi. Ve onu gerçekten suçlayamazdı.

Cold Lake Katliamı'nın dehşetini yaşadktan sonra, ailesinin her bir üyesinin dahil olduğu bir trajediden sonra tüm hayatının tersine dönmesini ister miydi?

O gecenin dehşetini yeniden yaşamak ister miydi?

İfadesinin kardeşini ömür boyu hapis cezasına çarptırdığı duruşmayı hatırlamak ister miydi?

Söz konusu kardeşiyle yüzleşmek ister miydi? Kesinlikle hayır.

Ama pes edecek değildi. Ona kendi özel cehennemini tekrar yaşatırsa, eskiden dedikleri gibi, *Dem's da breaks*.

Hikaye hikayedir.

Üstelik bu onun için bir hikâyeden çok daha fazlasıydı.

Babası, Samuel ve Zelda McIntyre'in çıldırmış tek çocuğunu kurtarmak için canını vermişti.

Tate, Kara'nın ona borçlu olduğunu düşündü. Hem de çok.

Onun çocukluğunu hatırlıyordu; kolları ve bacakları toplu, saçları dağınıktı ve o zamanlar bile çocukluğun masumiyetiyle bir tavır sergiliyordu. Bir keresinde ona gizlice yaklaşmış, suyun üzerinde taş sektirirken ağaçların gölgesinden onu izlemişti.

Onunla göz göze gelmişti. "Denemek ister misin?" diye sormuş ve onun korkmuş bir geyik yavrusu gibi çalılardan arasına kaçmasını beklemişti. Bunun yerine umbra'dan adımını atmış, pürüzsüz yuvarlak bir taşı yakalamış, kolunu geriye çekmiş, bileğinin bir hareketiyle serbest bırakmış ve taşı gümüşi yüzeyde kolayca zıplatarak yelken açmıştı. On sert sıçrama, taşın sıçradığı noktalardan daireler çizen su ile

Ürkek bir dizi vakvak ve vahşi bir sıçrama ile iki orman ördeği sudan çıkıp yüksek, ince yaz bulutlarına doğru havalandı.

"Oldukça iyisin," dedi şaşkınlığını gizleyemeyerek.

"Peki, ne oldu?" Küstah bir kaşını kaldırdı. "Güzel mi, iyi mi?"

"Ne?"

"Ben güzelim," diye iddia etti. "Ve iyiyim. Senden daha iyiyim." Lanet olsun.

Onu keskin ve bilmiş bakışlarla süzdükten sonra, onu suskun bırakarak çekip gitmişti. O zamanlar yedi mi sekiz mi yaşındaydı? Erken gelişmiş. Kendinden büyük üvey kardeşleri yüzünden yaşından büyüktü. Muhtemelen yedi yaşındaki bir çocuğun bilmemesi gereken şeyleri biliyordu. Ailesinin katledilişine tanık olmadan önce bile.

Şimdi mutfağa doğru yürüdü, eski buzdolabından bir şişe bira aldı, açtı ve yıllar önce olduğu gibi bırakılmış, babasının varlığı hala belirgin olan oturma alanına baktı. Şöminenin üzerinde hâlâ bir aile fotoğrafı asılıydı ve yanında yayla vurduğu bir geyiğin boynuzları duruyordu; yatak odalarına giden kısa koridorda ise Edmund Tate'in Deniz Kuvvetleri'nde geçirdiği yıllara ait armalar, rozetler, kurdeleler ve madalyalarla dolu çerçeveli bir askeri gölge kutusu vardı. Gerçek bir kahraman, diye düşündü Wesley, döşeme tahtalarının çürüdüğü ve sert kış havasının bıçak gibi kestiği arka verandaya doğru ilerlerken. Burası yıllar önce babasının üzerinde durduğu verandanın ta kendisiydi. Edmund sigara içerken komşu evdeki kargaşayı duymuş, araştırmak için oraya gitmiş ve bir aile katliamının ortasında çılgına dönmüş küçük bir kız bulmuştu.

Wesley o sırada on bir yaşındaydı; dehşetten etkilenecek kadar büyük, kurbanı suçlayacak kadar genç ve herkes gibi, başkalarına yardım ederken ölen bir babanın kaybını hissedecek kadar savunmasızdı. Edmund Tate görevde değildi. Yine de kız için hayatını feda etmiş, buzun üzerinde koşarken buz kırılmış ve ağırlığının altında yol vermişti. Edmund kızı kurtarmayı başarmış, onu tekmeleyerek, çığlık atarak ve boğulmak üzereyken dondurucu sudan çıkarmış, sonra da lanet olası bir kalp krizi geçirerek karlı kıyıya yığılmıştı.

Şimdi düşününce Tate'in çenesi kaya gibi sertleşiyor, gözleri kısılıyor, yirmi yıldır içinde olan öfke alevleniyordu. Babasına hiç veda edememişti. Edmund, ambulans çığlıklar içinde en yakın hastaneye doğru yol alırken tek kelime bile etmemişti; Edmund Tate'in kanlı katliamın bir kurbanı daha olarak öldüğü açıklanmıştı.

Bir ömür sonra bugün bile Wesley kalbinin sıkıştığını ve çenesinin tutulduğunu hissediyordu. Çok net hatırladığı babası elinden alınmıştı. Edmund iri yarı, kilolu ve sigara tiryakisi bir adamdı ama buz gibi suya o meşum dalışı yaptığında sadece kırk yedi yaşındaydı.

Tate'in elleri şişenin üzerinde kenetlendi. Buzla kaplı göle baktı, pürüzsüz yüzeyi yarım mil boyunca uzanıyordu, ancak bu gece yağın kar manzarayı gizliyordu. Uzak kıyıdaki evler seçilemiyordu, pencerelerden gelen hiçbir ışık fısıldayan perdeyi delmiyordu.

Şişesini kaldırdı ve uzun bir yudum aldı, soğuk bir rüzgâr ağaçları salladı ve buzlu taneleri döndürdü.

Şu lanet göl.

Çocukken anne babası ve küçük kız kardeşiyle buraya gelmeyi çok severdi. Burası bir sığınak, şehirden uzakta bir cennet, küçük ailelerinin birbirine bağlandığı ve babasının işinin kilometrelerce uzakta olduğu zamanlarda keşfedilecek bir yer olmuştu. Eski iskeleden balık tutmuş, çevredeki ormanda avlanmış, seyrek çakılların arasına dikilmiş paslı çemberde bire bir oynamıştı. Yaşlı adam kaç kez kazanmasına izin vermişti?

Tabii ki bu her şeyi değiştiren geceden önceydi, diye düşündü çoraplı ayakları titrerken. Buraya olan sevgisi azalmış, mabet nefret edilen bir yere dönüşmüştü; cennet bir kalp atışı kadar kısa bir sürede cehenneme dönüşmüştü.

"Hayatta hiçbir şey adil değildir," diye yakındığında annesi ona hatırlatmıştı. "Sevdiği şeyi yaparken öldü - başkalarını korurken." Elbette Selma Tate de yıkılmıştı, acısını çocuklarından saklıyor, kocasının cenazesinde buz gibi yağmurun altında gururla duruyor ve kendisine sunulduğunda hissetmediği bir gülümsemeyi zorluyordu

Edmund polis olmadan ve lise aşkıyla evlenmeden önce deniz kuvvetlerinde görev yaptığı için bir bayrağı vardı.

Ama gece geç saatlerde Wes onun odasında, yüksek sesle çaldığı country müziğin sesi eşliğinde ağladığını duymuştu. Yatak odasının en üst ranzasında yatan Wes, onun hıçkırıklarını ince duvarlardan ve apartman dairelerinin içi boş kapılarından seçebiliyordu.

Ensesini ovuşturarak McIntyre malikânesine doğru döndü ama dönen karların arasından sadece karanlık bir ormanın belirmediğini gördü. Gün boyunca, köknar ve çam ağaçlarının tepeleri arasından büyük evin çatısının bir kısmı görünüyordu ve güneş batarken, Kara'nın kilitli olduğuna yemin ettiği tavan arasına, en üst kata açılan pencerenin eski camlarında solmakta olan güneş ışığının parıltısı yakalanabiliyordu.

Ama bu gece karanlıktı.

Gölgeler içinde kaybolmuştu.

Kar usul usul yağarken, çürüyen kiremitleri ve çatlamış camları gizleyen opak bir örtü.

Tanrım, o yerden nefret ediyordu.

Kara McIntyre'ın da aynı şeyi hissettiğinden şüphesi yoktu.

BÖLÜM 5

Dedektif Cole Thomas kızgındı. Kızgın, kızgın, kızgın.

O katil piç Jonas McIntyre'ın hapisten çıkmasına imkân yoktu. Hiçbir şekilde. McIntyre, Hatfield County'ye ayak basmış en kötü katildi ve doğal ömrünün sonuna kadar hapiste kalmalıydı. Ama hayır. Sistem bir kez daha başarısız olmuştu.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı nefesinin altında, masasındaki bilgisayar ekranına dik dik bakarken ve tam da ayak seslerini, yaklaşan ortağının sesini duyduğu sırada mavi bir çizgi üzerine yemin etti.

"İyi günler?" diye sordu, kollarını kayak ceketinin kalın kollarının arasından geçirerek ofisinde durakladı. Departman gece için yavaşlıyordu, gece ekibi devralırken sadece birkaç gündüz vardiyası polisi hala takılıyordu.

Dinlenme odasına yakın bir yerden bir kahkaha dalgası duydu ve daha uzaktan ağır bir kapının çarparak kapanma sesini işitti.

"Evet, doğru. En iyisi," diye **h o m u r d a n d ı**, kahveyi masasına geri koyarken. "Tek kelimeyle harika."

Aramis Johnson ona alaycı bir gülümseme gönderdi ve başını salladı, bir çeşit topuz haline getirilmiş siyah saçları tepedeki sert ışıkların altında parlıyordu. Uzun boylu ve ince yapılı, yüz hatları keskin, moka rengi teni kusursuz, bir podyum mankeni olabilirdi, diye düşündü, bu ilk değildi. Oysa Johnson bir polisti. Ve isteksizce de olsa iyi bir polis olduğunu kabul etmek zorundaydı. O muhteşem, siyaha yakın gözler pek bir şey kaçırmıyordu. Neden polis teşkilatına katıldığını bilmiyordu ama **b u n u n**, bir babası yokmuş gibi görünen, en azından onun bildiği bir babası olmayan, özel ihtiyaçları olan çocuğuyla ilgili bir şey olabileceğinden şüpheleniyordu. "Dur tahmin edeyim: Jonas McIntyre'ın serbest bırakılmasından memnun değilsin."

"Sen bir dedektif olmalısın."

"Rahatla biraz." Açık kapısının önünden iki üniformalı geçerken ona hızlıca gülümsedi, konuşmaları alçak ve yoğun, uzun boylu olan kısa kesilmiş saçlarının üzerindeki kasketini düzeltmeden önce tepesini kaşıyordu.

"Rahatlamak mı? Gerçekten mi? Bir aile yok edicisi şu anda serbestçe dolaşıyor olsa da -hayır bekle"- parmağını kaldırdı-"bunu *hüküm* giymiş bir aile yok edicisi yap." Thomas'ın masa telefonu çaldı. Numarayı tanıdı. Cevap vermedi. Birkaç saniye içinde cep telefonu çaldı. Aynı numara. Görmezden geldi.

"Radarın altında mısın?" Johnson kalçasını masasına yaslayarak sordu. "Açmıyor musun?"

"Muhabir."

"Cep telefonundan da mı?"

"Evet. Bir şekilde benim özel numaramı almış."

"Bir şekilde mi?" Johnson şüpheli bir kaşını kaldırarak tekrarladı. "O mu?"

"Evet." Elbette nasıl olduğunu biliyordu. Oraya gitmedi. Sheila Keegan sıraya girip diğer televizyon ve gazete çalışanlarıyla birlikte PIO'yla konuşabilirdi. Departmanda bu yüzden bir kamu bilgilendirme görevlisi vardı, değil mi? Basınla ilgilenmek için.

O görünmez profesyonel çizgiyi aşp bir muhabirle ilişkiye giren dedektiflerden çok daha iyiydi. Zihnini bu düşünce tarzına kapattı. Düşüncelerini Jonas McIntyre'a, Thomas'a göre tüm ailesini öldürmüş acımasız bir katile geri çevirdi. Dosyayı çevirerek açtı, içindeki klasörler ve sayfalar yaşlılıktan sararmış ve geçmiş yılların kokusunu taşıyordu.

Aramis, "Bunların hepsi bilgisayarda, biliyorsun," diye işaret etti.

"Evet, açtım." Çenesini Jonas McIntyre'ın sabıka fotoğrafının görüldüğü ekrana doğru eğdi: gece kadar karanlık çökük gözleri, dağınık saçları ve soluk teniyle on sekiz yaşında çelimsiz bir çocuk. İnce sakalının gölgesinde sivilce izleri zar zor seçiliyordu. Daha belirgin olan ise, çenesinin sıkı ve meydan okuyan duruşu ile dudaklarının sıkışmış olmasıydı. Zalim ince dudaklar.

"Böyle bir çocuğu ne motive eder?" dedi monitöre bakarak. "Bilmiyorum.

Psikiyatristine her ne anlattıysa, gizlidir.

Avukatı da aynı şekilde, yani tahmin etmek zorundayız." "Tehlikeli biri mi?"

"Sen söyle." Masasındaki sandalyeden başını kaldırıp ona baktı.

"Ailesindeki neredeyse herkesi öldüren bir genç mi? Sen

Hayatının yarısını büyük bir evde mahkûmlarla geçirdikten sonra iyileştiğini mi düşünüyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Tanrı'yı buldu."

"Hepsi öyle değil mi?"

"Oooh," dedi Johnson. "Acı, adamım."

"Öyle miyim? Neden acaba? Bu adam." Thomas işaret parmağıyla ekrandaki görüntüye dokundu. "Bütün lanet ailesini kılıçla doğradı. Babasını, üvey annesini, erkek kardeşini ve üvey ağabeyini."

"Bütün ailesini değil."

"Tamam, iyi, küçük bir kız kurtuldu."

"Ve bir diğeri kayboldu. Kız kardeşi Marlie, değil mi?" Aramis dosyayı aldı ve karıştırdı. "O neydi-? Oh, işte burada. On yedi. Tanrım."

"Üvey kardeş." Thomas bilgisayara ve Jonas McIntyre'ın gözlerindeki ölü bakışa döndü. "*Brady Bunch* tarzı bir aileydi. Yaşlı adam, Sam, evliliğe iki çocukla geldi. Sam Junior ve Jonas. Zelda üç numaralı eşiydi. İlki onun lise aşkıydı-

"Leona."

"Evet, doğru. Sam'in adını verdikleri bir oğulları ve iki yaşında ölen bir bebekleri vardı. Bir de kızları. Betsy."

"Vay canına. Bu aile hiç rahat durmaz mı?" diye sordu kaşları birbirine yaklaşarak.

"O zamandan beri, yani benim bildiğim kadarıyla." Dosyaya tekrar bakmasına gerek kalmamıştı. Sam Senior'un ailesiyle ilgili bilgileri çoktan bir kenara saklamıştı. "Sonra, bu evlilik bebeğin kaybıyla çatırdarken, *Sam* Natalie'yle ilişkiye giriyor ve Natalie iki numaralı karısı oluyor."

"Bir numaradan boşanmadan önce mi?"

"Bu onun yöntemi gibi görünüyordu. Her iki seferde de."

"Ah," dedi kadın. "Bunun eski eşlerin hoşuna gittiğini sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır."

"Ya Jonas? İkinci eşinden mi?"

"Evet, Jonas Natalie'nin çocuğu." Katilin adını söylemek bile ağızında kötü bir tat bırakmıştı.

"Önceki Bayan McIntyres'a ne oldu?" Johnson yıpranmış dosyayı eline aldı.

"Sanırım yeniden evlendi." "İkisi birden mi?"

"Emin değilim."

"Yani Zelda Donner Robinson üç numaraydı." Johnson dosyanın küflü sayfalarını çeviriyordu, gözleri notları gözden geçiriyordu, kalçası masanın kenarına yaslanmıştı, eski kalorifer kazanı tepesindeki kanallardan gürlüyordu. "Ve kendi çocuklarıyla birlikte gelmiş."

"Doğru. Marlie ve Donner Robinson'ın annesiydi."

"Aralarında paylaştıkları tek çocuk olan Kara ile birlikte." Adam başını sallayınca kadın başını kaldırdı.

"Doğru. Zelda'nın ilk kocası Walter Robinson'dı."

"Peki yeni bir model için bir kenara atılmayı nasıl karşıladı?"

Thomas omuz silkti. "Sanırım Samuel'in eski eşleri gibi. Herkesin bildiğı kadarıyla hepsi iyi geçiniyordu."

"Geçinmek mi?" diye tekrarladı. "Dalga geçmediler, samimiydiler ama birlikte takılıp tatile çıkmadılar ya da tatil yapmadılar mı demek istiyorsun?"

"Doğru." Tatil deyince aklına yine o son kanlı Noel geldi ama bundan bahsetmek zorunda kalmadı. Johnson'ın da aynı dalga boyunda olduğundan şüpheleniyordu.

Birkaç sayfayı daha taradı. "Bu karma ailede tüm çocukların yaşları birbirine çok yakın. Görünüşe göre ergenlik çağındalar."

"En küçük kız hariç," diye hatırlattı ona. "Tavan arasında kilitli olduğu söylenen kız."

"Doğru," dedi, tanık sandalyesindeki sarı bukleleri, iri gözleri ve solgun yanaklarıyla küçük kızın görüntüsü gözünün önüne geldi. Thomas, Kara'nın her soruya kısık bir sesle cevap verdiğini, dudağını çiğnediğini ve mahkeme salonunu susturduğunu hatırlıyordu. Normalde gürültülü olan salon bir mezar kadar sessizdi, o küçük kimsesiz kız gördüklerini ince, fısıltılı bir sesle anlatırken ne bir kâğıt hışırtısı ne de bir ayakkabı sürtünmesi duyulmuştu.

Savcı tarafından. Kara, yüzü bembeyaz kesilmiş, çenesi titreyerek Jonas'a bakıyordu, sanki yıkılmak üzereydi ve umutsuzca onun affını istiyordu.

Cole Thomas da mahkeme salonunun ikinci sırasındaydı, hâlâ sadece kötü adamların hapse atıldığına, sistemin asla başarısız olmadığına inanan çaylak bir polisti.

Şimdi, yıllar sonra, emin değildi.

Johnson hâlâ okuyordu. "Kara, ablasının kendisini üçüncü kata kilitlediğini ve bir şekilde kaçıp ailesinin katledildiğini gördüğünde ısrar etti." Johnson'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Davetsiz misafirin eve geri döndüğünü düşündüğünü, bu yüzden mutfaktan kaçtığını, arka kapıdan çıktığını ve gölde çıkmaza giren bir patikadan aşağı indiğini söyledi. Buzun üzerinden geçmeye çalışmış, sonunda göle düşmüş ve kaçtığı davetsiz misafir, tüm bu çığlıkların ne olduğunu görmeye gelen bir polismiş."

"Edmund Tate. Görevde değil. İyi biriydi. Denizciydi. Kahraman bir tip." Thomas başını salladı. "Çocuğu kurtarmış."

"Ve sonunda kendisi de ağır bir kalp krizi geçirip ölmüş." Masasının önünde yavaşça volta atıyor, eski dosyadaki tüm bilgileri özömsüyordu, kafasındaki çarklar belli ki dönüyordu.

"Uh-huh. Sağlık görevlilerinin yaptıklarına rağmen acil serviste ölmüş."

"Yüce İsa." Başını salladı, koyu renk saçları ışığın altında parlıyordu. Yukarı baktı, siyaha yakın gözleriyle onu süzüyordu. "Yani davetsiz misafir yok mu?"

"Bulunmadı."

Aramis raporları gözden geçirirken haçını parmakladı. "Kara her zaman kardeşinin masum olduğunu iddia ederdi."

"Ama kimse buna inanmadı."

"İfadesi yüzünden mi?" Gözleri kısıldı ve dudağını çiğnedi.

"Evet, sorun da bu. Tanık olduğu ve ifade verdiği şeyler Jonas hakkında hissettikleri ya da düşündükleriyle uyuşmuyordu."

"Muhtemelen kardeşinin bu kadar vahşi ve acımasız olabileceğine inanamıyordu."

"Ve bir katil."

"Doğru." Haçla oynamayı bıraktı ve volta atmayı kesti. "Cinayet silahının her yerinde parmak izleri vardı."

"Hı-hı." Thomas sandalyesinde gıcırdayarak protesto edene kadar arkasına yaslandı. "Cinayet sebebini anlıyor musun?"

Kaşlarını daha da çatarak başını salladı. "Kıskançlık."

"Büyük üvey kardeşini. Donner."

"Yüce Tanrım. Testosteronun en kötü hali," diye mırıldandı uzun bir iç çekişle. "Yani Donner Jonas'ın kız arkadaşıyla mı birlikteydi?"

"Görünüşe göre."

"Nasıl bir ilişki?"

"Samimi."

Tek kaşı biraz daha yukarı kalktı. "Dur tahmin edeyim: Jonas'ın hoşuna gitmedi."

"Kimin olurdu ki?"

"Yüce Tanrım..." Ve bu bir dua gibiydi, havalandırma deliklerinden gelen havanın ve dış koridordaki konuşmaların sesinden zar zor duyuluyordu.

Thomas onun ne okuduğunu biliyordu çünkü dava dosyasını neredeyse ezberlemişti ve o belgeleri gözden geçirirken zihninde canlandırdı:

Ölümcül saldırıdan mucizevi bir şekilde kurtulan Jonas McIntyre bugüne kadar üzerine yıkılan tüm cinayetlerde masum olduğuna yemin etmişti. Evet, polisler geldiğinde yatak odasının duvarında asılı duran eski kılıcı aldığını itiraf etmişti. Jonas günün erken saatlerinde silahla "oynadığını" ve onu odasının zemininde bıraktığını iddia etmişti. Jonas'a göre Marlie daha önce yatak odasının önünden geçmiş ve onu kılıçla görmüştü. Bu yüzden kabzanın her yerinde parmak izleri vardı.

Tabii ki Marlie ortadan kaybolduğu için bu gerçek kanıtlanamamıştı.

Jonas olayı anlatırken, o gecenin ilerleyen saatlerinde oturma odasında bir şeyler olduğunu duyduğunda yine odasında olduğunu iddia etmişti. Avukatı onu temelli susturmadan önce polise verdiği tek ifadede buna "gürültü patırtı" demişti. Jonas polisleri "kötü bir şeyler olduğunu hissettiğini" söylemiş, bu yüzden kılıcı ile onu ve gürültüyü takip etmişti.

Araştırmak, çünkü, demişti, ağabeyleri ortalıkta dolaşırken onları korkutmayı ya da karanlıkta bir hırsızla karşılaşırca "kötü bir adamı" uzaklaştırmayı planlıyordu. Ki öyle de yaptı.

Ve sonra kıyamet koptu. Adamdan ürken Jonas ağır silahını savurmuş ve davetsiz misafir dönerek uzaklaşırken hedefini iskalamıştı. **O n u n** yerine Jonas şömineye vurmuş ve bir parça koparmıştı. Davetsiz misafir onu alt etmiş ve yaralanmıştı. Kesilmiş ve uygun bir şekilde bayılmıştı. Uyandığında ailesi katledilmişti, Kara çığlık atıyordu ve tanımadığı bir adam, muhtemelen katil, diye düşündü, onu evden kovalıyordu.

Polisler olay yerine vardıklarında hemen Jonas'a odaklanmışlardı. Anlattıkları doğru **ç ı k m a d ı** ve daha sonra kabzadaki parmak izlerinin sadece ona ait olduğunu keşfettiler.

Cinayet sebebine gelince, Johnson bulmuştu. Yaygın teori Jonas McIntyre'in kendisini cezalandırdıkları için ailesine çok kızgın olduğu yönündeydi; hafta başında üvey kardeşi Donner Robinson'la kavga ettiği için polis tarafından yakalanmıştı. Ailesi suç duyurusunda bulunmayı reddetmişti ama Donner da Jonas gibi ceza almıştı.

Yeterince iyi değil. On sekiz yaşında sorunlu ve şiddet yanlısı bir genç olan Jonas, Donner'la kavgasını izleyen günlerde öfkeden deliye dönmüş ve Lacey Higgins'le yattığını öğrendiği üvey kardeşiyle birlikte babasını ve üvey annesini öldürmeye karar vermişti. Jonas ister sadece Donner'ı tehdit etmeye ve korkutmaya çalışıyor olsun, ister Donner'a gerçekten zarar vermeyi amaçlamış olsun, sonuçta işler korkunç ve ölümcül bir şekilde ters gitti ve Jonas öfkeyle Noel arifesinde o odaya giren herkesi öldürdü. Sadece o ve Kara hayatta kalmış, Marlie ise sırta kadem basmıştı.

Polis, Sam Senior ve Zelda McIntyre cinayetlerinin önceden planlanmış olabileceğini düşünüyordu.

Jonas, Donner'ın peşine düşmeden önce onları uyurken katletmiş olabilirdi - en azından savcılığın teorisi buydu. Yoksa neden uyuşturulmuş haldeyken bile, cehennem gibi gürültülü ve vahşi bir kaos sırasında uyanmamış olsunlar ki?

Daha sonra, otopsi ve laboratuvar çalışmalarından sonra, her ikisinin de kanında büyük miktarda Valium olduğu ortaya çıkmıştı.

Bu, hikâyenin Thomas'a doğru gelmeyen pek çok kısmından biriydi. Hangi ebeveyn Noel arifesinde yüksek dozda ciddi bir uyku ilacı alır ki?

Yaygın teori, Sam Junior'ın katliamı durdurmaya çalıştığı ve saldırıda vahşice öldürüldüğü yönündeydi. Marlie de bir kurbandı, kanının bir kısmı olay yerinde bulundu. Donner Robinson'ın yaralarının çok büyük olması ve şahdamarının kesilmiş olması polisi, Jonas'ın öfkesinin kaynağı olan asıl kurbanın o olduğuna ikna etti. Sam Junior o kadar fazla yara almamıştı ama uyluk atardamarı kesilmişti ve kan kaybından ölmüştü, muhtemelen sadece yoluna çıkmıştı ve zaten aklını kaçırmış olan Jonas saldırının çılgınlığıyla kardeşini öldürmüştü. Evet, Jonas'ın kendisi de yaralanmıştı ama hayati tehlikesi yoktu. Savcı, savunmanın tamamen itiraz edemeyeceği ya da yeterince bulandıramayacağı net bir tablo çizmişti.

Jonas, Marlie'nin o gün kapısının önünden geçerken onu silahla gördüğüne dair yemin etmesine rağmen, Marlie kaybolmuş ve hiçbir zaman bulunamamıştı; kanı, geride bıraktığı fırçanın üzerindeki kıllardan elde edilen DNA ile eşleşmişti. Jonas'ın yaraları gerçek olsa da, savcılığın uzman tanığına göre kendi kendini yaralamış olabilir.

Johnson dosyayı kapatırken, "Mahkûm edildiğine inanamıyorum," dedi. "On iki jüri üyesinin hepsi mi?"

"ocukluk kayıtları devreye girdi. Mühürsüz." "Nasıl?"

"Suçun ciddiyeti. Kayıtların hiçbir zaman silinmemiş olması. Bazı bilgiler gizli tutuldu ama suçlar basına sızdı. Sicilinde daha önce iki şiddet olayı var. Tabii bir de on sekiz yaşına girdikten sonra Donner'la yaptığı kavga var. Jonas bıçak çekti."

"Jonas kardeşine saldırdı mı?"

"Genelde tehdit etti ama bir şekilde boğuşma sırasında Donner'ın n kolunda bir kesik oluştu, derin değildi ama dikiş atılması gerekti ve

Zelda'nın 911'i araması için yeterince kötüydü." Thomas ona baktı. "Katliamdan bir haftadan az bir süre önce."

"Vay anasını." Dış koridordan gelen sesler ve kahkahalar açık kapı aralığından içeri dalgalanırken bir iç çekip başını iki yana salladı.

"Evet. Davanın asıl dönüm noktası Jonas'ın o zamanki kız arkadaşıydı."

"Lacey Higgins. Gördüm." Uzun parmağıyla dosyaya dokundu.

"Doğru." Artık soğumuş olan kahvesinin kalanını da içti, sonra kâğıt bardağı avucunun içinde ezerek dosya dolabının yanında duran çöp kutusuna attı. Lacey'nin kürsüye çıkışını hatırladı. Beyazlar giymişti. Solgun ve yaşlı gözlü, son derece bakir görünüyordu. Hepsi mahkeme salonundaki tiyatronun bir parçasıydı. Lacey kürsüde gözlerini çoğunlukla kapalı tutmuş ama Jonas'ın üvey kardeşi Donner'la yattığını itiraf etmişti.

Jonas bunu öğrendiğinde, ailesinin Portland'daki evinde onunla yüzleştiğini söyledi.

"Seni tehdit etti mi?" diye sormuştu savcı, uzun boylu, sarı saçlı ve keskin yüz hatlarına sahip bir kadın.

"Evet," diye yumuşak bir cevap vermişti. "Ne söyledi?"

Lacey dudağını ısırıp ve sonra fısıldadı, "Beni öldüreceğini."

"Seni öldüreceğini mi?"

"Ve birlikte olduğum herkesi. birlikte olduğum herkesi." Lacey sertçe yutkundu. Beyaz elbisesinin yakasını parmakladı.

"Sözleri tam olarak neydi?"

"Uh eğer beni yakalarsa, um bilirsin ...
." Gözle görülür bir şekilde yutkundu ve alt dudağını ısırıp. "Seni ne yaparken yakalarsa?"

Lacey derin bir nefes aldı. "Eğer beni başka biriyle yakalarsa, yani, bilirsin işte, yatıp kalkarken, beni öldüreceğini söyledi."

"Tam olarak söyledikleri bunlar mıydı?"

Lacey o anda başını kaldırdı, ince omuzları sertleşti, koyu renk gözleri aniden soğudu ve mahkeme salonunda takım elbise giymiş Jonas McIntyre'ın

Merritt Margrove'un yanında hareketsiz oturuyordu. Boğazını temizledi, sonra konuştu. Açıkça. Keskin bir şekilde. "Dedi ki, 'Eğer başka biriyle yattığını öğrenirsem, önce onu sonra da seni baltalarım. Böylece sen cehenneme gitmeden önce onun ölümünü izleyebilirsin."

Jüri üyelerinden birinden, pembe bir pantolon giymiş olan dar beyaz perçemli bir kadından duyulabilir bir soluk gelmişti. Diğer jüri üyeleri kasvetli ve gergin bir tavır içindeydi; zayıf bir adam boynuz çerçeveli gözlüklerinin arkasından bakıyor, kırk yaşlarında bir kadın kül rengine dönüyordu.

Lacey'nin sözleri, Kara'nın tanıklığı ve Jonas'ın geçmişteki şiddet eylemleriyle birleşince kaderini belirlemiş ve o zamandan beri her gazete haberinin, kitabın, televizyondaki gerçek suç filminin, blogun ve podcast'in bir parçası haline gelmişti. Jonas'ın kendi yaraları gerçek olsa ve jüriye grafik olarak gösterilse de, savcılığın uzman tanıkları bu kesiklerin kendi kendine yapılmış olabileceğini iddia etti ve bunlar mide bulandırıcı suç mahalli ve kurbanların parçalanmış bedenlerinin yanında soluk kaldı. Kan halıları lekelemiş, döşeme tahtalarına akmış, şöminenin yanındaki fayanslarda parlamış, ocakta istiflenmiş odunlara sıçramış ve hatta devrilmiş Noel ağacının bazı dallarına bulaşmıştı. Cesetler iki odaya saçılmıştı, vahşi ve barbarca bir saldırıdan arta kalan katliam. Kendi aile üyeleri katledilmişti. Jonas'ın mahkeme salonunda birkaç kez alevlenen öfkesi de işe yaramamıştı ve önceki mahkûmiyetleri de meşhur tabutuna çakılan çivilerdi.

"Yani savcı gerçekten Jonas'ın kendini kılıçla bıçaklamayı başardığını mı düşünüyor?" Belli ki şüpheliydi. "Yaraları-"

"Yüzeyeldi. Eller, ön kollar, bir bacak. Bir silah uzmanı mahkemeye bunun nasıl olabileceğini, boğuşma sırasında nasıl yaralanmış olabileceğini gösterdi."

Dosyayı tekrar çevirdi ve bir sayfayı karıştırdı. "Jonas ilk ifadesinde saldırganın kendisini ittiğini ve kafasını çarptığını, bir süre baygın kaldığını söylemiş." Yıpranmış dosyanın kenarından baktı. "Ama kimse ona inanmadı mı?"

"Önemli olan hiç kimse. Jüri bile. Polislerin hiçbiri. Küçük kız kardeşi dışında ailesi bile inanmadı."

"Aleyhinde kim ifade verdi?" Bir iç çekişle daha dosyayı kapattı.

"O gece gerçekte ne olduğunu kimse kesin olarak bilmiyor ve Jonas ifade vermeyerek kendine yardımcı olmadı. Yaraları aynı silahtan çıkmış gibi görünüyordu ve Jonas'ınki de dahil olmak üzere tüm kurbanların kanı bıçağın üzerinde bulundu." Thomas bir elini ensesinde ovuşturdu, hatırlıyordu. "Avukatı Merritt Margrove, Jonas'a Beşinci Madde'yi kullanmasını tavsiye etti."

"Jonas'ın kendini suçlu çıkaracağını mı düşündü?"

"Muhtemelen. McIntyre şoka girmişti. Bunda şaşılacak bir şey yok. İlk ifadesinden sonra duruşma öncesi kimseyle konuşmamış. Bence avukat, yaşı ve yaraları yüzünden jürinin onu suçlu bulmayacağını düşündü."

"Ama verdiler." Koridorda bir kahkaha patlaması yankılanırken kadın doğruldu ve ceketinin fermuarını çekti. "Sence jüri doğru mu anladı?"

"Hiç şüphe yok." Telefon masasının üzerinde titredi. Numarayı yakaladı. Sheila. Tekrar.

Açmadı.

"Peki sence diğer kız kardeşe ne oldu?" Aramis sordu. "Büyük olana. Marlie."

"Ceketine uzanıp kollarını ceketinin kollarından geçirerek, "Milyon dolarlık soru bu, değil mi?" dedi.

"O zamandan beri hiç görülmedi mi?" "Hayır."

Johnson şüpheli görünüyordu. "Hiç iz yok mu?" "Hayır. Ve hiçbir kalıntı bulunamadı."

Anahtarlarının cebinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra, 1950'lerden beri ahşap panellerin sarardığı ve sigara dumanı, vücut kokusu ya da bayat kahvenin onlarca yıllık kokusunun çam kokulu Lysol ile silinemediği koridora girerlerken ışığı kapattı. Kapıyı arkasından kapatan Thomas ekledi: "Olay yerinde biraz kan bulundu. Çok fazla değil ama belli ki yaralanmış."

"DNA ile doğrulandı mı?"

"Oh, evet." Johnson'a baktı, çenesi sabitti, siyah saçları koridordaki titrek floresan ışıklarının altında parlıyordu.

"Cinayetlerden sonraki ilk altı ay içinde 'görüldüğüne dair' ihbarlar oldu elbette, ama hiçbirini doğru çıkmadı. Departmana çok sayıda çağrı geldi ama zamanla azaldı." Merdivenlerden aşağıya takırdayarak indiler, basamakları çıkmaya çalışanlara (üniformalı ve sivil memurlar, idari çalışanlar ve ziyaretçiler) yol vermek için tek sıra halinde yürüdüler.

Yan girişin yanındaki metal dedektöründe, "Gelen çağrılarının çoğu biraz reklam peşinde koşan kaçıklardı," diye ekledi.

"Her zaman."

"Birkaçı yasal görünüyordu. Bilirsiniz, onu tanıdıklarını *düşünen* insanlar. Ama somut bir şey çıkmadı."

Dış kapıyı omuzlayarak açtığında, Aralık ayının soğuk havasının sokaklardan hızla geçtiğini, kar tanelerinin binaların arasında dans ettiğini, arabaların, kamyonların ve minibüslerin sokak lambalarının altında ağır ağır ilerlediğini hissetti. Bir otobüs köşede rölantide çalışıyor, ağır paltolar, şapkalar ve botlar giymiş yolcular rölantideki devin içine doğru ilerlerken köşe lambasının altında egzoz gazı püskürüyordu. Otobüse yetişmek için acele eden bir kadın hızla yanından geçerken şemsiyesinin kenarı Thomas'ın koluna değdi.

"Ah, özür dilerim, özür dilerim," dedi ona bakmadan ve şemsiyesini kapatırken şoföre işaret etti.

İstasyonun otoparkında Johnson anahtarlığının kumandasına bastı, sonra mesajlarını kontrol etti. Bir Honda CR-V olan SUV'si cıvıdayarak park alanının kenarlarına yığılmış karları yansıtmak için ışıkları yanıp sönerken hızlı bir mesaj okurken dudakları gerildi. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu, düşünceleri McIntyre Katliamı'na dönmüştü. "Hâlâ Jonas McIntyre'ın ailesini öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Katletti," diye düzeltti.

"Tamam, katletti ve şimdi dışarıda. Çifte tehlike. Tekrar hüküm giyemez."

"O cinayetlerin hiçbirini için değil."

Cipin kapısını açtı ve içeri girdi. "Bekle." Döndü. "Tekrar cinayet işleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey demedim."

"O zaman . . . ?" Kelimeyi uzattı.

"Bekleyeceğiz. Bakalım İsa'yı gerçekten bulmuş mu?"

Telefonu tekrar çaldı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, cebinden çıkardı ve soğuk gece havasını buğulandıran bir iç çekti. Siyah saçlarında kar taneleri toplandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ve çenesi bir çentik yukarı kalktı.

"İyiyim."

"Emin misin?"

"İyi olduğunu söyledim. Peki ya Jonas McIntyre? Belli ki onun yeni keşfettiği maneviyata inanmıyorsun."

Kar yakasının etrafında toplanırken ve otobüsün gürleyerek uzaklaştığını duyarken ona bir bakış attı. "Gerçek şu ki, Jonas McIntyre'in kurtuluşa giden yolda olduğuna dair en ufak bir şans olduğunu bile düşünmüyorum. Tek bir şans bile yok."

6. BÖLÜM

Bu işin peşini bırakamazdı.

Wesley Tate, apartman dairesinin bulunduğu dönüştürülmüş depoya giden kısa yolda kar kürüyordu ama akıllı Cold Lake Katliamı'nda ve her şeye rağmen yeniden özgür bir adam olan Jonas McIntyre'daydı. Ailesine yönelik vahşi cinayetlerden aklanmadıysa bile en azından parmaklıklar ardında değildi. Sırtını işine verdi, küreğin geniş, yassı bıçağı aşağıdaki çimentoya sürtünüyordu. Zor nefes alıyordu, nefesi karanlıkta görünüyordu ve düşünceleri yirmi yıllık bir cinayet mahallindeydi. Kendini bu durumun dışına çıkarmaya çalıştı, babasının Kara McIntyre'in hayatını kurtarmak için canını verdiği gerçeğini **g ö r m e z d e n** gelmeye çalıştı ama elbette bu imkânsızdı.

Küreğin sapını bir kez daha itti, yoğun karı yürüyüş yolunun yanındaki küçük bahçeye bir kez daha savurdu. Ve dava hakkında daha fazla düşünce. Çenesi sıkıştı ve pazen gömleğinin, eldivenlerinin ve yeleğinin altında terlemeye başladı, ama çalışmaya devam etti, zihni son gelişmelerde dönüp dururken kaslarını çalıştırdı.

Merritt Margrove, o eski avukat, sonunda müvekkilini dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmuştu. Tate'in okuduklarına göre, avukat birini bulmuştu, vicdanı yeni temizlenmiş bir polis, bunca zaman sonra birdenbire olay yerinde bulunan kanıtlarla ilgili bir sorun olduğunu kabul etmişti. Cinayet silahı, geçen yüzyıldan kalma eski bir kılıç, olay yerindeki karmaşada kırk dakikadan fazla bir süre kaybolmuştu.

Tate, Omaha'da yaşayan ve şimdi emekli olan polis Randall Isley'i aramıştı ama Isley cevap vermemişti. Tate mesaj bırakmıştı.

Ayrıca Jonas McIntyre için bir Facebook hayran sayfasına katılmıştı. Sahte bir isim kullanmıştı; gerçek ismini vererek Jonas'ın hayranlarının dikkatini çekmek için bir neden yoktu. O kadar kudurmuşlardı ki, o gece ölen kurbanlardan birinin soyadıyla giriş yapsa iki kere iki ederlerdi.

Yine de kendilerini Jonas'ın masum olduğuna inandırmış tuhaf bir gruptu ve düşüncelerini

Bağış linkleri, Free Jonas McIntyre Go Fund Me sayfası, henüz elli bin dolarlık hedefine ulaşmamıştı ama çok yaklaşmıştı.

Tüm bunlar neyle ilgiliydi?

Her iki sitede de elebaşları gibi görünen ya da en azından seslerini en çok duyuran üç kadının adı vardı, bu yüzden Brenda Crawley, Simone Hardesty ve Mia Long'u araştırıyordu. Ayrıca sesi çok çıkan bir erkek de vardı. Aiden Cross genel olarak adaletsizlik, özel olarak da Jonas hakkında internette çok gürültü çıkarıyordu ama profiline bakıldığında Aiden'in ondan fazla hükümet karşıtı davaya karıştığı görülüyordu.

McIntyre ile bağlantıları neydi?

Üçü de Jonas'ın serbest bırakılması, ailesini katledilmiş olarak bulduğu ve kendisinin de neredeyse öldüğü o korkunç gece ve bu iğrenç suçlardan kimin sorumlu olduğunu düşündüğü hakkında ne düşündüğünü paylaştığına göre, kadınlar belli ki davalarının hedefiyle iletişim halindeydi. Cross bu döngünün dışındaydı; Jonas McIntyre'in ne düşündüğü hakkında hiç yorum yapmıyor ama her zaman onun davasını savunuyordu. Bu biraz garip görünüyordu. Ama her şey öyle değil miydi?

Tate internette Jessica Smith adında sahte bir kimlik yaratmıştı; otuz yaşında, boşanmış, çocuğu yok, web tasarımcısı olarak serbest çalışıyordu ve Jonas McIntyre'in davası da bunlardan biriydi. İnternette otuzlu yaşlarında bir kadının resmini satın almış ve "Jessica'nın" profili olarak yayınlamıştı. Yüz hatlarının çoğunu gizleyen şapkası ve atkısıyla sıradan görünen Jessica Smith, yaşına göre en yaygın iki isimden biriydi, gizleniyor, bilgi topluyor ve hiçbir şey vermiyordu.

Jonas'ın serbest bırakılması grubu çok sevindirmişti. Birkaçı onunla tanışmayı umduklarını söylemişti.

Yorum yapanların çoğu onun sadece masum ve haksız yere suçlanmış ve mahkum edilmiş değil, aynı zamanda "seksi" olduğu konusunda hemfikirdi.

Bir kadın onu çarmıhtaki İsa'ya benzetmişti, beyazların pek çok resimde tasvir ettiği Tanrı'nın Oğlu'na benzetmişti ama kısa sakalı ve uzun kahverengi saçları dışında benzerlik Tate'in dikkatini çekmemişti.

Yine de insanlar görmek istediklerini görüyorlardı.

Yine de ilgi çekici bulunduğu bir üye vardı. Adı Hailey Brown olarak geçiyordu. Pek bir şey sunmuyordu

Yorum bölümüne girdiğinde sitedeki binlerce kişiden sadece biriydi ama site ona herhangi bir zamanda sitede kimlerin "açık" olduğunu görmesine izin veriyordu ve her zaman çevrimiçi görünen, özellikle Jonas McIntyre'ı Kurtar sitesine giriş yapmış elliden az kişi vardı. Hepsini gözden geçirmiş ve neden bu kadar bağlantılı olduklarını merak etmişti. Aiden Cross, Simone Hardesty, Brenda Crawley ve Mia Long gibi sonsuza dek sitede olan kişilerin çoğu kolayca bulunabiliyor ve gerçek kişiler oldukları doğrulanabiliyordu. Bazıları ilk başta şüpheli görünmüştü, ancak haftalar ve aylar süren eleme süreci sonucunda, özgürlük, hürriyet ve sosyal adaletle ilgili diğer çevrimiçi davalarla hiçbir bağlantısı olmayan birkaç düzine kişi bulmuş ve onları kontrol etmişti. Ama Modesto, California'dan Hailey Brown farklıydı. İnternette yapılan bir arama, profil resminin stok bir görsel olduğunu kanıtlamıştı. İnternetteki kimlik aramalarını kullanarak yaptığı çapraz kontrollerde, bulabildiği hiçbir bilgiyle eşleşen bir Hailey Brown bulamadı. İsim çok yaygındı. Bir takma ad. Bunu içinde hissetti.

Sahte kimliği bir şey ifade etmiyordu. Kendisi de onun gibi sahte bir insan değil miydi?

Ama neden? Bu soru içini kemiriyordu.

Küreği iki kez daha itti ve kavernöz binaya giden kısa geçit temizlendi. Ayağa kalkıp küreğin sapına yaslandı ve kayak kıyafetleri giymiş, şapkalı, kulaklıkları görünen bir gencin kaykayla caddede ilerleyişini izledi. Çocuk köşedeki sürülmüş kar yığınının atlattıktan sonra tepeden aşağıya doğru hızla inmeye devam etti.

Tate küreğini omuzladı ve antreye doğru yürüdü. Çizmelerindeki karları temizledikten sonra iki kat yukarı çıkarak pencerelerin tavana kadar yükseldiği en üst kattaki çatı katına çıktı. Yaşam alanına girdiğinde, botlarını salondaki ağacın altındaki bir noktaya tekmeledi ve yeleğini çıkardı. Mutfakta bir bira açtı, bir yudum aldı ve en sevdiği sandalyeye oturarak televizyonun karşısına geçti.

Yetişkin hayatının büyük bir bölümünde kendisini tüketmiş olan davaya derinlemesine dalmaya ara vermişti. Aslında on bir yaşından beri. Babanı bu şekilde kaybetmek çok kötü bir şey. Annesi trajediden birkaç yıl sonra yeniden evlenmişti ve yeni kocası,

Darvin Williams, yeterince iyi bir adamdı. Şimdi emekli olmuş bir başka polis. Baba rolüne çok fazla sorun yaşamadan adım atmıştı, özellikle de Wesley'nin yeni "Baba-D "sine hayranlık duyan küçük kız kardeşiyle uğraşırken. Ama Wesley'nin durumu farklıydı, her zaman Darvin'i babasıyla kıyaslıyordu. Elbette Darvin her seferinde yetersiz kalıyordu, dünyevi bir adam bir şehitle, bir azizle kıyaslanıyordu.

Bu yüzden baba-oğul ilişkisi pek de iyi gitmemişti. Şimdi, her şey düşünüldüğünde, asla olmazdı.

* * *

Faiza Donner üstü açık Mercedes SL450'sinde oturuyordu, Oregon'da kışın kullanışsızdı ama bu modeli her zaman arzulamış ve sadece üç ay önce kendini şımartmaya karar vermişti. Neden olmasın? diye sormuştu kendi kendine, aracı kiralamanın bir hata olabileceğine dair tüm nedenleri bilmesine rağmen.

Şimdi dairesel araba yoluna park etmiş, yaklaşık yirmi yıldır evim dediği West Hills'teki devasa Tudor'a bakıyordu. Bir zamanlar kız kardeşi Zelda'nın eviydi.

Ah, Faiza o zamanlar bu evi, tekneyi, arabaları, gezileri, Hood Dağı'ndaki dağ "kulübesini" kıskanmıştı - o ev bile bir malikâneydi - Zelda'nın "ikinci evi". Ve en çok da Faiza kız kardeşinin bir değil üç kez anne olmasını kıskanmıştı, üvey çocuklarını saymazsak, ki Faiza bunu kesinlikle yapmamıştı.

Ama sonra ... talih değişmişti, değil mi? Şık arabasının sürücü tarafındaki camını indirdi, sonra bir sigara yaktı, son Parliament sigarasıydı bu, sessizce yemin etti, üç yıl önce bu alışkanlığı bırakmıştı ve torpido gözünde sakladığı paketi sadece özellikle stresli olduğu zamanlarda eline alıyordu.

Şimdi olduğu gibi.

Derin bir nefes alarak, çatı hattının tepelerini ve vadilerini aydınlatan Noel ışıklarıyla süslenmiş eve baktı. Peri ışıklarıyla parıldayan sedir çelenkleri, eşleşen çelenklerin asılı olduğu, kırmızı fiyonkların ve çobanpüskülü dallarının görüldüğü çift kapıyı çerçeveliyordu. İçeriden ışıklar parlıyordu ve kavisli yürüyüş yolu bile

parlayan ile ve yumuşak AYDINLATMA
itibaren ve peyzaj düzenlemesi Karda yansıyan lambalar.
Mükemmel bir görüntü.

Jonas hapisten çıktığında ve Kara'nın doğum gününe iki hafta kala, Faiza onun ilk vasisi olduğunda çok uzaklarda gibi görünen o özel gün yakında elinden alınacaktı.

Ne kadar neşeli bir gündü o.

Mahkeme velayeti ona verdikten kısa bir süre sonra Faiza, Roger ve evcil hayvan sürüsü bu evi kendi evleri, Kara'yı da müstakbel çocukları ve tabii ki tüm gelirlerinin kaynağı olarak kabul etmişlerdi. Ve bu harika bir Geydi, diye düşündü sigara içerken ve uğruna çok çalıştığı her Geyin, avucunun içinde eriyen kar taneleri gibi yok olup gittiğini düşünerek gözyağlarıyla mücadele ederken. Bu hiç adil değildi.

Kaybedeceklerini düşündü, sevgili kırmızısı da dahil olmak üzere
450. Pencereden dışarı bir duman üfledi ve kafasının içinde ona zamanının tükenmekte olduğunu, çok sevdiği her şeyin elinden alınacağını hatırlatan o dırdırcı sesi dinlemiş olmayı diledi.

Keşke Roger'ın onu etkilemesine izin vermeseydi, ama o her zaman öyle yapmaz mıydı?

Onun mantrası "Endişelenme. Her şey yoluna girecek," sözleri zihnini rahatlatmıştı ama elbette hiçbir şeyi değiştirmemişti.

"Kahretsin," dedi ve izmariti açık pencereden fırlatmadan önce bir nefes daha çekti. Kırmızı ucun, karla kaplı açelyaları cızırdayıp ölmeye bırakmadan önce gecenin içinde yaylanmasını izledi. Konsolu karıştırırken bir kutu Altoids buldu, eline iki tane alıp patlattı. Bunu yaparken dikiz aynasındaki yansımalarını gördü. Sarı saçları platin rengine dönmüştü ve teni hâlâ kusursuzdu, bunu korumak için çok çalışmıştı ama mavi gözleri gölgelenmişti, derinliklerinde endişe okunuyordu.

"Kendini toparla," dedi kendi kendine. "Daha zor durumlara düştün." Ve bu doğrudu. Gençlik yıllarını düşünmek istemiyordu, Zelda büyülü bir hayat yaşıyor gibi görünürken kendisinin çok zorlandığı yılları. Zelda genç yaşta evlenmiş, iki çocuk sahibi olmuştu.

Walter Robinson, daha sonra Samuel McIntyre ile birlikte olmuş ve kendini hamile bulmuştu. Zelda her zaman bunun bir hata olduğunu, üçüncü hamileliğini planlamadığını iddia etmişti ama Faiza buna asla inanmamıştı. Faiza hâlâ gebe kalmanın planlı olduğuna, Walter'la hâlâ evli olan Zelda'nın bir çıkış yolu aradığına ve yeni bebeğin de onun yolu olduğuna inanıyordu.

Akıllıca bir hareketti.

Faiza kız kardeşini zerre kadar suçlamamıştı.

Üstelik Walter Robinson hıyarın tekiydi, herkes dünyanın grinin tonlarında döndüğünü bilirken, her şeyi siyah beyaz gören biriydi. Walter ve Faiza hiç anlaşılamamışlardı ve Faiza onun hayatından çıkmış olmasına şükreliyordu.

Ama işler hiç kimsenin beklediği gibi gitmemişti.

Motoru çalıştırıp elektronik garaj kapısı açıcısına basarken kendi kendine, "Bununla başa çık," dedi. Arabası mırıldanarak garaja girdi ve her zamanki yerine, Roger'ın devasa siyah pikabının yanına park etti; Dodge RAM TRX, bölmesine zar zor sığıyordu.

Eve girdiğinde gitar sesi duydu ve misk gibi marihuana kokusu aldı; her ikisi de Roger'ın stüdyosundan yayılıyordu, evin arka tarafına yakın, bir zamanlar Samuel McIntyre'in çalışma odası olan bir odadan.

Faiza onu, değiştirmedeği tek mobilya parçası olan eski zeytin yeşili kanepede otururken buldu. Çizmeli ayaklarından birinin topuğu, üzerine bir şeyler karalanmış not defterleri ve müzik kâğıtlarının cam bir nargilenin etrafına serpiştirildiği sehpanın üzerinde duruyordu. Kafasını kaldırdı ve müzik durdu. "Merhaba hanımefendi," dedi gülümseyerek, kadın geniş koridorda, açık Fransız kapılarının hemen dışında dururken. "Ne zaman döneceğini merak ediyordum."

"Trafik," diye yalan söyledi, evin dışında yarım saat boyunca oturup sadece ona baktığı ve şimdiden onun kaybı için yas tuttuğu gerçeğinden bahsetmedi.

Adam tatmin olmuş bir şekilde dikkatini tekrar gitarına verdi ve kadın, bir zamanlar gür olan kahverengi saçlarının artık ağardığını, dar yüzünde kaz ayaklarının ötesine geçen çizgiler belirmeye başladığını, solgun gözlerinin derin saçlarının arkasından bakmaya başladığını ilk kez fark etmedi.

göz kapaklarının kıvrımları. Bir zamanlar çekici, kenarları biraz kaba ve çivi gibi sert biriydi, yaşlandıkça yıpranmıştı.

Tıngırdattı, sonra tekrar yukarı baktı. "Gel otur." Yanındaki pütürlü mindere vurdu. "Yeni bir şarkı üzerinde çalışıyorum."

Yeni bir şey yoktu ama kadın yerine oturdu ve adamın telleri koparıp kolayca unutulabilecek bir melodiyi mırıldanmasını dinledi. "Henüz sözlerini yazmadım," dedi. "Belki sen benim ilham kaynağım olabilirsin."

"Belki," dedi kadın. "Ama konuşmamız gerek. Bir sorunumuz var." "Ne gibi?"

"Jonas'ın serbest bırakıldığını biliyorsun."

"Mmm, evet. Yazık oldu."

"Bundan daha fazlası var. Çünkü Kara reşit oluyor," diye hatırlattı ona, bu muazzam değişimi ciddiye almamasına biraz sinirlenmişti. "Çok yakında."

Bir nota daha kopardı. "Ne olmuş yani?" "Taşınmamız gerekecek."

"Hiç sanmıyorum." Bilerek akortsuz bir akor bastı, sonra gitarı kanepenin yanına, yere bıraktı.

"Ciddiyim, Roger."

"Hadi ama bebeğim. Sahip olmak yasaların onda dokuzudur." "Bunu mahkemeye götür."

"Edeceğim." Sonra sırtıttı ve ona göz kırptı. "Yani yapacaksın."

"Yapma," dedi kadın. "Hiç havamda değilim." Sırtını koltuğa yasladı eski, yıpranmış minderler. "Ayrıca, bunu düşündüm. Margrove bunun için çok çalıştı, Jonas'ın serbest bırakılması için. Aynı suçtan tekrar suçlanamaz. Bir kuş kadar özgür ve bu nedenle mirasını isteyecektir. Hem de hepsini. Ve muhtemelen daha fazlasını."

"Ama sadece çuvaldayana kadar dışarıda. Değil mi? Sonra hapse geri döner." Yine göz kırptı, bu onu gerçekten kızdırmaya başlamıştı. "Uzun sürmez. Çocuk çok öfkeli. Asla kontrol edemez."

"O artık çocuk değil ama asabi biri olduğu konusunda haklısın," dedi, Jonas'ın her zaman kibirli ve saldırgan olduğunu düşünmüştü. Vahşiliğin sınırlarında dolaşan zalim bir çizgisi olan bir gençti. O aptal internet hayranlarının düşündüklerine rağmen, hapishanede bunun azaldığından şüpheliydi. "Tanrı biliyor ya, ondan hiç hoşlanmadım," diye itiraf etti, yaşam tarzını değiştirmemek için bir yol bulmaya çalışıyordu. "Ama

Ta ki tekrar hapse girene ya da Tanrı korusun, ölene kadar, mirası üzerinde yasal hakları var ve buna bu ev, dağ evi ve eğer mahkemeye başvurur ve bizi dava ederse, sahip olduğumuz her şeyi alabilir."

"Hayır, hiç sanmıyorum." Ona sinsi bir bakış gönderdi. "Böyle bir şey olmayacak." "Sadece mümkün olduğunu söylüyorum." Kollarını bacaklarının üzerinde kavuşturdu.

göğsünde, tasarım ceketinin dikişlerini geriyordu. Küçük bir servet değerinde bir Prada kaşmir. Hayır, diye düşündü, hepsini kaybetmeye hazır değildi. Henüz hazır değildi. Alıştığı şeyleri elinde tutmanın bir yolunu bulabilirse, kutlamak için yeni bir kanepa alacaktı - deri bir şey, hatta belki yumuşak inci grisi bir kesit. Ama önce kaçınılmaz olanı nasıl durduracağını düşündü.

Roger, özellikle çetrefilli bir sorunu kafasında evirip çevirirken her zaman yaptığı gibi alt dudağını çekti. Belli ki o da her şeyden vazgeçmeye hazır değildi.

Sonunda, "Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız," dedi. "Nasıl?"

"Sen bir şeyler düşünürsün," dedi, kendisiyle hemfikirmiş gibi başını sallayarak. "Sen her zaman yaparsın." Sonra nargileye uzandı ve nefesini tutarak bir fırt çekti. Sonunda bir bulut halinde nefesini verdiğinde gülümsüyordu, duman dişlerinin ve diş etlerinin arasından süzülerek ona Disney filmindeki lanet Cheshire Kedisi'ni hatırlatan bir sırıtışa dönüşüyordu. Tekrar gitarına uzandı ve nasırlı parmaklarını boynuna doladı. "Bunu biliyorsun, değil mi bebeğim? Her zaman istediğini elde etmenin bir yolunu buluyorsun."

* * *

Şarap Kara'nın aklını başından almıştı. Hem de çok.

Vızıltının ötesinde, mutfakta yiyecek bir şeyler aradı. Yemek yapmaktan nefret ederdi, buzdolabında nadiren kayda değer bir şey olurdu ve bir çeşit krakerle yetinirdi

-Paketin üzerinde Artezyen yazıyordu ve bir hafta kadar önce kilitli bir poşete attığı için üzerinde isim yazmayan bir çeşit peynir.

Fark etmezdi.

İşe yarayacaktı.

Küflü görünen bir parçayı kesip attıktan sonra kendine üç dilim kesti ve iki katı kadar krakeri bir tabağa koyarak dizüstü bilgisayarının açık durduğu yemek alanına götürdü. Şarap etkisini gösterip biraz yumuşadıktan sonra Google'da kendini arattı ve çocukluğuna dair düzinelerce, yetişkinliğine dair de birkaç fotoğraf buldu. Kötü şöhreti azalıyordu. Ya da öyle olmuştu. Şu ana kadar.

Ağzına göre çok büyük dişleri ve dağınık sarı bukleleri olan yedi yaşındaki sığa gibi bir kızdan, saatlerce düzeltmek için uğraştığı açık kahverengi saçları olan daha zayıf bir genç kıza dönüşmüştü. Hatta siyahlar giymiş, saçları koyu abanoz rengine boyanmış, kalın göz kalemi ve ağır rimeli solgun teniyle çelişen, hararetle uyguladığı fildişi rengi makyajla daha da belirginleşen resimleri bile vardı. Giysileri siyah paçavralardan oluşuyordu, üst üste katlanmışlardı. Neyse ki, göz önünde dünyadan saklandığı Goth dönemini geride bırakmıştı.

Şimdi, banliyödeki küçük evinde -genellikle perdeleri çekili ve panjurları kapalı- kalsa da, en azından ortama uyum sağlıyor, kahverengi saçlarını genellikle dağınık bir topuz yapıyor, tek makyajı biraz ruj ve rimelden ibaretti. Yeterince iyiydi.

Omzunun üzerinden pencerelere baktı, perdelerin yarı açık olduğunu gördü ve hızla oturma odasına geçerek üçünü de kapattı. Sıkı.

Bu bir fobiydi, biliyordu, birinin her zaman onu izlediği, gölgelerden onu gözlediği, arkasını döndüğü anda ona saldırmaya hazır olduğu düşüncesi. "Aptalca," dedi yüksek sesle ama sonra omuz silkti, sanki görünmeyen bakışlardan fiziksel olarak sıyrılıyormuş gibi. "Kendine gel."

Peynir ve krakerlerini kemirdi ve Jonas'ı cinayetler için savunan avukat Merritt Margrove'u aradı. O zamanlar ünlü bir savunma avukatıydı ve zaten etkileyici olan kariyerini güçlendirmek için bu davayı almıştı ama kaybetmiş ve Jonas elleri arkadan kelepçeli olarak mahkeme salonundan çıkarılıp hapishaneye götürülmüş ve Margrove'un tüm sözlerine ve itirazlarına rağmen orada kalmaya devam etmişti. Bu dava Jonas için bir dönüm noktası olmuştu.

Avukat, bir dizi kaybın ve bir daha asla toparlanamayacağı bir düşüş sarmalının ilkiydi. Üç kez evlenmiş, kendisi de skandallara karışmış, keskin bir zekâya, kıvrak bir dile ve buna uygun bir havaya sahip o parlak genç avukatın kabuğuna dönüşmüştü.

Yine de Kara bekledi, sesli mesajı dinledi ve Merritt'in aramasına geri dönmesini isteyen bir mesaj bıraktı.

Bu trajediyi düşünmemeliydi; en iyisi unutmaktı. Ama yapamıyordu. Hiçbir zaman unutamamış ya da affedememişti. Ve şimdi Jonas bir kez daha özgür bir adam olduğu için geçmişe bakmaktan kendini alamıyordu.

O geceye.

O korkunç, ölümcül ve çok kanlı geceye.

İnternette fotoğrafları görmüştü, hatta olay yerinin siyah beyaz fotoğraflarını bile... Cesetler örtülmüş, Noel ağacı devrilmiş, şömine esnemiş ve her yüzeyde kan lekeleri vardı.

Cinayet silahı bulunmuştu elbette, Jonas'ın yatağının üzerine yerleştirilmiş olan kılıç, İspanyol-Amerikan Savaşı'ndan kalma bir kalıntı, şimdi biliyordu, akrabalarından biri, büyük büyük büyük amcası ya da öyle bir şey tarafından taşınmıştı. Büyüklerin sayısını doğru hatırlayamıyordu ve şarap da yardımcı olmamıştı. Bu düşünceyle kendine "son bir kadeh" doldurdu ve ailesinin acımasızca yok edildiği Noel arifesiyle ilgili makaleleri okurken yavaşça yudumladı.

Görünüşe göre Jonas'ın hapisten çıkmasının nedeni kılıçtı. Margrove ilk davayı kaybettikten sonra bile müvekkilinden asla vazgeçmemişti.

Savcılık acımasız davranmış, katilin Samuel McIntyre Senior'un ikinci ve asi oğlu Jonas olduğundan emin olmuştu. Jonas kesinlikle profile uyuyordu: ailesiyle her zaman anlaşmazlığa düşmüş bir genç, kanunla başı sürekli derde girip çıkmış yalnız bir adam. Kız arkadaşı ve öfke sorunları olan on sekiz yaşında bir genç. Jonas McIntyre'in "çıldırdığını" söylemişti savcı yardımcısı, bunun profesyonel anlamda ne anlama geldiğini açıklamadan önce, trajik bir şekilde şiddete dönüşen bir psikotik kırım. Jonas ailesini kasıtlı bir cinayetle değil, kontrolünü tamamen kaybettiği şiddetli bir öfke patlaması sonucu öldürmüştü. Ve aldığı yaralar

Süredürülmüş mü? Ya kurbanlardan biri karşı koyduğu için ya da kendi kendini yaraladığı için. Savcı, bir atlet ve jimnastikçi olan Jonas'ın kendini nasıl büktebildiğini ve kesebildiğini göstermek için çok uzun ve ayrıntılı bir çalışma yapmıştı.

Yine de, Jonas'ın parmak izleri sadece yüz yıllık değil aynı zamanda cinayet silahı olan bir kılıcın üzerinde bulunmasaydı jüri ikna olmayabilirdi.

Ama şimdi, bu önemli kanıt parçası tartışmalıydı.

Olay yerinde çalışan polislerden biri olan Randall Isley, o gece bir hata yapıldığını, söz konusu kılıcın bir süreliğine kaybolduğunu, olay yerindeki tüm kargaşa içinde kılıcın kaybolduğu kritik bir kırk beş dakika olduğunu ve bu nedenle değerli bir kanıtın gözetim zincirinin kırıldığını ve bu küçük gerçeğin departman tarafından örtbas edildiğini itiraf etmişti.

Artık emekli olan Isley, Merritt Margrove'a yeminli bir ifade vermiş, o da bu ifadeyi bir yargıca götürmüştü.

Sonuç olarak Jonas cezasının sadece bir kısmını çektikten sonra serbest bırakılmıştı.

Kara başının ağrımaya başladığını hissetti. Şakaklarını ovuşturdu ve mutfaktaki sandalyesinden Rhapsody'nin arka kapıya baktığını fark etti. Hareket etmiyor, sadece panellerin arkasını görebiliyormuş gibi bakıyordu.

"Ne?"

Köpek alçak bir hırıltı çıkardı.

Kara'nın kalbi sıkışmıştı. "Ah, Tanrım."

Boğazı aniden kurudu, sandalyesini geriye itti ve mutfığa doğru yürüdü. "Kes şunu," dedi.

Rhapsody kıpırdamadı.

Tüylü boynunun arkasındaki tüyler diken diken oldu.

Nabızı hızla atan Kara pencereye doğru kaydı ve panjurların arasından geceye baktı. Arka bahçe son gördüğü gibiydi. Bomboştı. Hiçbir şey değişmemişti. Gece hareketsizdi. Huzurluydu. Hafif bir kar yağışı.

Yavaşça nefesini bıraktı, geriye doğru adımlar attı ve duvar düğmesine uzandı, ışıkları kesti, silüetinin görünmemesini umarak

artık görünmüyordu. Hâlâ hiçbir şey görmüyordu. Köpeğe "Beni korkutuyorsun," dedi ama bakışlarını arka bahçeye dikmeye devam etti.

Çardakların yakınında bir hareket var mıydı? Arazinin köşesine yakın defnede bir yaprak hışırtısı, çit hattında biriken karın bir kısmının bozulduğu bir nokta? Ve çit hattı boyunca uzanan ayak izleri, şimdi karla kaplı olan biri tarafından yapılmış bir yol muydu? Yoksa çok verimli hayal gücünün bir ürünü müydü?

Korkusunu bastırdı. Arka bahçesinde kimse yoktu. Onu izleyen kimse yoktu. Ayak sesi yoktu, sadece bahçede çitin yanında, zeminin karla kaplı çardakların altına daldığı bir nokta vardı. Lavabonun üzerindeki panjurlara uzandı ve onları kapattı, sonra Rhapsody mızızlanırken Kara her zamanki rutinini uyguladı, kapıları sayarak kilitli olduklarından emin oldu. Garajdan mutfığa. "Bir." Mutfaktan arka kapıya. "İki." Yemek odası, oturma alanı ve ön kapı. "Üç." Uzaktan kumandayı kullanarak ateşi söndürdü ve köpeğe ısıklı çaldı, ardından merdivenleri tırmanarak ikinci kata ve saçakların altına sıkışmış yatak odasına çıktı. Eğimli tavanları ve eski çam zemini ile sadece çift kişilik bir yatak için yer vardı.

Rahat ve dar.

Güvenli.

Lambayla uğraşmadı ama pencereye doğru yürüdü ve tekrar karla kaplı bahçeye baktı. Kuş banyosu buz tutmuş, geçen yazın sardunyelerinin öldüğü saksılar karla kaplanmıştı; Rhapsody'nin daha önce neden olduğu beyaz örtüdeki tek kırılma buydu.

Gölgelerde gizlenen karanlık bir figür ya da çalılıklarda saklanan bir katil görmedi.

Yine de başucu lambasını yakmadan önce perdeleri indirdi ve arka kapıdaki görevini bırakan köpek gürültülü bir şekilde merdivenleri tırmanıp yatak odasına girdi. "Tamam, yerleşmeye hazır mısınız?" diye sordu Rhapsody yatağa atlarken.

Kara yatak odasının kapısını kapattı ve kendi taktığı sürgüyü fırlattı. "Dört," dedi ve pijamalarındaki şarap lekesine rağmen yorganın arasına girdi.

Komodinin üst çekmecesindeki uyku haplarını düşündü ama zahmet etmedi ve onun yerine yere düşen kitabı aldı. Kurgusal olmayan bir kitaptı. İnsanın şeytanlarıyla yüzleşmesi ve kadınların güçlenmesi hakkında.

Kuru. Havalı. Ve insanın uykusunu getirmesi garantiydi.

Ama yapmadı.

Yaklaşık bir saat okudu, kitabı bir kenara bıraktı ve yorganını çenesine kadar çekti, sonra gözlerini kapattı, uyumayı umdu, uyku gelirse kabusların gelmemesi için sessizce dua etti.

Işığı söndürmedi ama gözlerini kapattı ve sonunda uykuya daldı.

Kâbus beyinde kükrüyordu, kaçıışı olmayan kocaman, çirkin bir canavar.

Yeniden yedi yaşındaydı, tavan arasının kapısını açıyor ve müzik sesiyle -Noel müziği- aşağıya doğru döne döne inen merdivenlerden koşarak iniyordu. Hafifti ve bir konuşma vardı. Babası biriyle tartışıyordu. Bir kapı çarpıyordu. Annesinin çığlıkları. Marlie'nin sessiz olması ve tavan arasında kalması için ısrar eden uyarıları. Kara daha hızlı ve daha hızlı koştu, hiç bitmeyen merdiven boyunca hep aşağıya doğru, çıplak ayakları ıslaklığa basıyor, parmakları kaygan parmaklıklara sürtünüyordu. "Anne," diye seslendi. "Baba . . ." Ama sesi, gümbürtülerin, bağırıışların, çığlıkların ve o şarkının, dede saatinin merdivenlerde yankılandığı sırada yüksek sesle yankılanan o ilahinin sesine karıştı.

Bong, bong, bong.

Elini parmaklıktan kaldırdı. Kan kırmızısıydı.

Ya ayakları? Onlar da kıpkırmızıydı, bir basamaktan diğerine damlayan kanın içinde kayıyorlardı.

"Anne!" diye bağırdı saatin tik takları ve korkunç Noel şarkısı beyinde yankılanırken.

"Cennette huzur içinde uyu..."

"Anne!"

Kara'nın gözleri fal taşı

gibi açıldı. Kalbi hızla

çarpıyordu.

Sırtı ter içinde kalmıştı.

Gözlerini kırptırdı ve kendini kendi yatak odasında buldu.

"Tanrım," diye fısıldadı, karmakarışık çarşafın içinde oturur pozisyona gelmeye çalışıyordu. Kâbus çok gerçkti. Her zaman. Her seferinde.

Kuru boğazına karşı yutkundu ve Dr. Zhou'yu aramayı düşündü, sonra bu fikri hemen bir kenara bıraktı. Bu bir rüyaydı. Ne olmuş yani? Katliam gecesi bilinçaltında ilk kez canlanmıyordu ve son da olmayacaktı.

Çaba sarf ederek kendini yataktan kaldırdı, başı zonkluyordu ve banyoya doğru ilerledi, lavaboda durdu, suyu açtı ve içmek için başını daldırdı, sonra yüzüne soğuk su sıçrattı.

Musluğu kapatırken aynada kendi yüzünü gördü. Cehennem gibi görünüyordu. Saçları beyaz yüzüne ve omuzlarına dağınık kahverengi teller halinde dökülmüş, başını musluğun altına eğdiği için yüzüne yakın bir yerde ıslanmış, ela gözleri çökük ve perili, elmacık kemikleri sert görünüyordu. Çenesinden su damlıyordu ve el havlusunu halkasından tutup yüzünü sildi.

Kendini topla. Tanrı aşkına Kara, kendine gel.

Havluyu tezgâhın üzerine bıraktı ve Rhapsody'nin usulca horladığı ve dijital saatin parladığı yatak odasına döndü. 2:57. Tekrar uyuyabilecek miydi? Muhtemelen hayır. Pencereye doğru yürüdü. Sessiz karanlığa baktı.

Kar yağışı durmuştu, derin bir örtü pencerenin sessiz ışığında parlıyordu. Titredi, diğer buruşuk giysilerle kaplı bir yan sandalyenin arkasında bıraktığı havlu kumaştan bornozu çekti. Kemerini sıkıca bağladıktan sonra tekrar yatağa uzandı ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Bu sona
ermeliydi. Bu
ışkence.

Bunu ortadan kaldırmanın bir yolu olmalıydı.

Belki Jonas'ın serbest bırakılması arka planda kaldığında, başka bir trajedi basının kontrolünü ele geçirdiğinde unutulmuş bir haber haline geldiğinde, belki o zaman bir şekilde tüm bunları geride bırakmanın bir yolunu bulabilirdi.

Tabii ya.

Bunun olasılığı nedir ki?

"Kapa çeneni," dedi yüksek sesle, kafasının içindeki o korkunç küçük sesi, ona asla normal olamayacağını, her zaman bir ucube olarak etiketleneceğini, sonsuza dek hayal edilemez bir olaydan kurtulan biri olarak bakılacağını hatırlatan o sesi susturmayı umarak.

Cep telefonu titredi, çarpık yatağın altında mırıldandı.

Yorganı fırlattı ve onu karmakarışık bir çarşafın içinde buldu.

Bir mesaj.

Bilinmeyen bir numaradan.

Kara mesajı okudu ve ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Telefonu yere düşürdü ama yüzü yukarı bakacak şekilde yere düştü.

Küçük ekranda kelimeler pırıl pırıl parlıyordu:

O yaşıyor.

7. BÖLÜM

Kara tökezleyerek yataktan kalktı, ayağı bir çift çizmeye takıldı ve kendini duvara çarptı. Kim? Kim yaşıyordu?

Bu da başka bir eşek şakası.

Hemen Jonas'ı düşündü. O şimdi dışarıdaydı, değil mi? Gecenin bir yarısı ona mesaj mı atmıştı?

İmkânsızdı.

İçi titreyerek yatağına döndü ve telefonu eline aldı, aynı numaradan gelen bir sesli mesajı fark etti, uyurken kaçırdığı bir aramayıdı bu.

Bayılmış demek istiyorsun, değil mi?

Aptal vicdanını görmezden gelerek telefonu açtı ve sesli mesajı dinledi.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı, sadece ortam gürültüsü vardı. Rüzgâr mı? Hareket halindeki bir arabanın dışından gelen hava mı? Nefes almakta zorlanıyor muydu?

Sertçe yutkundü ve telefona fısıltı kadar ince bir ses geldiğinde hızla akan düşüncelerini bir kenara itti.

"Yaşıyor," dedi kişi, sesi hırıltılı bir fısıltıydı. Arayan erkek miydi?

Kadın mıydı?

Bunu söylemek imkânsızdı.

Klik!

Arayan her kimse bağlantıyı kesmişti.

Bir saat sonra mesaj gelmişti. Kalbi küt

küt atarak mesaja cevap verdi. **Kim**

yaşıyor?

Bekledi.

Bir dakika. İki dakika. Üç dakika sonra tekrar yazdı.

Kimsin sen?

Oda serin olmasına rağmen terliyordu. Rhapsody hafifçe horluyordu ve kulaklarında nabzının atışından ısıtıcının evin içine sıcak havayı iten sessiz gümbürtüsünü duydu.

Yanıt yok.

Saate baktı. 3:17.

Numarayı tuşlarken midesi düğümlendi, telefonu kulağına götürdü ve gözlerini kapattı. Bir, iki, üç... mesaj bırakabileceği bir sesli mesaj kutusu yoktu. Sadece kulaklarında tekrar tekrar çınılıyordu.

Bağlantının diğer ucundaki arayanın çalan telefona baktığını, mesajını gördüğünü ve telefonu açma zahmetine bile girmediğini hayal etti.

Kaşları birbirine yaklaştı.

Neden?

Arayan Jonas'tı. Öyle olduğunu biliyorsun. Dışarıda ve sana hâlâ kızgın, o yüzden oyun oynuyor. Hazır ol Kara, bu çok kötü olacak.

"Hayır," diye yüksek sesle fısıldadı ve telefonu kapattı. Yatağa uzanmış, başını yastıklara dayamış, boş gözlerle resmin asılı olduğu duvara bakıyordu; tüm ailesinin bir anda çekilmiş fotoğrafı. Hepsi kulübede toplanmıştı ve annem profesyonel bir fotoğrafçı tutarak dışarıda, göl kenarında bir aile fotoğrafı çektirmeleri için ısrar etmişti.

Karışık aileyi mutlu göstermesi gerekiyordu. Normal. Ama öyle değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Bir damla gözyaşına karşı gözlerini kırıştırdı ve ezbere bildiği fotoğrafı inceledi.

Yaz mevsiminde gölün arka planında tüm aile bir kütüğün üzerine dizilmişti.

Annesi Donner ve Marlie'nin arkasında, yosun tutmuş devrilmiş ağacın üzerinde yan yana oturuyordu. Babanın eli iki oğlunun omzundaydı; sol eli rahat bir şekilde Sam Junior'ın omzundayken, sağ elinin parmakları Jonas'ın üst kolunu sıkıca kavramıştı. Kara ortada, Jonas ve Marlie'nin arasında oturuyordu ve güneş batarken herkes kameraya gülümsüyordu. Jonas hariç herkes. O zaman bile kasvetliydi, koyu renk saçlarının altındaki gözleri kısılmış, dudakları büzülmüş, kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu. Sanki dünyanın başka bir yerinde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

Gözleri tek kız kardeşine döndü. Marlie ne biliyordu? Hiçbir zaman derli toplu biri olmadığı halde neden giysileri yatağının kenarında düzgünce katlanmıştı? Kara'yı neden tavan arasına çıkarmıştı? Korkmuştu. Aklını kaçırarak kadar korkmuştu. Ve

Yine de Kara'yla birlikte o karanlık çatı katında saklanmamıştı. Onun yerine, geri döneceği konusunda ısrar etmişti.

Ama dönmemişti.

Hiçbir zaman.

Kara'nın boğazına bir yumru doldu ve gözlerinin arkasında yaşların sızısını hissetti. Kız kardeşine ne olmuştu? Ve kardeşlerinin başına gelenlerden daha kötü olabilir miydi? Merdivenlerden inişini hatırlıyordu, korku beynini zonklatıyordu, Noel şarkısı merdivenlerden yukarı doğru fısıldarken parmakları korkulukta geziniyordu-

"Kes şunu!" diye bağırdı ve kalp atışlarının kafatasının içinde çarptığını hissetti. Bu çılgınlıktı! Artık bunu yapamazdı. "Sen bir kurban *değilsin*. Hayatta kaldın. Unutma. Sen bir kurban *değilsin*."

İçten içe titreyen Kara yataktan kalktı, resmi duvardan indirdi ve yüzükoyun bir şekilde alt çekmecesine, nadiren giydiği tişörtlerinin altına tıktırdı. Bu resmi zaten hiç sevmemişti. Trajediden önceki hayatının acı verici bir hatırlatıcısı olmuştu hep, ama Faiza Teyze onu saklamasında ısrar etmişti.

"Bir gün buna sahip olduğuna memnun olacaksın," demişti Fai Teyze.

"Bugün değil," dedi Kara yüksek sesle ve sessizce, *hiçbir zaman*, diye düşündü, tam da daha önce yatağın üzerine düşürdüğü yerde bıraktığı cep telefonu çalmaya başladığında.

Bir anda odanın diğer ucuna geçen Kara telefonu eline aldı. Aynı bilinmeyen numaraydı. "Kimsiniz?" diye sordu telefonu açarken.

Yine rüzgâr sesi duyuldu.

"Kimsiniz siz?" Daha yüksek sesle ve titrediğini fark etti.

Tepeden tırnağa.

"O yaşıyor," diye fısıltıyla aynı cevap geldi.

"Kim? Kim yaşıyor?" Marlie mi? Konuşan kişi Marlie'den mi bahsediyordu? Başka kimden bahsediyordu?

Cevap yok.

"Marlie? Marlie'den mi bahsediyorsun?" Kara sessiz bağlantıyı sorguladı.

"Sen de kimsin?" diye sordu, sesindeki paniği engelleyemiyordu.

Hiçbir şey.

"Bunu neden yapıyorsun? Kim-?"

Telefon elinde kapandı.

"Tanrım," diye mırıldandı, geri çekildi ve ekrana baktı.

Aramanın diğer ucunda kim vardı?

Jonas.

Mesajların ve aramaların bu gece, serbest bırakılmasının üzerinden yirmi dört saat geçmeden başlaması tesadüf değildi.

Boğazı pamuk gibi kurumuştı.

Elleri titriyordu.

Kendi kendine ondan korkacak bir şey olmadığını söylüyordu ama verdiği ifadeyi çok net hatırlıyordu; sarı saçları ve parlak mavi gözleri olan kadın avukatın ona nasıl sorular sorduğunu, sözlerini nasıl çarpıttığını ve Kara'nın Jonas'ın aileyi gerçekten öldürdüğünü düşündüğü izlenimini nasıl verdiğini. Ve tanık sandalyesinde oturduğu süre boyunca ona nasıl baktığını, gözlerinin ona nasıl odaklandığını, çenesinin nasıl gergin olduğunu hatırladı. Soruları yanıtlarken bir kâğıt mendili parçalamış, merdivenlerden inip oturma odasına ve anne babasının yatak odasına nasıl girdiğini, karşılaştığı dehşet ve sadece Jonas'ın hayatta kaldığı cesetleri anlatırken kırılğan kâğıdı terli ellerinde parçalanana kadar bükümüştü.

Daha da kötüsü, Jonas'ın yanında oturan adam, Merritt Margrove, onun hikâyesini değiştirmeye, başka birinin, hatta muhtemelen Marlie'nin aileyi parçalara ayırdığını öne sürmeye, jüriyi müvekkilini aklamaya yetecek kadar şüpheyi itecek sorular sormaya çalışmıştı.

Her şey yeniden canlandı, kafasındaki korku filmi tekrar tekrar oynamaya başladı. "Kesin şunu!" Bir ayağını yere vurdu ve yumruklarını sıktı.

Rhapsody başını kaldırdı ve endişeli bir "Hav" sesi çıkardı. Parlak gözleri Kara'ya odaklandı.

"Özür dilerim." *Sakin ol. Sakin ol!* Uzun bir nefes alarak durdu ve kuyruğunu sallayıp esneyen, pembe dilini, siyah dudaklarını ve keskin beyaz dişlerini gösteren köpeği sevdikten sonra gözlerini tekrar kapattı. "Sorun yok," dedi ama buna bir an bile inanmadı.

Telefonunu eline alıp tekrar yatağa uzandı ve Merritt Margrove'u hızlıca aradı, ancak arama doğrudan

sesli mesaj. Ne bekliyordu ki? Adamın bilgisayarının başında, telefonunun yanında çalışmasını mı? Tanrı aşkına, saat sabahın 3:36'sıydı.

Harika.

"Ben Kara," dedi sorulduğunda. "Jonas seninle mi? Nerede olduğunu biliyor musun? Ara beni." Bağlantıyı kesti, sonra cep telefonunu alarak evin içinde tekrar yürüdü, kapıları tekrar sayarak hala kilitli olduklarından emin oldu ve yatak odasının sürgüsünü çarparak kapattı.

* * *

Klik!

Merritt Margrove gözlerini açtı. Bu da neydi böyle?

Sıra dışı bir ses.

Küçük odanın öbür ucundaki televizyondan yayılan ürkütücü, dalgalı ışığa gözlerini iki kez kırptırdı. Baş ağrıyor ve şiltedeki doğal olmayan pozisyonundan dolayı boynu ağrıyordu. Bir iniltiyle doğruldu ve 1940'lardan kalma bir kara film *olan Fallen Angel* adlı gece filmi reklamdan sonra yeniden başladığında durakladı.

Gözlerini ovuşturarak, notlarından, parlayan iMac'inden, cep telefonundan ve taşan kül tablasından oluşan dağınık bir yığının yanında duran neredeyse boş viski bardağına odaklandı. Mutfığı oturma alanından ayıran tezgâhın üzerinde yarısı yenmiş bir pepperoni pizza duruyordu, hâlâ baharatlı domates sosu ve neredeyse yanmış peynir kokuyordu. Burada, karavanda, dikkatli karısı akciğer kanseri, amfizem ya da kolesterole dikkat çekmeden tüm kötü alışkanlıklarından faydalanabilirdi. Celeste'in onun neyin peşinde olduğunu bildiğine şüphe yoktu. Onun "Kedi uzaktayken fareler oynar" şarkısını kaç kez duymuştu?

"Çok fazla," dedi ve boynunu patlayıp gevşeyene kadar büktü. Yatağa gitmesi gerekiyordu. Uyuklarken filmin konusunu unutmuştu ve daha fazla çalışamazdı. Dışarıdaki fırtına da iyice şiddetlenmişti. Rüzgâr kanyonu yırtıyor ve çamların arasından hızla geçiyordu. Notlarına baktı, dizüstü bilgisayarından çıktısını aldığı sayfaların bir servet değerinde olduğunu umuyordu. McIntyre Katliamı ve Jonas McIntyre'ı bunca yıl sonra bile kurtarabilmiş olması hakkındaki görüşleri küçük bir servet değerinde olmalıydı.

Hatta belki de büyük bir servet. Bu korkunç suçla ilgili bir kitap anlaşması ve belki de bir film ya da dizi hayal ediyordu. Evet, birkaç kitap zaten yayınlanmıştı, ama onun içgörüsüyle değil, haksız yere suçlanan adamın röportajlarıyla değil, Margrove'un bildiği sırlarla değil.

Kan dolaşımında yıllardır yaşamadığı bir heyecan hissetti. Kitap en çok satanlar listesine girecek, film gişe rekorları kıracaktı. Ve kariyeri yeniden rayına oturacaktı.

Merriitt V. Margrove geri dönmüştü,
bebeğim. Ya da yakında dönecekti.
Çok yakında.

Jonas'ı dışarı çıkarmanın ilk engeli yirmi yıl sürmüştü olsa da aşılmıştı.

Çakmağına ve sehpanın üzerindeki Camel paketine uzandı. Margrove sigarasını yakarak düşüncelerinin geleceğe doğru dönmesine izin verdi. Şimdi her şeyi görebiliyordu: kitap turu, televizyon ve gazete röportajları. Röportajlarda davanın hukuki ayrıntılarını, mahkeme sisteminde nasıl çalıştığını ve cinayet silahıyla ilgili kanıt zincirindeki vahim hatayı nasıl keşfettiğini anlatacaktı. Azim ve sıkı çalışmayla müvekkilini nasıl kurtardığını anlatacaktı. Evet, neredeyse yirmi yıl sürmüştü ama Jonas hâlâ genç bir adamdı, kırkına merdiven dayamıştı ve onlarca, hayır, yüzlerce hayranı vardı. Jonas biliyordu. Web sitelerini ve sosyal medya hesaplarını aktif tutan, Jonas'ın halkın gözünden hiç uzak kalmamasını sağlayan oydu ve Jonas'ın bir Adonis'e dönüşmüş olması da ona zarar vermiyordu. Belki bu biraz abartılıydı ama kızların ve kadınların ilgisini çeken, düşünceli, kötü çocuk tarzında yakışıklıydı.

Evet, her şey muhteşem olacaktı.

Sigarasından bir nefes çekti, arkasına yaslandı ve bu kullanılmış, harap tek gözlü evin tavanına duman halkaları üfledi. Her şey değişecekti. Artık burada Celeste'den saklanmak yok. Hayır. Aslına bakarsanız, belki de artık Celeste yoktu. Karısı onu sinirlendirmeye başlamıştı ve bu iyi bir şey değildi. Sağlıklı yiyeceklerle ilgileniyordu - "temiz beslenme" denen ve onun sevdiği yiyeceklerin hiçbirini içermeyen bir şey. Biftek yok. Nacho yok. Pizza yok. Peki ya içki? Unutun gitsin! Sigara? Zehirle eşdeğer! Celeste onların kokusuna tahammül edemezdi,

Gerçi onunla tanıştığında baca gibi tütüyordu. Annesi ne demişti, "İslah olmuş bir günahkârdan daha kötü bir şey yoktur." Buna amin derim. Celeste onun üçüncü ve yemin ettiği gibi son karısıydı, kendisinden yirmi yaş gençti, kuafördü ve bugünlerde yoga, yeşil çay ve sahte hamburgere olan ilgisiyle fazlasıyla ciddiye. Sahte et ne kadar "temiz "di?

Televizyon ekranında bir reklam daha belirdi, bu seferki Cialis'ti, eritici bir ilaçtı ve biraz daha dikkat kesildi. Son zamanlarda aleti eskisi gibi değildi, en parlak dönemindeki gibi süper hassas ve sert değildi. Ama bunun için de Celeste'i suçluyordu. Sabırsızdı, yorgundu ya da ... her neyse.

Klik sesi.

Sesi tekrar duydu. Ona aşk hayatına nasıl renk katacağını anlatan spikerin ve ormanı yaran rüzgârın ısığının üzerinde.

Peki bu da neydi? Burada olduğunu kimse bilmiyordu.

Hatta kimse burayı bilmiyordu. Sadece Celeste.

Bir de Jonas. Ama o da belliydi.

Yine de her ihtimale karşı ön kapının yanında tuttuğu beyzbol sopasını eline aldı. Yetişkinlik hayatının büyük bölümünde savunma avukatlığı yapmış ve bazı kötü karakterlerle uğraşmıştı, bu yüzden Louisville Slugger'ının her zaman yanında olduğundan emin oldu.

Işıkları açarak kısa koridordan yatak odasına doğru ilerledi.

Boştu.

Durdu ve havayı hissetti. Bir esinti hissetti mi? Eski süpürgelik ısıtıcılarından yayılan sıcaklığın üzerinde bir soğuk hava akımı mı? Muhtemelen bir şey yoktu, burası cereyan yapıyordu.

Yine de boynunun dibindeki deri karıncalandı. Bir uyarı.

Ama hiçbir şey
görmedi. Kimseyi
duymadı.

"Çok fazla içki içtim," diye söylendi. Banyoda çişini yapmak için durdu ve kendini bir anlığına gördü. Seyrelmiş saçları uzun

At kuyruğu yapacak kadar zayıf, on beş yıl önce yüzünü gerdirmiş o l m a s ı n a rağmen çenesi etli, ince derisi yüzeyin altındaki damarları gösteriyordu.

Bir zamanlar yakışıklı, şık giyimli, çok aranan bir avukattı ve yaptığı örnek iş karşılığında fahiş ücretler talep edebiliyordu. Emrinde altı asistanı olduğu, personelinin ona hiç direnmeyen üç güzel kadın kâtime sahip olduğu günler. Ünlülerin patavatsızlıklarıyla ilgilenmesi için onu aradıkları günler. Ne günlerdi ama.

Boşa gitti.

Çoktan gitti.

Ama belki, sadece belki, geri döneceklerdi ve o da işleri yoluna koyacaktı. Çenesini ve boynunu gerdirecek, belki de tepesinde biraz seyrelme olduğu için birkaç saç ektirecek ve oyununun zirvesine geri dönecekti. Tekrar.

Her şeyi kapatıp geceyi geçirmek üzere oturma o d a s ı n a döndüğünde, ocağın üzerindeki ışığın sönük olduğunu fark etti.

Daha önce yanmamış mıydı? Yoksa kapatmış mıydı? Belki de eski ampul sonunda yanmıştı.

Bekledi.

Hiçbir şey kımıldamıyordu.

Yaşlılık, daha doğrusu orta yaşlılık paranoyaklaşmaya başlamıştı. Geleceği düşünmek zorundaydı. Sopayı elinin altındaki bir sandalyeye bıraktı, sonra viskisini bitirdi ve son bir sigara için vakti olduğunu düşünerek yaktı ve şakaklarına vurmaya başlayan baş ağrısına rağmen notlarını düzeltmeye başladı.

Tuhaf bir şey hissetti. Hava kıpırdadı.

Tekrar mutfağa doğru baktı.

Süpürge dolabının kapısını açık mı bırakmıştı? Kahretsin, hayır. En son ne zaman bir süpürgeye ya da paspasa uzan-

Bir tabancanın namlusunun başının arkasına dayandığını hissetti; seyrelen saçlarının arasından soğuk çeliğin ölümcül halkası geçiyordu. *Ne oldu?*

Dondu kaldı.

Sigarası halının üzerine düştü.

Neredeyse mesanesinin kontrolünü kaybediyordu.

"Kımıldama" diye emretti.

Klik sesi.

Kurulan bir tabancanın sesi.

Margrove'un ağızındaki tüm tükürük kurudu. Neredeyse altına işiyordu.

"Ne yapıyorsun?" "Kapa
çeneni!"

O da öyle yaptı.

İçinde bir roket gibi yükselen paniğin üstesinden gelmeye çalıştı. Bu da kimdi? Neden buradaydı? Bu silah da neyin nesiydi?

"Hiç param yok." "Kapa
çeneni dedim."

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Margrove düşünmeye, ne yapacağına dair bir fikir bulmaya çalıştı. Daha önce de zor durumlarda kalmıştı. Hem de bir sürü. Ama elli dokuz yıl boyunca hiç kafasının arkasına bir silahın namlusu dayanmamıştı. *Düşün Margrove, düşün. Konuşarak bundan kurtul! Bir yolu olmalı. Belki de bu sadece bir soygundur. Birisi, dışarıdaki tipide karavanın ışıklarını gören bir serseri-*

O zaman neden silah? Çok yaklaştın.

Sakin ol. Bununla başa çıkabilirsin.

Çılgına dönmüştü, kalbi gümbürdüyordu, sopaya baktı. Çok uzaktaydı. Ya hareket ederse? Oh, kahretsin!

Dışarı çıkmak zorundaydı. Ve hızlı. Uzaklaşmalıydı.

Zzzzt!

Bu da neydi böyle? Çırpınma sesi bir kemerin halkalardan hızla çekilmesi gibi geliyordu ya da-

Gözünün ucuyla çeliği gördü. Televizyon ekranını yansıtan ve bozan keskin bir metal.

Tanrım, adamın bıçağı mı vardı? Lanet bir bıçağı mı kınından çıkarmıştı? Merritt'in kafasına silah dayamışken mi? Neden-

Oh, lanet olsun!

Bıçak aşağıya indi. Hızlıca.

Kulağından, düşünmeden, hareket edemeden bir taraftan diğerine. İnce çelik, deriyi, kası ve kıkırdağı hızla kesti. Kan fışkırdı, kalın ve kırmızı.

Sersemleyen Margrove dizlerinin üzerine çöktü. Çırpınıyor, soluk soluğa kalıyor, gurulduyor ve öksürüyordu; kendi kanında boğulduğunu biliyordu. Bir an yalpaladı, sonra başı yere düştü. Sadece bir saniyeliğine ölmekte olduğunu fark etti. Öldürüldüğünü. Bunu yapan zalim orospu çocuğunu görmeye çalışırken gözleri kocaman açılmıştı.

Ama bakışları televizyona sabitlenmişti.

Merritt V. Margrove hayatının son saniyelerinde, eski tüylü halının üzerinde kan kaybından ölürken, çok az acı ve daha da az pişmanlık hissederek, siyah beyaz filmin son jeneriğinin ekranda yavaşça yuvarlanmasını izledi.

8. BÖLÜM

Başı zonklayan Kara, köpeği hâlâ karanlık olan bahçeye salmak için aşağıya indi, sonra mutfak tezgâhındaki tek fincanlık kahve makinesinin düğmesine bastı ve gözlerindeki pelteye ve kafatasının dibinde çiçek açmaya başlayan baş ağrısına aldırmadı.

Margrove geri aramamıştı, ama dürüst olmak gerekirse saat yedi bile değildi. Dünyanın çoğu yeni uyanıyordu. Esnedi, yemek alanından ön pencereye doğru baktı, panjurların arasından sokak lambalarının buharlı bir parıltı yaydığını fark etti, kar şimdi siyah bir gökyüzünden yavaşça düşerek yaklaşan şafakla savaşıyordu.

Gecenin geri kalanında gözünü bile kırpmadığını düşündü ama nasıl olduysa saatler geçmişti, o yüzden uyuklamış olmalıydı. Lavabonun yanındaki dolapta bir şişe ibuprofen buldu ve kalan son tableti silkeledi.

Kahve makinesi homurdandı ve buhar çıkardı, üzerine sağlıklı bir Baileys eklediği bir shot espresso tükürdü.

Sadece gerginliği almak için. Babasının yıllar önce ona söylediği gibi, ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikri yokken biraz "köpeğin tüyü".

Hapı patlatıp ilaçlı kahveyi sıcak bir yudumla içerken televizyon bangır bangır açıktı ve Jonas'ın serbest bırakıldığı haberi hâlâ en önemli haberd.

Peki o neredeydi?

Neden ona ulaşmaya çalışmamıştı?

Daha da önemlisi, kafası zaten normal boyutunun iki katı büyüklükteyken neden kendine işkence ediyordu? Uzaktan kumandayı buldu ve güneşli görünümlü muhabiri ekrandan uzaklaştırdı. "Daha iyi," dedi, büyük boy bir fincandan yudumlarken baş ağrısının azalacağını umuyordu.

Kapıyı açtı ve Rhapsody mutfağa fırladı, Kara boş kâsesine kuru mama eklerken kuyruğunu tezgâhın kenarına vurarak hevesle bekledi.

Çoktan duşunu almış, giyinmiş, minimal makyajı ve gözlerindeki bir damladan fazla Visine ile uzun süre beklediğine karar verdi.

Yeterince. Jonas'ı görmesi gerekiyordu ve bildiği tek yol nehrin karşısında yaşayan avukatla konuşmaktı.

Dün geceki telefon şakasını olduğu gibi kabul etti. Aptalca bir şakaydı. Yeni bir adam olan Jonas onu doğrudan arayabilirdi, değil mi? Faiza Teyze'nin hediyesi olan numarası zaten ondaydı. Gecenin bir yarısı saçma sapan bir lise oyunu oynamak yerine onu aramaz mıydı? Yoksa o kadar zalim miydi?

Öyleyse arayan başka biri olmalıydı, onu korkutmak için canını sıkmak isteyen biri. Ama kim? Telefon numarası pek kimsede yoktu. Ne olmuş yani? Tam olarak anonim değildi ve internette her türlü bilgiyi öğrenmenin yolları vardı. Hayır, onu Jonas değil, geçmişinden biri aramıştı. Kıskanç ya da sinirli biri gecenin bir yarısı garip bir mesaj bırakarak kendini tatmin etmeye çalışmıştı.

Fincanını boşaltıp ceketine uzanırken kendi kendine "Alış buna," dedi. Koşu beklentisiyle kapıya koşan Rhapsody'ye, "Uzun sürmeyecek," dedi. Suçluluk duygusu Kara'nın zaten acı dolu beynini kesti. "Sonra," diye söz verdi. Önce Margrove'un izini bulacak ve Jonas'la nasıl bağlantı kurabileceğini öğrenecekti.

Neden?

Soruya cevap vermedi, çünkü iyi bir cevabı yoktu. Evet, Jonas onun kardeşiydi, ailesinin bir üyesiydi ama mektuplarına hiç yanıt vermemiş, on sekiz yaşına girdikten sonra Banhoff'u iki kez ziyaret ettiğinde onu görmeyi reddetmişti. Hapishanenin devasa beton duvarları, jiletli telleri ve taş suratlı silahlı gardiyanları onu asla hapsedilmek istemediğine ikna etmişti ve Jonas'ın bunca zaman delirmeden nasıl hayatta kaldığını merak ediyordu.

Belki de bu Jonas için deliliğe kısa bir düşüş olmuştu. Çünkü tüm ailesini öldürebilecek bir çocuk çoktan uçurumun kenarına gelmişti.

Ve şimdi dışarıdaydı. İyi

bir şey mi?

Yoksa kötü mü?

Bunu öğreneceğini tahmin ediyordu.

"Bunu o yapmadı," diye kendine hatırlattı ve garaja gitmeden önce anahtarlarını ve çantasını aldı. Garaj kapısını açmak için düğmeye bastıktan sonra direksiyonun arkasına geçti. Kapı gürültüyle açılırken SUV'u çalıştırdı. Ellerini soğuk direksiyon simidine yerleştirdi.

Cep telefonu tekrar çaldı ve ona baktı. İsim yoktu. Numara da yoktu. "Unut gitsin," dedi yüksek sesle, Cherokee'yi geri vitese takıp motoru çalıştırırken nefesi buğulanıyordu, çünkü garaj yolunda kar birikmişti. Jeep geriye doğru savruldu, lastikleri buzlu bankete çarptı, gri bir gün ışığı sokakları aydınlatmaya başladı.

"Hey!" diye bağırdı ürkmüş bir ses.

Güm!

Göz u c u y l a bir adamın araba yolundan yan bahçeye atladığını gördü.

Tanrım!

Ona çarpmış mıydı?

Ne yapmıştı? Hayır!

Frene bastı.

"Hayır. Oh, hayır. Tanrım!" diye fısıldadı ve cipini park etti.

Kapıyı fırlatıp açtı. Şoför mahallinden dışarı uçarken adamın ölmemiş olması için dua etti. Cipun arkasına dolandı, botları kayıyor, beyninde panik dalgalanıyordu.

Adam yolda yatıyordu, yarısı on santim buz gibi beyaz tozun içine gömülmüştü.

Kot pantolon, ağır ceket, botlar, koyu renk saçlar. Yüzü bir tarafa dönüktü.

Hareket etmiyordu.

Neredeyse nefesi kesiliyordu. Tanrım, ölmüş müydü?

"Hey," diye bağırdı. "Hey!" Nabzını ölçmek için dizlerinin üzerine çöktü ama kan görmediğini fark etti.

Bir iniltiyle yuvarlandı, gözlerini kırıştırdı, iki mavi göz ona **b a k ı y o r d u .**

"Sen . . . İyi misin?"

"Evet." Başını kaldırdı, siyaha yakın saçlarına kar yapışmıştı. "Hey... yapma-Hayır! Kimildamamalısın."

Başı karda oluşan çukurun içine düştü. "Vay canına."

Oh, Tanrım, oh, Tanrım, oh, Tanrım! Sertçe yutkundu, 911'i aramak için telefonuna uzandı ama cep telefonunu çantasıyla birlikte ön koltukta bırakmıştı. Sokağa baktığında boş olduğunu gördü, dışarıda kimse yoktu, tek yaşam kanıtı karla kaplı bir bahçeden yavaşça geçen sarı tekir bir kediye, her patisini dikkatle kaldırarak garaj yolunda park etmiş bir sedana doğru ilerledi ve altına girdi. Ama bunun dışında, bahçeler sessizdi, sokak lambaları hala parlıyordu, birkaç pencere iç ışıklardan parlıyordu, birkaç ev Noel ışıklarıyla parlıyordu.

Doğrulup oturdu. Eldivenli parmaklarıyla yüzünü fırçaladı.

"Kal." Avuç içi dışarıda, parmakları yayvan bir el uzatarak geri çekildi, hâlâ boş sokakta yardım edebilecek birini arıyordu. Kimse yoktu. Sadece kedi vardı. "Kı mı l d a m a , sadece ... sadece kal," diye emretti. "Ambulans çağıracağım."

"Hayır," dedi başka bir iniltinin ardından ve yüzünü buruşturdu. "Ben ... iyiyim .

. Bana sadece bir dakika ver." "Ne? Hayır!"

"Bir saniyeye ihtiyacım var."

"Ama-"

Adam bir parmağını kaldırdı ve kadın adamın bilincinin yerinde olmasına, tutarlı görünmesine ve hareket edebilmesine, renginin normal görünmesine minnettar oldu. Karın içine sızan koyu kırmızı bir leke de yoktu. Hâlâ o lekeyi görmeye dayanamıyordu. "Bir saniye dedim," diye tekrarladı. Sırt üstü dönerek, sabah ışığının tepesinde yavaşça hareket eden durgun bulutları delip geçtiği gökyüzüne baktı. Nefesini dışarı bıraktı. "Ben iyiyim. İyi olacağım. Ben iyiyim."

İyi miydi? Bir doktora görünmesi gerekmiyor muydu? Ya da en azından bir acil yardım ekibine? Peki ya iç yaralanmalar?

Ama o çoktan geri çekilmiş, cipinin açık kapısına doğru ilerliyordu. "Sanırım birini aramalıyız-"

"Yapma!" diye bağırdı. Sonra biraz daha sakin bir şekilde, "Bak, ben iyiyim. Gerçekten." Demek istediğini kanıtlamak için dizlerinin üzerine yuvarlandı, sonra dik durmaya çalıştı, Tanrı'ya şükür ayakta durmayı başardı. Sallanmadı bile.

Bununla birlikte, hala korkuyordu, kendi kanı adrenaline uğulduyor, zihni olabilecek tüm dehşetle yarışlıyordu.

oldu. Onu öldürebilirdi. Onu sakatlayabilirdi. Şu anda bile görünmeyen başka yaralar olabilirdi ya da ... ya da ...

Ve sonra onu tanıdı. Lanet olsun.

"Dostum," dedi ve ona baktı. İlk kez yüzünü tam olarak gördü ve tanıdık gelebileceğini düşündü. Siyaha yakın saçları alnına dökülüyor, kalın kaşlarının altında masmavi gözlerini koruyordu. Şahin gibi bir burun ve üç dört günlük sakalın altında güçlü bir çene ve Oh. Lanet olsun.

Kalbi burun üstü çakıldı.

İçinden öfke taşıtı.

Wesley Friggin' Tate. Lanet olası muhabir. Edmund Tate'in oğlu, yıllar önce onu gölden kurtaran polis, kaçtığı adam, ailesini katleden canavar olduğunu düşündüğü adam. Sinirlenerek, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Adam hiç de kötü görünmüyordu. Ama ona vurmuştu. Gümbürtüyü duymuş, darbeyi hissetmişti.

Değil mi?

"Telefona ya da mesajlarıma cevap vermiyordun."

"Peki sen ne yaptın? İzinsiz mi giriyordun? Etrafı mı gözetliyordun? Tanrı aşkına, seni öldürebilirdim!"

Bu büyük bir adımdı ama atladı.

"Dur bir dakika. Az önce neredeyse beni eziyordun!" "Ama ezmedim."

"Yaklaştın ve bana çarptın."

"Vurdum mu?" İkna olmamıştı. Jeep'le ona gerçekten çarpmış mıydı? Onu yere mi düşürmüştü? Yoksa bu sadece tekerleklerinin kar tümseğinin üzerinde dönerken çıkardığı bir sarsıntı mıydı? Az önce oyuna mı gelmişti? Çarpmış gibi mi yapmıştı? Ama tamponunun adamın vücuduna çarptığını ya da en azından sıyırdığını duymuştu. Yoksa duymuş muydu? Ayağa fırlayıp yere düşerken eldivenli yumruğuyla cipin yan tarafına vurmuş olabileceğini düşünmek çok mu çılgıncaydı?

Gerçekten de onu kandırmış mıydı?

Neden? Lanet bir röportaj için mi? Gerçekten mi? Eğer öyleyse, bu iğrençti. "Buraya benimle konuşmaya mı geldin?"

"Evet."

"Telefonlarına ya da mesajlarına cevap vermediğim halde mi?" Zihni güvensizlikle dönüyordu.

"Seni ikna edebileceğimi düşündüm," dedi ve gülümsedi, beyaz dişleri koyu renk sakalında parlıyordu.

Oh, harika, şimdi cazibe geliyordu. Adam şimdi de onunla flört edebileceğini mi düşünüyordu? "Beni 'ikna edebileceğini' mi düşündün? Seni ezmek için rol yaparak. Planın bu muydu?"

"Ne?" Gülümsemesi kayboldu. "Hayır!"

"Ama benimle konuşmayı, bir röportaj yapmayı umuyordunuz."

"Şey, evet, ama-"

"Ama hiçbir şey." Onu baştan aşağı süzdü; uzun bacaklar, geniş omuzlar ve tavır, her türlü tavır. "Seninle konuşmam için beni kandırmaya çalışan ilk kişi sen değilsin, biliyorsun. Bunu deneyen onlarca kişi oldu. Peki neden? 'Gerçeğe' ulaşmak için mi? Öyle değil mi? Hayır! Hayır! Her biri benim hikayemden, benim travmamdan, ailemin trajedisinden para kazanmaya çalışıyordu." Kendini tekrar toparladığını hissetti, yılların hayal kırıklığı taşmaya başlamıştı. "O kadar çok makale çıktı ki sayısını unuttum, birkaç kitap ve hatta cinayetlerden bir ya da iki yıl sonra kablolu yayında yayınlanan özel bir tür gerçek suç programı." Öfkesine sıkı sıkıya sarılarak ona doğru ilerledi. "Bu hikâyeye yeniden ilgi duyulduğunu biliyorum. Yirmi yıl dönümü yaklaştığı için, kablolu kanal programın tozunu alıyor ve muhtemelen Noel'e denk gelecek şekilde yirmi dört/yedi tekrar yayınlıyor? Tatil sezonunda izlemek istediğiniz şey de bu değil mi zaten! Çocuklarla oturun ve büyük bir kase patlamış mısır alın."

"Vay canına, benim istediğim bu değil."

"Hayır mı?" Kadın inanmayarak başını eğdi, soğuk bir rüzgâr saçlarına çarptı. "Ne hakkında konuşuyorsun Wesley Tate?" diye sordu, sonra aklına bir fikir gelmiş gibi parmağını kaldırdı. "Doğru ya, hikâyeye farklı bir açıdan bakıyorsun, değil mi? Baban da oradaydı ve o zavallı, korkmuş küçük kızı ölümüne korkuttuktan sonra gölden kurtarıırken öldüğü için kişisel bir bakış açısı!"

"Vay canına," dedi neredeyse nefesinin altında.

"Evet, vay canına." Derin bir nefes aldı, sonra kontrolden çıkmış duygularını geri çekmeye çalışarak yavaşça bıraktı. Aşağı baktı

Sokakta çizgili pijamalı, bornozlu ve boynuz çerçeveli gözlüklü yaşlı bir adam garajının köşesindeki çöp kutusunun yanında durmuş, gözlerini Kara ve Tate'e dikmişti. İhtiyacı olan son şey, işine burnunu sokan meraklı bir komşuydu. Hâlâ ona bakmakta olan Tate'e döndü. "İyisin, değil mi? Yani bu iş bitti."

"Bana vurdun."

"Arabamın önünde duruyordun. Ve ben vurmadım." "Ön bahçeye geçiyordum."

"Ama garajın arkasından geçiyordun? Tanrı aşkına, garaj kapısının açıldığını, arabayı çalıştırdığımı, motorun döndüğünü duymadın mı?"

"Bağırdım," dedi.

Bağırdı mı? Evet, bağırdı. Gümbürtüden hemen önce arabanın içinde bir gümbürtü hissetti. Arka tampona baktı. Bir çizik bile yoktu ve lanet olası açık kapı hâlâ çınılıyordu. "Bu çılgınlık," diyerek cipe döndü, içeri uzandı ve motoru kesti. "Sana nerede vurduğumu söylemiştin?" diye sordu, Jeep'in kapısını kapatırken gözleri kısılmıştı. "Kalçana mı?"

"Evet."

"Ama çok kötü değil."

"Yoldan çekilmeye çalıştığımı söylemiştim."

"Evet, öyle demiştin." Gümbürtüyü ve adamın bir yana sıçrayışını hatırladı. Sahteydi. Bundan emindi. "Ben sana vurmadım."

"Kesinlikle vurdun." "Hiç sanmıyorum."

Tate inanmayarak başını salladı. "Eğer telefonla konuşuyor olmasaydın-"

"Ne?" diye araya girdi. "İnanılmaz." Başını sallayarak, "Yani gerçekten bu küçük hareketin beni seninle konuşmaya ikna edeceğini mi düşündün?" dedi.

"Vay canına. Bu çılgınlık."

"Benim hakkımda söyledikleri de bu değil mi? Çocukken o kadar travma geçirmişim ki asla düzelemeyecekmişim? Her gün sinir krizinin e ş i ğ i n d e olduğumu mu? Bana güvenilemeyeceğini-" Birden sustu; zaten çok fazla şey açıkladığını biliyordu. "Bir gazete için mi çalışıyorsun?"

"Serbest."

"Ah. Anlıyorum. Ve şimdi, Jeep'le sana 'vurduğum' için, sana bir röportaj verecek kadar suçlu hissedeceğimi düşünüyorsun. Belki de özel bir röportaj." Komşusunun hâlâ terlikleriyle ayakta durduğunu, tuzlu ve biberli saçlarının garip açılarla dikildiğini ve baktığını görmek için sokağa baktı. Kahretsin, fotoğrafını çekmek için bornozunun içinden cep telefonunu mu çıkarıyordu?

Tate, "En azından benimle konuşabilirsin," dedi.

"Ne?" Bir kez daha dikkati muhabire odaklanmıştı. "Sen aklını mı kaçırdın? Neden seninle konuşayım ki?"

Ağzının bir tarafı kalkarak tekrar gülümseme cüretini gösterdi. "Az kalsın beni öldürüyordun."

"Çünkü sen yolumun üzerindeydin! Yüce İsa, bunu sen mi planladın? Röportaj yapabilesin diye sana vuracağımı mı umuyordun?" diye sordu, tüm bu çılgınlık karşısında aklı başından gitmişti. Ne kadar deliydi bu adam?

"Tabii ki hayır. Ben senin evine doğru giderken sen paldır küldür dışarı çıktın."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü bahane," dedi ve uzak tutmaya çalıştığı baş ağrısı beynine acı verici bir dövme yapıyordu. "Bak, git buradan. Görüşme yok. Eğer ... eğer ciddi bir yaralanman varsa, avukatımı arayabilirsin. Bununla işim bitti." Öfkesi kabaran kadın hışımla cipine doğru yürüdü, içine tırmandı ve vitesi çekerek cipi geri vitesine takmaya zorladı. "Ne salak ama!" dedi inanamayarak.

Tate hâlâ yolun kenarında duruyordu. İsterse bütün gün orada takılsın. Dışarısı buz gibiydi. Garaj kapısının uzaktan kumanda düğmesine bastı ve kapının tamamen açılmasını izledi, muhabirin sadece beş adım ötede durup ona baktığının farkındaydı. Kapı nihayet kapandığında dikiz aynasından kontrol etti ve geri geri giderek onu karlı kaldırımında bıraktı. Komşusu ise kapıdan evine doğru yürüyordu.

Güzeldi. Belki bir fotoğraf çekmiştir. Belki de çekmemiştir.

Fark etmezdi, daha kötülerini de atlatmıştı. Çok daha kötülerini.

Muhabiri düşünürken parmakları direksiyonun üzerinde sıkılaştı. Wesley Tate çok sinirliydi. Hem de çok.

Ama o trajedide babasını kaybetmişti. O gece acı çeken tek kişi sen değildin. Unutmayın. Edmund Tate seni kurtardığı için öldü.

O gece kendisini buz gibi ormanda kovalayan polis memurunu düşündüğünde her zamanki vicdan azabını hissetti. Sokağın sonuna ulaştı, köşedeki dur işareti için yavaşladı ve arabasına son bir kez baktı. Adam hâlâ oradaydı, uzun bacaklarını iki yana açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri onu takip ediyordu.

İstediği kadar baksın.

Ve onu kendisiyle konuşmaya zorlamak için yeni bir çılgınca plan yapsın.

Kadın bunu

yapmayacaktı.

Görüşme yok.

Ne Wesley Tate'le ne de arayan düzinelerce kişiden herhangi biriyle. Kardeşi artık hapisten çıkmış olsa da, hayatının o kısmı sona ermişti. O. V. E. R.

BÖLÜM 9

Onu kaybediyordu.

Tate hızlı düşündü ve daha da hızlı yürümeye başladı.

Her şeye degecekmiş gibi davranmak zorundaydı, bu yüzden sanki bacağı onu rahatsız ediyormuş gibi biraz topalladı. Dizini ovmağ için eğildiğinde yukarı baktı ve tepeyi aşan arabanın arkasını gördü.

Sonra fren lambalarını.

Belki de tereddütleri vardı. Onu yan aynasından görmemiş miydi? SUV yokuşta gözden kaybolunca doğruldu. Onu kaybetmişti. "Lanet olsun." Arkasındaki sokağın aşağısında bir motor sesi duyunca yürümeye başladı ve omzunun üzerinden bakınca bir çitin arkasından beliren kırmızı cipin burnunu gördü.

Onun cipi.

Arkasındaki köşeden geliyordu. Bloğun etrafını dolaşmıştı.

Dudaklarında bir gülümsemenin kıvrıldığını hissetti ve yüz ifadesini acı çekiyormuş gibi yüz buruşturmaya dönüştürerek hemen ısırdı.

Ve yürümeye devam etti, ama şimdi gözle görülür bir topallamayla.

Cipin yaklaştığını duydu, sonra yavaşladı. Sürücü tarafındaki camı indirdi.

"Yani iyi değil misin?" diye sordu.

"İyi olacağım." En azından bu yalan değildi. Yürümeye devam etti ama çevresel görüşünde onu görebiliyordu.

Kaşları güneş gözlüklerinin üstünden birbirine yaklaşmıştı. "Emin misin? Belki de bir doktora görünmelisin."

"Dedim ya, ben-"

"Ne dediğini biliyorum ama topallıyorsun." "Her şey yoluna girecek."

"Sen ne halt ediyordun ki? Araban nerede?"

Buna hazırdı. Gerçekle kurguyu harmanlama zamanı. "Seni görmeye geliyordum ama dikkat çekmek istemedim. Bilirsin, meraklı komşular ya da gazeteciler gibi."

"Diğer gazeteciler," diye hatırlattı ona, Jeep'ini onun yanında tutuyor, açık pencereden konuşurken zar zor hareket ediyordu.

"Doğru. Her neyse, birkaç blok öteye park ettim, egzersiz yapmanın bana iyi geleceğini düşündüm."

"Ve sen de bana gizlice yaklaşabilirsin," diye tahmin etti.

Adam durdu. Gözlerini ona dikti. "Evet, bu da bir parçasıydı. Ama gerçekten birbirimize yardım edebileceğimizi düşündüm ve hâlâ da düşünüyorum." "Nasıl olduğunu anlamıyorum."

"O zaman söyleyecek bir şey yok." Tekrar yürümeye başladı, sonra nefesini içine çekti ve devam etmeden önce dizlerinin bükülmeye başlamasına neden oldu.

"Oh, Tanrı aşkına, bin arabaya," dedi kadın. "Seni arabana kadar götüreceğim. Nerede?"

"Sadece birkaç blok ötede. İyi olacağım."

"Bin, Tate!" diye emretti ve Tate bunun bir fırsat olduğuna karar verdi. Ne demek istediğini anlamıştı. Daha fazla tartışırsa, kız çekip gidebilirdi ve onunla konuşma, onu kendisine güvenmeye ikna etme şansını kaybetmeyi göze alamazdı. Bu yüzden, cipi rölantide çalışırken, topallayarak etrafından dolaştı, bir elini kaputun üzerinde tutarak yolcu tarafına doğru ilerledi ve bindi.

Kız onun nasıl hızla koştuğunu gördü. "Gerçekten sana tekrar vuracağımı mı sandın?" diye sordu adam kapıyı çekip kapatırken.

"Ne?"

"İçeri girdiğin süre boyunca beni izledin," diye suçladı. "Sanki gaza basmamı bekliyormuşsun gibi. Yoldan çekilmeye hazır görünüyordun."

"Beni suçluyor musun?"

Gözlerini devirdi. "Daha önce olanlar yüzünden mi? Zaten açıkladığımı sanıyordum; bu bir kazaydı." Cipi vitesine taktı.

"Öyle miydi?"

"Elbette! Yani, benim payım vardı. Hâlâ sahte olmadığına ikna olmuş **d e ğ i l i m .**" Kuşkulu bir kaşını kaldırarak, cip tekrar hareket etmeye başladığında eğilmiş dizine bir bakış attı. "Bil diye söylüyorum. Topallamana inanmıyorum." Adam itiraz edemedi, "Peki, tamam. Nereye park ettin?"

Başparmağını doğuya doğru uzattı. "Winchester'ın dışında. Eski kilisenin oraya. Sanırım Lutheran kilisesi."

"Anladım." Bir sonraki sokaktan sağı döndü. "Peki neden beni görmek istediğini söylemiyorsun? Dur, tahmin edeyim! McIntyre Katliamı'ndan kurtulan kızla özel bir röportaj yapmak istiyorsun."

"Bunu daha önce kararlaştırdığımızı sanıyordum."

"Açık olmak için tekrar yapalım." Yine kızgın olduğunu belli eden bir bakışla onu süzdü.

"Bu oldukça basit. Senin ve benim o gece olanlara dair farklı bakış açılarımız var ve ikimiz de kayıplar yaşadık; ikimizin de hayatı sonsuza dek değişti. Bence sadece katliam hakkında kesin bir hikaye yazmakla kalmayıp, aynı zamanda birlikte çalışırsak gerçekten neler olduğunu bulabiliriz. Detaylar bulanık ve o zamanlar sadece çocuktuk ve ikimiz de adaletin asla yerini bulmadığını düşünüyoruz, değil mi? Jonas'ın aileni öldürdüğüne inanmıyorsun. Hâlâ davetsiz bir misafir olduğunu düşünüyorsun. Bunu söylemiştin. Ve ben de gerçekte ne olduğunu öğrenmek istiyorum, sadece meraktan değil, babam da öldüğü için."

Dudakları biraz gerildi ve gözlerini bir parça suçluluk duygusu gölgeledi. "Ama bir de para var," diye işaret etti kilisenin çan kulesi görüldüğünde, iskelet gibi dallarıyla çevredeki ağaçların üzerinde yükselen uzun bir kule, yalvarırcasına gökyüzüne uzanıyormuş gibi görünen siyah uzuvlar.

"Evet." Yalan söylemeye gerek yok. "O zaman para var." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bir anlaşma yapabiliriz ve-"

"İlgilenmiyorum." Son kavşak için yavaşladı, sonra arabayı geniş verandası, artık kapalı olan çift kapısı ve vitraylı pencereleriyle beyaz fıçı tahtası kiliseye bitişik buzlu otoparka sürdü.

Cipi toz halinde kar toplamıştı, ön camı kaplıydı. Bir çift Ray-Ban gözlük taktı ve Kara'nın olayları kendi istediği gibi görmesini sağlamak için başka bir bahane bulmaya çalıştı ama elinde hiçbir şey yoktu.

Kara arabayı neredeyse boş olan otoparka sürdü ve RAV4'ün yanındaki bir yere kaydı.

Sonunda, "Birlikte iyi çalışabileceğimizi düşünüyorum," dedi.

"Oh, evet, doğru," diye alay etti. "Birlikte harika oluruz. Sadece lanet olası. . harika!" Alaycılığını gizleme zahmetine girmede.

onun sözleri. Jeep sallanarak durduğunda, "Geldik," diye ekledi. Yolcu kapısını işaret etti.

"Ben ciddiym."

"Hayır." Kadın başını salladı. "Hayır, değilsin." Ona doğru eğildi, vücudu ısı yayıyordu, göğüsleri bacaklarını okşuyordu, kapıyı iterek açtı ve buz gibi bir hava içeriye doldu. "Burası senin çıkacağın yer," dedi, doğruldu, yanakları biraz kızarmıştı. "Şimdi."

"Kara-"

"Şimdi!"

İpucunu aldı ve Jeep'inden dışarı kaydı. Bu sefer sahte acıya karşı yüzünü buruşturmaya zahmet etmedi. Kız bunu hemen anlayacaktı. Durakladı, kapıyı bir saniye açık tuttu ve "Sadece gerçeği öğrenmek istiyorum, Kara. Belki senin de istediğini düşünmüştüm. Belki de yanlışmışımdır."

Kara cevap veremeden kapıyı çarparak kapattı ve Toyota'sına tırmandı, RAV4'ü çalıştırdı, geri geri gitti, sonra da arabayı sürerek otoparktan çıktı. Dikiz aynasından Kara McIntyre için canını vermiş olan babasının künyesini kontrol ettiğinde, kadının gitmek için bir hamle yapmadığını gördü.

İyi olmuş.

Belki bunu düşünürdü.

Belki de derinlerde bir yerde gerçekten gerçeği bilmek istiyordu. Tanrı'dan öyle olmasını umuyordu.

*

Kahve yeterince sert değildi.

Hem de hiç.

Dedektif Thomas fincanındaki posaları yuttu ve bu sabah onu ayakta tutmaya yetecek kadar kafein olmadığına karar verdi.

Belki de hiçbir zaman yeterli olmamıştı, diye düşündü Thomas, ama bir sarsıntıya ihtiyacı vardı. Özellikle de bugün. Fincanını mutfak tezgâhına bıraktı, sonra banyoya yöneldi ve ecza dolabını açıp yarısı dolu bir şişe modafinil aldı. Küçük şişeyi elinde tuttu, kapağını açtı ve avucuna bir hap attı. Dolabın kapağını kapatırken aynadaki yansımasını yakaladı. Kırmızı

Gözler, köşelerde derin kaz ayakları, düne göre biraz daha sönük görünen dağınık saçlar, hala sıkı olan tıraşsız çene. Bütün gece uyumamış gibi görünüyordu.

Yeterince yakındı.

Gece 2'de yattı. 3'te uyudu.

Altı kırk beşte kalktı.

Ve saat yedide hapları geri atıyor. Harika.

Bu onun her zamanki rutini değildi. Genelde daha erken kalkar ve spor yapardı ama bugün öyle değildi. Haftalardır ilk kez kendi kendine uyguladığı rejimi bozmuştu.

İlaçlar yasaldı. Reçeteliydi. Üç yıllık olmasına rağmen. Uykusuzluk için. Doktoru hatırlayınca çenesi gerildi; nazik bir gülümsemesi ve beyaz önlüğü olan, koyu renk gözleri, siyah saçları ve hafif aksanıyla Kızılderili kökenli olduğu belli olan bir kadındı. "Bunlar günü atlatmanıza yardımcı olacak," demişti reçeteyi verirken nazikçe. "İşler yoluna girdiğinde ve tekrar uyumaya başladığında, o zaman azaltabilirsin."

Sorun şu ki, işler hiçbir zaman rayına oturmamıştı. Hiç düzelip düzelmeyeceğini merak ediyordu.

Tableti geri fırlattı, duşa girdi ve soğuk suyun vücudunda gezinmesine izin verdi. Bu bir şoktu. Yardımı oldu. Buzlu iğneler cildini dövüyor ve saçlarının arasından akıyordu. Yavaşça sıcaklığı arttırdı ve beş dakika içinde tamamen uyandı ve sabahına devam edebildi. Kıyafetlerini giydi, kasadan beylik silahını aldı ve dün gece ceketini attığı koşu bandının yanında bıraktığı serbest ağırlıklarını ve bankını fark ettiğinde kapıdaydı. *Bu gece*, diye kendi kendine söz verdi ve kapıdan çıkıp merdiven boşluğuna doğru yürürken her türlü suçluluk duygusunu ardında bıraktı.

İki dakikadan kısa bir süre içinde cipine binmiş, trafikte ilerliyordu. Arabaya servis yapan bir büfeden üçlü espresso ve sosisli sandviç aldı; on sekiz yaşlarında, dağınık topuzlu, parlak gülüşlü ve bir kolunda gül sarmaşığı dövmesi olan barista

Sabahın bu saatinde fazla neşeli bir gülümsemeyle "İyi günler" derken beyaz bir çuvalın içinde kahvaltısını yaptı.

"Sana da," dedi ezbere, basmakalıp sözleri yineleyerek.

On beş dakika sonra, istasyon hâlâ sessizken masasındaydı ama bu durum yakında sona erecekti. Neredeyse vardiya değişim zamanı gelmişti, sabahın erken saatlerinde kaleyi koruyan birkaç memur ve personelin yerine gündüz ekibi geliyordu.

Telefonu titredi.

Baktı ve Sheila'nın numarasını tanıdı. Cehennem.

Açtı. "Selam."

"Benden kaçıyor olabileceğini düşünmüştüm," diye yumuşakça azarladı.

"Olabilir." Onu yoğun kahverengi gözleri, solgun, çilli teni ve asla ehlileştirilmemiş gibi görünen vahşi kızıl saç bulutuyla hayal etti. Kırk yaşında olmasına rağmen on yaş daha genç görünüyordu ve ordunun imreneceği bir tür yoğun eğitim kampı tipi fitness rejimiyle kendini en iyi atletik formda tutuyordu.

"Bak, McIntyre Katliamı hakkında bana biraz bilgi verebileceğini düşündüm. Jonas McIntyre artık özgür bir adam olduğuna göre, departman ne yapacak?"

İyi soru, diye düşündü.

"Yani, gerçek katili arayacak mısınız?" "Jonas

McIntyre'in suçsuz olduğunu varsayıyorsunuz."

"Serbest kalacak."

"Teknik olarak."

"Çünkü polisler çuvalladı," dedi kadın.

Thomas çabalayarak öfkesine hâkim oldu. Çünkü kadın haklıydı. Görünüşe bakılırsa kanıtları kullanırken bir hata yapılmıştı. Bu gerçeğin kabul edilmesi adaletin yavaş işleyen çarklarını tersine çevirmişti. Ama Thomas'a göre bu Jonas McIntyre'in paçayı kurtarmasını sağlamamıştı. Elbette aynı suçlardan yargılanamazdı, çünkü çifte tehlike tekrar mahkûm edilmesini engelliyordu, ama McIntyre gibi bir adam, zamanının yarısından fazlasını suçlularla birlikte kilit altında geçirmiş soğukkanlı bir katil? Cinayet yöntemlerine geri dönmeme ihtimali neydi? İhtimal sıfıra sıfırdı.

"Departman davayı yeniden mi açıyor?" diye ısrar etti.

"Dinle Sheila, henüz bir şey bilmiyorum, bilsem bile mi?"

"Biliyorum, biliyorum. Söylemezsin. Protokol ve tüm o saçmalıklar."

"Evet, bütün o saçmalıklar."

"Sadece departmanın ne yapacağını söylemen için sana bir şans vermeyi düşündüm. Bu davada çıkarı olan diğer bazı kişilerle zaten konuşuyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diğer kaynaklar. Tanıklar."

Kadın onu kışkırtıyordu. Bunu biliyordu ama "Kim?" diye sormadan edemedi. Kadın güldü. "Sanırım onlara 'ilgili kişiler' diyorsunuz."

"Sheila-?"

"Haberler on birde," dedi alay ederek. Yoksa üstü kapalı bir tehdit miydi? Sheila'yla asla bilemezsiniz.

Sesinde şakaya dair hiçbir ipucu yoktu. "Bana borçlusun Cole." dedi.

Ve işte oldu. Onun bir gün isteyeceğini bildiği iyilik. Çenesi gerildi. "Ödediğimi sanıyordum."

Bir kahkaha attı. Tamamen mizahtan yoksundu. Ne yazık ki. Bir zamanlar kendiliğinden güldüğü, flört ettiği, kıkırdadığı ve çok seksi olduğu zamanlar olmuştu. Bir keresinde onu soyunarak satranç oynamaya davet etmişti ve adam yemek odasında çıtırçıplak otururken o da bir bilezik ve sallanan küpeleri dışında her şeyini takmıştı. Ve bir keresinde onunla dünya meselelerinin yanı sıra Oregon mikro biraları arasındaki ince farkları da tartışmışlardı. Ve şimdi de bu, sert kahkahası ve öldürme içgüdü. Onun bu hikâyeyi atlatmak için şahdamarına saldıracağını biliyordu. Bu yüzden iyilikten bahsetti.

"Jonas şimdi nerede?"

"Bilmiyorum."

"Ama biri biliyor. Hapisten çıkarılı ne kadar oldu? On sekiz saat falan mı? Sakın bana polislerin onu izlemediğini söyleme."

Bu muhtemelen doğrudu. "Eğer öyleyse, benim haberim yok." "Henüz."

Bir e-posta daha geldi. Teğmenden. Amirinden. "Kahretsin Cole, sen bilmiyorsan kim biliyor?"

Güzel bir soru daha. E-postayı okudu. Teğmen Gleason on beş dakika içinde bir toplantı istiyordu.

"Bak, öğrendiğin zaman," diyordu Sheila, "haber verirsen sevinirim."

"Bunu yapamam."

"Elbette yapabilirsin. Kuralları ilk kez çiğnemiş olmayacaksın."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf etti. "Eğer daha fazlasını istiyorsan-"

"Hey. Hayır." Onun sözünü kesti. "Beni PIO'ya satmayı aklından bile geçirme. Bu sefer olmaz Cole. Bu sefer departmanın hazırladığı bir konuşmadan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Ve sana söylüyorum bende o yok."

"Kıdemli dedektif olmana rağmen. Cinayet masasında çalışıyorsun. Davanın soğuk olduğunu ya da çok eski olduğunu falan söylemeye başlamadan önce, söyleme. Nefesini boşa harcama. Ben daha iyi biliyorum. Dediğim gibi, bugün haberleri kontrol et. İlginç bulabilirsin."

Ve tam Johnson görüldüğü sırada telefonu kapattı.

Ceketini çıkararak, "Az önce Lorna'nın masasının önünden geçtim. Teğmen bizi on dakika içinde görmek istiyor."

Lorna Driscoll teğmenin sekreteriydi.

"Gördüm. E-posta." Bilgisayarının ekranında çenesini kaldırdı, sonra saatine baktı.

Durakladı ve hızlıca bir değerlendirme yaptı. "İyi misin?" "Evet, neden?"

Omzunu kaldırarak, "Bilmiyorum. Görünüşe göre birkaç litre ekşiğin var."

"Of-?"

"Oh, beni kışkırtma." Kaşları, mizahla parlayan koyu renk gözlerinin üzerinde birbirine yaklaştı. "Aklıma pek çok şey gelebilir, ama sadece gözümü kapayayım." Ceketini kolunun üzerine attı. "Dur tahmin edeyim: Jonas McIntyre."

Adam ona bir bakış gönderdi ama kadın çoktan masasına yönelmişti.

Adam onun gidişini izlerken, onu merak etmekten kendini alamadı. Aramis Johnson'da görüldüğünden çok daha fazlası vardı, çok daha fazlası. Yine de ketum biriydi. Bunu onun özel bir insan olmasına bağlıyordu ama belki de bundan daha derindi. Belki de bir şeyler saklıyordu.

Ve sonra kendini o yalnız, yasak yola girmekten alıkoydu. O bir polisti. Usulüne uygun olarak incelenmişti. Kendini departmana adanmıştı. Gerçek şu ki, polis teşkilatında geçirdiği yıllar onu bıktırmıştı ve bu tehlikeliydi; tanıştığı herkesten şüphelenmeye başlamıştı.

Kendi ortağından bile.

Sandalyesini iterken kendi kendine, bu çok saçma, dedi; gölgelerin üzerine atlıyordu.

Ama onları ne kadar gömmeye çalışırsa çalışsın, şüpheleri, verimli toprakta tohumlanan yabancı otlar gibi her zaman yeniden ortaya çıkmanın kötü bir yolunu buluyordu.

Onlarla başa çıkmak zorundaydı.

Ama adımlarına dikkat edecekti. Johnson, hayatındaki diğer herkes gibi, ona güvenmeden önce kendini kanıtlamak zorunda kalacaktı.

10. BÖLÜM

Birkaç dakika sonra Thomas, Johnson'la teğmenin camlı ofisinin kapısında buluştu. Asık suratlı, çerçevesiz gözlüklü, altmış yaşlarında, telaşlı bir kadın olan Lorna onları içeri buyur etti.

Teğmen onlara eski metal masasının karşısındaki iki boş yan sandalyeyi işaret etti ve işe koyuldu. Bu onun tarzıydı. Az konuşan, verimli iş ahlakına sahip ve saçmalıklara tahammülü olmayan bir adamdı, otuz yılı aşkın bir süredir departmanda çalışıyordu, yeni dede olmuştu ve Portland Trail Blazers'ı sıkı bir şekilde takip ediyordu. Kel ve sinekkaydı tıraşlıydı, pantolonu her daim kırışıktı, çizmeleri ayna parlaklığında tükürükle parlatılmıştı. Sade ofisinde basketbol hatıraları, biri karısıyla birlikte palmiye ağaçlarının önündeki bir kumsalda, diğeri çizgili pijamaları ve Noel Baba şapkalarıyla iki küçük çocuk resmi ve havada yeni içilmiş bir sigaranın belli belirsiz tonu vardı. Boyu 1.80'di ve gerektiğinde boyunu bir gözdağı aracı olarak kullanıyordu; üniversitede yıldız bir forvet olduğu günlerden bu yana kırk kilo almış olsa da hâlâ hesaba katılması gereken bir güçtü. Bunu biliyor ve kendi avantajına kullanıyordu.

"Hadi başlayalım." Dar burnunun ucuna bir çift okuyucu yerleştirdi. "McIntyre davası hakkında bilgi sahibisin." Başını kaldırıp baktı.

Johnson, "Evet, efendim," dedi ve Thomas başını salladı.

"Elbette biliyorsun. Herkes öyle değil mi? Bütün lanet dünya. Şimdiden telefonlar almaya başladım ve Norah bir basın toplantısı düzenleyecek." İçini çekti ve başını salladı. "Sanırım bir şeyler yapmamız gerekiyor." Yarım gözlüklerinin üstünden baktı. "Bana sorarsanız zaman kaybı. Davada ben çalıştım, biliyorsun."

"Dosyada senin adını gördüm," dedi Thomas ve Johnson başıyla onayladı.

"Gördüğüm en kötü şey. Ve yirmi sekiz yıllık polislik hayatımda çok şey gördüm. Araba kazaları, doğal afetler, av kazaları ama böyle bir aile. Hepsini öldürölmek üzere kesilmiş-" Dudakları düzleşti ve başını salladı. "Her neyse, benim gördüğüm kadarıyla dava çözüldü, şüpheli bulundu, tutuklandı ve uzun zaman önce mahkum edildi.

Dava kapandı." Alt dudağını kemirdi ve gözleri kısıldı. "Ya da ben öyle sanıyordum. Ama şimdi ... üst düzey yetkililer davayı yeniden açmamızı istiyor. Bunun başlıca nedeni kamuoyunun düşünceleri ve o zamanlar işleri berbat etmiş olmamız. Bu bir reklam kabusu, anlıyor musun?"

Tekrar onay verip vermediğini kontrol etti ve onay aldı.

"Güzel. Öyleyse yeniden açıyoruz. Sen" -Thomas'ı işaret etti- "yetkili sensin. Bunun olması beni kızdırıyor ama işte. Basın ve kamuoyu başka bir katil bulmamızı talep edecek ve bu ... kabul edelim, bu büyük olasılıkla imkansız. Adamımızı yakaladık ve bunu biliyoruz." Kendi kendine hak vererek başını salladı. "Ama yine de bir gözden geçirelim. Yani her şeyi gözden geçirelim. Kanıtları, ifadeleri, otopsi raporlarını, fotoğrafları, her şeyi kontrol edin. Hâlâ hayattalarsa tanıklarla görüşün ve taşınmışlarsa onları arayın."

"Ama bir şey bulamayacağımızı mı düşünüyorsun?" Johnson cüret etti.

"Yeni bir şey mi demek istiyorsun?" Gleason kaşlarını çattı. "Hayır, önemli bir şey yok. Yani silahın kullanımında bir hata vardı. Bu yanlış adamı yakaladığımız anlamına gelmez." Tiksintiyle bir nefes verdi. "Ve tüm dava kapanmış gibi de değil, değil mi? Hâlâ kayıp bir kız var, kız kardeşi, Marilee-" Bilgisayar ekranını kontrol etti. "Hayır. Marlie. İşte bu. Ona ne oldu böyle?"

Thomas dün gecenin çoğunu aynı şeyi merak ederek geçirmişti. "Hadi onu bulalım. Ya da daha büyük olasılıkla kalıntıları." Gleason yukarı baktı.

tekrar. "Tekrar söylüyorum, muhtemelen imkansız. Vahşi bir kaz kovalamacası. Biliyorum. Ama teknoloji yirmi yılda çok yol kat etti. Kim bilir? Bir şeyler çıkabilir." Kemikleri kastediyordu. Bir iskelet. Ya da en azından bir parçasını. Hepsi bunu biliyordu.

Thomas şüphe duysa da, "Olabilir," diye kabul etti.

Teğmen, "Etrafta hâlâ şüpheli başka kişiler var mı?" diye sordu.

"Muhtemelen," dedi Thomas.

"Onları kontrol edin." Gleason bilgileri gözden geçirirken dudaklarını büzdü. "Basın tarafından çarmıha gerileceğiz; Jonas McIntyre konusunda tünel görüşlü olduğumuzu söyleyecekler."

"Öyle değildi," dedi Thomas. "Ve kimse onun yapmadığını söylemiyor; kanıt zincirindeki bir kırılma yüzünden hapisten çıktı. Bana göre, o günah kadar suçlu."

"Açık fikirli olduğunuzu görmek güzel," dedi Gleason telefonu çalarken. Ekranı bir göz attı. Mesajı görmezden geldi.

"Neyse o." Thomas etkilenmemişti. "Gerçekler gerçektir."

"Evet, tamam. Biliyorum. Ama"-Gleason başını sallıyordu-"sadece kışımızı korumamız gerekiyor." Okuyucularının üst kısımlarına baktı. "Kılıcın her yerinde onun parmak izleri olmadan McIntyre'a karşı açılan dava oldukça zayıftı. Ne de olsa o bir kurbandı."

Thomas'ın beynini her zaman kurcalayan ve yüzde beşlik şüphesini yaratan kısım buydu. Jonas McIntyre'ın kendi yaraları vardı, kendi kendini yaralayabilirdi ama yapar mıydı? O kadar çaresiz miydi? Bu kadar öfkeli miydi?

Gleason sordu: "Ölümlerden kimin maddi çıkar sağlayacağını hiç kontrol eden oldu mu? Peki ya ortağı? Adı neydi?"

"Silas Dean. O gün oradaydı. Samuel Senior ile kavga ettiği söyleniyordu ama bize bundan bahseden tek kişi Jonas McIntyre'dı ve o da suçu kendisinden ve Dean'den başkasının üzerine atmaya çalışıyordu."

"Peki ya küçük kız?" Gleason iki dedektifin arasına baktı.

Thomas başını salladı. "Sanırım doğruladı. Ama sadece yedi yaşındaydı, sekiz yaşına girmek üzereydi."

Johnson, "İfadesinde 'Babam Bay Dean'e bağıırıyordu' dedi. Merritt Margrove mahkemede bunu büyük bir mesele haline getirdi ama savcılık Dean'in saldırıdan saatler önce evde olduğunu ve başka yerde olduğunu kanıtladığı için onu reddetti. Ayrıca vasiyetnamede adı geçmiyordu ve mirasçısı olduğu bir hayat sigortası da yoktu."

Gleason, "Peki McIntyre'ın işteki payına ne oldu?" diye sordu.

"Dean mirasın payını satın aldı. Her şey mirasın avukatı aracılığıyla halledildi."

Gleason pencereden dışarı bakarak, "Merritt Margrove," diye tahmin etti. "Bunu araştırın. Bak orada ne oldu." Öne doğru eğildi

Yine sandalyesi yüksek sesle gıcırdıyordu. "Sanırım her şey çocuklara miras kaldı?"

"Doğru," dedi Johnson.

"Onun ve kızın mı?" Gleason sandalyesinde arkasına yaslanarak sordu. "Hepsi, neydi o? Altı, hayır, beş çocuk, değil mi? Eşit mi bölünmüş? Kadının çocuklarına karşı erkeğin çocukları için özel bir şey yok mu?"

Thomas başını salladı. "Eğer her iki ebeveyn de ölmüşse."

"Yani mirastan geriye sadece Jonas ve Kara McIntyre kaldı." Gleason bunu bir gerçek olarak ifade etti.

"Ama bir uyarı vardı," dedi Johnson. "Eğer bir suçtan hüküm giydiyseniz ya da uyuşturucuya bulaştıysanız, en azından geçici olarak vasiyetin dışında kalıyordunuz. Yani Jonas hapisteyken miras alması yasaktı."

"Ve Kara çok gençti. Birkaç hafta içinde reşit olacak," dedi Johnson. "Bu nasıl bir tesadüf? Tam mirasa konacağı sırada, hayatta kalan tek kardeşi hapisten çıkacak."

"Tesadüfleri sevmem," dedi Gleason, parmağını masaya vurarak.

"Çocuklar dahil tüm aile öldüyse, sırada kim vardı?" Johnson, "Samuel McIntyre'in kardeşi yoktu ve anne babası da ölmüştü ama karısının Faiza Donner adında bir kız kardeşi vardı ya da vardı." dedi. "Ve sonunda Kara

McIntyre'in vasisi mi oldu?" Gleason diye sordu, telefonu tekrar çaldığında kaşları çatıldı ve ekrana baktı, sonra sinirlenerek dişlerinin arasından hava çekti. "Lanet şeyler insanı hiç rahat bırakmıyor."

"Faiza'nın bir mazereti vardı," dedi Thomas ve konuyu tekrar McIntyre Katliamı'na getirdi. "O ve erkek arkadaşı Noel arifesi yemeği için dağlara geleceklerdi ama iptal ettiler. Erkek arkadaşı Roger Sweeney'nin hoş karşılanmamasıyla ilgili bir şey. Bir tür 'sadece aile' meselesiydi ve Faiza yıllardır Roger'la birlikte olmasına rağmen hiç evlenmemişlerdi. Faiza ve Roger birbirlerinin tanıdığı oldular."

Johnson ekledi, "Ve herkes Jonas McIntyre'in katil olduğunu düşünüyordu."

Sanki çok fazla araştırmamışlar gibi. Thomas, "Öyleydi. Öyle. Bu değişmedi."

Çenesi biraz çıkıktı ve "Ama dava değışti. Asılı olduğu kanıt, kılıç, artık yok gibi."

Haklıydı, ama bu onu rahatsız ediyordu, sanki kadın kurnazca büyüklük taslıyor, ona hava atıyordu.

"Sonunda Randall Isley'nin karısına ulaştım. Onunla ne bildiğini, neden şimdi kılıçtaki kanıt zinciriyle ilgili sorunları gündeme getirdiğini konuşmak istedim ama onunla doğrudan konuşamayabiliriz. Isley, Omaha'daki bir hastanenin yoğun bakım ünitesinde. Konjestif kalp yetmezliği. Kurtulacağından emin değil."

"Ne?" Thomas nefesini tutarak söyledi. Neden ona söylememiştii?

"Tanrım." Teğmen Gleason nefesini içine çekti. "Tanrım, bu çok kötü. Randy ile birlikte çalışmıştım. İyi polisti. İyi adamdı. Çocuklarımız aynı okula gidiyordu." Kaşlarını çatı ve ensesini ovuşturdu, bir an için raydan çıktı.

"DNA'ya bir kez daha bakılmasını istedim bile," dedi Johnson. "Olay yerinde toplanan saç ve kan örneklerinden, sigara izmaritlerinden, gözlüklerden, her şeyden. Testlerin yirmi yılda çok yol kat ettiğini düşünüyorum. Belki bir şeyler çıkar."

Gleason başını sallıyordu. "İyi düşünmüşsün."

"Onlara acele etmelerini söyledim," diye ekledi Johnson.

"Harika. Her şeyi iki kez kontrol edin." Gleason parmağını ileri geri hareket ettirerek iki dedektifi de işaret etti. "Yani her şeyi."

Thomas kızgınlığını gizleyemeyerek, "Yapacağız," dedi. "Yapacağız."

"Ve kız kardeşin yerini tespit edin. Marlie. İfade veren eski kız arkadaşıyla, küçük kız Kara'yla ve onun vasisiyle konuşun."

"Faiza Donner," diye ekledi Johnson.

"Tamam, hazır başlamışken, öldürülen çiftin eski eşleri ve kocaları ne diyecek bir bak. Çocuklara milyonlar miras kalacağını biliyorum ama benim tahminim Johnson'ın haklı olduğu yönünde." Gülümsememek için sağduyulu davranan Thomas'ın ortağına başıyla işaret etti. "Muhtemelen o serveti ele geçirmeyi uman bir sürü başka insan vardı." Thomas tartışmaya başlayınca Gleason elini kaldırdı. "Biliyorum. Adamımızı yakaladığımızı düşününüz. Katılıyorum. Sadece diğer olasılıkları kontrol edin. Onlar

muhtemelen çıkmaz sokak olacak ya da Jonas McIntyre'a geri dönecek ama hadi kanıtlayalım."

Thomas dışarıdaki caddeden geçen devasa bir kamyonun sesini duyunca, "Yine mi?" diye açıkladı, sonra da frenleri tıslayarak durdu. "Bunu tekrar kanıtlamamızı istiyorsun."

"Doğru." Teğmen başını salladı. "Ve evet, aynı suçtan hüküm giyemez ama en azından cezasının yirmi yılını çekmiş olur ve departman da her şeyi halletmişiz gibi iyi görünür."

Thomas, "Ya da senin dediğin gibi kışımızı." dedi. Sokaktan yine bir ses geldi, bu sefer büyük bir aracın geri geri giderken çıkardığı sabit bip sesi.

"Amaç bu mu? Görünüş mü?" Dışarıdan gelen sesler yine kesilince Johnson sordu.

"Birçoğundan biri." Gleason soğuk bir sırıtış takındı. "Jonas McIntyre'ın bir hayranlar ordusu var, biliyorsun. Ve sesleri çok çıkıyor." Gleason'ın dudakları sanki verdiği görevin gezegendeki en büyük zaman kaybı olduğunu düşünüyormuş gibi kıvrıldı. "Ve daha da önemlisi, oy veriyorlar. Hem şerif hem de bölge savcısı gelecek yıl yeniden seçilecek, bu yüzden yapmamız gerekeni yapıyoruz." İç çekerek sandalyesinde o kadar geriye yaslandı ki sandalyesi protesto edercesine inledi. "Bu, işin geri kalanını bırakacağımız anlamına gelmiyor. Tanrım, hayır. Bunu sadece gösterişli olduğu için ekliyoruz. Manşetlere çıkıyor ama diğer davalar göz ardı edilemez. İyi haber şu ki şu anda ortalık sakin, değil mi? Pek bir şey olmuyor mu? İşçi Bayramı'ndan beri cinayet işlenmedi, değil mi? Ve çok fazla saldırı da olmadı." Geniş omuzlarını silkerek kaldırdı. "Ama kötü haber? Tatil yaklaşıyor ve bu da ailelerin ve arkadaşların bir araya gelmesi, içki içmesi, kutlama yapması anlamına geliyor, değil mi? Ve her zaman intiharlar ve cinayetlerde küçük bir artış olur. Tatil stresi ya da her neyse." Pencereden dışarı, arduvaz rengi gökyüzüne baktı. "Sonuç olarak, bu sadece hepimizin daha çok çalışması anlamına geliyor. O yüzden" -mizahsız bir gülümseme takındı- "Mutlu Noeller."

*

Avukat telefonu açmıyordu.

Mesajları -Jonas'ın serbest bırakıldığını duyduktan sonra dün yazdıklarını da sayarsak sekiz mesaj- cevapsız kalmıştı.

Arabasıyla avukatın ofisinin bulunduğu kırmızı tuğlalı binaya gitti. Park yeri sürülmemiştii, bu yüzden caddenin karşısına park etti, sonra Merritt Margrove'un numarasını bu sabah üçüncü kez tuşladı. Hemen sesli mesaja yönlendirildi. Yine.

"İyi," diye mırıldandı, öyle olmasa bile. Hiçbir şey değildi.

Jeep'in kapısını açtı, trafik biraz rahatlayana kadar bekledi ve caddeyi hızla geçti, kaldırımın kenarındaki çamur birikintisine basarken botları hafifçe kaydii.

Boşuna bir çaba olduğunu bilmesine rağmen Kara kapıyı denedi. Kilitliydi. Yırtık pırtık tentenin altından yüksek sesle kapıyı tıklattı ama ne kiralananmış birkaç ofisten biri ne de bir bakım görevlisi görüldü. İçeride her şey sessiz ve karanlıktı. Binanın sadece kısmen dolu olduğu belliydi, pencereye asılmış kocaman bir KİRALIK tabelası zaten tahmin ettiğı şeyi doğruluyordu. Tekrar yüksek sesle vurdu, sonra bir zil gördü ve düğmeye bastı ama hiçbir şey olmadı ve kapı ziliinin çalışmadığından şüphelendi.

Görünüşe göre binada kimse de çalışmıyordu.

Hepsi tohuma gidiyor.

Avukatı gibi, diye düşündü titreyerek.

Margrove bir zamanlar ülke çapında tanınan ünlü bir avukatken, servetini ya kumarda kaybetmiş ya da başka bir şekilde heba etmiş, B ve C listesindeki ünlü arkadaşları da ışıktan kaçan hamamböcekleri gibi çoktan ortadan kaybolmuştu. Jonas McIntyre'ı suçlu bulunmaktan kurtarmadaki başarısızlığından sonra, Margrove'un serveti bir dizi kötü evlilik ve daha kötü yatırımlarla aşağıya doğru sarmal olmuş, gösterişli yaşam tarzı onu yakalamış, eski benliğinin bir kabuğuna, müvekkiller için çabalayan küçük bir kasaba avukatına dönüşmüştü.

"Üzücü," dedi yüksek sesle, ama Margrove ailesinin öldürölmesinden sonra talihsizliğin tek kurbanı değildi. McIntyre Katliamı'nın ardından oluşan kötü karma otoyolunda bir parça daha yol kurbanı olmuştu.

Kara şimdi bunun üzerinde durmak istemiyordu, bunun bir işe yarayacağını düşünmüyordu. Burada kamp kurup beklemenin bir anlamı yoktu, o yüzden arabasına döndü ve motoru çalıştırdı. Şimdi ne olacak? Parmaklarını direksiyona vurarak dikiz aynasına baktı

ve yansımasını yakaladı: solgun, gözler hala kırmızı, kahverengi saçlar cansız ve evcilleşmemişti.

Trafik izin verdiğinde hızlı bir U dönüşü yaptı ve yerel bir alışveriş merkezinin yakınındaki bir büfeden büyük bir kahve aldıktan sonra kuzey ucuna yakın bir yere çekip bekledi. Çok uzun sürmedi. Dokuza on kala Merritt'in karısı Celeste'in eski siyah bir Corvette'le geldiğini gördü. Celeste dışarı çıktı, bir omzuna mercan rengi kocaman bir çanta asmıştı, platin rengi saçları pembeye boyanmış ve kafasına dökülmüştü, vücudu kısa bir palto, siyah tayt ve diz üstü çizmeler içinde ince ve gergindi. Arabayı uzaktan kilitledikten sonra, bir elinde anahtarları ve telefonu, diğerinde katlanabilir büyük bir su şişesini dengede tutarak Allure Salon'un kapısına doğru ilerledi ve içeri girdi.

Kara onu takip etti, tam ışıklar yandığında içeri adımını attı ve ceketini çıkarmış olan Celeste kapıda göz hizasında asılı duran AÇIK, GİRENLER HOŞ GELDİNİZ tabelasını çeviriyordu. "Oh, merhaba," dedi. "Özür dilerim. Saat dokuzda biraz gecikecek bir müşterim var. Oh." Gözleri buluştuğunda parlak gülümsemesi dağıldı. "Kara." Celeste içini çekti. "Kara McIntyre. Yüce Tanrım. Kocamı aradığımı duydum." Arka tarafta bir köşeye sıkıştırılmış, üzerinde TUVALET yazan bir kapının yanındaki küçük kahve standına doğru ilerledi.

"Merritt aramalarımın hiçbirine geri dönmedi."

Celeste omuz silkerek kahve makinesinden cam sürahiyi çıkardı ve dünden kalan demliği karşı duvardaki lavabolardan birine attı. Lavaboların üzerindeki aynaların arasında saç bakımı ve cilt ürünleri, hatta mumlar ve bitki çaylarıyla dolu raflar vardı ve çiçek kokuları günlük kahvenin kokusuna karışıyordu. "Bunu biliyordum. Ama sevgili kocam ve benim bir anlaşmamız var. O benim işime karışmıyor, ben de aynısını yapıyorum." Cezveyi yeniden doldururken başını kaldırıp baktı, yine aynı hizadaki leğenlerden birinin musluğundan. "Buna birbirimize alan tanımak deniyor. Bu evliliklerde olur. Bana sorarsanız, bu bir gereklilik."

"Jonas dün serbest bırakıldı."

"Duydum."

Yeni bir şey yok. Haberleri izleyen ya da sabah gazetesi okuyan herkes McIntyre Katliamı Katili'nin artık özgür bir adam olduğu gerçeğinden haberdardı. "Jonas Merritt'i aradı mı? Ya da onunla buluştu mu?"

"Yine: bilinmiyor." Vıcık vıcık bir filtreye sıkışmış eski telveleri ayak pedalıyla çöp tenekesine atıyor, sonra kapak kapanırken bir dolaba uzanıyor, bir kutu öğütülmüş kahve buluyor ve taze bir filtreye çorba kaşığı dolusu ölçüyordu. Bir düğmeye basmasıyla birlikte kahve makinesi gürül gürül çalışmaya başladı. "Sana yardım edebileceğimi sanmıyorum, Kara. Ve gerçekten burası benim iş yerim. Olanlar hakkında seninle konuşurken kendimi rahat hissetmiyorum. Müşterilerim anlamaz."

"Bir güzellik mağazasında. Herkes dedikodu yapar."

"Ne zaman-" Tereddüt etti, sonra sivri çenesini kaldırdı. "Tamam, ben de 'Bir kurban buradayken olmaz' diyecektim. Bu, bilirsiniz, eve çok yakın olurdu. Gerçekten moral bozucu olurdu."

Ne yazık ki Kara biliyordu. Hatta belki de anlamıştı ama onun kendi görevi vardı. "Merritt evde mi? Dairene gidebilirim-"

"Hayır!" Celeste sinirlenerek tersledi. Ve sonra daha sakın bir şekilde, "Orada değil."

Kara bekledi ve Celeste'in yüz hatlarındaki tedirginliği gördü. Makyajı mükemmeldi; lekesiz pürüzsüz bir cilt, soluk göz farı, inanılmaz kalınlıkta kirpiklerin üzerinde yolunmuş, kemerli kaşlar ve sadece bir miktar renkle renklendirilmiş dolgun, parlak dudaklar. Ama gözlerinin akında birkaç küçük kırmızı damar görünüyordu ve şimdi çenesi hafifçe sallanıyordu. "Tamam, sanırım bilmeye hakkın var. Onun için endişeleniyorum. Son zamanlarda. . son zamanlarda takıntılı."

"Jonas'a mı?"

Bir elini salladı, leylak rengi tırnakları parlıyordu. "Bütün bu lanet şeyle. Yıllardır bu dava için köle gibi çalışıyor. Yıllarca. Ben onunla tanışmadan çok önce ve şimdi her şey meyvesini verdi ve ... şey, karavanda saklanıyor."

"Karavan mı?" Celeste neden bahsediyordu?

"Amcasından miras kalan bir karavan. Daha havalı, daha yeni olanlardan değil. Onlardan biri için adam öldürürdüm, sana söyleyeyim. Ama

Bizim mi? Çok eski. Bana sorarsan bok gibi. Hood Dağı'nda. Sawtooth Yolu." Düzgünce alınmış kaşları birbirine yaklaştı. "Bir günden fazladır onu arıyorum ama hâlâ telefonuna cevap vermiyor, bunu biliyorsun. Seni başından savdı. Değil mi?"

"Sanırım."

"O adam." Demlenen kahvenin kokusu küçük iç mekânı doldururken başını salladı. "Karısından gelen bir telefona cevap vermiyor mu? Lanet olsun! Beni kızdırıyor. Sanırım orada yalnız değil, değil mi? Bir projeye gerçekten kendini kaptırdığında ya da biraz 'kendime zaman ayırmak' istediğinde böyle davranıyor." Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "Ayrıca ailene ve kardeşine ne olduğu konusuna kafayı takmış durumda." İcini çekti ve arka odanın çıkışına yakın bir kancadan siyah bir önlük çıkardı. "Ama sana söylüyorum, kendine hiç bakmıyor. Nuh-uh. Ben olmasaydım, yıllar önce ölmüş olurdu. Asırlar önce." Kara'ya bilmiş bir bakış gönderdi. "Eğer onunla ilgilenmezsem, biliyor musun? Tam bir felaket. Egzersiz yapmıyor. Doğru düzgün beslenmiyor. Onu yogaya ve daha sağlıklı bir yaşam tarzına alıştırmaya çalıştım ama mümkün değil. Çok inatçı. Kendi bildiğini okuyor. Arkamdan içki ve sigara içiyor." Gözlerini devirdi. "Sanki bir mil öteden kokusunu alamıyorum. Kiminle evli olduğunu sanıyor? Tazı gibi burnum var benim. Tanrı aşkına, adam beni aptal mı sanıyor?" Binanın cam cephesinden Kara'nın ötesine baktı. "Uh-oh, benim dokuz saatim geldi. Tam zamanında: on dakika gecikti."

Kara omzunun üzerinden baktı ve bir Cadillac'ın dükkânın önündeki yerlerden birine girdiğini, Celeste'in de önlüğünü giydiğini, siyah plastiğin artık tuniğini kapladığını gördü. "Bakın, size söyleyebileceklerim gerçekten bu kadar. Benim günüm dolu ve diğer stilistler de saat ondan hemen önce geliyorlar." Gözlerinde endişe vardı. "Kimsenin fark etmesini göze alamam. Bekle. İşte." İstasyonunun yanında duran küçük düz bir tabağa uzandı, bir kartvizit çıkardı ve Kara'ya uzattı. "Üzerinde cep telefonum var. Beni arayabilirsin," derken kapı açıldı, zil çaldı ve elli yaşlarında tombul bir kadın içeri girdi.

"Kusura bakma geciktim Celeste!" dedi nefes nefese. "Oh, Tanrı'ya şükür, kahveniz hazır!" Bir eşarbi açıp onu ve uzun bir paltoyu sehpanın yanındaki kancaya asarak

nefes al. "Nasıl bir sabah geçirdiğime inanamazsın! Bir kâbus! Chuck ve çocuklarla mı? Sana söylüyorum, bu yaşayan bir kabus!" Yarısı dolu sürahidenden kendine bir fincan kahve doldurmaya başlamıştı bile ve Kara'ya doğru bir bakış bile atmadı. Bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü Kara'nın fotoğrafı gazetelere ve haberlere çıkmıştı ve kahvenin bir kısmını h    rdeten, damlaları kahve makinesinin sıcak tabağında cızırdayan Bayan Nine O'Clock ile McIntyre Katliamı'nı tartışacak havada değildi.

Kara ipucunu aldı ve cam kapıları iterek dışarıdaki soğuk güne çıktı, ama Jeep'inin direksiyonuna geçerken Celeste'in müşterisinin yaşayan bir kâbusun gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünmeden edemedi.

Ne yazık ki Kara yaptı.

11. BÖLÜM

Her şeyi berbat etmişti.

Kara McIntyre ile röportaj yapmak için eline geçen tek büyük şansı Wesley Tate elinin tersiyle itmişti. Köşedeki kafede kahvaltılık burritosunu bitirdi, sandalyesini geri çekti ve kayak ceketini giyerek dışarı, soğuğa doğru yürüdü, bir yandan da zihinsel olarak kendini dövüyordu. Ona başka bir yoldan gitmeliydi, diye düşündü, caddeyi kaplayan dükkânların tenteleri altında hızlı adımlarla yürüyen yayaların arasına karışırken, nefesleri görünür bir bulutta birbirine karışıyordu.

Tate caddeyi geçerken kalın paltolar, şapkalar ve eldivenler giymiş birkaç genç kızın yanından geçti. Biri çörek yiyor, kırıntılar parlatılmış dudaklarına yapıyor, diğeri ise telefonuna gömülmüş, yürürken küçük ekranı tarıyor, bir şekilde karşı yöne doğru acele eden insanlardan kaçıyordu. Her iki kızın da burunları kızarmış, yanakları soğuktan kızarmıştı, ancak sıcaklığın farkında değil gibiydiler.

Hava buz gibiydi. Kanyondan esen doğu rüzgârı, pürüzlü nehir boyunca savruluyor, Whimstick'in sokaklarını yarmadan ve kıyılarında inşa edilmiş bazı orijinal binaların camlarını tıkırdatmadan önce beyaz dalgalar yaratıyordu. Kasaba ilk olarak nehrin kıvrımında kurulmuştu; ilk binalar 1840 dolaylarında, atlar ve arabalar için inşa edilmiş tek şeritli bir köprünün etrafında toplanmıştı. Neredeyse iki yüzyıl boyunca Whimstick'in nüfusu giderek artmış, binalar çevredeki tepelere doğru yayılmış ve nehrin tam olarak kıvrılmamış bir yılan gibi kendi üzerinde geriye doğru kıvrıldığı noktanın etrafına yayılmıştı.

Tate'in ailesi dört nesildir burada yaşıyordu. Bunun yeterince uzun bir süre olduğunu düşünmüş ve lise mezuniyetinde buradan taşınacağına ve California'daki üniversiteye gideceğine yemin etmişti. Kim bilebilirdi ki? O zamanlar emin olduğu tek şey asla geri dönmeyeceğiydi.

Ve yanılmıştı. Hem de çok yanılmıştı.

İdealist hayaller ve gençlik açıklamaları buraya kadarmış, diye düşündü bir zamanlar anne ve babaya ait bir bakkal olan ama şimdi antika ve "özenle kullanılmış" mobilyalar satan dükkanın yakınındaki köşeyi dönerken. Köpeğini gezdiren bir adamı atlattı, binanın cephesindeki her çatlağı ve girintiyi koklayan bir tür beagle karışımıydı.

Tate, bu yaşına geldiğinde dünyanın tüm sıcak noktalarına uçan, savaşları, askeri darbeleri ve cuntaları haber yapan ünlü bir foto muhabiri olacağını hayal etmişti. Ya da bunu başaramazsa, bir spor muhabiri.

Bunun yerine suç muhabirliğinde karar kılmış ve kız kardeşi arayıp annesinin yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğinde Whimstick'e geri dönmüştü. Üvey babasına bakmaya çalışırken geçirdiği trafik kazasında leğen kemiği ezilmiş ve iki bacağı da kırılmıştı. Darwin'e üç yıldır demans teşhisi konmuştu ve o ölümcül kazayı geçirdiğinde yardıma ihtiyacı vardı. Hem de çok. O sırada kız kardeşinin iki işi, iki yaşından küçük bir çocuğu vardı ve ezik kocasından ayrılmıştı.

Bu on yıl önceydi.

Şimdi hâlâ burada, nehrin eşsiz manzarasına sahip dönüştürülmüş depodaydı.

Çatı katına çıktığında ceketini çıkardı ve dolap olarak kullanılan koridordaki ağaca astı. Daire beton duvarları, yüksek pencereleri ve açıkta duran borularıyla sade bir görüntüye sahipti. Daireyi bir kanepa, uzanma koltuğu ve Oregon'a geri döndüğünde garaj satışından aldığı bir halıyla döşemişti. Masasını çalışma masası olarak kullanıyordu. Eski pençe ayaklı dolabı bitpazarından satın almıştı, dosya dolabı da aslında eski bir televizyon konsoluydu, 1950'lerden kalma, sağlam sarı ahşaptan yapılmıştı ve şimdi bir zamanlar içinde bulunan televizyon ve müzik setinden yoksundu.

Bir köşeye itilmiş bir yatağı ve bir duvara hakim bir düz ekran televizyonu vardı. Ama hepsi bu kadardı. Çatı katını kiraladığında buranın geçici olacağını düşünmüştü. Şimdiye kadar yanılmıştı.

Tıpkı pek çok konuda olduğu gibi.

Kara McIntyre ile röportaj yapma girişimi de buna dâhildi.

"Aptal," dedi kendi kendine, masa sandalyesine çöküp monitörüne yaklaşırken, monitörüne bağlı büyük bir ekran

dizüstü bilgisayar. Yüzeye dağılmış olan çeşitli yasal defterleri, gazete kupürlerini ve basılı raporları bir kenara itti.

Tate aptalca bir şekilde Kara McIntyre'la yüz yüze görüşebilirse, onun güvenini kazanmanın bir yolunu bulabilirse, bir röportaj yapma şansı olabileceğini düşünmüştü. Gerçeği öğrenmek ve katliam gecesi gerçekte neler olduğunu ortaya çıkarmak istemesinin yanı sıra, kurbanlardan birinin oğlunun eşsiz bakış açısıyla anlatacağı bir kitap yazmayı da planlıyordu. Kendisi de bir çocuk olan baş tanık Kara'nın yaşananlara bakış açısı, "hayatta kalanlar olarak çocuklar" temasına katkıda bulunacaktı.

Elbette ona güvenmiyordu ama ona bir şans verirse güvenini kazanabileceğini düşünmüştü.

Bu yüzden ne pahasına olursa olsun oynadı. Yaralı numarası yaptı.

Kızın geri geri gittiği o bir saniyede kararını vermiş ve kendini kar yığınının içine atmadan önce yumruğuyla cipin yan tarafına vurmuştu.

Çabucak uydurulmuş bir numaraydı. Ve kadın bunu hemen anlamıştı.

Park ettiği cipine geri dönerken bunu ona belli etmişti.

Artık ilk kareye bile dönmemişti. Eksi on bir ya da daha fazla karedeydi. "Aptal," dedi tekrar. Aldığı tek yara erkeklik gururunda açtığı ciddi yaraydı. Kadının ön kapısına kadar gitmeliydi. Asıl plan buydu. Sonra garaj kapısının yukarı doğru açıldığını fark edince durumdan faydalanmış ve her şey fena halde ters tepmişti.

Dikkatli davranmak zorundaydı. Ve yardıma ihtiyacı olabilirdi.

Askeri eğitimi olan, tekno dehası olan, kendisinden uzakta kilitli kalmış gibi görünen bilgileri elde etme girişimlerinde ona yardımcı olacak becerilere ve bağlantılara sahip biri.

Ve tam da o adamı tanıyordu.

Cebinden telefonunu çıkararak kendini bir kez daha sorguladı, sonra da tuğla duvarlara çarpmaktan yorulduğuna karar verdi. Yirmi yıl olmuştu.

yıllar. Yine bu lanet kasabada sıkışıp kalmıştı. Jonas Frickin' McIntyre özgür bir adamdı. Ve bu hikaye için, *onun* hikayesi için rekabet çok daha zorlaşmıştı.

Büyük silahları çekme zamanı gelmişti.

Gizlenmiş silahlar olduğu sürece.

Kişi listesini açtı, numarayı buldu ve tuşladı.

İç
nd

* * *

e.

Dağlardan geçerken Kara saatini kontrol etti.

On buçukta, sık köknar ve çam ağaçlarının arasından geçen Sawtooth Yolu'nu fark etti. Bir zamanlar eski bir tomruk yolu olan yolun ilçe yoluyla kesiştiği yerde sadece bir dizi iz ve solmuş, buz tutmuş bir tabela vardı. Görüş mesafesi zordu, dağlara doğru ilerledikçe yağan iri taneler neredeyse kar fırtınasına dönüşüyordu.

Lanet olası ısıtıcı bozulduğundan ve henüz tamir etmeye zahmet etmediğinden bacalarının üzerine bir battaniye atmıştı. Şimdi de soğuk hava üfleyen buz çözücü, ön camın iç kısmında sürekli oluşan buğulanmaya yetişemediği için bunun bedelini ödüyordu.

Eldivenli eliyle buğulu camı kaydırarak Merritt'in evini bulmaya çalıştı. Celeste bir karavan olduğunu söylemişti.

Lastik izleri boyunca sürünerek gözlerini kıstı, perdenin arkasından posta kutularını ya da ağaçların ve çalılıkların derinliklerine gizlenmiş kulübelerin üzerindeki isimleri aradı. Seyrek birkaç tanesi göründü, hepsi de ıssız görünüyordu. Yakınlarda park etmiş araçlar, karda yeni açılmış patikalar, bacalardan kıvrılan dumanlar yoktu; sadece eski kulübeler, sade ve kasvetli, pencereleri kapalı, unutulmuş odun yığınlarının üzerinde kar sürükleniyordu.

Kaybolmak için iyi bir yer, diye düşündü rüzgâr hızlanıp tiz bir ses çıkararak dalları yararken. Kara sınırlarının gerildiğini hissetti.

Bu çok saçmaydı.

Kendi kendine Merritt'in bir zamanlar onun müttefiki olduğunu ve şimdiki karısı ona zaman ayırmasa bile, ikinci karısı Helen'in ona yakın olduğunu, Faiza Teyze'nin olmayı umduğundan daha fazla bir akıl hocası ve anne figürü olduğunu hatırlattı. Merritt'in de

Kendi hayatı ve kariyeri dibe vurmuş olsa da, özellikle de Helen nadir görülen bir virüsün kurbanı olarak aniden öldükten sonra, yol boyunca ona yardım etmişti.

O zaman neden bu kadar gergindi?

Jonas yüzünden.

Merritt'in Jonas'ın sırlarını sakladığını biliyorsun. Avukat-müvekkil gizliliği.

Aklı daha önce hiç düşünmediği yerlere gittiğinde midesi bulandı. Avukat gerçekten ne biliyordu? Jonas ona gerçeği mi söylemişti, yoksa bir yalanı mı sürdürmüştü?

Gerçekten gerçek neydi?

Wesley Tate'i ve onun o korkunç gecede gerçekte neler olduğunu bilmek istemediği suçlamasını düşündü ama bu doğru değildi. İstiyordu. Bu yüzden Margrove'u bulmaya kararlı bir şekilde dağlarda araba sürüyordu.

Tate'e gelince, onu kovmak istiyordu. Onu bir çocuk olarak hatırlıyordu ama artık vahşi, dağınık saçlı, gözlüklü ve diş telli, tombul, çilli yüzlü bir çocuğa benzemiyordu. Hayır, artık büyümüştü. Koyu renk saçları, keskin yüz hatları ve o zamanlar fark etmediği bir gamzesi vardı. Gözlüklerinin yerini yansıtıcı gözlükler almıştı, dişleri düz ve beyazdı, garip çocuk masumiyeti yerini çene yapısında ve bıçak inceliğindeki dudaklarının sıkı köşelerinde kendini belli eden sert bir kenara bırakmıştı.

Kendi lanet olası aracında ona doğru eğildiğini fark etmesi, hatta hatırlaması bile aptalcaydı, yolcu kapısını açıp kalp atışlarını hızlandırırken nefesi ensesinde sıcaktı.

Şimdi onu düşünme. O buna değmez. Sadece Jonas serbest bırakıldığı ve Tate sana o geceyi hatırlattığı için heyecanlanıyorsun. Adrenalin. Hepsi buydu. Başka bir şey değil. Ve senin aklında daha önemli şeyler var. O geceyi hatırla, neler olduğunu. Tate yanılıyor. Çok yanlış. Ne olursa olsun gerçeği ortaya çıkarmayı önemsiyorsun!

Viraja biraz fazla hızlı girince dudağını ısırdı, Jeep'in arka tarafı buzlu bir noktaya çarpınca kaydı, sonra lastikler içeri girince düzeldi.

Kalbi boğazına fırladı ve biraz yavaşladı, zihni uzun zaman önceki Noel arifesine döndü. Marlie'ye ne olmuştu? Neden küçük kız kardeşini koruması gerektiğini biliyordu? Neden kıyafetleri sanki gitmeye niyetliymiş gibi yatağın üzerine serilmişti? Neden bu kadar korkmuştu? Bir şekilde katliamın bir parçası mı olmuştu?

"Hayır," diye fısıldadı Kara yüksek sesle, makalelerde, televizyonlardaki gerçek suç canlandırmalarında ve son zamanlarda cinayetlere adanmış bloglarda ve Facebook gruplarında pek çok kişinin ima ettiği şeylere inanmaya cesaret edemiyordu.

Ama birileri biliyordu.

Ve bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Parmakları direksiyon simidinin etrafında kenetlenirken, yüksek köknarlar, karla yüklü iğneli uzuvlar geçip gitti.

Kara her zaman Jonas'ın ya da Merritt'in ya da her ikisinin de kız kardeşinin kayboluşuyla ilgili itiraf ettiklerinden daha fazlasını bildiklerinden şüphelenmişti ama elinde hiçbir kanıt yoktu.

İşte paranoya yine devreye girmişti.

"Öyle mi? O zaman neden Jonas'tan haber almadım?" diye sordu yüksek sesle.

Belki çoktan almışsındır. Belki de dün gece sana Marlie'nin hayatta olduğunu ima eden o mesajı göndermişti.

"Eğer Marlie ile ilgiliyse," dedi yüksek sesle.

Başka kim olabilir ki?

Jeep sarsıldı, lastikler tekrar kaydı ve artık donmuş bir derenin üzerinden geçen kısa, tek şeritli bir köprüden geçtiğini fark etti.

İzler hâlâ devam ediyordu.

Bu yol ne kadar uzanıyordu? Kar örtüsünün altından gözlerini kısarak baktı.

Keskin bir virajda, daha iyi günler görmüş, geniş bir karavan gördü. Mobil ev köknar ağaçlarından oluşan bir koruya sıkışmıştı, çatısında iğneler ve kar birikiyordu, ön kapının yanındaki çıkıntının kenarından kristal hançerler gibi sarkan buz sarkıtları vardı. Kara, yeni düşmüş karların altında görünen son lastik izlerini görmeseydi, karavanı tamamen gözden kaçırabilirdi.

Kar yağıyordu ve ağaçların arasından buruşmuş kırmızı bir çamurluğa göz atmıştı.

Margrove'un eskimiş BMW'sini tanıyarak, "İşte gidiyoruz," dedi. Araba, tıpkı römork gibi kısmen karla kaplı olduğu için zar zor görülebiliyordu.

Parmaklarını direksiyonun üzerinde sıkı sıkı tutarak endişesini görmezden gelmeye çalıştı ama burası o kadar ıssızdı ki Kara kendini ikinci kez sorguladı. Eski Beemer'ın yanına park etti, sonra motoru durdurdu ve kendini hazırladı. Belli ki Margrove onu gördüğüne pek sevinmeyecekti; Celeste'e göre ona ulaşmaya çalıştığını bilmesine rağmen ondan kaçıyordu. Sinirlerinin bozulduğunu hissederek torpido gözüne baktı, sonra açtı, kullanım kılavuzunun ve bir kutu mendilin arkasına baktı ve uçak büyüklüğünde iki şişe votka buldu.

"Sıvı cesaret."

Eldivenlerini çıkardı, iki kez düşünmedi, sadece bir şişe açtı, alkolü geri attı, boğazındaki tanıdık yanmayı ve midesindeki ısınma hissini hissetti. İşlemi tekrarladı, boş şişelerin kapaklarını kapattı ve onları açık bölmeye geri atıp kapağını yerine oturttu.

Eski püskü karavana bakarak çenesini tuttu ve eldivenlerini tekrar giydi. "Eğer dağ Muhammed'e gelmeyecekse, o zaman .

.. " Cherokee'sinin kapısını açtı ve fırtınanın içine adım attı.

Ön kapıya giden yol derin karla kaplıydı ve Margrove'un BMW'sinden gelen ayak sesleriyle dövülüyordu, ancak şimdi birkaç santim kar izleri kaplamıştı. Yolu takip ederek iki basamak ve üstü kapalı bir sahanlıktan oluşan, kaba yontulmuş, grileşen tahtalardan yapılmış merdiven sahanlığına ulaştı. Kapı kapalıydı ama tam olarak kapanmamış bir pencere perdesinin kenarlarından titrek mavi bir ışık görünüyordu.

Kapı ziline bastı.

Hiçbir şey duymadı ve belki de zilin çalışmadığına karar verdi.

Titreyerek kapıyı çaldı.

Bekledi, paltosunu daha sıkı çekti ve botlarındaki karın bir kısmını ayağıyla ezerek temizledi. Hâlâ ne bir ayak sesi duyuyordu, ne de ağır bir adım.

içeriden.

"Hadi," diye mırıldandı, sonra kapıyı bir kez daha sertçe vurdu. "Merritt?" diye seslendi paslı metal kapıdan. "Benim. Kara."

Yine bir şey yoktu.

Uyuyor muydu? Eh, çok kötü. Kalkma zamanı!

"Merritt?" Daha fazla vuruş.

Ama içeriden sessizlik.

"Oh, hadi ama. Burası buz gibi." Votkanın etkisi geçmeye başlasa da hâlâ kafası iyi değildi; muhtemelen kafasındaki pürüzleri giderecek kadar bile içmemişti. Büyük olasılıkla bu kötü bir fikirdi.

"Bir tane daha," dedi kendi kendine, bir kez daha vurdu ve yanıt alamadı. Artık bunu aşmıştı. Yıkık dökük bir merdivende donmak, sabahın nasıl geçmesi gerektiğine dair onun fikri değildi.

Lanet olası kapıyı denedi.

Kapı kolu elinde kolayca döndü. Sanki yağlanmış gibiydi.

Güzeldi.

İtti ve kapı gıcırdamadan içeri doğru açıldı.

"Merritt?" dedi tekrar, içeriye bakarken ve gözleri gölgeli, değişken bir karanlığa alışırken. Sigara dumanı ve içki kokan ılık bir hava patlaması dışarı yayıldı. Merritt'in cevap vermemesine şaşmamalıydı. Belli ki dün gece bir tane bağlamıştı.

Bu, Merritt'i aşırı içkiden uyandırmak zorunda kaldığı ilk sefer değildi.

Aynı iyiliği sizin için yaptığı ilk sefer de değildi. "Touché," dedi kafasının içindeki dırdırcı sese. Adımını attığında

İçeride, odaya ürkütücü mavimsi bir ışık yayan televizyonun sessiz mırıltısını duydu.

"Merritt?" dedi tekrar, omurgasından aşağı yeni bir endişe sızarken. Bir an için ayak sesleri duyduğunu sandı.

Koşuyord

u.

Dışarıdan

.

Ama durup kalbinin hızlı atışını dinlediğinde hiçbir şey duymadı.

Ama ve Televizyon. Bu ses olmalı yayıldı itibaren televizyon.

Bir adım daha attı. Kısa durdu.

Kalbi dondu. "Oh.

Tanrım."

Önce halının üzerindeki koyu lekeleri fark etti.

Sonra Merritt Margrove'u. Şilte ile sehpanın arasına sıkışmıştı. Bir çığlık attı ve geriye sıçradı, gözleri kıpırdamayan bedene takılmıştı. Kirli yeşil halının üzerine yayılmıştı, yüzü solgundu, boğazını kulaktan kulağa kesen kırmızı bir kesik vardı.

Kan, çok fazla kan, altında birikiyordu, koyu kırmızı ve pıhtılaşıyordu. "Hayır," diye fısıldadı, geri çekilerek. "Hayır, oh, hayır ... hayır!"

Yaşıyor olma ihtimali var mıydı?

Hayır-imkânsız.

O kadar ... ölüydü ki.

Kan sıçramamış derisi griydi, gözleri sabitti, ciğerlerinden nefes tıkrıtları gelmiyordu, bıçağın etini parçaladığı boğazından kırmızı kabarcıklar fışkırmıyordu.

Hayır. Hayır. Hayır!

Midesi guruldadı.

Hiperventilasyon geçirerek kapıya doğru geri çekildi.

Onu bu şekilde bırakamazsın! Kontrol etmelisin. Hâlâ hayatta olma ihtimali var.

"Yaşamıyor," diye fısıldadı yüksek sesle ama kendini ilerlemeye zorladı, kıpırtısız bedene ulaşip eğildiğinde botu kan içinde kaldı. Boynunda dokunacak bir nokta bulamayınca eline uzandı ve soğuk bilekte var olmayan bir nabız hissetti.

Hiçbir şey

yoktu. Tabii

ya.

Parmaklarını bıraktı ve geriye doğru sıçradı ama bakışları tanıdığı ölü adama, güvendiği öldürülmüş avukata sabitlenmişti.

Biri buraya gelip onun boğazını mı kesmişti?

Neden?

Jonas!

Elbette bunun kardeşinin serbest bırakılmasıyla bir ilgisi vardı!

Tüm vücudu titredi, midesi çalkalandı. Yirmi yıl önceki Noel arifesine ait görüntüler zihnini kesti. Keskin, acı verici anı kırıntıları, cam parçaları gibi pırıltılı ve sivri, hepsi de kanla kırmızıya boyanmıştı. Anne. Babası. Yataklarında, yatak örtülerinde kırmızı lekeler, gözleri açık ve bakıyorlardı. Ve oturma odasında, için için yanan ateşin önüne serilmiş kardeşlerinin cesetleri, görmeyen gözleri açık ve geniş, vücutları aynı koyu kırmızıya bulanmış, Noel ağacı devrilmiş, müzik, sürekli çalan o şarkı.

Öğürerek açık kapıdan geriye doğru ilerledi. Verandaya çıktığı anda midesinin yetersiz içeriğini bir saniye daha yerinde tutamadı. Çürümeye yüz tutmuş verandanın parmaklıklarına tutunarak yediği azıcık şeyi, safra ve votkayı verandanın yanındaki derin kara savurdu.

Merriitt ölmüştü.

Öldürülmüştü.

Ve katil... ?

Gergin bir şekilde, kalbi çılgınca çarparak çevredeki ormana baktı, yanaklarında soğuk rüzgârın öpücüğünü hissetti.

Ayak sesleri duymuş muydu? Çamların arkasından fırlayan bir gölge görmüş müydü?

Oh, Tanrım.

Çılgınca, nefes nefese ormanı aradı, gözleri kar perdesine takıldı, ağaçların arasında hareket eden gölgeleri gördükçe kalbi dehşetle çarpıyordu.

O burada mıydı?

İzliyor muydu?

Pusuda bekliyor, zaman kolluyor, ona bakıyor ve parmaklarıyla uzun, kanlı bir bıçağı sıkıca kavlıyor muydu?

Bir bıçak mıydı?

Ya da belki bir pala?

Ya da daha önce olduğu gibi antika bir kılıç mı?

Geri çekiliyordu, korku kan dolaşımında cızırdıyordu. Anahtarlarını ararken bir eli cebindeydi. Buradan çıkmak zorundaydı. Hemen çıkmalıydı! Tökezleyerek merdivenlerden indi.

Sonra koştu.
Kar yığınlarının arasından.
Soğuk hava yüzüne çarptı. Kar
onu kör etmişti.
Korku onu daha da hızlandırdı. Tıpkı
daha önce olduğu gibi.

12. BÖLÜM

Eldivenli parmakları cipinin kapı kolunu tırmalayan Kara bir çığlığı bastırdı ve içeri daldı.

Motor çalıştığında gaza bastı, çılgınca geri gitti, sonra Cherokee'yi sürmeye başladı ve havalandı. Çılgına dönmüştü, içi titriyordu, Merritt'in kendi kanının içinde yattığı görüntüsü, katledilen kendi ailesinin canlı resimleriyle kaleydoskop oluşturunuyordu. Anne. Baba. Donner. Sam Junior. Hepsi ölmüştü. Kan etraflarını sarmış. Duvarlarda kırmızı sprey. Haliya bulaşmış. Merdiven tırabzanlarına bulaşmış. Ve şimdi Merritt ...

"Oh ... oh ... hayır ... hayır!"

Kendine gel. Tanrı aşkına Kara, topla kendini!

Ama yapamadı.

Titriyor, nefes nefese kalıyor ve aklını kaçıırıyordu. Ağaç dalları cipinin kenarlarına sürtünüyor, lastikler kaydıkça ve direksiyonu kırdıkça camdan gıcırtilar yükseliyor, cip buzdan bir tepenin üzerinde savruluyordu.

Sakin ol. Sakin ol. Kendini kontrol et!

Çılgına dönmüş bir halde, tanık olduğu dehşet zihninde çığlıklar atarak, ezbere sürüyor, tekerlek izlerinin düz olduğu yerlerde gaza basıyor, virajlarda ve ağaçların arasında fren yapıyor, çukurlara çarptığında tüm şasinin titrediğini hissediyor, ayağını gaza sertçe bastırmaya devam ediyordu.

Salonda Celeste'i düşündü, kocasının onu görmezden geldiğine inanıyordu. Ölmemişti. *Öldürülmemişti!* "Hayır..." Gözlerini kırıştırdı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Bir viraja çok hızlı girdi ve arka tekerlekler savrulurken köprüye kaydı. Umursamadı, sanki Şeytan onu kovalıyormuş gibi sürdü.

Birini aramalısın. Polisi. Onlara haber ver. Ya da Celeste'i. Tanrım, Kara, katil hala o mobil evde olabilir. Birini duyduğunu düşünmedin mi?

"Oh, Tanrım, oh, Tanrım ..." Burada Wi-Fi var mıydı? Bağlantı? Hâlâ yolcu koltuğunda duran telefonuna uzandı.

Jeep'in önünde bir ağaç belirdi ve direksiyonu sertçe kırdı. Telefon yere sıçradı! Ulaşamayacağı bir yere.

Kahretsin.

Sonra kafasını toparladı. "Dokuz-bir-bir'i ara," diye bağırdı gösterge paneline ve kar daha hızlı yağarken ve sileceklerin hızını artırırken bağlantı için dua etti.

Bağlantının diğer ucunda telefonun çaldığını duydu.

Tanrı'ya şükür.

"Dokuz-bir-bir. Acil durumunuz nedir?"

"O öldü. Sanırım . . . Öldüğünü biliyorum. Her yerde kan var." Tıpkı *önceki* gibi! "Oh, Tanrım!" diye mırıldandı nefesinin altında, sonra kendini toparlayıp biraz daha sakinleşti, "Sadece dinle. Ben ... istiyorum. Bir cinayet ihbarı yapmak istiyorum. Lanet olası bir cinayet gibi görünüyor! Merritt Margrove, avukat. Kurban o. Biri onu öldürdü. Yani, öyle görünüyor. Birini gönderin!"

"Hanımefendi? İsminizi ve yerinizi öğrenebilir miyim?"

"Ne? Hayır. Yani, ben sürüyorum."

"İsminiz?"

"Kara McIntyre ve Sawtooth Yolu'ndayım ve-oh, kahretsin!" Yol kendi etrafında döndü ve Kara McInnre kırılıp kısmen yola düşen bir dala çarpmamak için direksiyonu kırdı.

"Yani Sawtooth Yolu'nda bir cinayet ihbarı yapıyorsunuz."

"Evet! Evet!" Kadın kalın kafalı mıydı? "Adresi bilmiyorum ama olay onun evinde olmuş. Margrove'un evinde. Ne taraftaydı?" Kar yağmaya devam ettiği için yön hakkında hiçbir fikri yoktu. "Sawtooth Yolu'nun doğu ucunda olabilir, Merritt Margrove, ölen adam, kurban, sanırım oranın sahibi."

"Eğer olay yerinde hatta kalırsanız."

"Ben orada değilim! Tamam mı? Beni duymadın mı? Araba kullanıyorum ve oraya geri dönmeyeceğim. Asla olmaz!"

"Bayan McIntyre-"

Kara gözlerini kısarak buğulanan ön cama bakarken zihni hızla çalışıyordu, silecekler aşırı hızdaydı. "Yardım gönderin! Sadece yardım gönderin!"

"Eğer lütfen-"

"Hayır!" Bununla birlikte bağlantıyı kesti ve gaza bastı, lastikleri virajda dönmeye başladı, arabanın gürültüsü

Jeep'in motoru kalbinin gümbürtüsünden zar zor duyuluyordu. Üçlü bir adam kendi kanında yatarken ve bir katil serbestçe dolaşıırken burada karda oturup polislerin, acil yardım ekiplerinin ve başka kim varsa gelmesini beklemesine imkân yoktu. Bir daha olmaz. Bir daha asla!

Tekrar kardeşini düşündü.

Bunun Jonas yüzünden olması gerekiyordu. Şöyle olmalıydı. nk o artık zgr bir adamdı.

Aksi takdirde bu çok büyük bir tesadüf olurdu.

Peki o hangi cehennemdeydi? Nabzı atarken parmakları direksiyon simidinin üzerinde sıkılaşıtı.

Neden onunla iletişıme gememişıti?

Saklanıyor muydu, basından kaçıyor muydu, ya da ... ?

Bir an için Margrove ile buluşımuşı ve bir şekilde işılerin ters gitmişı olabileceği ihtimalini düşündü ve ...

"Hayır!" İnkârı cipinin içinde çınladı. Jonas'a her zaman inanmışıtı ve şimdi de inanmaktan vazgemeyecekti. Merritt de ailesi gibi bir bıçakla ldrlmşı olsa bile. Birisi ona boğazını kesip açacak kadar yaklaşıtı.

Sertçe yutkundu.

Tanıdığı biri mi?

Ya da ailesinin cinayetleriyle bağlantılı biri. Jonas'ın serbest bırakılması ve basının yeniden ilgi göstermesiyle tetiklenen biri.

Düşünceleri Marlie'ye kaydı. O gece

ne biliyordu? Bu işıe nasıl

bulaşıtı?

O gece Kara'yı neden tavan arasına ıkarmışıtı?

Kara'yı hayatı boyunca rahatsız etmişı olan aynı eski sorular zihninde çılgınca dönüp duruyordu. Uyandırıldığını hatırlıyordu. Marlie'nin giysileri yatağının üzerinde katlanmıştı. Noel müziğinin sesi ve dede saatinin hayatlarının son saniyelerini alması.

Marlie'nin sözleri zihninde tekrarlandı:

"Sadece güvenli olduğundan emin olmalıyım. Gerçekten kötü bir şey var, Kara."

"Neredesin sen?" Kara sanki kız kardeşı yolcu koltuğundaymış gibi yüksek sesle sordu. "Ne oldu?" İçindeki yumruyu yuttu

Gece geç saatlerde gelen mesajı hatırlayınca boğazı düğümlendi. İki basit kelime:

O yaşıyor.

Marlie. Mesajı gönderen her kimse Marlie'yi kastetmişti. Değil mi?

Yerden cep telefonu çaldı ama duymazdan geldi. Sürmeye devam etti. Sürülmüş olan ana yola çıktı ve sonunda nefes aldı. Geçitten yavaşça geçti ve bir zamanlar sürülmüş olan ama şimdi lanet olası şey tunç rengi gökyüzünden yağmaya devam ettiğı için yeniden karla kaplanan yolda ilerleyen beyaz bir Subaru'ya yetişti.

Kara gergindi, yol dağdan aşığıya doğru kıvrıla kıvrıla iniyor ve aşığıdaki nehrin doğal akışını takip ediyordu. Jeep'inin yolcu tarafında ormanlık dağlar yükseliyordu, karşıdan gelen şerit, sürülen ve bankette donmaya bırakılan kar nedeniyle yazın olduğundan daha dardı. Köknar ve am ağaçlarının tepeleri, kanyon tabanından yüz metre kadar yüksekte büyüdükları için aldatıcı bir şekilde kar setinin üzerinden çıkıyordu.

Takip ettiğı Subaru'nun arka lambaları kar perdesinin arasından sulu bir kırmızıyla göz kırparken sinirleri gerildi. Telefonu tekrar çaldı ve gösterge panelindeki ekrana baktı.

Bilinmeyen bir numaraydı. Ama Dedektif Thomas'a ait olduğunu anladı. Direksiyon simidindeki bir düğmeye bastı ve "Alo" diye cevap verdi.

"Kara McIntyre? Dedektif Cole Thomas." "Tanrı'ya şükür!"

"Neredesin?"

"Araba kullanıyorum. Kasabadan yaklaşık bir saat -belki biraz daha fazla- uzakta." "İyi misin?"

Hiç iyi olmuş muydu?

"Tamam mı? Hayır! Hayır! Şaka mı yapıyorsun? Tanrı aşkına, daha yeni bir ceset buldum! Bir cinayet kurbanı! Boğazı kulaktan kulağı açılmış tanıdığım biri." Bir nefes verdi ve bu hıçkırıkla birlikte geldi. "Ne diyorlar? Deja vu'yu tekrar yaşamak gibi." Gözyaşlarını durduramıyor, ellerinin titremesine engel olamıyordu. Direksiyonu daha da sıkı kavradı.

"Bence kenara çekmelisin. Size birini göndeririz."

"Hayır... unut bunu." Kimseyi görmek istemiyordu. Ve yavaş yavaş sakinleşiyordu. Margrove'un karavanıyla arasına ne kadar mesafe koyarsa, kendini o kadar kontrol altında hissediyordu. Ya da en azından kendine öyle olduğunu söyledi ve gözyaşlarını bir eliyle kenara itti. "Oraya geri dönmeyeceğim."

"Seninle konuşmam gerek. Yüz yüze. Ne olduğu, ne gördüğün hakkında."

"Gördüğüm şey bir cesetti. Merritt'in cesedi." Margrove'un kana bulanmış cesedi tekrar gözlerinin önünde belirdi ve ürperdi, korkunç görüntü beynine kazınmıştı.

"Başka bir şey yok mu?"

"Hayır! Sadece... sadece o."

"Orada ne yapıyordun? Seninle temasa geçti mi?"

"Hayır... hayır, Jonas'ı arıyordum ve Merritt'in nerede olduğunu bilebileceğini düşündüm, ama Merritt aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyordu, ben de karısının izini sürdüm ve o da bana dağlardaki bu yerden bahsetti. Buraya geldiğimde onu buldum." Sesi cızırdadı ve burnunu çekti. "Hepsi bu kadar. Hikayenin sonu." Tekrar ağlamaya başlamıştı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Eskisi gibiydi," diye itiraf etti nefes nefese. "O Noel'deki gibi." Gözlerini kırıştırarak odaklanmaya çalıştı ama görüntüler zihninde dönüp duruyordu. Donner ölü yatıyordu, kan eğik Noel ağacının altındaki halıyı lekeliyordu; Sam Junior şöminenin yanında, közler hâlâ parlıyordu; ve Jonas ona bakıyor, "Sessiz Gece" tekrar tekrar çalarken "Yardım çağırın," diye mırıldanıyordu.

"Kara!" Thomas'ın sesi hayalini böldü ve Kara cipin karşı şeride geçmesine izin verdiğini gördü. Kalbi neredeyse duracaktı.

"Kara," diye emretti dedektif, "kenara çek!"

Direksiyonda sarsıldı. Aşırı düzeltme. Yolcu tarafındaki uçuruma doğru sürükleniyordu. Gazı yavaşlattığında cip havada süzülüyor gibiydi, kalbi çarpıyor, boğazı düğümleniyordu.

"Bir yardımcı gönderiyorum-"

"Hayır." Sanki adam kablosuz bağlantıyı görebiliyormuş gibi başını salladı. "Hayır, hayır, ben iyiyim," diye yalan söyleyerek aracın kontrolünü tekrar ele geçirdi. Sadece eve gitmek istiyordu. Bu ne kadar mantıksız olursa olsun

yolun kenarında polislerin gelmesini beklemeyecekti, peki ne yapacaktı? Onu da yanlarına mı alacaklardı? Bir sürü soru sormak için onu karakola mı götüreceklerdi? Cipini bu ıssız yerde başıboş mu bırakacaktı? Hayatta olmaz. Hayatta olmaz! "Ben Ben iyiyim."

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama oldu ve o sessizlikte, uzaktan gelen ve gittikçe yükselen siren seslerini duydu. "Doğruca eve mi gideceksin?"

"Evet."

"Olay yerini kontrol ettikten sonra uğrarım."

Önündeki Subaru'nun uzak bir köşede kaybolduğunu, arka lambalarının artık karda görünmediğini fark etti. Bu ne zaman olmuştu? Nereye? Konuşmasına o kadar dalmıştı ki-

Başka bir araç belirdi, farları kar yağışını yararak yamaçtan yukarı doğru kükrüyordu. Üstü karavan olan bir pikap. Kıç çekiyordu.

"Oraya geri dönmemi istemediğin sürece. Karavana." Thomas'la pazarlık yaptı. "Çünkü yapmayacağım. Yapamam. Ve cesetle birlikte orada kalmam gerektiği konusunda nasihate ihtiyacım yok, biliyorsun. Adam ölmüştü. Kontrol ettim. Öldüğünü bildiğim halde bileğini yokladım. Boynunda nabız bulamadım çünkü lanet olası boğazı kesilmişti." Bir hıçkırıkla boğuldu, korkunç yarayı hatırladı, derin kesen ürkütücü kırmızı bir gülümseme.

"Bence bir yer bulmalı ve-"

"Hayır dedim!" dedi sertçe, elleri direksiyonu tutmaktan ağrıyordu. "Evime gelebilirsin. Bu iyi." Değildi ama idare etmek zorundaydı. Kara aramayı sonlandırdı ve arabayı sürmeye devam etti, hızlı ve istikrarlı bir şekilde, üç polis arabası kar yağışı altında mavi ve kırmızı ışıkları yanıp sönerek çığlık atarak geçtiğinde bir ritmi bile kaçırmadı.

Ancak o zaman nefesini bıraktı.

Direksiyonu tutuşu ancak o zaman gevşedi.

Ancak o zaman bir hışırtı, arabanın içinde bir hareket sesi duydu.

Ne oldu?

Kalbi küt küt atmaya başladı.

Endişeyle dikiz aynasına baktı.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Yansımadaki tek gözler onunkiler değildi. Derin ve karanlık bir çift daha camdan ona bakıyordu.

13. BÖLÜM

Parkta, tıpkı geçmişte olduğu gibi şelalenin çıkıntısının yanında buluştular. Yıllar önce olmasına rağmen.

Burada, nehrin uçurumun üzerinden aktığı, aşağıdaki kaynayan suya çarparken püskürdüğü yerde. Tepedeki bulutlar dağılıyor, güneş ışığı ince bir perdeyi delip dallardaki ve orman zeminindeki kalın karlara yansıyor.

Tate, Connell'in pikabının görüş noktasının neredeyse boş olan park alanına girdiğini ve park yerinin uzak ucundaki bir noktaya kaydığını fark etti. Birkaç saniye sonra Connell taksiden inmiş ve Tate'in gittiği yöne doğru ilerliyordu.

Buz grisi su kayalara çarpıp çılginca aşağı yuvarlanırken Tate patika boyunca, hafif eğimli parka doğru yürümeye başladı. Su spreyi yağan karla karıştı, Connell ona yetiştiğinde uğultu şiddetlendi.

Beş-sekiz yaşında ve fit olan Connell kot pantolon, yürüyüş botları ve bir ceket giymişti. Beyzbol şapkası kahverengi saçlarının çoğunu, güneş gözlüğü ise gözlerini örtüyordu. Birkaç günlük sakalı çenesini örtüyordu ve her zamanki gibi işinin başındaydı. "Pekâlâ, tüm bunlar ne demek oluyor?" diye sordu ve yan yana, sarkık, karla kaplı dalları olan uzun yaprak dökmeyen ağaçların arasından kıvrılan patikada yürüdüler.

"Yardıma ihtiyacım

var." "Gözetleme mi?"

"Evet."

Connell ona bir bakış attı. "Biliyorsun, ben bu işin dışındayım."

"Duydum." Ama Tate ikna olmamıştı.

"Ben Tanrı'ya ve ülkeye bağlıyım, daha az şanslı olanlara yardım ediyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

yaralı

O başını salladı. "Anladım dahil ile askerler- Amerika'ya geri dönen gaziler."

"Ve böylece gözetimden vazgeçtiniz."

Connell gülümsedi.

ince hat

"Ben verilen yukarı Yürümek o yasal olanı yasal olmayandan ayıran. Çok zor

bir dengeleme hareketi. Ve bu

benim için biraz geri verme
zamanıydı." "Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum."

"O zaman sorun yok."

Bir vuruş ve şelalenin sağır edici kükremesi sessizliği doldurdu. Connell, çelik bir parmaklıkla güçlendirilmiş ve yükseltilmiş eski bir kaya duvarına doğru ilerledi. Bariyerin üzerine eğildi, sanki aşağıda kaynayan nehri inceliyordu. "Yani herhangi bir yasayı çiğnemeyecek miyim?"

"Bak, daha önce olduğu gibi aynı anlaşıma. Soru sormak yok." "Soruları geçiştiriyorsun."

"İşinizi nasıl yaptığınız sizi ilgilendirir."

"İş mi?" Eğlenen bir huff çıkardı. "İş mi? Beni dinlemiyor musun? Az önce bütün bunlarla işimin bittiğini söylemedim mi?"

Tate başını salladı. "Duydum. Bunun daha büyük bir iyilik için olduğunu söyleyelim, tamam mı?"

"Yani kişisel değil mi?" Connell sesindeki şüphesini gizleyemedi. Tate'i tanıyordu, onu yıllardır tanıyordu. Babaları polis teşkilatında birlikte çalışmıştı ve Connell ellili yaşlarında, Tate'ten neredeyse bir kuşak büyük olmasına rağmen, birbirlerini Tate çocukken tanımışlardı ve birkaç yıl önce Tate ile yeniden bağlantı kurmuştu. "Bu kişisel bir kan davası değil. Değil mi?"

"Hayır." Gerçek buydu. Çoğunlukla.

Connell, "Ama bunun kişisel bir yanı var," diye tahmin yürüttü ve Tate itiraz etmedi. İtiraz edemezdi. Connell bunu hemen anlayacaktı. Tate'i bir kitap gibi okuyabilecek kadar yakın olmalarının yanı sıra, Connell zekiydi, sözde dahi bir IQ'ya sahipti ve beynine uygun becerilere sahipti. Muhtemelen CIA ya da NSA tarafından geliştirilmiş beceriler, gerçi Connell bunu asla kabul etmedi. Yine de bunlar Tate'in ihtiyaç duyduğu becerilerdi. Her şeyden önemlisi, Connell'in bağlantıları vardı ve çenesini kapalı tutabiliyordu. "O halde sadede gelelim. Ne istiyorsun Wes? Jonas McIntyre'in serbest bırakılmasıyla ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyorum." Sonra durdu, patikanın nehre doğru kıvrıldığı yerde, şelalenin hemen üzerinde, keskin ela gözleriyle değerlendiriyordu. Tate'in yalan söylemeye çalışmasına meydan okuyordu.

"O gece hakkında daha fazla şey öğrenmem gerek."

"Ne? Herkesten daha çok şey biliyorsun, belki polislerden bile." Connell'in kaşları birbirine yaklaştı. "Bu konuda sana daha önce yardım etmiştim."

"Yirmi yıl oldu dostum. Çok şey değişti. Her şey daha sofistike. DNA testleri, kameralar, dijital dosyalar. Yıllardır hapiste olan adamlar yeni testler sayesinde nihayet özgürler. DNA'ları sistemde bulunursa suçluların yeri de aynı şekilde tespit ediliyor. Eski kamera görüntüleri geliştirildi. Kameraların kendileri ya da mikrofonlar çok küçük ve inanılmaz mesafelerden ses ve görüntü alabiliyor, dijital dosyalara elektronik olarak ekleme yapılıyor ya da değiştiriliyor ... şey, bilirsiniz. Daha da devam edebilirim."

"Peki ne istiyorsunuz?"

"Uzmanlığınızı," dedi Tate.

Connell, üniversite boyunca elektronik ekipman satan mağazalarda çalışmaktan, bir kablo şirketinde iletişim uzmanı olmaya ve siber güvenlik konusunda uzmanlaşmış kendi şirketini kurmaya kadar her şeyi bir sünger gibi emdiği bilgisi açısından eşsizdi.

Yamaç boyunca geri dönüp aşağı doğru ilerlerken Connell'in gözleri kısıldı. "Sana söylemiştim-"

"Biliyorum, biliyorum. Bak, Jonas McIntyre teknik bir sorun yüzünden hapisten çıktı."

"Okudum."

"O zaman biliyorsun," dedi Tate. "Kimseyi öldürmediğine yemin ediyor ama hepimiz biliyoruz ki mahkûmların hepsi masum olduklarını iddia ediyor. Şimdi o gece gerçekten neler olduğunu kanıtlama şansımız var."

"Hackleyerek mi? Yasaları çiğneyerek mi?"

"Bunu insanlığa, adalete ya da sadece kendi merakına hizmet etmek olarak düşün. Her zaman o gece gerçekten ne olduğunu bilmek istediğini söyledin. Şimdi bunu öğrenmek için bir şansın var."

Manzara noktasında tekrar durduklarında Connell bunu düşündü. Şelalenin taşlı kenarından yuvarlanan buz gibi suya, güneşin kış ışınlarından yansıyan ve kırılan ışık prizmalarıyla havayı dolduran buz gibi bir sis oluşturan gayzerlere baktı.

"McIntyre Katliamı yıllardır buralarda işlenen en büyük suç. Onlarca yıldır. Ve her zaman bu hava vardı

etrafındaki gizem. Kötülüğün. Jonas McIntyre hapse atıldığında bile cevaplanmamış pek çok soru vardı. O gece beş kişi öldü, babam da dahil. Belki de altı, çünkü Marlie Robinson'a ne olduğunu kimse bilmiyor. Çoktan ölmüş olabilir. Muhtemelen ölmüştür. Ama bulabilerseniz babası Walter Robinson'a bir daha sorun. Son kontrol ettiğimde, sahilde yaşıyordu. Seaside'da. Jonas'ın duruşmasından bir süre sonra oraya taşınmış."

"Tamam," dedi Connell. "Olur."

"Peki ya o gece evde olan diğer insanlar? Erkek arkadaşı Chad Atwater? Bak bakalım onu bulabilecek misin?"

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Tate, "Bildiğim tek şey, trajediden yaklaşık iki yıl sonra taşındığı." dedi. Kafasını kaldırdı ve Connell'in bakışlarıyla karşılaştı. "Basın peşini bırakmadı."

"Sizi mi kastediyorsunuz?"

"Genel olarak basını kastediyorum, ben hâlâ çocuktum." Tate aileye yakın olan herkesi düşündü. "Araştırılması gereken bir başka kişi de Silas Dean, Sam Senior'un iş ortağıydı. Sanırım orduda tanışmışlar, sonra da işler kötüye gitmeden önce uzun yıllar süren bir ortaklık kurmuşlar. Dean günün erken saatlerinde evdeydi. Birbirlerine girmişler. Bir tür arazi geliştirme üzerine büyük bir tartışma. Silas araziye satın almak istiyordu ve Sam buna kesinlikle karşıydı. O gün kavga etmişler."

"Noel arifesinde mi?" Connell sordu.

"Evet, günün erken saatlerinde ve Silas Dean çok sinirliydi. Altı ay önce bazı aile içi şiddet suçlamaları yapılmış. Karısı tarafından. O zamanlar bir dargın bir barışık oldukları söyleniyordu."

Connell'in kaşları havaya kalktı.

"Dava hiç mahkemeye gitmedi."

"Neden? Karısı neden geri adım attı?"

Tate dudaklarının büküldüğünü hissetti. "Aynı eski hikâyeye. Özür diledi. Bir daha ona el kaldırmayacağına yemin etti. Bu bir kazaydı. Çok fazla içmişti ..."

Connell, "Bir şeyler biliyor olabilir," diye teori üretti, kendi kendine başını salladı, sanki zihninde şüphelileri ve tanıkları gözden geçiriyormuş gibi,

Gördüklerini veya duyduklarını unutmuş olabilecek insanlar. Yalan söyleyen bir kişi.

"Kurbanların eski eşleri de. Söylentilere göre Sam Senior'un önceki eşlerinden hiçbiri -iki tane vardı- Zelda'yla birlikte olmasından hoşlanmamış. Aynı şey Zelda'nın ilk kocası için de geçerli."

"Robinson."

"Evet, Marlie ve Donner'ın babası. Günün erken saatlerinde Zelda'yla ilişkiye girmişti." Tate şimdi McIntyre Katliamı'na dönüşen trajedide rol alan herkesi hatırlamaya başlamıştı. "Zelda'nın kız kardeşi Faiza'yı ve onun erkek arkadaşını da unutma... adı ..." Kendine hatırlatmak için parmaklarını şıklattı. "Roger Sweeney! İşte bu! Bir müzisyen. Sanırım Batı Yakası'nda konserler veren bir grupta çalışıyor. Sevgili yaşlı Faiza Teyze ve beleşçi erkek arkadaşı, ölmüş kız kardeşinin malikânesine taşınmak için hiç vakit kaybetmemişler. Söylentilere göre kız kardeşini ve özellikle de parasını hep kıskanırmış."

Connell onu izliyordu, bir şey söylemek üzereydi ama Tate şelalenin gürültüsünden duyulacak kadar yüksek bir sesle konuşmaya devam edince dilini tuttu. "Bir de burayı ayakta tutan insanlar vardı. Samuel McIntyre'in bordrosunda bahçıvanlar, hizmetçiler ve bir aşçı vardı ama o gece hiçbiri 'dağ kulübesinde' değildi." "Kulübe" herhangi birinin standartlarına göre bir malikâne olduğu için parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "Bir şey görmüş, bir konuşmaya kulak misafiri olmuş ya da sırlarını paylaşmış olabilirler."

"Ama hepsi polis tarafından sorgulandı."

"Doğru. Polisler. Delil transferi konusunda yalan söyleyen ve örtbas eden aynı grup mu? Randall Isley ne diyecek?"

"Kanıt zinciri hakkında itirafta bulunan polis o mu?"

"Doğru. Kendisine 'Randy' deniyor. Belki hafızası canlandırılabilir ve ilk ifadesinde unuttuğu başka bir ayrıntıyı ortaya çıkarabilir diye düşünüyorum."

"İfade demişken. Hepsini duydun, değil mi? Transkriptleri okudun mu?"

"Evet. Ve bir tanesi beni hep rahatsız

etti." "Sadece bir tanesi mi? Kara

McIntyre'inki gibi mi?"

"Hayır, o çok gençti. Evet, söyledikleri senaryoydu ve belli ki prova edilmişti ama beni asıl rahatsız eden Lacey Higgins'ti, Jonas'ın kardeşiyle yatan kız arkadaşı."

"Üvey kardeş."

"Doğru." Tate çenesini gölgelemeye başlayan sakalını kaşıdı. "Bütün bunlar da neydi?" Kızın, erkek arkadaşının onu öldürmeden önce sevgilisine baltayla saldıracağını neredeyse nazikçe itiraf edişini hatırladı. "Onu kontrol et."

"Sen bakmadın mı?"

"Üzerinde çalışıyorum. Ama hiçbir şey bulamadım," diye itiraf etti Tate, hayal kırıklığını gizleme zahmetine girmeden. "Lacey Higgins artık evli. Birkaç çocuğu var. Her şey yolunda gibi görünüyor ama yapabilirsen biraz daha derine in."

"Bunca zaman sonra gerçekten daha fazlasını öğrenebileceğini mi düşünüyorsun?" Connell parmaklıklara doğru yürüdü, eldivenli parmakları düşünürken çalışıyordu. "Dağdaki o köşte olanlarla ilgili kitaplar yazıldı, gerçek suç dizileri yayınlandı. Hatta suçun yirminci yıldönümünde birilerinin bir podcast üzerinde çalıştığını ve hikayeyi ilk yayınlayan yapım şirketinin olayı yeniden ele alacağını duydum."

"Belki bu yardımcı olur. McIntyre artık özgür bir adam olduğuna göre, olaya karışan insanlar, ifade veren ve vermeyen tanıklar, dava hakkında düşünebilirler ve unuttukları ya da ifadelerinde veya duruşmada sorulmayan bir şeyi hatırlayabilirler."

"Uzak bir ihtimal."

"Benim şansım."

Connell başını salladı. "Peki, ne istiyorsun? Bu insanların peşine düşmemi mi? Onlara sorular mı sorayım, yoksa sadece gözlemleyip belki peşlerine mi takılayım? GPS izleyici? Bu tür bir şey mi?"

"Elinde ne varsa." Tate kalçalarını korkuluklara dayadı. "Etrafı kurcala. Bak bakalım ne bulacaksın. Bak bakalım düzensiz bir şey bulabilecek misin?"

"Marlie Robinson'a ne olduğu gibi mi?"

"Özellikle de ona olanlar," dedi Tate, ortadan kaybolan ablasını hatırlayarak. "Sanırım anahtar o."

Wayne Connell, Padres şapkasının tepesine kar taneleri yığılırken kaşlarını çattı. "Nasıl düzensiz? Telefon kayıtlarında mı, banka ekstrelerinde mi? Bilgisayar kayıtlarında? E-postalarda mı?"

"Kendi bildiğin gibi yap dedim. Yasa dışı ya da seni rahatsız edecek bir şey yok, tamam mı? Ama hadi ama. Bunun bir parçası olmak istemez misin? Belki de yirmi yıllık bir davayı sonuna kadar açmak?"

Connell homurdandı. "Beni kandırmaya çalışma Wes. Anladım." Tekrar arkadaşıyla yüzleşmek için manzaradan uzaklaştı. "Baban için adalet istiyorsun. Bu çok normal. Bunun üzerinde çalışacağım, tamam, ama herhangi bir söz vermiyorum ve daha önce de söylediğim gibi, hiçbir yasayı çiğnemiyorum. Anladın mı?"

"Anladım." Tate yasadışı işleri kendisinin halledebileceğini düşündü. "Son bir şey daha."

"Evet?" Durakladı.

"Modesto, California'dan Hailey Brown adında bir kadının yerini bulabilecek misin bir bak. Sahte olabilir. Ya da kızlık soyadı. Jonas için bir hayran sitesinde kullanılıyor. Görürsünüz. Bence o bir sahtekâr."

"Samanlıkta iğne aramaktan bahsediyoruz. Ortak ilk isim ve soyadı."

"Biliyorum, ama yerini tespit edebilirsiniz, bu yardımcı olabilir." "Neden?"

"Sadece bir his."

Connell homurdandı. "Harika. Başka bir şey var mı?"

"Aklıma gelen bir şey yok. Şimdilik bu kadar."

"Güzel." Şapkasını kafasına geçiren Connell otoparka doğru döndü ama birkaç adım attıktan sonra, sanki aklına ani bir fikir gelmiş gibi durdu. "Ve Tate?" diye omzunun üzerinden seslendi.

"Evet?"

"Kendine iyi bak." Gözleri bir an için Tate'in gözlerini tuttu. "İntikam, saplantı ya da adına ne dersiniz deyin, sizi canlı canlı yiyebilir. Buna izin verme."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

"Ve aptalca bir şey yapma."

Çok geç, diye düşündü Tate. *Çok geç*.

Connell'ın kar yağışı içinde kayboluşunu izledi, buzlu tanelerden oluşan perdenin içinden bir hayalet gibi kayıyordu.

Tate kendi kendine gülümsedi. Güneş gözlüklerini burnunun üstünden kaydırdı.

İtirazlarına rağmen Connell yemi yutmuştu.

Connell kabulünü her türlü iyi niyetli söylemle süslemiş olabilirdi ama işin aslı Connell'ın ilgisini çekmişti. Şaşkıındı. Ve meşru yollardan olsun ya da olmasın, bir bulmacayı çözmekten daha çok hoşlandığı bir şey yoktu. Evet, kesinlikle adaletin tarafındaydı, ki bu gayet iyiydi, ama yine de ilgisini çekmişti.

Ellerini ceplerinin derinliklerine sokan Tate, yüzeyin altındaki zaman aşımına uğramış taşların üzerinde yuvarlanıp düşen suya baktı.

Farkında olsun ya da olmasın, Wayne Connell işin içindeydi.

BÖLÜM 14

"Jonas?" Kara fısıldadı, korku neredeyse onu boğacaktı.

Kalbi çılgınca göğüs kafesine çarpıyor, ciğerleri sıkışıyor. Arabayı aşağı doğru sürerken korku omurgasından aşağı kayıyordu; arabanın yolcu tarafında yükselen sarp kayalıklar, diğer tarafta dik bir kanyon, paketlenmiş buz ve karın içine oyulmuş iki dar şerit.

Kardeşi de onunla birlikte cipte miydi? Eski mahkum kardeşi mi?

Tüm o aptal korku filmlerinde yaptıkları gibi arka koltukta mı saklanıyordu?

Bir an için silahı olup olmadığını merak etti. Bir silah ya da bir bıçak ya da ... ya da ... Tanrım, Merritt'in boğazını kesen şey her neyse.

Çıldırmanın çalışması Kara bir gözünü yoldan, diğerini arkasındaki koltukta pusuda bekleyen Jonas'tan ayırmadı.

"Sür, Kara," diye emretti.

"Burada ne halt ediyorsun?" Direksiyonu ölümüne kavradı, kendini sürüşüne konsantre olmaya zorlamaya çalıştı. Geçit tehlikeliydi. Daracıktı. Dağın bir tarafı dik kayalarla, diğer tarafı ise derin bir kanyonla kesilmişti. Jeep'ini o karanlık, esneyen uçurumdan ayıran tek şey bir parça buzlu kaldırım, kısa bir korkuluk ve dalları buzla parlayan dev köknarların tepeleriydi. Sürmek zorundaydı. Cherokee'yi yolda tutmak zorundaydı ama panikliyordu, nabızı hızla atıyor, ağzı pamuk gibi kuruyor ve zihni umutsuz daireler çiziyordu. Böyle bir şey olamazdı! Merritt ölmüş olamazdı, boğazı o kadar şiddetli kesilmişti ki. Jonas olamazdı-

Kesin şunu. Kendine gel. Hepsi gerçek. Bununla başa çık, Kara.

"Burada ne yapıyorum ben?" Jonas tekrarlardı. "Neye benziyor?

Oh, kahretsin." Görüş alanından çıktı.

Başka bir polis arabası hızla geçti, ışıkları y a n ı y o r , siren çalıyordu, iki araç arasında sadece birkaç santim vardı.

Kara'nın nefesi kesildi, kalbi deli gibi çarpıyordu, siren sesi azalıyordu.

Tekrar dikiz aynasından baktı. "Polisten mi saklanıyorsun?"

"Evet, saklanıyorum. Margrove'un karavanındaydın. Onu gördün. Polisleri aradığını duydum. Orada olduğumu anlarsa ne yaparlar sence? Hapisten yeni çıktım ve avukatım öldü. Öldürülür." Bakışları aynada onunkileri tuttu. "Ve bu konuda açık olalım. Onu ben öldürmedim. Böyle düşündüğünüzü biliyorum ama onu ben öldürmedim." Keskin bir nefes verdi. "Orospu çocuğu. Lanet olası orospu çocuğu. Bu bir kâbus. Sonunda dışarıdayım. Sonunda ve şimdi ... şimdi ... lanet olsun!"

"Merritt öldü," diye hatırlattı ona. "Bu seninle ilgili değil!" "Değil mi? Hey, yola dikkat et!"

"Dikkat ediyorum." Yol kıvrıldıkça, iniş dikleştikçe hafifçe yavaşladı. "Ödümü kopardın!"

"Elimden bir şey gelmezdi."

"Tabii ki olabilirdi! Tanrı aşkına, bir slasher filmindeki seri katil gibi arabamda belirmene gerek yoktu."

"Bir slasher filmi," diye tekrarladı adam ve kadın sözlerinden hemen pişman oldu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Hâlâ sakinleşmeye, hızla atan nabzını düşürmeye çalışıyordu ama adrenalin kanını ateşliyor ve öfke içine sızıyordu. "Peki nerelerdeydin Jonas?" diye sordu aynadaki gözlerini yakalayarak. "Ne halt etmeye Margrove'un evindeydin? Orada olduğunu neden bana haber vermedin?"

"Margrove özel bir yerde buluşmak istedi. Bilirsin, sadece o ve ben."

"Hiçliğin ortasında mı? Neden?"

"Basından kaçınmak için."

Ön camdan gözlerini kısarak baktı, buz çözücüyü ayarladı, vantilatör yüksek sesle vınlıyordu. Jonas'ın söyledikleri doğruysa, o zaman bir anlamı vardı. Margrove bundan daha ıssız bir yer bulamazdı. Şu anda bile yolda neredeyse hiç arabaya rastlamamışlardı, manzara sessizdi ama yine de-

Jonas sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi nefesinin altında anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı. "Bana inanmıyorsun."

"Neye inanacağımı bilmiyorum." Ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi.

Jonas arka koltuktan, "Onu ben öldürmedim," dedi. "Düşündüğün şey bu, değil mi?"

Kadın ağzını açtı ama başka bir soru soramadan Jonas tekrarladı. "Onu ben öldürmedim, tamam mı? Ben oraya gittiğimde ölmüştü."

"Peki bu ne zamandı?"

"Sen gelmeden on, belki on beş dakika önce," dedi. "Sana bir toplantımız olduğunu söylemiştim."

Ona inanmayın, ona inanmayın, o bir yalancı! Yalancı olduğunu biliyorsun. Ya Merritt'i öldürdüyse? Öldürmediğini kim söylüyor? Sadece Jonas, o da aileyi öldürdüğü için hapisteydi. Öyle değil mi? Onu savundun ama hep şüphelerin vardı. Kimin olmaz ki? Jüri onu mahkum etti. Bunu unutma!

"Toplantı mı?" diye tekrarladı, aklı bir karış havada.

"Evet, Tanrı aşkına. O benim ... benim avukatımdı. Gerçeği bilmek istiyorsan, pek de iyi bir avukat değildi. Neden sonunda polisin çuvalladığını kabul eden bu polisi bulması yirmi yılını, lanet olası hayatımın yarısını aldı? Neden? Neden adamı mahkemeden önce ya da ikisinin arasında bir zamanda bulamadı? İnanın bana, Margrove bir aziz değildi. Ona iyi para ödeniyordu." Bu kadarı doğrudu. O da bunu biliyordu. O para mirastan gelmemiş miydi? "Margrove ve teyzeniz, son kuruşuna kadar kendilerine yardım ettiler, değil mi?"

"Bilmiyorum."

Adam homurdandı. "Sana miras kalması gerekiyordu, değil mi? Yakında mirasın büyük kısmı. Yerinde olsam buna güvenmezdim. Çoktan gitti."

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmek benim işim. Ve şimdi dışarıdayım, mahkumiyetim iptal edildi, ben de bir mirasçıyım. Kontrol ettim."

"Nasıl? Sen . . ."

"Kilit altında mıydın? Parmaklıklar ardında mı? Dünyadan koparılmış mıydın?" Homurdandı. "Bunun da yolları var Kara, güven bana." Jonas kendini toparlamaya çalışıyordu. "Paranın üstünde olmalıydın."

"Sekiz yaşındaydım!" Kar o kadar hızlı yağıyordu ki, sileceklerin temposunu artırmak zorunda kaldı.

"Evet, senden faydalandılar. Bizden." Parmaklarını pencerenin kenarına vurarak sordu: "Eve ne oldu? Hâlâ orada mı yaşıyorsun?"

"Hayır... oh, hayır." Başını şiddetle salladı, ilerideki virajı gördü ve yavaşladı, cip hafifçe sarsıldı. "Benim kendi evim var."

"Şanslısın."

"Jonas-"

"O zaman satıldı mı? Ev mi?"

"Hayır... olamaz." Virajda yavaşladı, lastiklerin biraz kaydığını hissetti.

"Güvene göre değil."

"Yani?"

"Faiza Teyze orada yaşıyor."

"Ne! Faiza mı? Kahretsin!" Uzun bir nefes verdi. "Şaka yapıyorsun!"

"Bu tür şeyleri bilmenin senin işin olduğunu sanıyordum."

"Sanırım Margrove'un bu küçük gerçeği benden saklamak için nedenleri vardı." Parmakları hâlâ ritmik bir şekilde cama vurarak geceye baktı. "Acaba başka ne kadar şey sakladı? Mülkten ne kadar kan akıttı?" Aynada onun yüzünü buruşturuşunu yakaladı, dudakları jilet gibi inceydi. "Onu istiyorum."

"Ne? Evi mi istiyorsun?"

"Bana borçlu olduğunu düşünüyorum. O ve çok daha fazlası." "Sen öyle diyorsan."

Gergin tıkırtılarının temposu hızlandı ve aracın içi sanki küçüldü. "Bak, bil diye söylüyorum, hayal kırıklığına uğramayacaksın. Miras alma zamanın geldiğinde büyük bir ödeme beklememelisin. Faiza, sevgili teyzemiz ve Margrove denen o şerefsiz arasında pek bir şey kalmadığından eminim."

Konuşmanın bu beklenmedik dönüşü karşısında midesi düğümlendi. "Ne bekleyeceğimi bilemiyorum."

"Dediğim gibi, evi ben alıyorum. Kimi dava etmem gerektiği umurumda değil." "Fai Teyze, tamam, ama Margrove-"

"Beceriksiz bir palyaçoysun. Eski bir palyaço!" Jonas vurgulayarak söyledi. "Beni dışarı çıkarması *yıllarını* aldı. Vicdanlı polis, Randall denen adam diğerlerini ispiyonlarken

Margrove'un burnunun dibindeydi!" Jonas hayal kırıklığı içinde kolçağa vurdu. "O kadar beceriksiz olduğu için hayatımın yarısını hapiste geçirdim! Tanrı aşkına, daha kötü olabilir miydi?"

"Sana yapışıp kaldı," diye karşı çıktı, ama Jonas'ın değindiğı noktalar geçerliydi, derin kesecek kadar keskin olsa da, inançlarını yeniden gözden geçirmesine neden oldu. Yokuş aşağı inerken b i r viraj daha döndüler, farların ışıkları dönen karda yansıyordu.

"Çünkü onu başka kimse istemezdi. Ve görünüşe göre, malikânenin kaymağını yediğı için. Bilmeliydim. Kahretsin, ona asla güvenmemeliydim."

Bu işin gidişatından hoşlanmamıştı. "Senin dindar olduğunu, hapisteyken Tanrı'yı bulduğunu falan sanıyordum."

Ona aynadan bir bakış fırlattı. "Buldum."

"Pek öyle görünmüyor. Tam olarak diğer yanağını da çevirmiyorsun."

"Beni duymadın mı?" diye tükürdü. "*Yirmi* lanet yıl. Bunu bir de sen dene."

Merak etti. Jonas kızgın, sert ve evet, korkmuş görünüyordu. Tıpkı cesedi bulduktan sonra olduğı gibi, ama onun olması gereken ruhani, sakın adamdan hiçbir şey göremedi. Dik bir inişin uyarısını yapan bir tabelayı geçti ve avuçları direksiyonda terlemeye başladı. "Margrove'a nasıl gittin?"

"Arabayla."

"Kiminle?"

Tereddüt etti, sonra aynada ona karanlık bir bakış fırlattı, yüz hatları gölgelenmişti. "Mia'yla."

"Mia kim?" Jonas'ın kız arkadaşı mı vardı?

"Önemseyen biri, tamam mı?" Ona ters ters baktı. "Herkesin aksine."

Herkesin kim olduğunu biliyordu. Sadece o ve Margrove değil. Jonas kendini tamamen terk edilmiş hissediyordu; bunu avukattan duymuştu. Annesi, babasının ikinci karısı Natalie, cinayetlerden ve tek oğlunun tutuklanmasından sonra bölgeden kaçmıştı. Kara'nın ona ne olduğı hakkında hiçbir fikri yoktu. Lacey Higgins'e gelince, Jonas'ın

Katliam sırasında Jonas'ın Donner'la oynasırken bulduğu kız arkadaşı, onun aleyhinde ifade vermiş ve bir daha onunla hiç konuşmamıştı. En azından Kara bir hafta sonu onun evinde kaldığında Margrove'un karısına böyle söylediğini duymuştu. Kara bir soda içmek için gizlice mutfığa inmişti ve Margrove ile karısı Helen çalışma odasındaydılar, televizyon açıktı, şöminede ateş yanıyordu. "Çocuk kendini tamamen yalnız hissediyor. Kendi annesi bile ziyarete gelmiyor. Ya şu kız arkadaşı?" Margrove tiksintiyle iç geçirdi. "Önce üvey kardeşini beceriyor, sonra da o tanıklığı."

"Kulağa kötü geliyordu," diye itiraf etmişti karısı.

"Biliyorum, biliyorum, ama o sadece öfkeli bir çocuktuk."

"Daha önce kanunla başı derde girmiş öfkeli bir çocuk. Ve ilkokulda güreşirken bir çocuğun kolunu kırmamış mıydı?"

"O bir kazaydı," diye homurdandı Margrove.

"Belki, ama katliamdan sadece bir hafta önce Donner Robinson'la kavga etmemiş miydi?"

İçini çekti. "Kardeşler."

"Üvey kardeşler," diye hatırlatmıştı ona. "Öfkeli hormonlarla dolu -Çok fazla testosteron. Her zaman ne derdin? 'Sidik ve sirke' mi?"

Sessizlik.

"Bana sorarsan-"

"Ben yapmadım."

"Çok kötü, bunu duyman gerek. Jonas McIntyre işleri bir üst seviyeye taşıdı. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Yargıç ve jüri de biliyordu. Lacey Higgins'i ona bağlanmak istemediği için zerre kadar suçlayamam, bilmem anlatabildim mi?"

Margrove yine homurdandı ve *Law & Order*'ın bir bölümünün sesini yükseltmek için uzaktan kumandaya bastığında, Kara çaldığı kola şişesiyle merdivenlerden parmak ucunda çıktı.

Ama şimdi, Jonas'ın muhtemelen silahlı ve kesinlikle tehlikeli olduğu, öfkesinin elle tutulabilir olduğu lanet olası bir kar fırtınasının içinde, cipinin karanlık hatlarında ilerliyordu. Karanlığın içinde araba kullanmak gerçeküstü bir şeydi; tepesinde ağaçlar yükseliyor, rüzgâr motorun sabit gümbürtüsü üzerinde ısıklık çalışıyor ve Jonas gökyüzünde parlıyordu.

Parmakları direksiyonun etrafında kenetlenmişti. "Yani bu Mia, sözde sana değer veren kız," dedi Kara, "seni kar fırtınasının ortasında ormana mı bıraktı?"

"Ben de böyle olmasını istiyordum," diye ısrar etti Jonas. "Ona beni bırakmasını söyledim. Kulübede. Kalmak istedi ama ben gitmesini sağladım." Nefesinin altında ekledi, "Evet, Lacey gibi değil!" Eski kız arkadaşının adını sanki tadı iğrençmiş gibi tükürdü.

"Mia senin kız arkadaşın mı?"

"Fark eder mi? Tanrı aşkına, Kara. Margrove'u görmedin mi? Biri onu katletmiş. Kim bilir sırada kim var. Ben mi? Sen mi?"

Aynaya tekrar bakan Kara, Jonas'ın koyu renk gözlerinde öfkeden fazlasını, camda yansıyan daha derin bir duyguyu gördüğünü düşündü ve bununla birlikte kafa derisinin dibindeki tüyleri diken diken eden bir endişe duydu. Jonas gerçekten ne yapıyordu? Ne kadar tehlikeliydi? Neyin peşindeydi?

* * *

Tate risk alıyordu. Büyük bir şans.

Bu yüzden hızlı çalışması gerekiyordu.

Kasabanın kenarındaki eski tuğla binanın kapısını denedi ama beklendiği gibi kol hareket etmedi. Sıkıca kilitlenmmişti.

Kapıyı çaldı ve girişi örten tenteyi kontrol etti, boyanın soyulduğu ve eski bir kuş yuvasının görüldüğü kirişlerde bir güvenlik kamerası aradı. Evet, bir kamera vardı ama tecrübelerinden bunun sahte olduğunu, izinsiz girenleri caydırmak için internetten satın alınan türden olduğunu biliyordu.

Kimse cevap vermedi.

Merritt Margrove'un ofisini yaptığı binanın içinden hiçbir yaşam belirtisi duymadı.

Güzel.

Öğleden sonra olmasına rağmen, gri bulutlar ve devam eden kar yağışı ona bir tür örtü sağlıyordu. Çok değil ama biraz. Ve gecenin çökmesini bekleyecek zamanı yoktu. İçeri girip çıkmak niyetindeydi.

Ön kapıyı açmak için kazma kullanarak küflü eski binanın içine girdi ve içeride biri olma ihtimaline karşı bekledi ama yine bir şey yoktu. Güzel.

Boş resepsiyon alanında sessizce yürüdü, botları birkaç ay önce bir açılış evinden aldığı tek kullanımlık ayakkabı kılıfları ve tabii ki bir çift dar eldivenle kaplıydı.

Sinirleri gerilmiş bir halde cep telefonundaki el feneri uygulamasına tıkladı ve kısa bir koridordan hızla Merritt Margrove'un ofisine doğru ilerledi. Yine basit ofis kilidini kısa sürede açarak içeri girdi ve kapıyı hafifçe aralık bıraktı. Bir kez daha durdu, herhangi bir yaşam sesi duymak için zorladı, ancak binanın içini ancak donma noktasının üzerinde tutan eski bir fırının tıkırtısı ve ara sıra geçen bir aracın sesinden başka bir şey duymadı.

Margrove'un çalıştığı alan, bir dış penceresi, büyük bir masası, iki soluk müşteri koltuğu ve on yıldır dokunulmamış gibi görünen tozlu kitaplarla dolu kitap rafları ve bayat sigara dumanı kokan ölü hava gibi görünen küçük, ucuz panelli bir odaydı. Bir duvar, Margrove'un altın çağında, çoğu artık hayatta olmayan B sınıfı ünlülerle poz verdiği ucuz çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı. Bir tanesi golf sahasında, Margrove'un elinde golf sopası ve etrafında golf şapkaları ve gösterişli kıyafetleriyle dörtlüsü; bir diğeri bir restoran masasında, Margrove'un önünde yarısı dolu içki bardakları ve kül tablaları ve Tate'in tanıdığı ama adını söyleyemediği güzel bir kadın, artık klasik sayılan filmlerde rol alan bir aktris. Masasının arkasındaki duvarda çeşitli dereceler, sertifikalar ve diplomalar gururla sergileniyordu.

Ama her yer kullanılmıyor gibiydi. Terk edilmiş.

Alkol, boşanma ve kumarın da yardımıyla bir dizi kötü seçim yaparak demode olmuş, bir zamanların yüksek profilli avukatı için boş bir çalışma alanı. Peki ona en çok şöhret ya da muhtemelen rezillik getiren dava? Ailesinin katledilmesinde Jonas McIntyre'ı savunması. Jonas McIntyre'ın

suçlu bulunduğunda, Margrove kısa bir süreliğine medyanın dikkatini çekmişti. Ve "on beş dakikalık şöhretinde" kendini patlatmadan önce parlak, karizmatik bir yıldız olmuştu.

Yani, R.I.P.

Artık her şey bitmişti.

Tate önce, kapının yanındaki duvar boyunca metal askerler gibi sıra sıra duran dosya dolaplarını denedi. Hepsi sıkıca kilitlenmişti.

Hiç şaşırmadım.

Sonra Tate odanın diğer ucuna, Margrove'un geniş, iyi kullanılmış kurutma kâğıdı olan devasa masasına geçti ve yıpranmış yönetici koltuğunu geriye kaydırarak saatine baktı. Fazla zamanı yoktu. Avukatın ölüm haberi çoktan yayılmıştı. Bunu kaynaklarından birinden duymuştu, eskiden Tate'in babasıyla birlikte çalışmış, emekliliği yaklaşmış bir yardımcıydı.

Bilgisayarı açtı.

Ekran yandı ve hemen bir şifre istedi.

Şaşırmadan masanın çekmecelerini denedi. Neyse ki hepsi kolayca açıldı. Masanın ortasındaki dar çekmecedeki kurşun kalemler, kalemler, ataçlar, iki çift makas, lastik bantlar, üç çakmak ve birkaç paketi eksik, açık bir karton sigaradan başka bir şey yoktu.

Ama anahtar ya da şifre yoktu.

"Kahretsin," dedi nefesinin altında.

Diğer çekmecelerde, içinde kullanılmadığı için tozlanmış kıyafetler, kâğıtlar ve malzemeler, yarı içilmiş bir şişe İrlanda viskisi olan bir spor çantası vardı ama kayda değer bir şey ve anahtar yoktu. Yapabilse bile dosya dolaplarına girmek istemiyordu ve masaüstü bilgisayarı da çalamazdı, bu yüzden sıkışıp kalmıştı.

Ama Margrove eski kafalıydı, kişisel bilgisayarların ve internetin yaygınlaşmasından önce büyümüş, eğitimini ve hukuk diplomasını tamamlamıştı. Ve son yıllarda ne sekreteri, ne hukuk asistanı ne de küçük ortağı vardı. Margrove eski bir tek kişilik gösteriydi. Bir zamanlar onun emirlerini yerine getirmeye hevesli bir personel, teknoloji meraklısı genç ortaklar ve yardımcılarla dolu başarılı bir şirkete sahip olan ve sıradan işleri halleden yaşlı bir tek kişilik gösteri

Portland şehir merkezindeki nehir manzaralı ofislerin günlük rutinleri.

Peki şimdi, yalnız, alkolik ve yaşlanmışken, kendi şifrelerini hatırlamak için kendine güvenir miydi?

Belki de.

Belki de
güvenmezdi

İşliğini masa sandalyesinin sıkıştığı boşluğun altına tuttu ve alt tarafa bantlanmış bir parola listesi aradı. Tek bulduğu, üzerinde üreticinin adı olan CAL'S CUSTOM FURNITURE ve metale kazınmış PROUDLY MANUFACTURED IN OREGON SINCE 1966 ibaresi bulunan pirinç bir plakaydı. Dürtüsel olarak plakaya dokundu ve panel hareket etti, kilidi açıldı ve ek masa alanı sağlamak için yerine oturan bir menteşe üzerinde geniş bir ahşap tepsiye dönüştü. Tate yarı yarıya, Margrove'un bilgisayarda çalışırken erişebileceği kişisel bilgilerin, müşteri adlarının, telefon numaralarının ve benzerlerinin pürüzsüz ahşap yüzeye yapıştırılmış bir listesini bulmayı bekliyordu.

Ama hiç şans yoktu.

Belki de yaşlı adam Tate'in düşündüğünden daha zekiydi.

Birkaç şifre denedi -kolay sayı dizileri, *ŞİFRE* kelimesi ya da Margrove'un baş harfleri ile duvarları kaplayan sertifikalardaki tarihlerin bir kombinasyonu- ama hiçbirisi işe yaramadı.

"Kahretsin."

İşe yaramazdı.

Keşfettiği gizli tepsiyi ve bu masanın "gururla" özel yapım olduğu gerçeğini düşündüğünde, bu yasadışı izinsiz girişi Yanlış Ağaca Havlamak olarak dosyalamaya karar verdi. Bir gizli panel varsa, diğerleri neden olmasındı?

Tate bir kez daha masanın çekmecelerini aradı. Yine hiçbir şey bulamadı.

Tam vazgeçmek üzereydi, tüm bunların boşa kürek çekmek olduğunu düşündü ki kısa bir süre durdu ve kurutma kâğıdına tekrar baktı. Devasa masaüstünde küçük görünüyordu ve masanın ortasındaki uzun çekmecenin, müşteri sandalyelerine bakan tarafta hiçbir çıkıntı olmamasına rağmen masanın kendisi kadar derin olmadığını fark etti.

Sadece tasarım mı? Ya da ...

Bir yan çekmeceyi ve ortadaki çekmeceyi çıkardı. Yan çekmece yaklaşık on santim daha uzundu.
Neden acaba?

Aydınlatma için telefonundaki el feneri uygulamasını kullanarak orta çekmecenin içini tekrar kontrol etti, sigara kartonunu bir kenara itti ve arka köşede küçük bir metal girinti keşfetti. Sert ışığın altında bile çukur zorlukla görülebiliyordu.

Tate uzandı ve bastırdı. Hiçbir şey.

"Orospu çocuğu-"

Tekrar denedi. Daha sert. Eldivenli işaret parmağının ucunu hafif çukura bastırdı.

Tık.

Çekmece altı santim daha açıldı ve çekmecenin eni boyunca uzanan uzun, dar bir bölmede sadece deri ciltli küçük bir adres defteri değil, aynı zamanda birkaç zip sürücü de vardı. Hepsi saklanmıştı.

Tate bir an tereddüt etti.

Bir kamyonun motor sesini duydu ve kapının kırıldığı boşluktan görünen farların parıltısını yakaladı.

Vücudundaki her kas gerildi.

Biri onu görmüş müydü? Yoksa sahte olduğundan emin olduğu kamera gerçek miydi? Yoksa binaya gizlenmiş, gözden kaçırdığı başka bir küçük güvenlik kamerası mı vardı?

Bunun bir önemi yoktu.

Motorun sesini duydu.

Tate iki kez düşünmedi, sadece küçük nişteki her şeyi topladı ve zip sürücüleri ve adres defterini cebine doldurdu, o sırada bir araba kapısının çarptığını duydu, sonra dışarıdan, sanki biri telefonla konuşuyormuş gibi, ama kapıya yakın bir yerden hafif bir ses geldi.

Kahretsın.

Yakalanmak istemiyordu.

Şüphesiz polis rahatsız edici bir şey bulursa bu binanın ve çevredeki işyerlerinin güvenlik kayıtlarına ve sokak kameralarına bakmaya başlayacaktı ama bu riski almak zorunda olduğunu hissetti.

Evet, ahlaki, etik ve yasal bir çizgiyi aşmıştı ama geri adım atmayacaktı. Anahtarların kilitte tıkrıdadığını duydu, muhtemelen ön kapıydı. Bir gıcırtyla kapı açıldı.

Lanet olsun!

Çabucak ofis kapısını kapattı ve pencereye doğru kaydı, kanadı açtı, perdeyi çıkardı ve yere kaydı. Yukarı uzanarak pencereyi aşağı çekti. Kaydı ve yumuşak bir gümbürtüyle yere indi. Perdeyi donmuş çalılardan arasına bıraktı ve sonra, yağın karın örteceğini umduğu ayak izlerini bırakarak gizlice ilerledi, arka sokaklardan ve ara sokaklardan geçerek SUV'sini park ettiği mahalleye gitti. İçeri girdikten sonra eldivenlerini çıkardı, motoru çalıştırdı ve silecekleri kullanarak camı biriken kar tabakasından temizledi.

Kaldırımdan uzaklaşırken, yetkililerin peşine düşmesinin ve Margrove'un ofisine zorla girdiğini anlamalarının an meselesi olduğunu biliyordu, bu yüzden hızlı çalışması, avukatın adres defterindeki notların fotoğraflarını çekmesi ve zip sürücülerde bulabildiği her türlü bilgiyi indirmesi, sonra da muhtemelen çalınan eşyaları iade etmesi gerekiyordu - tabii başarabilirse.

Kırmızı ışıktaki yavaşlarken Margrove'un kilitli dosya dolaplarını düşündü ve keşke onları inceleyecek vaktim olsaydı diye geçirdi içinden.

Belki başka bir gün, diye düşündü ışıklar değişip gaza bastığında.

Bir gün için yeterince yasayı çiğnemişti.

15. BÖLÜM

Yerden Kara'nın telefonu çaldı.

Hâlâ sarsılmış olan Kara küçük ekrana baktı. Bir anlığına baktı.

Numarayı tanıdı. "Faiza Teyze arıyor." "Ne halt istiyor?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Kara, telefona bakarak. "Cevap verebilirim-"

"Kahretsin, yapma!"

Telefonunu almak için biraz daha eğildi ve bunu yaparken Jeep bankete doğru kaydı. Buz sürücü kapısını sıyırdı. Lastiklerin altındaki çakıllar çıtırdadı.

Jonas kendini öne atarak vücudunu ön koltukların arasındaki boşluğa sıkıştırdı ve bir kolunu uzatarak telefonu kapı.

"Hey!" Jeep karşı şeride doğru sıçradı.

"Gözlerini yoldan ayırma!" diye emretti ve arka koltuğa dönerken başını çarptı. "Tanrım! Onu daha sonra arayabilirsin."

SUV'u bir zamanlar sürülmüş olan yüzeyin ortasına doğru yeniden yavaşlattı.

"Ve eller serbest seçeneğini kullanma. Tamam mı?" Dikiz aynasında adamın yansımasını tekrar yakaladı. Adam tacını ovuşturuyordu. "Boş ver ve sür gitsin."

"Ben 'sadece sürmüyorum!'" Aniden sinirlenmişti; duyguları kırılma noktasına kadar gerilmiş, sınırları her saniye yıpranıyordu. "Margrove'la ne planladığınızı, neden lanet arabamda saklandığınızı ve neden serbest bırakıldığınızdan beri senden haber alamadığımı bana anlatmalısınız!"

"Şimdi de neyin peşinde olduğumu mu öğrenmek istiyorsun? İnanılır gibi değil." Adam koltuğunda arkasına yaslandı ve Kara onun başını salladığını gördü. "Nerelerdeydin, Kara? Son yirmi yıldır hangi cehennemdeydin?"

"Bekle. . . ne?" Konuşma nasıl bu hale gelmişti?

Ama Jonas kendini durduramadı ve buz gibi manzara vızıldayarak geçerken söylenmeye devam etti. "Hapishaneye geldiğin zamanları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim, üç parmağımı da kaybetsem!" Öfkeliydi.

Öfkeliydi. Yansımada, yüzünün kızardığını gördü. "Kaç kere geldin? Ha? İki kez. Yirmi yıl hapis yattın ve o ucube teyzenle iki kez geldin. Milyonlarca yıl önce."

"O benim vasimdi."

"Margrove olduğunu sanıyordum."

"O dalgalanıyordu." Faiza Teyze'yle geçirdiği yalnız yılları ve Margrove'un Sellwood'daki evine nasıl kaçtığını düşündü. Merritt ve ikinci karısının yanında kendini nasıl güvende hissettiğini. Önemsendiğini.

"Ah, Tanrım." Öğrenen Jonas sert bir kahkaha attı. "Unut gitsin! Sür!"

"Geldim. Hapishaneye. Ama sen beni görmedin!"

"Bir kez, hayır, hayır, iki kez," dedi ve yan pencereden dışarı baktı. "İki kez lanet olası. Büyük olay! Ve sen bir daha ortaya çıkma zahmetine girmedin." Bunu alaycı bir şekilde söylemişti ve kalbine bir suçluluk iğnesi batmıştı.

Bu tuzağa düşme. Ona güvenemezsin. Güvenemezsin. Hapishaneden önce bir manipülatördü, Donner ve Marlie'nin onu bununla suçladığını duyduz, bu yüzden sizi kullanmasına izin vermeyin.

O bir katil miydi? Soğukkanlı bir katil mi? Gerçekten de Merritt'in boğazını Donner'ın öldürüldüğü şekilde mi kesmişti? Eğim keskinleşince frene bastı ve Jeep'in biraz kaydığını, lastiklerin karın altındaki buza çarptığını hissetti.

"Jonas, özür dilerim eğer-"

"Yapma. Tamam mı? Sadece . . . yapma. Özür dilemek için çok geç ve hadi ama, ciddi değilsin. Eminim aynı şeyi kendi lanet annemden de duyacağım. O da benden vazgeçti."

"Ben asla vazgeçmedim."

"Vazgeçme dedim! Kahretsin." Burnundan bir nefes verdi. "Sadece sür, tamam mı? Beni 84'e götür." Yan camdan dışarı bakıyor, sise göz gezdiriyor ve yönünü bulmaya çalışır gibi soğuk manzarayı inceliyordu.

"I-84? Eyaletler arası yol mu?"

"Duh. Ben de öyle demedim mi? The Dalles'in batısında bir kamyon durağı var. Hal's Get and Go. Beni oraya bırakabilirsin."

"Bırakamam. Sapağı kaçırdık."

"Başka bir tane daha var. Kreb's Corners'dan kuzeye dön."

"Nereye?"

"Hala birkaç mil batıda. Daha küçük bir köy yolu."

"Ve içinden mi geçiyor?" Bu hiç hoşuna gitmemişti. "Biraz geriye kıvrılıyor ama evet."

"Sürülmüş mü?"

"Ben nereden bileyim?"

Ona aynadan bir bakış fırlattı. "Çok şey biliyor gibisin."

"Ama yeterince değil." Adam sıkıntılı bir nefes verdi. "Hadi ama Kara, dört çeker araban var. Çocuk oyuncacı olacak."

Bu konuda hiçbir şey "çocuk oyuncacı" değildi.

"Şunu açıklığa kavuşturalım: Seni orada öylece bırakmamı mı istiyorsun? Cinayet mahallinde olmana rağmen." İleriyi düşünüyordu, onun yaptığının yasadışı olduğundan emindi, *kendisinin yaptığı* da neredeyse onun kadar kötüydü. "Yapamam. Polisle buluşacağım."

"Beni Hal'e bıraktıktan hemen sonra."

"Öğrenirler."

"Onlara söylemezsen öğrenemezler," diye belirtti.

"Bu hiç akıllıca değil."

"Peki polislerle konuşmak öyle mi? Bir düşün Kara. Benim bakış açımdan."

Kara'nın düşündüğü şey, adamın büyük olasılıkla bir silahı olduğuydu. Bunu gerçekten onun üzerinde kullanır mıydı? Kendi kız kardeşine? Sonra Merritt'in kül rengi yüzünü ve boğazındaki kanlı kırmızı yarayı hatırladı. Dağlardaki gecenin dehşetini. Jüri Jonas McIntyre'ı birden fazla cinayetten suçlu bulmuştu. Sertçe yutkundu, parmakları direksiyonun üzerinde kenetlendi, sinirleri kopma noktasına kadar gerildi. Üvey kardeşi hakkında ne biliyordu ki? Onun son yirmi yılda neler yaşadığını nasıl hayal edebilirdi ki?

"Polislerin tek yapacağı, daha önce yaptıkları gibi beni korkutmak olacak. Başka birine baktılar mı?" "Bence-"

"Hayır," diye sözünü kesti, neredeyse tükürüyordu, o kadar öfkeliydi ki. "Y a p m a d ı l a r . Ve bir sürü başka şüpheli vardı, biliyorsun. Marlie ortadan kayboldu, değil mi? Peki ya Chad, ha? 'Hayatının aşkı'?"

Onun kaybolmasına hiç üzülmemiş gibi görünen adam. Aslında, başka bir kızla birlikte olduğundan oldukça eminim."

"Başka bir kız mı?" Kara buna inanamıyordu. "Marlie ona çok a ş ı k t ı ."

"Evet, ama onun 'arkadaşı' olan kız, hatırladın mı? Onun mazeretiydi? Sonunda onunla evlendi, değil mi?"

"Doğru."

"Sence bu o geceden *sonra* mı oldu? Hadi ama Kara. Büyü artık!"

"Ama o zaman daha çocuktu." "On dört."

"Yıllarca evlenmediler," dedi hatırlamaya çalışarak. Adam inanamayan bir nefes verdi. "Vay be, saf mısın nesen?"

Ve sonra, "Peki ya buna ne demeli?" Jonas, Kara'nın tartışmasını görmezden gelerek devam etti. "Belki Walter Robinson? Karısını elinden aldığı için babamdan *nefret ediyordu*. Babam ve Zelda, Walter'ın arkasından ateşli bir ilişki yaşadılar ve babam onu sana hamile bıraktı. Ayrıca Walter ordudaydı, iyi kılıç kullanırdı."

"Ama onu görmediniz?"

"Onu teşhis edecek kadar değil," dedi, yıllar önce yaptığı savunmanın aynısını kullanarak, karanlıkta davetsiz misafirin sadece bir anlık görüntüsünü yakaladığını, boğuştuğu ama teşhis edemediği maskeli bir figür olduğunu, kılıcı bir şekilde ele geçirmiş ve muhtemelen saldırgan o sırada eldiven giydiği için silahta parmak izi bırakmamış şiddetli bir saldırgan olduğunu söyledi.

"Ve polisler, Silas Dean'e bakmadılar bile. Babam ona kazık attı ya da en azından yemin etti. Ve kavga ettiler. Günün erken saatlerinde onları birbirlerine bağırırken gördüm."

Kara da görmüştü. Dean kısa boylu bir adamdı, simsiyah saçları ve gözlerini kapatan kalın boynuz çerçeveli gözlükleri dışında keldi. Kara, Dean'den on beş santim daha uzun olan babasının onu ön kapıdan dışarı çıkardığını görmüştü. "Onu rahat bırak, Silas. Bitti artık."

"Ve bize binlerce dolara mal oldu. *Bana* binlerce." "Geçmişte kaldı."

"Sen bir pisliksin, McIntyre. Bu işin böyle olacağını biliyordun ve pişmanlık duyacaksın. Bundan emin olacağım," demişti Silas.

"O ... o gitti." Mahkeme Silas'ın tehditlerini duymuştu ama mazereti sağlamdı ve eve gidip sakinleştiğine yemin etmişti.

"Evet, doğru, biliyorum," dedi Jonas tiksintiyle. "Ama eve geri gelebilirdi! Kim daha akıllı olurdu ki? Parmak izleri zaten oradaydı." Jonas daha da sinirlenmiş, yıllarca bastırıldığı öfkesini kismaya başlamıştı. "Ve bir erkek olduğunu kim söyleyebilir? Peki ya Marlie?"

"Ne?" Şimdi de boşa kürek çekiyordu.

"Neden kaçtı ki? Bunu hiç kendine sordun mu?" "Hayır, bu mümkün değil," dedi Kara, bir gözü yolda, bir gözü aynada onun kararmış silüetini gördü. "Marlie asla-"

"Bunu bilemezsin! Kinciydi Kara, benden hoşlanmıyordu ve Zelda ile babamın Chad'i onaylamamasına çok kızmıştı. Babam Chad'e ondan ayrılması için para bile verdi. Bunu biliyor muydun? Eminim bilmiyorsundur!"

"Hayır." Bu mümkün müydü, yoksa Jonas yıllarını parmaklıklar ardında geçirirken uydurduğu yarım yamalak teorileri mi söylüyordu?

"Natalie'yi de unutmayalım." Karla kaplı manzara bir bulanıklık içinde geçip giderken ve lastikler buzlu kaldırımda uğuldarken, karanlık arka koltuktan öfke yayılıyordu.

"Annen," dedi, inanmayarak. "Kendi annenin ... ?"

"Neden olmasın?"

"Bir kere başka yerde olduğunu kanıtlayabilirdi."

"Ama birini tutabilirdi. Zelda'nın arkasından iş çevirmesinden ve babamla ateşli bir ilişki yaşamasından nefret ediyordu. Biliyorsun, babamın ilk karısına da aynı şeyi yapmıştı, o yüzden işler tersine döndü. Babamın *onu* aldatması, onu asla affetmemesi ve hatta Walter Robinson ile kısa, ateşli bir ilişki yaşaması, bunu biliyor muydunuz? İki eski eş birbirini teselli ediyor. Tanrım, ne boktan bir gösteri."

Söylediği her Şey Şok etmek içindi ve öyle de oldu. Yıllar boyunca o trajik geceyle ilgili hikâyenin çoğunu bir araya getirmiş, kitapları ve makaleleri okumuş, bir gerçek suç programında TV için yapılmış bölümü izlemişti. Elbette gerçeğin tamamını bilmiyordu, kimse bilmiyordu ama yine de Jonas'ın çarpık, kötü niyetli teorilerine inanmıyordu.

"Yine de ilişkiden bir Şey çıkmadı. Zelda'yla ilişkiye girdiği için babamdan intikam almanın bir yoluordu," dedi. "Yani hızlı bir Şekilde öldü."

Bu kulağa doğru gelmiyordu.

"Ama öz annenin cinayetleri ayarlayıp suçu senin üstlenmene izin verebileceğini mi düşünüyorsun? Hapse girmene?" Bu delilikti.

"Onun nasıl olduğunu bilirsin. Her Şey Natalie'yle ilgili. Güneş, ay ve yıldızlar onun etrafında döner. Başka kimse umurunda değil. Ben de dahil." Gülüşü çirkindi.

"Ama sen onun oğlusun."

"Benden yıllar önce vazgeçti. Boşanırken. Bu yüzden babamla yaşamaya başladım. Annemle birlikte olmamamın tuhaf olduğunu düşünmedin mi?" dedi Kara'nın tüylerini diken diken edecek bir kinle. "Bu onun seçimiydi."

"Seni savundu," dedi Kara, Natalie'nin oğlunun tutuklanmasına ağlarken çekilmiş görüntülerini hatırlayarak.

"Hepsi göstermelikti."

Walter Robinson'ın bir televizyon ekibi tarafından sorgulandığını, Jonas'ı nasıl ihbar ettiğini, Jonas'ın tek oğlu Donner'ı öldürdüğünü ve kızının kaybolmasına neden olduğunu iddia ettiğini hatırladı. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adam olan Walter, "O kötü bir tohum," demişti. Sinekkaydı tıraş olmuş, irkilmemiş ama asker gibi dimdik durarak kameranın objektifine bakmıştı. "Neler olduğunu biliyor ama söylemiyor. Sırf kendi sefil, korkak postunu kurtarmak için." Sonra gözleri kısıldı ve sanki Jonas onu duyabiliyormuş gibi doğrudan Jonas'a hitap etti. "Ne oldu, seni katil piç? Ne oldu ve kızım nerede?"

Kara Merritt'in kendi kanının içinde yattığını düşündü. Kalbinin derinliklerinde Jonas'ın onu öldürmediğine inanmıyordu, onun neler yapabileceğini gerçekten bilmiyordu, değil mi? Onu sarmak, her Şeyi

Yirmi yıldır kaynamaya devam eden öfke tehlikeli görünüyordu. Biraz sakinleşmesi gerekiyordu, bu yüzden konuyu değiştirdi ve "Kamyon durağında ne var?" diye sordu.

"Sana söyledim: bir gezinti." "Nereye? ?"

"Nereye olursa," dedi kaba bir şekilde. "Ve bana bir daha polislerle konuşmakla ilgili saçmalıklar anlatma."

"Seni bulurlar. Ve kaçtığını düşünecekler."

"Kaçıyorum."

"Ama onlarla konuşman gerek," dedi tekrar göz göze gelerek. "Onlara neden Margrove'un karavanında olduğunu söylemelisin."

"Elbette var," dedi alaycı bir tavırla, gülümsemesi -soğuk ve ölümcül- aynanın yansımada görünüyordu. "Birinci önceliğim."

"Açıklamak zorundasın."

"Neyi açıklayacağım? Onunla orada buluşmam gerektiğini mi? Her şey ayarlanmıştı. Ve ben oraya gittiğimde ölmüştü, lanet boğazı kulaktan kulağa kesilmişti?"

"Evet!"

"Sanki bana inanacaklar." Kara bir S virajının ilk bölümünü biraz fazla hızlı alırken, adam inanmaz bir tavırla homurdandı. Karşı dönüş için frene bastı ve düzleşmeden önce cipin arka tarafının titrediğini hissetti. "Kahretsin, bana inanmıyorsun bile."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama adam sözünü kesti, o kadar öne eğildi ki nefesi saçlarını karıştırdı. "Onu ben öldürmedim. Anladın mı? Onu ben öldürmedim. Oraya gittiğimde ölmüştü. Kapıyı çaldım. Cevap vermedi. Belki sarhoş falan olmuştur diye düşündüm; bu duyulmamış bir şey değil. Televizyonun açık olduğunu ve kapının açık olduğunu gördüm, ben de kendimi içeri attım. Senin gibi. Ve onu yerde buldum. Çoktan ölmüştü."

Telefon çaldığında aynaya tekrar baktı. Kendi telefonu değil. Jonas'ınki.

Onun zaten bir telefonu mu vardı? Ve biri mi arıyordu? Kim arıyordu?

Aynadan Jonas'ın cevap verişini izledi ve bilinmeyen numaradan aldığı

mesajı düşündü. **Yaşıyor.** Jonas'tan mı? "Merhaba. Evet. Yoldayım," diyordu kısık bir sesle.

"Evet, evet, *biliyorum*. Bak, bu uzun bir hikâye. Sana ne zaman anlatacağım-

" Sonra başını kaldırdı, Kara'yı ona bakarken yakaladı ve yüzü parladı

yüz ifadesi dehşete dönüşmeden önce öfkeyle "Lanet olası yola dikkat et!" diye bağırdı. "Lanet olsun, Kara, lanet olası yola dikkat et!"

Göz ucuyla ormandan fırlayan bir geyik gördü. Yolun kenarındaki kar yığınının içinde bir an için durdu. Sıçramaya hazırды. "Hayır!" dedi Kara. "Hayır, hayır-!"

Bir hareket parıltısı. Çatal boynuzlu geyik fırladı; kahverengi kürkü, iri gözleri ve uzun bacaklarıyla bir bulanıklıktı.

"Hayır, hayır!"

Kara frene bastı!

Geyik onun önüne düştü. Kara çığlık attı.

Direksiyonu sertçe kırdı. Jeep dönmeye başladı.

Geyik karşı şeride atladı.

"Lanet olsun!" Jonas arka koltuktan küfretti. "Kara! Delirdin mi sen?" Cip hâlâ ağır çekimdeymiş gibi dönüyordu.

Oh, Tanrım, oh, Tanrım, oh Tanrım! Kara titriyordu, nabızı hızla atıyordu, parmakları direksiyonun üzerinde kıvrılmış, karşı şeritten uzaklaşmaya çalışıyordu; uçurum, alçak bir bariyerin ötesinde nehrin derin vadisine iniyordu.

"Kontrolü ele alın!" dedi Jonas panikle. "Kaydırağa dön, lanet kaydırağa dön!"

Ön camdan kamyonu gördü. Devasa bir canavar üzerlerine doğru geliyordu.

"Olamaz!" Devasa kamyonun yolundan çıkmak için yeterli zaman olduğunu umarak frene hafifçe bastı.

"Oh, kahretsin, oh, kahretsin, oh kahretsin!" Jonas çığlık atıyordu. "Kara! Kenara çek!"

Farlar, parlayan iki kocaman göz, onlara doğru yaklaştı.

Şoför kamyonun kornasını çaldı.

Uzun ve gürültülü.

Ormanda yankılandı.

Jeep hâlâ kontrolden çıkmıştı.

Paniğe kapılan Kara, şeridini bulmak için düzeltmeye çalıştı.

"Kara!" Jonas ön koltuğun arkasına yuvarlandı. Onu itip kaktı. Omuzlarını yaklaştırdıkça Kara'nın elleri direksiyondan kayıyordu.

"Dikkat et!" diye bağırdı.

Direksiyonu tuttu. "Hayır, deli misin sen?"

"Siktir." Ona doğru eğilerek direksiyonu sarsmaya başladı. Konsolun üzerinde iki büküm olmuştu.

"Yapma!" diye bağırdı, ön camda sadece dönen karı görüyor, soğuk bir dehşet hissediyordu. Her şey yanıltı!

Kamyonun kornası bir kez daha çaldı.

Dehşet kalbini pençeledi.

Yaklaşmıştı! Kamyon çok yakındaydı! Tanrım, çok yakındı.

Cip çılgınca dönerken, kar perdesinin arasından baktı ve frene sertçe basarak üzerinde durdu.

Durmak zorundaydılar, bir yol bul-

Tanrım, üzerlerine doğru gelen kamyonun devasa ızgarası mıydı? Devasa kaputun üzerinde, kabindeki sürücü tebeşir suratlıydı ve direksiyonu kullanıyordu.

"Çekilin yoldan!" Jonas sanki kamyoncu onu duyabiliyormuş gibi bağırdı. "Çekil lan yoldan!"

Artık çok geçti!

Çarpacaklardı!

Çok yaklaşmış olan sürücü kornaya basıyor ve direksiyonu sertçe kırıyordu.

"Lanet olsun!" Jonas

bağırdı. Kara kendini destekledi.

Çığlık attı.

On sekiz tekerlek, yolun kenarında birikmiş olan karın içinden gürleyerek geçti. Römorkun üstü en alçak ağaç dallarını sıyırdı, buzlar kırıldı, dallar kırıldı, karlar, iğneler ve tahta parçaları kamyonun üzerinden uçarak yola saçıldı.

Frenlerin gıcırdamasıyla birlikte, kabin yanından geçip giderken, Cherokee hâlâ kontrolden çıkmış, kamyonun arka tarafı sallanırken, tır ağır çekimde hareket ediyor gibi görünüyordu.

"Lanet olsun!" Jonas direksiyonu daha da sert çekti.

Jeep sarsılarak yolun kenarına savruldu, tam o sırada römorkun arka ucu SUV'un arka tamponuna çarptı.

Giderek daha hızlı bir şekilde savrulan SUV, yolun kenarındaki kar yığınının ve ötesindeki kanyona doğru çığınca döndü.

"Sıkı tutunun!" SUV kar yığınının yırtarak geçerken Jonas bağırdı, buz ve kar parçaları her yöne savruldu. Uçuruma doğru uçan ve ileriye doğru savrulan Jeep havalandı.

Dallar kırıldı, metale sürtündü.

Lastikler yere indi, tüm araç sarsıldı. Kocaman bir köknar ağacı belirdi.

"Kara, dikkat et-"

Bam!

Jeep ağaca çarparken sarsıldı, çelik inleyerek parçalandı.

Acil durum hava yastıkları şişti.

Saçlarına cam parçaları yağdı.

Soğuk hava etrafını sardı.

Jonas acı içinde çığlık atıyordu ama hareket edemiyor, düşünemiyordu.

Uzaklardan, gözleri kapanırken, büyük bir aracın korna sesini duydu. Ses sabit ve kederliydi, kardeşinin iniltilerini bastıran tek notalı bir cenaze ağıtıydı.

"Jonas . ." demeye çalıştı ama sesi bir fısıltıdan ibaretti. Ölecekti. Tam burada, bu donmuş dağın yamacında. Belki telefonunu bulup arayabilirse... Bu düşünce aklından geçti ama sadece bir saniyeliğine ve sonra her şey karardı.

16. BÖLÜM

"Bilmez miydin?" Johnson, Merritt Margrove'un cesedini taşıyan ceset torbası arabanın arkasına çarparken şöyle dedi ambulans. "Teğmen yıllardır sizi tüketen davayı nihayet size teslim ediyor ve birincil tanık, suçtan hüküm giymiş adamın lanet olası avukatı, siz d a h a onu sorgulamaya fırsat bulamadan boğazı kesiliyor. Bu nasıl bir ironi?"

"Ya da kolaylık," dedi Thomas avukatın hayatını kaybettiği karavana bakarken. Muhtemelen huzurlu görünen bu yer, karlı bir ormanın içine yerleştirilmiş, tek katlı, eski bir karavan, şimdi polislerle doluydu, ağaçların arasına araçlar park edilmişti, etrafına sarı bantlar çekilmişti, sessizlik bozulmuştu. Eski mobil evin içinde kanlı bir suç mahalli vardı, adli tıp ekibi ve ME mobil evi ve çevresini çoktan incelemişti. Bu sırada kar yağmaya devam ediyor, ayak ve lastik izlerini bozuyordu.

Ve burası çok soğuktu.

Montuna, eldivenlerine ve şapkasına rağmen soğuğu ve sert rüzgârı yüzünde hissediyordu.

Johnson araziye incelerken ve ambulansın uzaklaşmasını izlerken bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Gleason'ın ofisindeki toplantıdan beri araları gergindi, ortağının kendisinden bir şeyler sakladığını hissetmişti. Koridorda onunla yüzleşmiş, kendisine karşı haddini aştığını, ya bilgi paylaşan ve birlikte çalışan eşit bir ekip olduklarını ya da olmadıklarını söylemişti.

Kalabalık koridorda yürürken, karşı yönden gelen polisler tarafından itilip kakılırken Johnson azarlanmış gibi görünmüyordu. Bunun yerine ona inanmayan bir bakış fırlatmıştı. "Biz bir ekibiz," demişti resepsiyon alanındaki saksı bitkisinin yanından geçerken. "Bilgi paylaşıyoruz ama bu ikimizden birinin diğerinin omzunun üzerinden baktığı anlamına gelmiyor. Sanırım sana yeni DNA sonuçları istemekten bahsetmeliydim. Bana güvendiğini sanıyordum."

"Sadece birlikte çalışmamız gerekiyor."

"Ben sadece verimli olmaya çalışıyordum. Sanırım bu iyi bir şey, değil mi? Sadece tekerleklerimizi döndürmüyorduk."

"Ama bana haber vermedin."

"Oh, Tanrım, Thomas, senden hiçbir şey saklamıyordum! Tanrım! Sadece çok şey oluyordu ve ben paylaşmadan teğmene rapor vermek için çağrıldık." Oflayıp pufladı. "Kendine gel. Şu lanet davayı çözelim. Birlikte."

"Tek istediğim bu."

"Öyle mi?" Kadın dış kapıyı iterek açtı ve adamın açmasına fırsat vermeden soğuk havanın içeri girmesini sağladı. "O zaman zihnini aç. Sen ve Gleason ikiniz de. Jonas McIntyre katil olmayabilir."

"O zaman burada değildin."

"Kesinlikle," demişti. "Taze gözler. Departmanın bir çift göze ihtiyacı olabilir."

"Sadece beni bir daha alt etme."

"Ah. Alttan almak mı? Cidden mi? Bu duyduğum yaralı erkek gururunun sesi mi?" Cipine ulaşmıştı. "Vay canına."

Ve sonra, Kara McIntyre'la görüşmek için onun evine gitmeye fırsat bulamadan, Kara'nın 911'i aramasının ardından Thomas'a merkezden telefon gelmişti. Kendilerini Margrove'un dağ evinde bulmuşlardı. Ana otoyolu tıkayan bir kaza yüzünden beklediklerinden daha uzun sürmüş ve zar zor sürülmüş tali bir yola yönlendirilmişlerdi.

Kara McIntyre'ın bildirdiğine göre, avukat öldürülmüş, boğazı kesilmiş ve sehpayla kanepenin arasındaki boşlukta kanlar içinde yatıyordu. Ev yanmamış olsa da şiltenin üzerinde bir sigara tütüyordu, televizyon hâlâ kısık moddaydı, masanın üzerinde neredeyse boş bir viski şişesi ve izmarit dolu bir kül tablası vardı, kâğıt bir tabakta bir dilim pizzadan geriye sadece neredeyse yanmış kabuk kalmıştı.

Ama eksik olan şeyler vardı.

Önemli şeyler.

Kan sıçramaları sehpayı kirletmişti; bir çift bardakta, kül tablasında, bardakta ve şişede, yağlı kâğıt tabakta, hatta bir kalemde kırmızı boncuklar görülüyordu. Ama lekeli masanın üzerinde açık noktalar vardı.

kan izine rastlanmadı, yaklaşık bir dizüstü bilgisayar büyüklüğünde kare bir yama, Margrove'un cep telefonunun durduğu yer olabilecek daha küçük bir yama ve daha sonra daha geniş bir alan vardı. Notlar mı? Bazı sayfaları yırtılmış bir bloknot. Belki de.

Soyulmamıştı.

Cüzdanı hâlâ ceketinin cebinde, ön kapının yanındaki kancaya asılı parkasının içindeydi; alyansı ve pırlanta olduğu anlaşılan bir başka yüzük hâlâ parmaklarındaydı. Yatak odasındaki küçük kasaya da dokunulmamıştı. Kapalı ama kilidi açıktı, dolu bir tabanca ve bir torba marihuana bırakılmıştı, ancak hiçbir kişisel belge yoktu.

"Bunun Jonas McIntyre'in işi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tereddüt etti. Bir elini ensesinde ovuşturdu. "Emin değilim. Ama biraz fazla açık görünüyor. Evet, McIntyre'a yakın biri öldürüldü, silah olarak da daha önce olduğu gibi bir tür bıçak seçildi ama bu neredeyse bir tuzak gibi görünüyor. Öncelikle, Jonas McIntyre neden avukatını öldürsün ki? Sonuçta adam onun yanında duran tek kişiydi, Jonas'ı dışarı çıkarmak için onlarca yıl çalıştı, öyleyse neden ona sırtını dönsün?"

"Öfke sorunları mı?"

"Bilmiyorum." Thomas buna inanmıyordu. "Jonas McIntyre'in yeni bir adam olduğu, Tanrı'yı bulduğu falan söyleniyor."

"Belki de rol yapıyordur."

"Belki." Ama bu Thomas'ın ve büyük ihtimalle Johnson'ın da aklına yatmamıştı. Sadece şeytanın avukatlığını yapıyordu.

"Peki McIntyre buraya nasıl çıktı? Bir suç ortağı var mıydı?"

Bir şoförü?"

"Nerede o?"

"Güzel soru."

"Zorla giriş izi yok," diye hatırlattı ona. "Ya saldırganı tanıyordu ya da adam onu atlattı."

"Eğer onu tanıyorsa, ona içki teklif etmemiş. Sadece bir bardak. Ve arkadan saldırıya uğramış."

Doğrudan yaşam alanına açılan ön kapı ve mutfığa açılan arka kapının ikisi de kilitli değildi. Pencereler kapalıydı, ancak banyo penceresi kilitlenmemişti ve

kırıktı. Çok az paravan vardı ve var olan iki paravan da yıpranmıştı. Tam olarak sıkı bir güvenlik değil. Yaygın teori, katilin muhtemelen Margrove uyuklarken, banyodayken ya da bir şekilde dikkati dağılmışken mutfak kapısından girdiği, ardından arkasından yaklaşıp onu çabucak öldürmek için fırsat kolladığı yönündeydi, çünkü herhangi bir boğuşma belirtisi yoktu. Margrove'un kendini savunacak zamanı olmamıştı. Silah sadece kasasında değildi, aynı zamanda oturma odasında, neredeyse bir kol mesafesinde bir beyzbol sopası da vardı. Yani katil hızlı hareket etmişti. Adli tabip, ölüm zamanının sabahın erken saatleri olduğunu düşündü.

Alt dudağını çiğnedi, çürük verandası ve çürüyen parmaklıklarıyla tek genişlikteki karavana bakarken gözleri kısıldı. Margrove burada ne yapıyordu? Katilini tanıyor muydu? Thomas'ın aklı sürekli Jonas McIntyre'a gidiyordu ama kendisini serbest bırakmak için bu kadar uğraşan avukatı neden öldürsündü ki? Bir numaralı şüpheli olacağını biliyordu.

Bu aptalca bir hareketti.

Jonas McIntyre'ın olmadığı tek şey neydi? Aptal.

Ailesini öldürmeden önce, babasının mezun olduğu okul olan Stanford'a girmek için başvurmuştu. SAT notları, kompozisyonu ve lise not ortalaması parlak bir gence işaret ediyordu ama bu, soğukkanlı bir katil olduğu ortaya çıkan kanunla yaşadığı sorundan önceydi.

Thomas, uzun zaman önce o Noel'de on sekiz yaşında olan Jonas McIntyre'ın ergenlik adrenalini ve kıskançlıkla kafayı bulduğuna inanıyordu. Bir tartışmaya dönüşen olay vahşi bir katliama dönüşmüş ve kimse onu durduramamıştı. Kana susamışlık. Testosteron ve adrenalin öfkesini körüklüyordu. Dava tamamen sorgusuz sualsiz değildi.

Neden ailesini öldürmüştü?

Daha önceki kavgası yüzünden onu cezalandırdıkları için mi? Cezalandırdıkları için mi?

Suçta tanık oldukları için mi?

Bu kısım Thomas'ın aklına hiç yatmamıştı.

Peki Marlie'ye ne olmuştu? Neden ondan hiç iz yoktu? Neden giysileri özenle katlanmış, yatağı yapılmamıştı?

Sonra Kara vardı. Kayıp ablası tarafından kurtarılmıştı. İfadesi, kardeşini hapse gönderecek kadar çarpıtılan kız.

Tüm dava manipüle edilmişti. Thomas Jonas McIntyre'ın suçlu olduğuna inanmadığından değil. Çocuk asabi, dengesiz ve acımasız biriydi. Kardeşlerini öldürmüştü. Hepsi bu işe bulaşmış ve işler kontrolden çıkmıştı.

Ama ebeveynleri?

Jonas oturma odasında kardeşi ve üvey kardeşiyle birlikte hayata tutunmaya çalışırken bulunduğu, önce anne ve babası öldürülmüş gibi görünüyordu.

"Hey!" Johnson düşüncelerini böldü. Telefonunu arka cebine sokarken ona doğru adım atıyordu. "Az önce merkezle konuştum. Burada kapatılan ve bizi yönlendiren otoyol var ya? Görünüşe göre büyük bir kaza olmuş."

"Öyle mi?" O kadarını biliyorlardı.

"Henüz tüm detayları bilmiyorum ama bir kamyon devrilmiş ve başka bir araç da kazaya karışmış. Birkaç saat önce. Kara McIntyre adına kayıtlı bir Jeep."

"Üç mü?"

"TIR'ın sürücüsü," dedi eldivenli bir parmağını kaldırarak. "Sonra Kara McIntyre olarak tanımlanan cipin sürücüsü." Thomas'ın midesi bulanırken bir parmak daha havaya kalktı. "Yanında bir yolcu vardı. Erkek, araçtan atılmış."

"Ne?"

Üçüncü parmağı da ilk ikisine katıldı.

Thomas'ın midesi daraldı. "Ölüm var mı?"

"Henüz değil ama şüpheli. Hiçbiri çok iyi durumda değil elbette ama çoğu şanslıydı. Kara'nın yanındaki adam?" dedi. "Kimliği yok. Morarmış ve hırpalanmış ama mucizevi bir şekilde durumu kritik değil, en azından şu anki rapor bu yönde."

Thomas, "Kim o?" sorusunu sorduğunda cevabı bildiğine dair derin ve korkutucu bir kesinlik hissetti.

"Emin değiller. Henüz ortaya çıkmadı."

Ama cevabı onun gözlerinden okudu. "Jonas McIntyre olabileceğini düşünüyorlar."

"En iyi tahminleri bu. Doğru boy ve yapıda. Yüzü tüm sosyal medyada ve basında yer aldı. Süper tanınabilir. Ancak şu anda cipten fırlayan adamın yüzü darmadağın, çizikler, morluklar ve bayılmasına yetecek kadar bir sarsıntı var. Dediğim gibi, hayatta kalması ya da yoğun bakımda hayata tutunmaya çalışması bir mucize."

"Dini bulduğunu duydum. Görünüşe göre Tanrı ona göz kulak oluyormuş."

"Ya da sadece şanslıydı. Her iki durumda da, parmak izlerini alana ya da uyanıp onlara kim olduğunu söyleyene -ya da Kara söyleyene- kadar kesin bir şey söyleyemezler."

"Bu Jonas." Thomas bundan emindi. "Lanet olsun." Ekiplerin hâlâ çalışmakta olduğu karavana baktı. "Bir şekilde bu işin içinde."

"Öyle görünüyor," diye itiraf etti.

Cipine doğru ilerlemeye başladı ama telefonu yine çaldı. "Bekle," dedi ve cevap verdi, yüzü giderek asılıyordu. "Kahretsin." Yavaş bir nefes verdi ve başını salladı. "Biliyordum. Biliyordum işte!!"

Thomas durakladı, rüzgâr kanyonu kırbaçlıyor, çevredeki ağaçların dallarındaki kar ve buzu silkeliyor, soğuk iliklerine kadar işliyordu.

"Evet, evet, tamam. Biliyorum... seninle en kısa zamanda hastanede buluşacağız," dedi Johnson ve sonra bağlantıyı kesti.

"Ne?" diye sordu, cevaptan korkarak.

"Yalan söyledim," dedi, telefonunu cebine koyarken yüz ifadesi asıktı. "Sana kazada ciddi bir yaralanma olmadığını söylemiştim. Ama şimdi durum değişti. Kurbanlardan birinin hastaneye götürülürken yolda kalbi durmuş ama onu hayata döndürmeyi başarmışlar. Şimdilik. Ama iyi görünmüyor."

* * *

Kara gözlerini açtı. Loş ışıklar.

Sessiz sesler.

Odaklanmaya çalıştı ama başaramadı.

Tek bildiği bir yatakta yatıyor olduğuydu. Dar bir yatakta.

". . uyandığında taburcu edilebilir," dedi yumuşak bir kadın sesi. "Tüm hayati değerleri normal."

"Başındaki yaraya ve beyin sarsıntısına rağmen." Beyin sarsıntısı mı?

"Bu ve birkaç çürük ve emniyet kemerinin onu tuttuğu yerdeki morluk." Daha sert bir ses. "Bu acıtacak."

Onun hakkında konuşuyorlardı. Kara tekrar uyanmaya çalıştı.

"Kendine geliyor," dedi fısıltılı seslerden biri, yaşlı bir kadına ait olduğu anlaşılıyordu. Gölgemsi bir görüntü yatağa yaklaştı. "Kara?" dedi biraz daha yüksek sesle. "Bayan McIntyre?"

Kara cevap veremedi.

Denedi. Dudaklarını oynattı ama dili buna izin vermedi ve kelimeleri oluşturmak için nefesini zorlayamadı.

"Buradasınız. Hastanedesin. Whimstick General." Aynı yaşlı ses. "Bayan McIntyre?"

Ama Kara gözden kayboldu.

Nerede olduğu ya da omzuna dokunan saldırgan kadının kim olduğu umurunda değildi.

Hastane mi?

Yaralanmış mıydı?

Karanlığın sıcaklığının onu sardığını hissetti ve nedenini anlamasa da bilmemenin, kendini bırakmanın ve unutmanın pelerini için minnettardı. Uzun zamandır ona çok zor gelen uyku, rüyasız ve boş sisiyle onu sarmaladı.

Ve sonra tekrar.

Ne kadar zaman geçtiğini tahmin edemiyordu, etmek de istemiyordu.

Ama kazaya dair parçalar zihninde dönüp duruyor, cam kırıkları gibi sisi yarıyor, anılar önce bir yerden, sonra diğerinden beyninin derinliklerine saplanıyordu. Acı veren küçük resimler irkilmesine neden oldu.

Araba kullanıyordu.

Tanrım, içki mi içmişti?

Devasa bir kamyon aracına doğru hızla ilerliyordu, farları parlayan kükreyen bir canavar ona doğru geliyordu. Onların üzerine.

Kahretsin! Yanında biri vardı.

Jonas! Evet, evet, arka koltukta saklanıyordu! Kutudaki korkunç bir oyuncak bebek gibi ortaya çıktı.

Ve sonra uçuşunun kenarında çılgınca dönmeye başladı. Çığlık atıyor!

Bükülen, çığlık atan metal!

Camlar parçalanıyor. Üzerine yağmur yağıyor.

Ön cama çarpan kalın dallar! Hatırladıkça kalbi hızla çarpıyordu.

Yoksa hepsi bir rüya mıydı? Tanrım, *bunun* bir rüya olmasını, bunun - hastanenin- kötü, çok kötü bir kâbus olmasını umuyordu.

Gözlerini kırıştırdı. Etrafına baktı. Kafasını toparlamaya, mantıklı düşünmeye, nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Oda -küçük, loş ışıklı ama steril- yatağın üzerinde iki kadın, bir tür monitörün sessiz, sabit ritmi.

Kara'nın kalbi sıkıştı. Bu gerçektir.

Büyük olasılıkla bir hemşire olan kadın, "Kendine geliyor," diyordu. "Bayan McIntyre? Kara, nasıl hissediyorsun?"

"Başım," diye fısıldadı.

"Bir kaza geçirdiniz," dedi genç hemşire. Kara gözlerini kırıştırdı ve hemşirenin önlüğünde DANI RUTGERS, RN yazdığını gördü. Kesinlikle bir hastane odasıydı ve yanında iki hemşire vardı. Kahverengi saçları gümüş rengine dönmeye başlayan yaşlı bir kadın monitörlere bakarken, kısa siyah saçlı ve büyük boy kırmızı gözlüklü yirmili yaşlarında minyon bir kadın -Dani Rutgers-onunla konuşuyordu. "Birkaç kesik ve sıyrık, emniyet kemerinizden kaynaklanan büyük bir çürük ve baş yaralanmanız var."

"Kafa ... ?" Sonra bir ağaç dalının kırık ön cama çarptığını hatırladı.

"Beyin sarsıntısı bu," dedi yaşlı hemşire. Kara uzandı, omzunda bir acı hissedince biraz irkildi, sonra şefkatle bir bandajın bantlandığı alnına dokundu. "Altı dikiş atıldı." Yaşlı hemşire sertti.

Hemşire Rutgers, "Ama CT taramanızda kafatası kırığı belirtisi görülmedi," diye ekledi.

"Şanslıysanız estetik ameliyata bile ihtiyacınız olmayabilir," diye ekledi yaşlı hemşire gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle.

Şu anda estetik ameliyat Kara'nın aklındaki en son şeydi. Örümcek ağlarından kurtulmuş, kendini daha uyanık hissetmeye başlamıştı.

"Dr. Ortega'yı arayıp uyandığını haber vereyim," dedi yaşlı olan ve kapıya doğru adım attı. "Polise haber verebilir."

Polis mi?

Genç hemşire de yatağa doğru döndü ama Kara uzanıp onun elini tuttu ve bileğinin yanındaki seruma rağmen onu bırakmadı. "Polis neden benimle konuşmak istiyor?"

Hemşire Rutgers, "Bilmiyorum," dedi ve yaşlı olan homurdandı. Odadan çıkarken nefesinin altından mırıldandı: "Belki de o avukatı kimin öldürdüğünü, senin orada ne yaptığını ve eski bir mahkûmun neden arabanda olduğunu bilmek istiyorlardır." Kara'nın mesajı aldığından emin olmak istercesine kapı ile pervaz arasındaki giderek daralan boşluktan omzunun üzerinden baktı.

Aldı da.

Ama Kara cevap veremeden kapı kapandı; öfkesi kabarıyor, milyonlarca soru yüzeye çıkıyordu. "Kardeşim," dedi aniden, genç hemşire de ayrılmadan önce. "O benimle birlikteydi. Jonas McIntyre. O iyi mi?" Tanrım, ya Jonas kazada ölmüş olsaydı?

"Başka bir hasta hakkında konuşamam."

"Yani o burada." Ve belli ki hayatta. Kara bir an için rahatladığını hissetti. "Onu görmek istiyorum."

"Bu... bu mümkün değil," dedi hemşire, gözleri nazikti. "Neden mümkün değil?"

"Öncelikle, doktor sizi taburcu edene kadar yatakta kalmanız gerekiyor."

"Peki bu ne zaman olacak?"

"Emin değilim. Başınızdan yaralandığınız için Dr. Ortega bu gece kalmanızı istiyor."

"Kalamam. Bakmam gereken bir köpeğim var."

"Birini arayabilirsin. Şurada bir telefon var." Kara'nın hastane yatağının yanındaki tepsiyi işaret etti.

"Kimse yok."

Hemşirenin gözlerinin arasında, gözlüklerinin çerçeveleri tarafından kısmen gizlenmiş küçük kırışıklıklar belirdi. "Peki ya teyzen? Seni ziyaret etmek için arayıp duruyordu."

Faiza. Aman Tanrım. Hayır. Kara'nın kalbi sıkıştı. Onunla başa çıkamazdı. Kendisine vasi olarak atanan ama aslında görevlerini Merritt Margrove'a devreden teyzesinin sorularını -hayır, suçlamalarını- hayal bile edemiyordu. "Telefonum nerede?" diye sordu aniden.

"Yanında telefonla gelmedin."

Tabii ki yoktu. Jeep'inin içindeydi.

"Çantam mı?" Kara zaten cevabı tahmin ederek sordu.

"Hayır."

Ona ne olduğunu sormasına gerek yoktu. İşin içinde polis vardı, arabaya el koyduklarına şüphe yoktu ve araba bir yerlerde bir garajdaydı. Kişisel eşyaları ya polislerdeydi ya da garajda. "Ben gidiyorum."

"Gidemezsin."

"Beni izle" diye ısırarak istedi ama dilini tuttu. Hemşire hâlâ onun tarafındaydı ya da öyle görünüyordu ve onun birini aramasını göze alamazdı. Polisle konuşmak zorunda kalacağını biliyordu -Tanrım, hayatı boyunca konuşmamış mıydı? Merritt Margrove'u düşündü, karavanındaki eski halıyı boyayan kendi kanından bir havuzun içinde yatıyordu. Jonas da oradaydı ve bir kız ... Tanrım, adı neydi? Hatırlamak için zorlanırken başı ağrıyordu. Mia ya da başka bir şey.

Jonas söylemiş miydi?

Kara hızla doğruldu, boynunda bir acı hissetti ama aldırmadı. "Giysilerim nerede?"

"Dolapta, ama dediğim gibi, buradan ayrılamazsın. Doktorun emri olmadan olmaz."

"Sanırım gidebilirim. Bir ibraname imzalayacağım. Her neyse." Yatağın kenarına kaydı, kolundaki serumun derisini çektiğini hissetti. Yüzünü buruşturarak serumu yerinde tutan bandı yırttı.

"Ne yapıyorsun!"

"Gidiyorum dedim, o yüzden bu"-hortum takılı kolunu kaldırdı-"bunun çıkarılması gerekiyor ve"-yatağın üzerinde parlayan monitöre başparmağıyla baktı-"ama buna mı takıldım? Onun da ortaya çıkması gerekiyor!"

"Öylece-"

Kara hâlâ koluna saplı olan iğneyi çekti.

"Hayır! Dur! Tamam, tamam! Sakın sökme! Kendini yaralayabilirsin.

Yüce Tanrım, delirdin mi

sen?" "Sen söyle."

Başını sallayan Hemşire Rutgers dudaklarını büzerek serumu hızla çıkardı, ardından kalp atış hızı monitörünün elektrotlarını çıkarmakla uğraştı. "Dr. Ortega'nın bağlantınızın kesilmesini emretmesi iyi oldu," dedi biraz soğuk bir şekilde, daha önceki tüm samimiyeti dağılmıştı. "Ama yine de doktorun sizi görmesi gerekiyor."

"Neden?"

"Hastane protokolü."

Kara'nın bürokrasiye ayıracak zamanı yoktu. Jonas'ın başka bir odada ölmek üzere olabileceğini düşündü. Yine Merritt Margrove'u hatırladı, yeşil tüylü halının üzerinde yatıyordu, hayat kanı etrafına saçılmıştı. Onun Jonas serbest bırakıldığı için öldürüldüğünü iliklerine kadar hissetti. Aksi takdirde bu çok büyük bir tesadüf olurdu.

Katil Jonas'ın oraya geleceğini biliyor muydu?

Jonas da katilin hedefi miydi, yoksa o mu aceleci davranıyordu? Neden kardeşine inanıyordu ki? En olası senaryo Jonas'ın Merritt'in boğazını kesmiş olmasıydı. Ama neden? Ve neden sonra arabasını çaldı? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Ve kendini güvende hissetmiyordu. Daha önce hiç hissetmemişti ama şu anda, hayatının kıyısında gizlendiğini hissettiği tüm tehlikeler ona yaklaşıyor gibiydi. Ve burada, hastanede, kendini kolay hedef gibi hissediyordu. Eğer haber ekipleri onun bir hasta olduğunu, arabanın sürücüsü olduğunu bildirmedilerse, yakında bildireceklerdi. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Boğazı eskisinden daha da kuru olan Kara, yoğun bir klostrofobi hissetti.

Ve şimdi bir hemşire ona burada kalmak zorunda olduğunu söylüyor ve Jonas hakkında çok az bilgi veriyordu.

"Kardeşim nerede?" diye sordu. "Hangi odada?"

"Söyleyemem," dedi hemşire.

"Ama başardı mı? İyileşecek mi?"

"Size söyledim, yaraları hakkında yorum yapamam." Kara'nın bileğinde serumun takıldığı yerin üzerine bir bandaj yerleştirdi.

"Peki ya diğer adam?" Kara kazayı tekrar hatırlayarak sordu, devasa tır onlara doğru kükrüyordu, devasa ızgarası görünüyordu. "Kamyon şoförü m?"

Hemşire bandaj ambalajını çöpe atarken çenesi düğümlendi.

"O da burada mı?" Bu tereddüt Kara'nın midesini bulandırdı. "Bu hastanede mi?"

Rutgers başını salladı. Sesi alçaktı. "O burada değil." "Ama bir yerlerde. Başka bir hastanede mi?"

Rutgers'ın kırmızı çerçeveli lenslerinin arkasındaki gözleri karardı. "Portland'da."

"O ... iyi olacak mı?"

"İyi mi?" diye tekrarladı. "Bunu söylemek için gerçekten çok erken." "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bunu. Gerçekten söyleyemem."

"Oh, Tanrım." Kara bir an için sersemlemiş bir halde nefesini bıraktı, kalbi sıkışıyordu. Belli ki kamyon şoförünün durumu iyi değildi ve hemşire söylememiş olsa da hayatta kalamama ihtimali vardı.

Kalbi sızladı.

Söyleyecek söz yoktu.

Kara'nın söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

O kritik saniyelerde on sekiz tekerlekli aracın direksiyonunda olmasına neden olan kaderin cilvesi dışında sürücüyle hiçbir bağı yoktu. İçinden bir soru seli geçti, hayata pamuk ipliğiyle bağlı gibi görünen bu adam hakkında daha fazla bilgi edinme ihtiyacı duydu. Evli miydi? ocuğu var mıydı? Tanrım, adı neydi? Kalbi sıkışıyor ve suçluluk duygusu beynini kemiriyordu.

İçinde kopan duygu fırtınasına, suçluluk, öfke ve üzüntüye rağmen, kendini onları bir kenara itmeye zorladı. Sağlıklı düşünmek zorundaydı. Devam edin. Cevaplar için yeterince zaman vardı ve

Keder, suçlamalar ve keşkeler daha sonra. Şu anda suçluluk duygusunu görmezden gelip odaklanması gerekiyordu. Jonas'a.

"Kardeşimi görmeye gerçekten ihtiyacım var," dedi tekrar. Onun iyi olduğunu kendi gözleriyle görmeliydi ve ona soracak milyonlarca sorusu vardı. Margrove'un dağ evinde ne işi vardı? Planları neydi? Kimdi bu Mia denen kadın? Evi Faiza Teyze'den nasıl koparabileceğini düşünüyordu? Ona gelen telefon ve mesaj hakkında bir şey biliyor muydu? Marlie'yle mi ilgiliydiler? Ama her şeyden önce, ailelerinin katledildiği gece hakkında ne bildiğini öğrenmesi gerekiyordu. Artık hapisten çıkmıştı, aynı suç için geri gönderilemezdi, bu yüzden belki sonunda gerçeği söyleyebilirdi.

Eğer onunla konuşabilirse.

"Bildiğim kadarıyla ben Jonas McIntyre'ın en yakın akrabasıyım, dolayısıyla buradaki biri bana onun durumu hakkında bilgi verebilir."

"Doktoruyla konuşmanız gerekecek."

"Ama yoğun bakımda falan değil mi? Yaşayacak mı?" diye sordu.

Hemşirenin seçeneklerini tarttığını hissetti. "Yaralarının hayati tehlikesi olmadığını duydum."

"Güzel." İcini bir rahatlama kapladı. "Yani onu görebilirim," dedi Kara, başı zonklamaya başlamıştı.

"Bu doktoruna bağlı."

Telefonunu kontrol etti. "Görünüşe göre şanslısın. Dr. Ortega birazdan burada olacak ve o zaman serbest bırakılmanız konusunu görüşebilirsiniz."

"Güzel." Kara tekrar yastıkların üzerine uzandı. "O zaman belki şaka yapmadığımı anlar. Gitmem gerekiyor."

"Ona haber veririm." Tanrı'ya şükür. Sonunda hemşire onun ciddi olduğu mesajını almış görünüyordu. Hemşire Rutgers'ın bilmediği şey, Kara'nın bunu mümkün olan her şekilde yapacağıydı.

Tek ihtiyacı olan bir araçtı.

17. BÖLÜM

Johnson ve Thomas içeri girdiklerinde Allure Salon sohbetle çalkalanıyordu. Duvar boyunca sıralanmış dört istasyondan üçü doluydu ve havaya saç boyasının keskin kokusu yayılıyordu. Küçük bir masadaki manikürcü koltuğu boştu, renkli cila şişeleri ışıkların altında parlıyordu.

İlk güzellik uzmanı yaşlı bir kadının gri pixie kesimini düzeltiyor, ikincisi ise alüminyum folyo parçalarına sardığı saçlara boya sürüyordu. Celeste Margrove'un alanı salonun arka tarafına yakındı. Noel planları ve baldızının ailesinin nasıl bir "kabus" olduğu hakkında fırtınalar koparan bir müşteriden ödeme alıyordu.

"Size söylüyorum, bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum." Çizgili sarı saçlı ve renkli gözlüklü otuzlu yaşlarındaki kadın başını sallıyordu ama polis yaklaşırken Celeste'e bir kredi kartı uzatırken endişeyle onlara baktı. "Her zamanki gibi bahşiş bırakmayı unutmayın." Eliyle bir hareket yaptı. "Yüzde on beş."

"Anladım," dedi Celeste ama işlemi tamamlayabilmesi için kartı birkaç kez kaydırması gerekti. "Bir sonraki randevunuz için beni arayın."

Çizgili sarı saçlı ve renkli gözlüklü müşteri duvardaki raftan kabarık bir palto çekip derin cebinden bir çift eldiven çıkarırken "Yılbaşından sonra," dedi ve aceleyle dışarı çıktı.

Diğer iki müşteri ve stilistleri, lavaboların üzerindeki duvarda sıralanan aynanın yansımasından dedektiflere baktılar. Konuşmalar o kadar azalmıştı ki Thomas tepeye monte edilmiş hoparlörlerden çalan yumuşak cazı duydu. Güzellik uzmanları çalışmayı bıraktı.

Polislerin masum ya da suçlu insanlar üzerindeki etkisi buydu. Herkes dondu kaldı. Artık kesmek yok. Boya sürmek yok. Daha fazla konuşma yok.

Thomas ve Johnson son istasyona doğru ilerlerken Celeste de konuşmayı bırakmış onları izliyordu. "Ben

Sana yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Celeste Margrove?" Thomas sessizce söyledi. "Ben Dedektif Thomas ve bu da ortağım Dedektif Johnson." Rozetlerini gösterdiler.

"Bir sorun mu var?" Kadının yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüşmüştü.

"Kocanız arıyor," dedi Johnson. "Merritt."

"Oh, Tanrım." Celeste'in yüzünün rengi soldu. "Hayır ... oh, hayır," diye fısıldadı, başını salladı, gözlerinden yaşlar fışkırıyordu. "Oh, hayır, hayır, hayır."

Thomas, "Konuşabileceğimiz özel bir yer var mı?" diye sordu. "Oh, Tanrım. Tanrım, hayır," diye fısıldadı, gözlerinden yaşlar akıyordu.

Gözlerinde rimel yanaklarını çiziyordu. "Biliyordum, biliyordum işte. Ona bir şey oldu. Korkunç bir şey. İyi olacak mı? Hastanede mi? Ne olacak?" Çenesi titredi ve en yakındaki stilist elindeki makası tezgâha bırakıp meslektaşına sarılmak için geldi.

Stilistlerden biri, "Belki de arka odaya gitmelisiniz," diye öneride bulundu. Çizgili saçları, endişeli mavi gözleri ve nazik bir gülümsemesi olan güzel bir kadındı. "Roxanne ve ben işleri halledebiliriz."

"Ama benim daha çok müşterim var. Belva . . . Bayan Hightower ve sonra ... Tanrım, sanırım Heidi Willis ya da ..."

"Anladım," dedi Roxanne, alüminyum folyoyla uğraşan kadın. Ellili yaşlarında, beyaz saçlı ve rahat bir zarafetle Celeste'e baktı. "Ciddiyim Celeste. Donna ve ben her şeyi halledebiliriz." Empati dolu bir gülümsemeyle diğer güzellik uzmanıyla göz göze geldi. "Onu yeniden programlayacağım. Gelecek hafta için.

. gelecek hafta için. Ve diğerlerini de. İnternetten rezervasyon yaptırdılar." Celeste sandalyenin arkasına sertçe yaslandı.

"Burada konuşabilirsiniz," dedi Donna, polislere işaret ederek ve üzerinde SADECE ÇALIŞANLAR yazan bir kapıyı açarak. Celeste itiraz etmedi ve Donna onları üst üste yığılmış çamaşır makinesi ve kurutma makinesi, katlanmış havlu sepetleri ve saç ürünleri kutularıyla dolu küçük bir arka alana götürdü. Arka kapının yanında bir kahve fincanı, iki katlanır sandalye ve üzerinde tuvaleti gösteren bir unisex tabelası olan başka bir kapı vardı.

"Bize ihtiyacın olursa hemen şuradayız," dedi gözleri Celeste'inkileri tutarak.
"Tamam mı?"

"Evet. İyi olacağım." Ama Celeste kendini kurutucuya karşı sabitledi.

"Ne? Ne oldu? Nerede? Merritt?" o sordu, olarak
Donna ana salona döndü ve kapıyı gizlice arkasından kapattı.

"Üzgünüz," dedi Johnson. "Kaybınız için."

"Üzgünüm. için." Celeste'in kafası karışmış
gibi idi. Thomas nazikçe, "O öldü," dedi.

"Gitti mi?" diye tekrarladı ama yüz hatlarında bir anlayış belirdi. Yüzü
düştü. "Yani öldü mü demek istiyorsun? Bir yerde yaralanmadığını, kalp krizi
geçirmediğini ve hastanede olmadığını mı söylüyorsun?"

Johnson doğrudan, "Bugün dağdaki karavanda bulundu," dedi.
"Öldürülmüştü."

"Ah." Nefes nefese kaldı, yüzünde kalan tüm renk boşalmıştı.
"Öldürülmüş mü?" Ve sonra vuruldu. Katlanır sandalyelerden birine
düşerken tüm vücudu buruştu ve hayvani bir acı çığlığı attı. "Ooowwww-
ooo... hayır, hayır, hayır!" Gözleri yaşlarla doldu ve elinin tersiyle onları
uzaklaştırdı. "Lanet olsun." Burnunu çekti. "Böyle bir şey olacağını
biliyordum," diye ciyaktı ve cezvenin yanında bir kutu mendil buldu. Bir
tane kopardı ve burnunu sildi. "Merritt'e kaç kez vazgeçmesini, Jonas
McIntyre davasının onu öldüreceğini söyledim? Ha? Kaç kere?" Gözlerini
hiddetle sildi.

"Sence onu davayla bağlantılı biri mi öldürdü?"

"Başka kim olabilir ki? Yirmi lanet yıl boyunca o davayla yaşadı ve nefes
aldı."

"Başka müşterileri de vardı," diye hatırlattı Thomas ona ama kadın
rahatsız edici bir sineği kovalar gibi elini salladı. "Eski tarih. Onu görmem
gerek. Nerede o? Aman Tanrım."

Thomas, Merritt'in vücudunun durumunu, boynuna yayılan sivri kırmızı
gülümsemeyi düşündü. "Morga götürüldü."

"O zaman oraya gidelim." Thomas'ın gözlerindeki tereddütü okudu. "Ona
ne oldu? Nasıl öldürüldü?"

"Boğazı kesildi."

Tekrar nefesi kesildi, bir eli ağızına gitti. "Kim böyle bir şey yapar ki?" Yüzü yine üzüntü kadar tiksinti ve dehşetle de buruştu.

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz," dedi Johnson. "Kocanızın hiç düşmanı var mıydı?"

"Sadece o davayla bağlantılı olanlar." "Bir listeye ihtiyacımız olacak."

"Tamam. Natalie McIntyre ile başlayabilirsiniz," dedi. "Ya da, bekle-adı değişti. Natalie-oh, aklıma gelecek." Nefesini içine çekti, sonra parmaklarını şıklattı. "Natalie Brizard. İşte bu. Süslü bir Fransız ismi sanırım. Kızlık soyadı. Fark etmez. Ama o, Natalie? Merritt'i aramalarıyla ve ipuçlarıyla çok uğraştırdı. Garipti, biliyor musun?" Celeste sandalyesinden başını kaldırdı ve görünüşe göre konusuna ısınmaya başlamıştı. "Ne demek istediğimi anlıyorsan, oğluna o kadar da düşkün değildi. Onu hiç ziyaret etmedi. Duruşmadan kısa bir süre sonra başka biriyle birlikte oldu. Sanırım bağlantısı, Merritt'i aramaya devam etmesinin nedeni paraydı. Sam öldüğünde, bir sürü mal varlığı bıraktı. Hisse senetleri, tahviller, mülkler, petrol kuyuları ya da açık deniz sondajları ya da her neyse, ve Sam'le boşandıklarında, paranın kendisine kaldığını düşündü. "Çok az. Merritt'e böyle söylemiş."

"Kocanı öldüreceğini mi düşünüyorsun?" Thomas vahşi cinayeti hatırlayarak sordu.

"Hayır." Sonunda kendini toparlamıştı. Gözlerini ovuşturdu. "Düşmanları sordun ve Natalie ile Merritt arasında kaybedilmiş bir aşk yoktu. Samuel'in boşanma avukatıydı ama hayır, onun böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. O bunu yapabilecek biri değil." Ama Celeste düşündüğü için cümlesini tamamlayamadı. "Merritt'in morgda olduğunu söylemiştin. Onu görmem gerek."

"Önce," dedi Thomas, "senin evine gidelim. Merritt'in eşyalarını karıştırıp ipucu aramamız gerekecek. Belki orada konuşabiliriz. Kocanızı görmek için beklemenizi tavsiye ederim."

"O kadar kötü mü?"

"Pek hoş değil," dedi Johnson.

Celeste düşünürken dudaklarını büzdü. "İyi. Roxanne ve Donna müşterilerimle ilgilenebilir. Numaraları var. İpuçlarına gelince

İyi şanslar. Merritt her şeyi dijital ortamda, telefonunda, dizüstü bilgisayarında ve iPad'inde tutuyordu. Ama hepsini yanında götürdü. Evde tavan arasındaki eski dosyalardan başka bir şey yok."

"Peki ya masaüstü bilgisayar?" Johnson sordu.

"Hayır, yıllar önce ondan kurtuldum." Başını salonun bağlantı kapısından içeri soktu, Donna'yla kısa bir konuşma yaptıktan sonra ceketini giydi ve büyük boy mercan rengi bir çanta aldı. Arka kapının kilidini açarak, "Bu taraftan gidelim. Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum."

"Araba sürebilecek durumda mısınız?" Soğuk yüzlerine tokat gibi çarparken Johnson sordu.

"Evet, iyiyim." Ve gerçekten de öyle görünüyordu. Haberi öğrendiğinde ne kadar yıkılmış olsa da, şimdi kendini toparlamış görünüyordu, karlı sokak boyunca üç inçlik topuklu botlarıyla yürürken gözlerinde kararlı bir bakış vardı. Paltosunun kapüşonunu yukarı kaldırarak, "Bu Jonas McIntyre'ın suçu," dedi. Uzun binanın köşesine doğru hızlı adımlarla yürürlerken nefesi havada buğulanıyordu, kar yağmaya devam ediyordu, rüzgâr kırılgandı. "Kız kardeşi daha önce geldi, Tanrım." Binanın köşesinde olduğu yerde durdu. "Kara. Bu sabah Merritt'i görmeye gidiyordu."

Johnson da onunla aynı hızda, "Bizi arayan oydu," dedi. "Ne? Kara mı?"

Onun nerede olduğunu öğrenmek istemesine şaşmamalı. O .

.. o iyi mi?"

"Hastanede." Thomas telefonunu kontrol ediyor, Kara McIntyre'ın geldiğini duymayı umuyordu. Merritt Margrove cinayetini ihbar eden kişi o olduğu için onunla konuşmak istiyordu. Başka ne biliyordu? Bu bağlamda, Jonas McIntyre ne biliyordu ve neden oradaydı? Margrove'u onun öldürmüş olması mümkün müydü? Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Yine de Jonas'ın Kara'nın hurdaya dönmüş cipinde ortaya çıkması ve şimdi yaralı olması lanet bir tesadüftü.

Celeste yine şok olmuş gibiydi, seyrek park alanını geçerlerken kırmızı çerçeveli gözleri yuvarlanıyordu. "Kara da mı saldırıya uğradı? Yoksa Merritt'le mi kavga etti?" Hızlı bir nefes alırken özenle alınmış kaşları birbirine yaklaştı. "Oh, kahretsin. Onu öldürdü mü?" Panik tekrar yükselmeye başladı, gözleri düşüncenin dehşetiyle yuvarlandı.

"Kaza," dedi Thomas hızla. "O ihbar etti. Ne olduğunu bilmiyoruz. Onunla konuşana kadar da bilmeyeceğiz."

Celeste başını salladı ama ikna olmuş görünmüyordu ve sanki ilahi bir müdahale bekliyormuş gibi gökyüzüne bakarak içini çekti. "Yağmur yağdığında bardaktan boşanırcasına yağar, ya kar yağdığında? Daha da kötü olur." Gözyaşlarına karşı tekrar gözlerini kırıştırarak büyük çantasını karıştırdı ve anahtarlarını çıkardı. Tam o sırada telefonu çaldı. Karda gözlerini kısarak baktığında, arayanın hastanedeki bir şerif yardımcısı olduğunu gördü. Kara McIntyre uyanıktı. Bir saat içinde orada olacağını mesajla bildirdi.

Johnson Celeste'e, "Seninle geleceğim ve eve giderken sana bilgi vereceğim," dedi.

"Güzel. Her şeyi bilmek istiyorum." Alışveriş merkezinin önüne geldiklerinde Celeste anahtarsız uzaktan kumandasındaki bir düğmeye bastı. Şık siyah bir Corvette cevap verdi, ışıkları yanıp sönüyordu, bip sesi duyuluyordu.

Thomas Johnson'ı kenara çekti. "Kara McIntyre uyandı. Onunla konuştuktan sonra Margrove'da buluşuruz. Bazı ayrıntıları öğrenmeden önce tekrar komaya girmesini istemem."

Johnson başıyla onayladı, sonra Celeste'e yetiştı. "Arabayı ben kullanabilirim," diye tekrar teklif etti Johnson.

"Tabii ya," diye alay etti Celeste, sürücü tarafına ulaşp kapıyı açarken başını sallayarak. "Hayatta olmaz. Sen ön koltukta oturabilirsin." Celeste çenesini spor arabanın yolcu tarafına doğru eğdi. "Bebeğimi benden başka kimse kullanamaz."

BÖLÜM 18

Whimstick General tam bir tımarhaneydi.

Beklendiği gibi.

Yakındaki tüm otoparklar dolu olduğu için Tate iki blok öteye park etti. RAV4'ünü buzlu kaldırıma yakın bir yere kaydırıktan sonra telefonundaki bilgileri iki kez kontrol etti, Jonas McIntyre'in serbest bırakılmasıyla ilgili haberlere ve sosyal medya platformlarına göz attı.

Merriitt Margrove'un öldürülmesi ve dağlarda meydana gelen ölümcül kaza haberleri Whimstick'in yerel restoran, kafe ve dükkânlarında dalgalanmakla kalmamış, aynı zamanda kuru otların arasında bir orman yangını gibi yayılmıştı. Eski mahkûmun sosyal medyadaki hayran sayfaları endişeyle, "dualarla", "iyi hislerle" ve üzgün yüzler, kalpler ve dua eden ellerle dolu emojiler ve memlerle dolup taşmıştı. Görünüşe göre hastane yakınlarında bir nöbet düzenlenmişti bile; yakınlarda yaşayan hayranlarının en aktif olanları Whimstick General'da toplanıyordu. Haber kaynakları kazayı ve McIntyre ile kız kardeşinin kazadan sağ kurtulduğunu duyururken, diğer aracın sürücüsü hakkında çok az bilgi vardı. Kazanın hikayesi sadece yerel değil, Kuzeybatı'nın her yerinde internette yer alıyordu. Ne kadar ileri gideceğini sadece Tanrı biliyordu.

Muhtemelen ulusal çapta ve tabii ki günümüzde viral olarak yayılacaktı.

İyi haber, Jeep'ini kullanan Kara McIntyre'ın ciddi şekilde yaralanmamış olmasıydı. Tanrı'ya şükür. Onu çok az tanıyor olsa da, bir yanı onu ilgi çekici buluyordu. Evet, onunla röportaj yapmak istiyordu ve gerçeği bulmak için onun yardımına ihtiyacı vardı ama bundan daha fazlası vardı. Kabul etmek istediğinden daha fazlası.

Kardeşine gelince, şu ana kadar Jonas McIntyre hayatta kalmış gibi görünüyordu.

Tate öyle umuyordu.

Ve o orospu çocuğunun son bir röportaj verecek kadar akli başında olduğunu umuyordu.

Öğrenmek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

Saatini kontrol etti. 4:48. Vardiya değişimi için mükemmel zamanlama. Bazı hemşireler on ya da on iki saatlik vardiyalarda çalışsa da

Bazı hemşirelik ve klinik personeli de dahil olmak üzere personelin çoğunluğu, idari çalışanlar ve benzerleri sabah 8:00 ile akşam 5:00 arasında çalışıyordu. Tate evinden çıkmadan önce hazırladığı küçük çantasını aldıktan sonra arabasını kilitledi ve karla kaplı kaldırımlardan Whimstick General'a doğru yürüdü.

Yaklaşık kırk ya da elli kişi yürüyüş yolunda toplanmıştı; iri yarı güvenlik görevlisi ve derme çatma barikat onları sürgülü cam kapılardan uzak tutarken, diğerleri içeri girmek için lobi yapıyordu.

Binanın içinde daha fazla insan vardı. Geniş bir cam Pencereler, Tate casusluk hastalar içindetekerlekli sandalyeler veya koltuk değnekleri üzerinde, sevdikleri yakınlarda geziniyordu. Saksı bitkileri ve küçük masalar arasında yer alan uzun kanepeler ve sandalyeleriyle giriş holü Dolu; ve Bilgi, kayıt ve kabul masalar insanlarla çevriliydi. İnternette gördüğü, Jonas'ın serbest bırakılması için yaygara koparan, internetteki hayran kulübünün üyelerinden bazılarına göz ucuyla baktığını düşündü ama emin olamadı.

Kalabalıkla uğraşmak istemediği için binanın uzak tarafında bulunan acil durum girişine yöneldi. Orada da devriye geziliyordu; bir güvenlik görevlisi içeride, bir diğeri de dışarıda, portikonun altında nöbet tutuyor ve acil durum araçlarının geçebileceği şeridin açık olduğundan emin oluyordu.

Tate binayı çevreleyen beton patika boyunca aceleyle ilerledi. Kısa bir süre önce kardan temizlenmiş olmasına rağmen, yolun üzerinde ince bir tabaka birikmeye başlamış, çevredeki çalılıkların ve yürüyüş yollarını ayıran çimlerin üzerine kalın bir şekilde yığılmıştı.

Bu hastaneyi çok iyi tanıyordu. Burası sadece kendi babasının getirildiği yer değildi, acil servis kapıları açılmadan önce ölmüştü, aynı zamanda Tate'in kendisi de kendi yaralanmaları nedeniyle - ayak bileğini mahveden bir bisiklet kazası, ağaçtan düşerek kırılan bir kol ve acil bir apandisit ameliyatı - büyürken buraya düşmüştü. Ama Whimstick General'ın tüm ayrıntılarını bilmesinin nedeni bu değildi. Hayır. Ancak daha sonra, annesine yardım etmek için geri döndüğünde, hastanenin giriş ve çıkışlarını öğrenmişti.

Annesinin tekerlekli sandalyesini, hastanenin floresan ışıkları altında parıltıyan parlak zeminler boyunca itmekle kalmamıştı.

ama bu koridorlarda saatlerini geçirmişti. Selma Tate'in uzun süreli yatışları ve testler ve rehabilitasyon randevuları için sürekli ziyaretleri sırasında Wesley, klinik, laboratuvarlar, kafeterya, soyunma odaları ve rehabilitasyon alanları arasındaki kestirme yolları ve gizli asansörleri, arka merdivenleri ve bağlantı odalarını keşfetmişti. Hatta bodrumdaki mekanik odaları ve morgu, ekipman ve malzemelerin kilit altında tutulduğu kısıtlı alanları bile bulmuştu. Keşfetmek için saatleri vardı ve bir keresinde hastanenin planları için şemalara bakarak boş zamanını değerlendirdi. Orijinal bina seksen yıllıktı, güney kanadı altmışlı yıllarda, kuzey kanadı ise seksenli yılların sonunda eklenmişti, bu da biraz karmakarışık bir yapı ve birkaç tuhaf alan ve bağlantı yaratmıştı. Wesley Tate bunların çoğunu biliyordu ve şimdi bu bilgiyi kendi yararına kullanmaya karar verdi. Aksi takdirde Kara McIntyre ve kardeşinden uzak kalacaktı. Bunu biliyordu. Ve bu -onların trajedisi- onun hikâyesiydi. *Onun hikâyesi.* Babası Kara'yı kurtarıırken ölmüştü. Tate'in düşündüğü gibi, ona borçluydu. Hem de çok.

Hastaneyi avucunun içi gibi bildiğinden, kliniklerin bulunduğu kanada bağlanan koridora açılan bir yan girişten içeri girdi, ardından hastanenin cerrahi bölümüyle birleşen bir arka koridora saptı. Başka bir koridordan geçerek birkaç ameliyathanenin arkasından ilerledi ve asansörlerin bulunduğu ve ötesinde kafeteryanın yer aldığı bir kanada ulaştı. Bir kat aşağıda morg, iki kat yukarıda ise hasta odaları bulunuyordu. Bu katlardan birinde bir yerlerde Kara McIntyre vardı. Ve daha izole bir bölgede de üvey kardeşinin olduğundan şüpheleniyordu. Jonas'ı bulmanın zor olacağından şüpheliydi; muhtemelen kapısının önünde nöbetçiler olacaktı çünkü Merritt Margrove cinayetinin baş şüphelisi olduğuna şüphe yoktu ama bu Tate'e pek mantıklı gelmiyordu. Kara daha zor olacaktı ama üstesinden gelebileceğini düşündü.

Bodruma indi ve mekanik oda ile morg arasına sıkışmış kilitli olmayan bir dolap buldu. Çantasından bir takım önlük ve sahte bir kimlik çıkardı, hızla üstünü değiştirdi ve ana koridorlardan uzak durmaya dikkat ederek dışarı çıktı. Bildiği kadarıyla ana koridorlarda, asansörlerin yakınında kameralar vardı

ve binanın her ana girişinde bulunduğunu, ancak bütçe kaygıları ve mahremiyet yasaları nedeniyle hepsinin 7/24 izlendiğini ya da küçük alanlarda veya herhangi bir hasta odasında gözetleme yapıldığını düşünmüyordu.

Ama emin olamıyordu.

Sanki binanın içine aitmiş gibi kendinden emin adımlarla yürüdü, üzerinde SADECE PERSONEL yazan bir kapıdan geçti, sonra ikişer ikişer arka merdivenlerden çıktı. Üçüncü kata geldiğinde kapıyı açtı ve koridora baktı. Beklediği gibi, koridorun sonundaki odanın kapısının yanında bir sandalyede oturan üniformalı bir şerif yardımcısı gördü. Şerif yardımcısı yirmi beş yaşlarındaydı ve cep telefonunu derinlemesine inceliyordu.

Onu geçmenin bir yolu yoktu.

Tate tekrar merdiven boşluğuna süzüldü ve Kara'nın bulunabileceğinden şüphelendiği ikinci kata indi. Koridora adım attığında tavana monte edilmiş kameraların farkındaydı. Fark edilme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu ama bunu mümkün olduğunca ertelemeyi umuyordu, bu yüzden kendinden emin bir şekilde yürüdü, panosunu kontrol etti, kameralara bakmaktan veya herhangi biriyle temas etmekten kaçındı. Ancak kızın odasını bulamayınca merdiven boşluğuna döndü, kafeteryanın dışında, personelin çoğunun toplandığını bildiği bir alana gitti, şarküteri tezgâhından bir soda ve sandviç aldı, sonra da bir grup hemşirenin yanındaki boş bir masaya oturdu. Sırtı onlara dönüktü ve bir yandan telefonuyla ve gelirken bir masadan aldığı gazeteyle ilgileniyormuş gibi yaparken bir yandan da onların konuşmalarını dinliyordu.

Jonas McIntyre günün haberi olduğu için Tate'in bir şeyler duyacağı kesindi. Çok uzun sürmedi.

"Dışarıda t a m bir kaos var," diyordu erkek hemşire konuşmaların uğultusu ve mutfak eşyalarının takırtısı arasında. "Sanki tam da ihtiyacımız olan şey buymuş gibi - işyerinde kaos." Tate göz ucuyla onu ve masanın geri kalanını gördü. Hemşire elmasından bir ısırık aldı. Uzun boylu, saz benizli, gri bukleleri ve ince çerçeveli gözlükleriyle Kuzeybatı Pasifik'te kışın ortasında olmasına rağmen bronzlaşmıştı.

Kadınlardan biri perçemini gözlerinden sıyrarak, "Ortalık sakinleşecek," diye cevap verdi. Çilleri ve pembe yanakları olan kısa boylu kızıl saçlı kadın küçük bir cips poşeti açmıştı.

"O ucube gösteri grubunun b u konuda söyleyecek bir şeyi varsa, hayır. Haber duyulduğundan beri hastaneyi arayıp duruyorlar."

"Hangi grup?" Tate'in tahminine göre otuzlu yaşlarının ortalarında, geyik gözlü ve ince kahverengi saçlarını atkuyruğu şeklinde arkaya taramış olan üçüncü kadın çoktan salatasını yemeye ve büyük boy bir fincandaki koyu renkli sodayı yudumlamaya başlamıştı.

"Bazı hayranlar, sanırım." Erkek Hemşire elmadan bir ısırık daha aldı.

"Ne?" Kızıl saçlı burnunu kırıştırdı. "Hayranlar mı?"

"Biliyorum. Gerçekten mi? Sanırım bu bir internet olayı. Bir grup insan -çoğunlukla kadınlar- onun haksız yere suçlanıp mahkûm edildiğini düşünüyor ve mahkûmiyet kararını bozdurmaya çalışıyor. Yıllardır. Bana sorarsanız gerçek kaçıklar. Adam bütün ailesini kesip biçmiş."

"Hayır." İnce Atkuyruğu, üzerine kalın bir sos gezdirilmiş bir yığın yeşillikle uğraşıyordu. "Yanlışlıkla hapsedilmiş."

"Evet, doğru. Bunu ölen avukatına ve yaşam mücadelesi veren tır şoförü zavallıya anlat." Elmasından bir ısırık daha aldı ve plastik sandalyesinde arkasına yaslandı. "Anladığım kadarıyla, ne olursa olsun, bu onun lanet olası hatası."

Erkek hemşire elindeki elma çekirdeğini yakındaki bir çöp kutusuna atarken ve at kuyruklu, pembe yanaklı hemşire elindeki gevşek görünümlü marulları biçerken kızıl saçlı kadın, "Ve ailesini saymıyorum," dedi.

"Yazık, olan bu," dedi Kızıl saçlı. "Bana sorarsanız, asla serbest bırakılmamalıydı."

"Bir sürü . insanlar katılıyorum." Erkek Hemşire oldu Kafa sallama olarak Bir kürdanı açtı ve dişleriyle uğraşmaya başladı. "Hayran kulübü hariç. Hepsi onun özgür kalmasını istiyor. Bilirsiniz, adalet için." "Hadi oradan." Kızıl saçlı elindeki cips poşetini küçük bir yumruk halinde buruşturdu.

"Bunu tüm McIntyre ailesine anlat."

"Uh-oh. Gitmem gerekiyor," dedi atkuyruklu hemşire aniden. Salatasından son bir parça daha ağzına attı, sonra

tepsisini aldı ve sandalyesini geriye doğru iterek neredeyse Tate'e çarpıyordu.

"Özür dilerim," dedi ona doğru bakmadan.

"Molanın bitmesine daha on dakika var," dedi erkek hemşire saatinin kadranına dokunarak.

"Biliyorum ama bakıcıyı aramam gerekiyor." Atkuyruğu telefonunu kaldırdı. "Eski çiftlikte sorunlar var." Gözlerini devirerek salatasından kalanları çöp kutusuna attı. "Az önce bana üçüncü kez mesaj attı. Jake'in soğuk algınlığı daha da kötüleşmiş. Bugün okuldan eve gelmedi ve şimdi de huysuz." Yüzünü buruşturdu. "Ayrıca"-eğildi ve sahnede fısıldadı-"Bir sigaraya *ihtiyacım var*. Darlene'e söyleme, tamam mı? O zaten benimle uğraşıyor."

Güldü. "Ben de geleceğim" dedi. Bırakmaya çalışıyorum, ama biliyorsun . . ." Birlikte dışarı çıktılar ve kızıl saçlı kadın "Birazdan görüşürüz," demeyi başardı ama başını telefonundan kaldırmadı.

Tate, plastik masaların etrafında kümelenmiş, konuşan, yemek yiyen, okuyan ya da dizüstü bilgisayarlarına veya telefonlarına bağlanmış insanların bulunduğu geniş yemek alanını kaplayan iki kamerayı fark ettiğinde kendini kolay hedef gibi hissetti. Tepsilerin tıkırtısı ve ayak sesleri arasında ufak tefek konuşmalar yakaladı ama dağdaki kazadan ve üçüncü kattaki meşhur hastadan bahseden biri varsa bile bunu yakalayamadı.

İki güvenlik görevlisinin sıraya girip diyet gazlı içecek ve atıştırmalık paketleri aldığını gördüğünde tepsisini temizliyordu. İkisi de erkekti, biri kısa boylu ve şişman, diğeri biraz daha uzun boylu ve vücut geliştirmeci fiziğine sahipti, gömleği omuzlarına kadar uzanıyordu, ifadesi sertti.

Tate birkaç dakika oyalandıktan sonra ayağa kalktı. Gardiyanlar odanın karşısındaki bir masada sandalyelere otururken, çöp kutularında geri dönüşümlerini çöplerinden ayırırken çok belirgin görünmemeyi umuyordu. Dikkatleri üzerine çekmek istemedi ama masaların arasından geçerek yakınlarda bir yere oturdu ve birinin bıraktığı çöpleri masadan temizledi.

Kafeterya dolmaya başladığında kimse fark etmemiş gibi görünüyordu, insanlar ellerinde tepsiler, İtalyan otu kokusu balık kokusuna karışarak üst üste yığılmaya başladı. Burgerler ızgarada cızırıyor ve müşteriler genel konuşma uğultusu arasında siparişlerini bağırarak söylüyorlardı.

Tate telefonunu çıkarıp mesaj atıyormuş gibi yaptı ama göz ucuyla iki korumayı izledi.

Ve baltayı taşa vurdu.

"Biliyorum. Bu tam bir bok gösterisi," dedi kısa boylu adam. Keldi, ışıkların altında parlıyordu, üç günlük kırmızımsı sakalı çenesini kaplıyordu, tepsisinde çikolata kaplı bir çörek ve pembemsi bir vitaminli su şişesi vardı. "Bana sorarsan o ibnenin dışarı çıkmasına asla izin vermemelilerdi."

Tate gülümsemesini yuttu. Belli ki Jonas McIntyre hakkında konuşuyorlardı.

"Ama bıraktılar ve o burada." Vücut geliştirmeci çavdar ekmeğine jambonlu sandviçe benzeyen bir şey yedi. "Ama uzun sürmeyecek."

"Öyle mi düşünüyorsun? Duyduğun bu mu?" Sakallı adam şişeyi açtı ve pembe sıvıdan bir yudum aldı.

"Evet. Herifin emniyet kemeri takmamasına rağmen şansı yaver gitmiş, bir iki kaburgası kırılmış, kafasında hafif bir yaralanma falan olmuş ama daha fazlası yok. Bana sorarsanız şanslı bir adam. Kazada ölseydi daha iyi olurdu. Ailesine yaptıkları için cezasını çeksin. Hapishane onun için çok iyi." Bir ısırık daha alıp Diet Pepsi içti. "Bana göre kaybeden ya ölmeli ya da bitkisel hayata girmeli."

"Tanrım, dostum-"

"Ne demek istediğimi anlıyorsanız, sadece çıkış yaparsa devlet için daha ucuz olur." Sanki çok yüksek sesle konuştuğunu fark etmiş gibi etrafına hızlıca bir göz attı ve çenesindeki hardalı sildi.

"Peki ya diğeri, iki numaradaki kadın?"

"Kız kardeş mi?" Vücut geliştirmeci sordu, kaşları kalın bir çizgiye dönüşmüştü.

"Evet. O."

"Kafa davası."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" "Çok şey."

"Biliyor musun? Nasıl biliyorsun?"

"Okuyorum, dostum, okuyorum. Sen de denemelisin." "Okuyorum."

"Spor sayfası sayılmaz." Vücut geliştirmeci kutusundan uzun bir yudum daha aldı. "Ve bununla ilgili tüm belgeselleri ve özel programları izledim, biliyorsun. Benim babam mı? Her şey olduğunda departmanda çalışıyordu, o kan gölünde olay yerine ilk giden yardımcılardan biriydi. Haftalarca tek konuşabildiği şey buydu. Yani evet," turşu yerken kendi kendine başını sallıyordu, "büyük bir ilgi duydum. Peki ya 234'teki kadın?" Kalın bir parmağını masanın üzerine vurarak ekledi, "Güven bana. O kesin bir kadın."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

"Sadece ben değil. Medyanın her yerinde var. O zaman da büyük haberdi, şimdi daha da büyük olabilir çünkü internet falan var. Her neyse, bir polis o küçük kızı kurtarıırken hayatını kaybetti. Babamı kızdırdı. Hem de çok." Sandviinin ilk yarısını bitirdi ve son ısırıkta şöyle dedi: "O gece ölen polis mi? Ailesiyle birlikte tatildeydi. Görevde bile değildi. Ama yardım etmek zorundaydı, biliyor musun? Kanında var."

Tate dondu kaldı.

Oda küçülmüş gibiydi, konuşmaların uğultusu o dinlemeye çalıştıkça donuk bir uğultuya dönüşüyordu.

"Bu doğru mu?"

"Hı-hı. Adı Tate'ti. Daha sonra olay yerinde çalışan, kanıtları falan kontrol eden diğer adamlardan bazıları onun bir şey gördüğünü düşünüyor."

"Yani o gece neredeyse boğulacak olan kızıdan başka bir şey mi görmüş?"

"Oh, evet. O evin içinde koştu, tüm o cesetleri gördü- dostum, bu bir şey olmalı. Cehennem gibi kanlı. Sonra kaçtı, küçük kızı gölete kadar kovaladı ve buzun içine düştü." Sandviinin ikinci yarısını aldı ve bakışları Tate'in üzerinde kayarak etrafına bakındı. Sesini alçaltarak ekledi, "şu polis. Tate mi? Ambulansa bindirilirken kurtarma görevlisine bir şeyler söyledi."

Tate dondu kaldı. Dinlemek için zorlandı. Bu hikâeyi daha önce duymuş olmasına rağmen. Babası hakkında konuşuyorlardı.

"Ne demişti?"

"Acil yardım görevlisi emin değildi ama kulağa şey gibi geliyordu, bilirsin işte, fee ya da fie gibi. . . belki de fee, fi, fo, fum . . . ya da tersten. Kim bilir? Muhtemelen bir anlamı yoktur. Polis muhtemelen sayıklıyordu. Çıkış yolundaydı, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Büyük bir kalp krizi geçirdi ve aklını kaçırdı." Ortağı pembe içkisinin kalanını yudumlarken o da üç büyük ısırıkta sandviçinin kalanını bitirdi.

Tate babasının ölümüyle ilgili hikâyeleri hatırlıyordu. Şu anda bile hatırladıkça göğsünde tanıdık bir sızı hissediyordu. Adama şöyle bir göz attı. İsim etiketini gördü: LESTER ALLEN.

"Hey, onu yiyecek misin?" Vücut geliştirmeci Allen arkadaşının tabağına bakıyordu.

"Ne? Donut'ımı mı? Evet, onu yiyeceğim." Bunu kanıtlamak için çikolata kaplı hamur işinden büyük bir ısırık aldı, ardından dudaklarındaki kahverengi damlayı yaladı. "Eğer bir tane istiyorsan, lanet olası sıraya gir ve kendininkini al."

"Hayır, ihtiyacım yok. Çok fazla kalori, karbonhidrat, şeker. Trans yağlar."

"Her neyse."

Allen içkisini uzun bir yudumda bitirdi, sonra cep telefonu çınlarken kutuyu etli bir yumrukta ezdi. Ekranı bakarak kaşlarını çatı. "Hey, gitmeliyiz," dedi, sesi alçalmıştı.

"Neden?" Ortağı çöreği ağzına attı.

"Pek emin değilim. Ama kameraya bir şey yakalanmış."

"Şu salak hayran kulübü, bahse girerim. Sana söylüyorum, McIntyre'ın İkinci Geliş gibi bir şey olduğunu düşünen o kadınlar var ya? Delirmişler. Ve kuduzlar."

"Bilmiyorum, ama bir çete gibi gelmedi. Her neyse, teğmen buluşmamızı istiyor. Kontrol et."

"Kahretsin."

Tate'in içi sıkıştı ve onlar sandalyelerini tekmeleyerek, tepsilerini bırakarak ve ana kapıya doğru adım atarak uzaklaşırken onlara sırtını döndü. Belki telefon başka biriyle ilgiliydi ama belki de değildi. Şansını deneyemezdi. Kimliğini açığa çıkarmak istemiyordu. Sinirleri gerilmiş bir halde bekledi, değerli saniyeler geçip gidiyordu. Fazla zamanı yoktu. Sadece çoktan keşfedilmekle kalmamıştı,

ama bölgeyi çeken kameralar vardı. Eğer Lester Allen iddia ettiği kadar McIntyre Katliamı hayranıysa, Wesley'i Edmund Tate'in oğlu olarak tanıyabilirdi. Şu anda Tate kimliğinin açığa çıkma riskini göze almak istemiyordu.

Telefonunu eline alarak yan kapıya yöneldi ve yüzünü kameralardan ya da karşılaştığı herhangi birinden saklayarak bir merdiven bulup ikinci kata tırmandı. Adrenalin kanını ateşledi ve bir dolabın yanına bırakılmış bir kapıcı arabası dışında boş olan koridora girerken gözünü dört açtı. Hızlı hareket etti ve şu anda bile Allen ve ortağının koridorların kamera görüntülerini içeren bir düzineden fazla ekrana bakarken güvenli bir yerden izleyip izlemediklerini merak etti.

Köşeyi dönerken, tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir adamı asansörlere doğru iten bir görevliyle neredeyse çarpışıyordu. Başı öne eğik, telefonu konuşuyormuş gibi yaparak hızla yanından geçti ve omzunun üzerinden bir bakışla onları bekleyen asansör kabininde gözden kaybolurken gördü. Neyse ki kimse dışarı çıkmamıştı.

Üzerinde 234 yazan kapıyı buldu, sesleri dinlemek için durakladı ve ses duymayınca sessizce kapıyı iterek açtı ve içeri girdi.

19. BÖLÜM

Kara doktoru bekliyordu. Ya da lanet polisi.

Ama kimi buldu? Wesley Frickin' Tate. Tanrı aşkına, önlük giymişti. Sanki bir hastane çalışanıydı. "Bilmeliydim," dedi, hayal kırıklığını sesinden uzak tutamayarak. "Burada ne işin var?"

"Seni arıyorum."

"Beni mi? Neden? Burada olamazsın." "Sorun yok."

"Kesinlikle sorun var!"

Sanki çığlık atmasını bekliyormuş gibi elini kaldırdı.

"Ne istiyorsun? Dur, tahmin edeyim. Bir röportaj." Kız bir öfke patlaması yaşadı. "Buna inanamıyorum!"

Bunu inkâr etmedi. "Nasılsın?"

"Nasılmışım gibi görünüyorum?" diye sanki aptalmış gibi ona karşılık verdi. "Lanet olası bir hastanedeyim! Ve sen buraya kılık değiştirip sağlığını sormaya gelmedin. Tanrı aşkına Tate, ben aptal değilim."

"Hiç öyle düşünmemiştim."

"Güzel. Ve madem sordun, yaşayacağım." Adamın yüzünde gerçek bir endişeye benzer bir ifade belirince öfkesinin bir kısmı dağıldı. Elbette buna bir an bile inanmadı. Ve havadan sudan konuşacak zamanı da yoktu. Er ya da geç gerçek bir sağlık görevlisi, hemşire ya da doktor odasına girecekti ve bilgiye, hatta muhtemelen yardıma ihtiyacı vardı.

"Bak," dedi. "Israrcı olduğumu biliyorum."

"Israrcının da ötesinde."

"Tamam ama o gece aile üyelerini kaybeden tek kişi sen değilsin. Benim babam da başaramadı."

O eski, tanıdık pişmanlığı hissetti ama bunun kendisini yavaşlatmasına izin vermeyeceğine yemin etti. "Peki şimdi ne olacak? Sana yardım etmem için beni suçluluk duygusuna sürüklemeye mi çalışacaksın?" O cevap vermeden önce çenesini tuttu. "Asla olmaz. Kaybın için, baban beni kurtarmaya çalışırken öldüğü için üzgünüm," dedi, aklına geldiğinde bir duygu fırtınasına karşı savaşılarak

Edmund Tate'i ve ondan nasıl kaçtığını, buzdan nasıl düştüğünü, canavar olduğunu düşündüğü polisin onun için kendini nasıl feda ettiğini ve hayatını nasıl kurtardığını uzun uzun düşündü. Boğazına dolan ani ve sert bir yumruya karşı yutkundu.

"Sadece denemekle kalmadı. Hayatını kurtardı." Tate'in yoğun, koyu mavi gözleri onunkileri tuttu. Gözlerini kaçırmadan önce bir saniye kadar uzun bir süre, derin bir suçluluk duygusu kalbini nefes alamayacak kadar sıkıştırmadan önce, aynı suçluluk duygusu düşüncelerini bulandırmadan önce. Onun bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce boğazını temizledi. "Kardeşimin nerede olduğunu biliyor musun? Bir hemşire hastanede olduğunu söyledi ama durumu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Üçüncü katta. Koruma altında." Uyandığından beri ilk kez bir an için rahatladığını hissetti.

"YOĞUN BAKIM MI?"

"Hayır, sanmıyorum. Bazı gardiyanların konuşmalarına kulak misafiri oldum. Jonas'ın yaraları hayati tehlike yaratacak gibi görünmüyor. En azından söyledikleri buydu. Kırık kaburgalar ve kafa travmasıyla ilgili bir şeyler - hayır, 'hafif' bir kafa travması, her ne demekse."

"Kimse bana bir şey söylemiyor," diye yakındı sinirli bir şekilde. "Sanki benim iyiliğim içinmiş gibi davranıyorlar ama bence bunun nedeni polisin buraya gelip onlara sessiz kalmalarını söylemiş olması."

"Polislerle konuştun mu?"

"Henüz konuşmadım. Ama bir şüpheli olduğumu hissediyorum." "Ya da bir şeyler biliyorsun."

"Ama bilmiyorum! Jonas arabamda saklanıyordu; orada olduğunu bile bilmiyordum."

Tate, "Merritt'in dağdaki evinde," diye açıkladı.

"Doğru, orada-" Ağzını kapattı. Zaten düşündüğünden fazlasını söylemişti ama şu anda tek bilgi kaynağı, tek müttefiki o gibi görünüyordu. "Bakın, Merritt Margrove'u bildiğinizi varsayıyorum, değil mi? Öldüğünü? Öldürüldüğünü?"

"Bütün dünya biliyor."

"Harika." Tanrım, ne karmaşa. "Jonas hakkında bir şey biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Sadece kesinlikle koruma altında olduğunu ve korumaların kaburgasında çatlak olabileceğini, belki de başından yaralanabileceğini ama iyi olacağını düşündüklerini söylediler."

"Anlamıştım." Kardeşinin hâlâ hayatta olduğuna dair duyduğu rahatlama, geldiği gibi hızla yok oldu. "Onu görmek istiyorum."

"Sen ve dünyanın geri kalanı."

"Sen dahil mi?"

"Oh, evet. Kesinlikle."

"O zaman gidelim." Kendini dikleştirdi ve boynunun arkasını delen keskin bir acıya karşı irkildi. "Ooh."

"Belki de bunu yeniden düşünmelisin," dedi, gözlerinde yine endişe okunuyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Oh-ve ne? Hastanede önlükle dolaşmak mı?" diye tersledi, sonra yastıklara yaslandı, hayal kırıklığı yoğunlaşıyordu. "Bu mu" -onu işaret etti ve kıyafetini göstermek için parmağını döndürdü- "senin kılık değiştirme fikrin?"

"Geçici bir şey."

"Güzel."

"Yani dağlara, Margrove'un evine gittin ve ne oldu? Onu çoktan ölmüş mü buldunuz?"

"Görünüşe göre benim bir alışkanlığım," diye itiraf etti, o kanlı Noel arifesindeki dehşete geri döndü.

Sakin oraya gitme. Gitme!

Tate onun düşüncelerini yarıda kesti. "Ve Jonas oradaydı . Margrove'un evinde miydi?"

"Evde değil. Az önce benim evimde olduğunu söylemedim mi-hey bekle! Bu da ne?" Onun sorularına daha fazla cevap vermeden durdu. Wesley Tate ne bir arkadaş ne de bir sırdaştı, kesinlikle güvенеbileceği biri değildi.

"Sadece birkaç sorum var."

"Birkaç mı?"

"Tamam, bir sürü."

Gözleri kısıldı. Ciddi görünüyordu ama hepsi öyle değil miydi? Gazetecilerden uzun zaman önce bıkmıştı. "Hiçbirine cevap vermeyeceğim. Sanırım bunu sana daha önce de söylemişim."

"Beni neredeyse ezdiğinde."

"Yani sana borçlu olduğumu düşünüyorsun, öyle mi? Arabamın arkasına atladığını tespit ettiğimizden emin olsam da. Bunu açıklığa kavuşturalım." Yine bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve bir başka acıya karşı dişlerini sıktı.

"Son zamanlarda direksiyon başında biraz sorun yaşadın."

Kazayla ilgili anılar zihninden hızla geçti; devasa lastiklerin kayması, buzlu dağ yolunda devasa tırın yan yatması ve kayması. "Kötü şans," dedi ve kamyon şoförü için hissettiği endişeyi görmezden geldi.

Bir an için aklına Merritt'in cesedini bulmadan önce kendini güçlendirmek için içtiği iki küçük şişe votka geldi. Alkol, kötü hava koşulları ve kardeşinin onu korkutup direksiyonu ele geçirmesiyle birleşmişti. Bunların hiçbirini polisle tartışmak istemiyordu. Şimdi değil. Jonas'la kendisi konuşana kadar olmazdı. "Buradan çıkmam gerek," dedi aniden, onun kullanabileceği bir müttefik olup olamayacağını merak ederek. "Bunun gerçekleşmesine yardım edebilir misin? Beni bırakır mısın?"

Tereddüt etti. "Şimdi mi?"

Dışarıdaki koridorda ayak sesleri yaklaşıyordu.

Kara donup kaldı ve bekledi, Tate odanın içinde pencereye yaklaştıkça nabızı hızla atıyordu. Ayak sesleri yavaşladı.

Aman Tanrım. Tanrım.

Ayak sesleri geçip gitmeden önce Tate ile çılgınca bir bakış alışverişinde bulundu.

"Hemen şimdi," dedi nefesini bırakarak. Biri gerçekten odasına girmeden önce kaybedecek zamanı yoktu. Çabucak, fikrini değiştirmeden önce yataktan kaydı, çıplak ayakları yere çarptı. "Ve eğer senin için ne olduğunu merak ediyorsan?" diye sordu, muhtemelen onun ne düşündüğünü tahmin ederek. "Buradan çıkmama yardım et, sonra belki seninle konuşurum. Lanet olası sorularından bazılarına cevap veririm."

"Belki mi?"

"Henüz olmadı, değil mi? Ama olduğunda, o zaman tamam, kesinlikle." Ona yardım etmek için en iyi seçenek o olmayabilirdi ama şu anda tek seçenek oydu. Bununla devam etmeye karar verdi. Şimdilik. "Bak, o kadar **çok** istediğin röportaj? **T a m a m d ır .**" "Bak, o kadar çok istediğin röportaj?"

İfadesindeki şüphecilik, sanki onu anlamaya, gerçek olup olmadığını görmeye çalışıyormuş gibiydi. "Bana öyle bakma. Benim için de bir gezintiden daha fazlası var."

"Meşhur av." diye tahmin etti.

"Gerekirse böyle düşün, ama paylaşacağını umuyorum."

"Paylaşmak mı?" diye tekrarladı.

"Margrove ve geçmiş hakkında öğrendiğin diğer her şeyi, ailemin öldürüldüğü geceyi, davayla ilgili her şeyi, tüm şüphelileri ve kız kardeşime ne olduğunu bilmek istiyorum." Yataktan kayarken ona bir bakış attı, ona isimsiz mesajdan bahsetmeyi düşündü, sonra fikrini değiştirdi. Ona her konuda güvenmeye hazır değildi. Henüz değil. "Bu tek yönlü bir yol değil. Değil mi?"

"Doğru." Ama adam ikna olmuş görünmüyordu. Yine de seçenekleri tükeniyordu ve bir inanç sıçraması yapmaya ve ona güvenmeye karar verdi. Sadece bir an için. "Tamam o zaman. Hadi gidelim." Sağlam eliyle önlüğünün arkasını kapalı tutuyordu.

"Doktor bu konuda hemfikir mi?"

"Tabii ki hayır. Ama umurumda değil." Bir kaşını kaldırdı. "Eminim buradaki doktor, personel ve güvenlik de senin hastane çalışanı gibi davranmanı onaylamıyordur." Adam cevap vermeyince, "Yanılıyor muyum?" diye sordu.

Adam cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu. Onun yerine "Yürüyebiliyor musun?" diye sordu. "Evet, ben iyiyim. Boynumdaki bir kas burkuldu, birkaç

çürükler, hava yastığı yüzünden omzum zedelendi, ama iyiyim."

"Peki ya başın?" Başındaki bandajı işaret etti.

"Sadece bir şişlik. Beni buraya, kendi odama sadece bazı testler yapmak ve iyi olduğumdan emin olmak için getirdiler."

Tereddüt etti, gözleri ona inanmamış gibi kısıldı. "Fazla zamanımız yok," diye hatırlattı ona.

"Peki. Ben arabamı getireyim."

"Hayır. Bekle," diye ekledi. "Bir şey daha var."

Durakladı.

"Önce kardeşimi görmek istiyorum. Ayrılmadan önce. Jonas'la konuşmam gerek."

"Bunu yapamam." Başını sallıyordu. "Sana söyledim, o koruma altında."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama ..." Bir an için düşündü. "Tek ihtiyacımız olan bir dikkat dağıtıcı."

"Dikkat dağıtmak mı?" Buna inanmıyordu ve "Bu bir casus filmi değil" dedi.

"Bunu söylemen komik," dedi, Jonas arka koltukta belirttiğinde arabada kendisinin de neredeyse aynı şeyi düşündüğünü hatırlayarak. "Bilirsin, kılık değiştiren sen olduğun için."

Adamın dudakları gerildi.

Onun daha fazla tartışmasını bekliyordu ama tartışmadı. Bunun yerine başını salladı. "Peki, tamam. Ama acele et. Çoktan görüldüğüme eminim."

"Harika." Bu gerçekten de işe yarıyordu. "Sen dikkat dağıtmaya git, ben de seninle buluşayım. Nereye park ettin? Umarım otoparkta değılsindir."

"Beş ya da altı blok ötede. Washington Caddesi . . . Pine ve Larch arasında. Eski Katolik kilisesinin yanında, toplantılar ve resepsiyonlar için kullandıkları. Bir sonraki bloktaki yeni kilisenin değil."

"Senin kilise otoparklarıyla ne alıp veremediğın var?"

"Boşlar," dedi. Sonra göz kırptı. "Ve bugün Noel."

"Çok komik." Komik değildi. En azından yılın bu zamanı hakkında böyle hissetmiyordu. "Dolu olmaları gerekmez mi? Bilirsin, Noel olduğu için?"

"Hafta sonuna kadar değil. Kilisenin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, evet! Buldum." Tuğla kaplamalı, üç kuleli ve trasery pencereli yeri hatırladı. "On beş dakika içinde orada olurum."

"On dakika

olsun."

"Tamam."

Kapıya doğru uzandı. "Ciddi misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Tate'in gözlerindeki sorularla karşılaşarak. Biri Merritt Margrove'u öldürmüştü ve o bunun Jonas olduğunu düşünmüyordu. Ama kim? Ve neden? Biri onu arıyor, Marlie'nin hayatta olduğunu ima ediyordu. "Ciddi olduğuma emin olabilirsiniz. Çok ciddiyim."

* * *

"Ne haltlar dönüyor burada?" Departmanın tahsis ettiği cipten inen Thomas, dondurucu soğuğa rağmen bir kalabalığın toplandığı hastanenin ana girişine baktı. Kalın ceketler ya da paltolar, yün şapkalar ve eldivenler, kulaklıklar ve botlar giymiş, çoğu otuzlu ya da kırklı yaşlarında kadınlardan oluşan elli ya da altmış kişi kapıların yanında duruyordu; bazılarının sırt çantaları, bazılarının bebek arabaları vardı ve birçoğunun elinde şu pankartlar vardı

JONAS'A ÖZGÜRLÜK!

O zaten özgür değil mi?

GERÇEK KATİL KİM?

McIntyre değilse, kim bilir?

MARLIE NEREDE?

Güzel soru.

JONAS İÇİN ADALET!

Oh, bana bir şans ver!

Bağırıp çağırıyorlardı, bazıları diz çökmüş dua ediyordu, birkaç güvenlik görevlisi de binanın dışında onları uzak tutmaya çalışıyordu, etraflarına kar yağıyordu. Sarı saçları olan bir kadın bağıırıyordu: "Onu görmek istiyoruz! Jonas için adalet!"

Kısa kollu bir yelek giymiş, iki kolunda dövmeleler olan ve siyah saçlarıyla soğuğa meydan okuyan bir diğeri ise "Jonas'ı serbest bırakın!" diye bağıırıyordu. Jonas'a özgürlük!" Slogan giderek daha yüksek bir sesle devam etti; otuzlu yaşlarında, esmer at kuyruklu, futbol annesine benzeyen biri "Jonas'ı istiyoruz!" diye bağıırdı.

"Evet!" diye bir başka ses daha katıldı ve kalabalık ilerlemeye başladı; yün şapkalı, kışlık ceketli, atkılı ve çizmeli bir dalga insan içeri girmek için çığlık atıyordu.

Johnson kalabalığa bakarken "Bunlar Jonas McIntyre'ın hayranları," dedi.

"Tahmin etmiştim."

"Görünüşe göre sadece bu ülkede değil, internet sayesinde dünya çapında lejyonları var."

"Vay anasını." Thomas buna inanamıyordu. Adam soğukkanlı bir katildi, kötülüğün vücut bulmuş haliydi, ailesini kanlı bir katliamda katletmişti.

"Facebook'taki bir hayran kulübü burada bir miting çağrısı yaptı," diyordu Johnson. "Twitter da öyle. Diğer siteler. TikTok ve Instagram gibi. Her türlü çılgın komplo teorisinin dolaştığı yerler."

"Ne gibi?" diye sordu, hastanenin ana kapısını çevreleyen ve gürültülü, enerjik bir kitle oluşturan düzinelerce insanın arasından geçerken SUV'u uzaktan kilitledi. Bazıları sakın, bazıları öfkeli görünüyordu, birkaçı diğerlerinden çok daha yüksek sesle bağıırıyordu. Bağırılar hastane kapılarına daha yakın dururken, seyirciler geride kaldı. Portland'daki bir televizyon kanalının logosunu taşıyan bir minibüs kalabalık alana park edilmişti bile.

Kar yağmaya devam ediyordu. Küçük taneler rüzgârla dans ederek dönüyor, şapkalara ve saçlara takılıyor, zaten kızarmış olan yüzleri eritiyordu.

Johnson, "Teorilerden biri Jonas McIntyre'ın gerçekten burada olmadığı yönünde," diyordu. "Hükümet tarafından gizli bir yerde tutuluyor."

"Ne?" Başını çevirip ona baktı.

"Bilirsin işte, komplo teorileri. Hükümet bize yalan söylüyor." "Roswell, New Mexico ve UFO'lar gibi mi?"

"Ya da JFK'yi gerçekten kimin öldürdüğünü," dedi. "Bir şekilde odasından aşağı inip onlarla konuşacağına dair bir söylenti dolaşıyor."

"Hükümetin gizli bir noktasından mı?" diye sordu adam kaşlarını kaldırarak.

Kadın başını salladı. "Unutmayın, bazı hayranları onun ruhani bir peygamber ya da tanrı gibi bir şey olduğunu düşünüyor."

"O aşağı inmiyor. Ruhani tanrı ya da değil, koruma altında." "Fark etmez. Neye inanıyorlarsa ona inanıyorlar."

Thomas insan kalabalığına bakarken buna hiç aldırmıyordu. "Eğer o kadar tanrıysa, neden yirmi yıl boyunca kilit altında tutulmasına izin verdi?"

"Kendi seçtiği için mi?"

"Oh, kahretsin, bu tamamen delilik." Johnson yanında, hastaneye doğru ilerliyordu.

"Çoğu insan için, evet. Ama takipçilerinden bazıları-"

"Takipçiler mi?" Çoğu cep telefonlu, omuz omuza yürüyen insanların arasından geçmeye çalışırken ona bir bakış fırlattı

ve eylemi kaydeden kameralar.

"Takipçiler. Hayranlar. Her neyse işte. Jonas'ın hapisten çıkmasının İkinci Geliş gibi bir şey olduğunu düşünüyorlar." Johnson sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı ve otoparkın etrafındaki trafiğin yavaşladığını, giderek daha fazla aracın geldiğini, daha fazla kadının otoparkı çevreleyen banketten atlayarak giderek büyüyen kalabalığa katıldığını fark etti.

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

"Kesinlikle! Onlar da böyle düşünüyor." Ve o zaman gördü, üzerinde İncil'den ifadeler ya da Jonas'inkiyle birlikte İsa'nın resmi olan bazı pankartları.

"Bu iğrenç!"

"Bu her zaman senin düşündüğün anlama gelmez." "Ne dediğimi biliyorsun," diye ısırdı.

Tezahürat devam ederken Johnson başını salladı, kalabalığın sesi giderek yükseliyordu. "Sadece söylüyorum."

"Hey!" Korumalardan biri, Bertrand Mullins olduğunu belirten bir rozeti olan iri yarı bir siyah adam, Thomas ve Johnson dalgali kitlenin arasından ilerlerken kalabalığı uzak tutuyordu. "Siz polis misiniz?" Mullins sordu. Soğuk havaya rağmen terliyordu. "Bize yardım eder misiniz?"

"Jonas McIntyre'ı görmeye geldik."

"Sen ve lanet dünyanın geri kalanı. Hey, hey, hey!" Saçları ağarmış, cılız bir kadına döndü. "Hanımefendi, hasta değilseniz içeri giremezsiniz."

"O zaman ben hastayım," diye karşılık verdi kadın, gözleri alev alev yanıyordu. Mullins, "Hiç sanmıyorum," diye karşı çıktı.

Johnson, "Bir şey kullanıyor," dedi.

Mullins zayıf kadınla uğraşırken, biri üniforması sırtına ve pazularına yapışacak kadar kaslı, diğeri daha kısa boylu, ince kırmızı sakallı bir adam olan iki güvenlik görevlisi daha ortaya çıktı. Yan kapıdan içeri girdiler ve kalabalığı zapt etmeye çalıştılar. Daha iri olan telsizle konuşuyordu, daha kısa olan ise bina ile ellerinde pankartlar olan üç kadının arasına girdi.

İtişip kakışan Thomas, Mullins'e "Polisi aradın mı?" diye sordu.

"On dakika önce. Ve hepiniz lanet olasıca tatlı zamanınızı aldınız!"

Thomas başını salladı. "Çağrıya cevap vermedik. Hey-" Sırtında bir dirsek hissetti, döndü ve kendisini iterek geçen ama önündeki kalabalık tarafından durdurulan flanel ceketli bir adamla karşılaştı. "Bayım, gitmeniz gerekiyor. Hemen."

"Ne? Bana ne yapacağımı söyleme yetkisini sana kim veriyor?" Temiz traşlı, tel çerçeveli gözlüklü ve kısıp yüzü adam onu dikizlemeye çalıştı.

Ama işe yaramadı. "Dedektif Cole Thomas." Kimliğini çıkardı. "Hatfield İlçesi Şerif Departmanı. Şimdi gitmenizi öneririm."

Adam güzel bir gülümseme takındı. "Benim otoritem Tanrı'dan geliyor," dedi küçümseyerek. "Sadece Tanrı'dan. Ve siz" -gardiyanlara doğru işaret etti- "hepiniz bizi rahat bırakmalısınız. Ben ne yapıp ne yapamayacağımı biliyorum." Dindarlık pratiğinde sert bir yan vardı. "Son duyduğumda bu ülkede toplanma özgürlüğü hâlâ geçerliydi!"

Thomas ona yaklaştı ve gözlerini kısarak sertçe, "Gitmenizi istiyorum. Ve bunu kibarca istiyorum. Bu son olmayabilir."

"Ben de sana defolup gitmeni söylüyorum." Adamın tüm sahte sakinliği kayboldu. "Haklarımı biliyorum." Kasları gerildi ve Thomas bir an için adamın yumruk atabileceğini düşündü. Hadi ama. Kavgaya etmek için sabırsızlanıyordu.

Görünüşe göre Thomas bu hissi yayıyordu çünkü yumruk hiç gelmedi. Bunun yerine, kendini beğenmiş herif Thomas'ın ayaklarının dibindeki yere tükürdü ve hızla dönerek kararlı, iri yapılı bir kadının yanından geçti. Kadına çarptı ve kadın, "Hey! Dikkat et, moron!" diye bağırdı. Kadının elinde Jonas'ın adının yazılı olduğu, üzerinde küçük haçlar bulunan sarı bir tabela vardı.

Thomas pisliğin peşinden gitmek üzereydi.

"Bırak onu," diye uyardı Johnson, bir eli dirseğindeydi.

"Whimstick Departmanı destek gönderdiklerini söyledi," dedi Mullins, sesi gürültüyü bastırmak için yükselmiş, gözleri hâlâ kalabalığı tarıyordu. "Burada zaten birkaç polis var, belki bazılarının dağılmasını sağlayabiliriz. Eğer liderler dağılırsa, diğerleri de onları takip edebilir."

"Diğer polisler mi?" Thomas tekrarladı. "Burada mı? . hastanede mi?" "Evet, birkaç şerif yardımcısı."

Thomas'ın midesi sıkıştı. Bildiği kadarıyla hastanedeki diğer polislerin Jonas'ı koruyor olması gerekiyordu.

Mullins şapkalı kafalar denizinin üzerinden etrafa bakıyordu. "Peki destek hangi cehennemde? Kahretsin!" Uzun paltolu ve bilezikli bir kadın Mullins'in yanından geçmeye çalışarak ilerledi. "Hey, bayan," dedi Mullins. "Neden arkanızı dönüp evinize gitmiyorsunuz?"

"Siktir git!" diye tükürdü ve omuzlarını kaldırarak yanından geçti. "Allah kahretsin-"

"Şu anda burada olan polisler mi?" Thomas, Mullins'in dikkatini yeniden çekerek konuştu. "Neden buradaydılar?"

"Görev. McIntyre'ı korumak."

"Kahretsin." Thomas, Johnson'ın telefonda bir parmağını bir kulağına götürdüğünü ve diğer uçtaki kişiye en kısa sürede Whimstick General'e gitmesi talimatını verdiğini gördü. "Bu doğru. Yani şimdi! Bu bir isyana dönüşmek üzere!"

Haksız da sayılmazdı. Kalabalığın ruh hali beklentiden sabırsızlığa ve isyana dönüşmüştü. Öfkenin de ötesinde. Kış havasında değişken ve dalgali bir enerji titreşiyordu. Asansörden çıkan ve kapıya doğru koşan birkaç üniformalı gördü. Tanıdığı polis memurlarıydı. Jonas McIntyre'ı korumakla görevli memurlar.

Hay sikeyim! Bütün bunlar yanılttı. Kendisini oyuna getirilmiş gibi hissediyordu.

Siren sesleri havayı yararken Johnson'a, "Bunu ayırmamız gerek," dedi.

"Süvariler," dedi siren sesleri artarken.

"Polisler! Biri polisi aramış!" diye bağırdı parlak sarı bereli bir kadın öfkeyle.

Kot pantolon ve yelek giymiş başka bir kadın, "Jonas geliyor! Bizi görmeye geliyor!"

"Nereden biliyorsun?"

Bir kahve fincanını kucaklamış, gülümsüyordu. "Az önce bir doktorla konuştum ve Jonas'ın aşağı getirildiğini söyledi. Buraya. Bizi görmesi için."

Thomas otoparktaki minibüsten inen kamera ekibini ve Kanal 3'ten tanıdığı bir muhabiri fark ettiğinde görünmeyen bir şüpheci, "Bu kulağa doğru gelmiyor," dedi. Sheila Keegan, ağır kırmızı kayak ceketinde, kıvrıkcık saçları kar tanelerini yakalıyor, kalabalığı tarayarak hızla ilerliyordu, peşinde bir kameraman vardı. O da öyle,

kırmızı Kanal 3 ceketini giymiş, omzuna hantal bir kamera asmıştı.

"Jonas geliyor! Jonas geliyor!" diye bağırdı diğer sesler.

Bunun üzerine muhabir sertçe başını kaldırdı ve yelekli kadına odaklandı.

İlk kadın nefes nefese ve gözleri parlayarak başını salladı. "Az önce bir doktor söyledi: O geliyor!"

"Bu imkânsız," dedi Mullins. "Adam sakinleştirici almış. Yani McIntyre." Kalabalık ilerlerken ellerini havaya kaldırdı. "Whimstick General'ın hastası olmayan hiç kimse içeri giremez ve-"

"Geliyor! Geliyor!" diye bağırان birkaç kadın daha kapılara hücum etti.

Bu da ne? Kalabalık neden Jonas'ın serbest bırakıldığını düşünsün ki? Gözleri, yüzleri kıpkırmızı ve hevesli insan kalabalığına, hazırlık yapmaya çalışan haber ekibine, otoparktaki bir arabanın yanında toplanmış yaşlı bir çiftte, herkesin hastaneye girmeye niyetli olmasına takıldı, ama ... ters yöne doğru koşturan, hâlâ önlüklü ve ceketli bir stajyerin park alanında aceleyle ilerlediğini gördü.

Bu ona yanlış geldi.

Yersizdi, ama ne olduğunu anlayamadı, sadece içgüdülerini takip etti. "Hemen döneceğim," dedi Johnson'a. İnsanların arasından hızla ilerlemeye başladı ama kalabalık etrafında toplanmış gibi görünürken hiçbir yere varamıyordu. Stajyer, siyah kabarık paltolu bir kadına bir şeyler söyleyecek kadar uzun süre durakladı ve kadının yüzü aydınlandı. "Geliyor," diye bağırdı kadın, yerel bir dükkândan aldığı bir fincan kahveyi hokkabazlık yaparak. "Jonas aşağı geliyor!" Yüzü parlayarak ileri atıldı.

"Orospu çocuğu." Thomas stajyerin peşinden gitti ama kalabalık ilerledi.

"Hey, Thomas, bize yardım etmelisin!" Mullins yalvardı.

"Edeceğim." O anda kızıl saçlı, ufak tefek, kararlı bir hayranın hiçbir şeye tahammülü yoktu. Kapılara doğru bir yol açmak için elindeki tabelayı sallayarak Mullins'i itti ve ileri atıldı. "Jo-nas! Jo- nas!" Bir davul sesi.

"Yüce İsa!" Gardiyan bir anda telsizine sarıldı.

Ortağı kapıyı tutmaya çalıştı ama kabaca revağın altında yere itildi. Kalabalık ileriye doğru itti, cam kapıların ilk setinden geçti, daha fazla insan geniş resepsiyon alanına giden ikinci setten akarken onları açık tuttu.

İnsanlar aceleyle yanından geçiyor, bazıları onu atlatıyor, bazıları da ona takılıp düşüyordu.

"Oh, kahretsin. Silahına davranma!" Mullins yere düşen ortağına bakarak ona ulaşmaya çalışıyordu. "Silahına davranma!"

Ama kadın tabancasına uzanıyordu ve ona daha yakın olan Thomas onun yanına gitmeye çabalıyordu. "Yapma," dedi daha sessiz bir şekilde, kadın tabancasını çekmeden önce elini onun elinin üzerine koydu. Kadının isim etiketini gördü: MADGE PETROSKI. "Hadi gel." Hevesli bir seyirci ona çarpınca elini uzattı ama ayakta kalmayı başardı. "Geri çekil!" Ayağa kalkmasına yardım etti. "İyi misin?"

"Evet, sanırım." Sonra yüzü birbirine yapıştı. "Hayır." Kalabalığı incelerken kara gözleri parladı. "Bunlar lanet olası deliler! Deliler," diye mırıldandı, öfkesi elle tutulur gibiydi. Onu suçlamıyordu. Petroski haklıydı. Kalabalık kışkırtılmıştı, öfkeli, hareketli bir perde gibiydi. Hepsi heyecanlanmıştı, sevgili ikonlarını görmek üzere olduklarından emindiler. Lanet olası katili. Her kesimden bu çılgın kadınlar onu putlaştırıyordu. Kalabalığı inceledi. "Bu iş çirkinleşecek."

"Zaten öyle." Ama siren sesleri yaklaşıyordu.

"Dedektif Thomas!" diye bağırdı bir kadın sesi. "Cole! Cole Thomas! Seninle konuşabilir miyim?" Sheila Keegan bir kolunu havada sallayarak dikkatini çekmeye çalışıyordu, kameramanı da yanındaydı.

Thomas'ın midesi bir çentik attı. Röportaj için vakti yoktu.

"Sadece birkaç kelime." Kadın kalabalığın arasından geçmeye çalışıyordu ama adam onu görmezden geliyor, sanki kaçmak için acele ediyormuş gibi olay yerinden neredeyse koşarak uzaklaşan stajyeri arıyordu.

Ya da belki de geç kaldığı için hızlı hareket ediyordu. Ya da üşüdüğü için.

Öğrenmek için çok geçti. Adam çoktan gitmişti. Gecenin içinde kaybolmuştu.

Thomas bir laneti geri püskürttü. Aceleyle uzaklaşan stajyer yerinde değilmiş gibi görünüyordu ve Thomas bunun iyiye işaret olmadığını tecrübelerinden biliyordu. Kimdi bu adam? Hastaneye geri dönüp göz ucuyla Sheila Keegan'ın kırmızı ceketini yakaladığında hastane kameralarını düşündü. Belki de stajyerin bir görüntüsü vardı. Adamın gerçek olduğu ortaya çıkarsa ne âlâ, ama çıkmazsa belki kimliği belirlenebilirdi.

Thomas o gün ilk kez kendine gülümseme izni verdi. Sadece içeriden.

BÖLÜM 20

Tate sözüne sadıktı.

Kara bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama güvenlik görevlisi artık Jonas'ın odasının kapısında durmuyordu. Katlanır sandalye boştu, arkasına bir ceket asılmıştı, yerde boş bir kâğıt kahve fincanının yanına bir dergi bırakılmıştı.

Beklemedi.

Fazla zamanı olmadığını biliyordu. Hastane odasındaki dolapta bulduğu kıyafetlerini çekiştirerek değerli saniyelerini harcadı.

Sonra, nefes almaya bile cesaret edemeden, görünmeden hemşirelerin yanından geçip gitti. Masada sadece bir hemşire vardı ve o da telefonla konuşuyor, bilgisayar ekranına bakıyor, bir hastayla ilgili derin bir sohbete dalmış, Kara'ya arkasını dönmüş, kulaklıktan birini dinlerken başını sallıyordu. Başını sallarken uzun siyah saçlarından bir tutamı büktü ve bir çizelgeyi inceledi.

Kara hastane odasına girdiğinde kardeşini yatakta yüzüstü yatarken buldu, gözleri yarı açıktı, başının bir tarafı bandajlıydı, iki gözünün altında morluklar vardı. Bakışları halsizce yana kaydı. Ağır çekimdeymiş gibi gözlerini kırıştırdı, kara kaşları ona odaklanmaya çalışırken birbirine yaklaştı. Sanki büyük bir çaba sarf etmiş gibi dudaklarını yavaşça yaladı. "Kara?" Sesi bir törpü gibiydi. Zar zor duyulabiliyordu.

"Hey. Buradayım."

Vücuduna tüpler girip çıkıyordu, yakınında bir serum sehpası vardı. Yatağının üzerinde bir monitör asılı duruyordu, siyah bir ekran hayati belirtilerini gösteriyor ve kalp atışlarını kaydediyordu. Cildi sakalının üzerinde solgundu.

"I . . . I" Bakışlarını gökyüzünün asık suratlı ve karanlık olduğu, yaklaşan gecenin kara kara düşündürdüğü, kar yağarken pervazda biriken, kalp monitörünün yumuşak bip sesleri çıkardığı pencereye doğru zorladı. "Dışarı çıkmam gerek."

Tüpleri ve kabloları, cildinin solgunluğunu, bandajları ve gözlerindeki donuk parlaklığı gözden geçirdi ve kalp monitörünün sabit bip sesini duydu

kalp monitörü. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Yatağa doğru yaklaştı. "İyileşmen gerek. İyileşmelisin."

Bakışları bir an için onunkilere kilitlendi. Adamın çenesine kazınmış öfkeyi gördü, sessizce onunla tartışıyordu. Konuştuğunda sesi törpülenmişti. "Bunu da benim üzerime yıkmaya çalışacaklar. Beni asla bırakmayacaklar." Çenesi gerildi. "Ama ... ama bunu ben yapmadım. Merritt'i ben öldürmedim, babamı ve Sam'i de ben öldürmedim ve ... Oh, kahretsin." Ağzı gerildi ve gözleri ona dikildi. "Beni o duruma sen soktun," diye suçladı ve kalbi sıkıştı. "Senin ifaden."

Kendini savunmak, savcının sorularına sadece dürüstçe cevap verdiğini, soruların ona yöneltilme şeklinin ve tanık kürsüsünde sekiz yaşında bir çocuk olarak yaşadığı kafa karışıklığının ifadesini çarpıttığını, sözlerini çarpıttığını söylemek istedi ama yapmadı. Uzun zaman önce açıklamaya çalışmıştı ve Jonas onun açıklamalarına, özürlerine kulaklarını tıkamıştı. Yüzündeki ifade tavrının değişmediğini gösteriyordu. Aksine, daha da sertleşmişti.

Koridorda bir el arabası tıkırdadı ve Kara sıçradı.

Yakında, çok yakında, kayıp polis bulunacaktı ya da geri dönecek ve Kara Jonas'ın odasında kapana kısılacaktı. Zaman tükeniyordu.

"Merritt peşinde biri olduğunu söyledi mi?"

Jonas öylece baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu kim öldürebilir?"

"Bilmiyorum. Başka müşterileri de vardı. Belki onlardan biri ya da-" Bir elini kaldırdı, sonra indirdi. "Kızdırdığı biri. Bilmiyorum."

"Ama bir bağlantısı olmalı, değil mi? O gece evde olanlarla. Bu yüzden seni görmek istedi."

"Belki de."

"Serbest bırakıldığı gün birinin Merritt'i öldürmesi çok büyük bir tesadüf. Neden? Bir şey mi biliyordu? Sana ne söyledi? Neden buluşmak istedi?"

"Söylemedi. Fırsat bulamadı."

Jonas'ın Merritt'in Faiza Teyze'yle birlikte malikâneyi boşalttığını düşündüğünü söylediğini hatırlayarak, "Ama senin gitmek için kendi nedenlerin vardı," dedi. "Bir uzlaşma istiyordun, değil mi? Malikânede para olup olmadığını görmek istedin."

"Evet."

"Olmayabileceğini nereden biliyordun?"

"Margrove'un söylediği küçük şeyler. Açıkça değil ama davayı canlı tutmanın ne kadar pahalı olduğu, senin ve eğitimin için ne kadar maliyetli olduğu, bazı yatırımların nasıl battığı hakkında yaptığı açıklamalar. Kendim görmek istedim. Son yirmi yılda harcadığı her kuruşun tam bir listesini bekliyordum."

"Bunu biliyor muydu?"

"Evet, ve geri adım attı, bilirsiniz, dışarı çıktığım için ne kadar 'minnettar' olmam gerektiğinden bahsetti, bu tür şeyler." Adam yine öfkeden kuduruyordu ve kadın kapının dışında sesler duydu. Sesler. Saklanacak bir yer aramak için odanın etrafına bakındı. Hiçbir şey bulamadı. Sesler kesildiğinde kaçmak üzereydi ama sinirleri gerilmişti.

"Tamam, gitmeliyim," dedi hızla, kapıya doğru ilerlerken aklına son bir düşünce geldi ve durakladı, bir an için geri döndü. "Marlie'den haber aldın mı?"

"Ne?" diye fısıldadı ve başını yavaşça yastığa doğru salladı. "Marlie mi? Hayır. Neden?"

"Bir mesaj ve bir telefon aldım. Tuhaf şeyler. Geçen gece. Sesi gibiydi. Yani o olabilir diye düşündüm." "Bir eşek şakası."

"Belki de."

"Ne söyledi?" "O

yaşıyor."

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Yaşıyor," diye tekrarladı. "O zaman Marlie değildi, çünkü kendini teşhis ederdi, değil mi? Ve "*Ben hayattayım*" gibi bir şey söylerdi. O hayatta değil."

"Ben de bunu düşündüm."

"Belki de her kim aradıysa Marlie'den bahsetmiyordu." "Kim o zaman?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, yatağın üzerinde hareket ederek ve acıyla yüzünü buruşturarak. "Sen söyle."

"Yapamam," dedi. "Belki hakkında bir şeyler biliyorsundur diye
"Bı düşünmüştüm.

Im

iy "Ben mi?" Anladığında bakışları keskinleşti. "Neden? Oh, bekle.

or

u

m.

"

Şimdi anladım! Sana mesajı benim bıraktığımı mı düşünüyorsun? Serbest bırakıldığım için mi? Hapisten çıktığım için mi? Seninle hastalıklı bir akıl oyunu oynayacağımı düşündün, öyle mi? Bana bir rahat ver."

Kara yine kapının dışında bir ses duydu, ayak sesleri yaklaşıyordu. Dondu kaldı. Ya polis geri döndüyse? Kendini nasıl açıklayacak ve dışarı çıkacaktı? Ya da ya bir hemşire ya da doktor Jonas'ı kontrol e t m e y e gelirse? Burada, onun odasında bulunamazdı. Bulunmak istemiyordu. Henüz değil. Her an boş yatağı fark edilebilirdi ve fark edilirse, personelin onu arayacağı ilk yerlerden biri Jonas'ın odası olurdu. Onu görme ihtiyacını bakım personeline iyice belli etmişti. Bu bir hataydı.

Peki ya polis ne olacaktı? Hemşire ona polislerin soru sormak için geri döneceklerini söylemişti. Zamanı kalmamıştı. "Geri döneceğim," diye söz verdi ama adam dinlemiyor gibiydi, yine uyuyordu. Dikkatle kapıyı araladı, koridora baktı ve boş sandalyeyi geçerek dışarı çıktı. Koridorda tekerlekli sandalyede yuvarlanan bir adamın ve aynı hemşirenin sırtı kendisine dönük olarak oturduğu yarım daire şeklindeki hemşire masasının yanından geçti.

Hemşire telefonunu kapatıp omzunun üzerinden bakarken Kara sessizce asansörlere doğru ilerledi. Bakışları Kara'nın kilerle buluştu ve hızla ayağa kalktı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

Kara dondu kaldı.

Sessizce asansör kapılarının açılması için dua etti. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve masanın etrafından dolanırken kulaklığını çıkardı, telefonu hâlâ elindeydi. "Bu kat şu anda ziyaretçilere kapalıdır."

Kara hızlıca bir yalan uydurmayı düşündü ama öğrenileceğini biliyordu. "Ben şimdi gidiyorum."

Yumuşak bir ding sesi asansör kabininin geldiğini duyurdu. Tanrı'ya şükür! "Burada ne yapıyordunuz?" diye sordu hemşire.

Güreşçi fiziğine ve endişeli bir ifadeye sahip uzun boylu bir erkek olan hemşire, bir hastanın odasından çıktı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Sadece kardeşimi ziyaret etmeye çalışıyordum."

Kadın, "Ama görünüşe göre hastasınız." dedi.

Bandajları! Kara dikişlerini örten gazlı bezi unutmuştu. Kahretsin!

"Kardeşin mi? Peki o kim?" Hemşire koridorda Jonas'ın odasının kapısındaki boş sandalyeye baktı, tam o sırada asansörün kapısı açıldı ve Kara kalbi küt küt atarak içeri girdi. "Bir saniye bekle-"

Çok geç kalmıştı. Kara birinci katın düğmesine bastı ve hemşire telefonuyla konuşarak yaklaşırken kapıyı yumruklayarak kapattı.

Neyse ki kapı kapandı ve araba bir gümbürtüyle aşağı inmeye başladı. Ama hemşirenin birini aradığını görmüştü, belki onun yüzünden, belki de değil, ama kimseyle muhatap olmak istemiyordu. Ne bir doktorla, ne bir hastane yöneticisiyle, ne de güvenlikten ya da polisten biriyle. İkinci kattaki asansörü durdurup merdivenleri kullanmayı düşündü ama artık çok geçti. Belki de yeterince zamanı vardı-

Araba birinci kata yerleşti ve kapı koridora açıldığında Kara başındaki gazlı bezi yırttı ve saçlarını alnının yaralı tarafını örtecek şekilde aşağı çekti. Arabadan çıktı, bir gözü diğer asansör kapısında, bir gözü de iki hemşireden birinin kendisini takip etme ihtimaline karşı merdivenlerdeydi.

Ama resepsiyon alanı tam bir kargaşaydı: yüksek sesli konuşmalar, bağırışlar, ayak sesleri ve bir tür ilahi. Jonas hakkında. Jonas hakkında. Tanrım. Resepsiyon alanına bir göz attı, bir kalabalık toplanmıştı, çoğunlukla kırk yaşın altındaki kadınlardan oluşan bir kalabalık, bazıları bebekli, diğerleri el yapımı pankartlarla Jonas'ın serbest bırakılmasını istiyordu.

Wesley Tate'in dikkati dağılmıştı.

Güvenlik görevlileri ve polisler kalabalığı uzak tutmaya çalışırken, koyu renk takım elbiseli uzun boylu bir adam -muhtemelen bir tür yönetici- kırmızı ceketli, saçları eriyen karla ıslanmış, yanında kameraman olan bir kadın muhabirle konuşuyordu. Polisler insanları yan kapıdan çıkarmaya çalışırken, kadın avantajı değerlendirdi ve

Topuklu botları, yün paltosu ve kabarık saçlarıyla uzun boylu bir kadın ile at kuyruğu, kot pantolon ve spor ayakkabı giyen daha kısa boylu, yuvarlak hatlı bir kadın.

Kalp atışları hızlanan Kara, grubu açık kapıdan dışarıya doğru yönlendiren güvenlik görevlisiyle göz göze gelmekten kaçındı.

Neredeyse özgürdü.

Dışarı adımını attığında acı bir hava yanaklarını tokatladı ama karların ezildiği beton yolda yürümeye devam etti. Ellerinde grev pankartları taşıyan kadınların toplandığı geniş ön kapıların dışında biriken kalabalığı atlattı. İçeriye girmelerine izin verilmediği için slogan atıyorlardı.

Jonas hakkında.

Delilikti. Bir sirk gösterisi gibiydi.

Televizyon haber ekipleri hastanenin çevresine yerleşmiş, Washington ve Oregon'daki istasyonların logolarıyla süslenmiş birkaç beyaz minibüs park etmişti ve rakip gazeteler için çalışan birkaç serbest çalışanın içeri girmeye çalıştığını ve ön giriş kapalı olduğu için kalabalığı kontrol etmekle görevli olduğu belli olan güvenlik görevlisiyle hiçbir yere varamadıklarını gördü.

Kara kalabalığı taradı. Çok fazla yüz vardı.

Birkaç erkek kadın kalabalığının içine dağılmış, birçoğu da ikili üçlü gruplar halinde kümelenmişti.

Hepsinin burada ne işi vardı?

Ve sonra onu gördü: yüksek pencerelerin yanında tek başına duran bir kadın. Beyaz kar taneleriyle süslü kırmızı çorap başlığının içine doğru bükülmüş sarı saçları sadece ensesinden görünüyordu. Bir eli bileklerine kadar uzanan siyah paltosunun cebindeydi, boynuna gevşekçe kırmızı bir eşarp sarmıştı ve renkli gözlükleri gözlerini gölgeliyordu. Yine de Kara onun elmacık kemiklerinin kavisini ve çenesinin keskin eğimini fark etti. Çenesinde bile Kara'nın bir ömür önce küçük parmağını bastırdığını hatırladığı gamzenin izi vardı. Ama başka bir şey vardı, biraz garip bir şey, muhtemelen yüzünün uzaktan bile görülebilen kalın bir makyaj tabakasıyla kaplı olmasıydı.

"Marlie," diye fısıldadı Kara, midesi bulandı, nefesi kesildi. Bu gerçekten olabilir miydi? Bunca zaman sonra?

Kara olduğu yerde durdu.

Bir kadın sesi "Hey!" diye bağırdı, tam o sırada arkasından bir kadın ona çarptı ve birlikte kaygan betonda kaymaya başladılar, neredeyse bebek arabasını iten kızıl saçlı bir kadına çarpacaklardı.

"Bu da ne-?" diye sordu genç anne, tam Kara ayaklarını altına aldığında ve bebek ağlamaya başladığında dönerek.

"Özür dilerim," dedi Kara çabucak ve annenin etrafından dolandı.

"Nereye gittiğine dikkat et!" Kızıl saçlı kadın bebek arabasının üzerine eğildi. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldanarak çocuğunu kucağına aldı.

Kara aldırış etmedi, bakışları kalabalığı tarayarak kırmızı bir çorap başlığı aradı, ama insan kalabalığının içinde düzinelerce vardı ve gördüğü kadın ortadan kaybolmuştu.

Gördüğünü sandığın kadın.

Aklındaki şüpheleri görmezden gelerek, kadının durduğu yere ulaşana kadar başını kameralardan ya da polislerden uzak tutarak birkaç insan kümesinin etrafından dolaştı. Pembe tişörtlü ve kulaklıklı iki genç kız hastanenin önünde poz veriyor, telefonlarını havaya kaldırıp bir dizi selfie çekerken yukarı doğru gülümsüyorlardı.

Gençler mi? Burada mı?

Jonas rezil olduğunda hayatta bile olamazlardı. Ama Marlie yoktu. Kırmızı beyaz çoraplı şapkasıyla aceleyle uzaklaşan bir sarışın da yoktu.

"Kahretsin." Bağırın, telaşlı bir kümeden diğerine doğru ilerlerken, çılgınca kayıp kız kardeşine çok benzeyen kadını aradı.

Hayal görüyorsun.

Hepsi tuhaf bir mesaj ve telefon aldığı ve Jonas hapisten çıktığı için. Zihnin sana oyun oynuyor Kara, telkinin garip gücü. Başka bir şey değil.

Ama ikna olmamıştı ve yavaşça üç altmış yaptı, yüzleri aradı, gözleri kısıldı.

O buradaydı!

Marlie tam da bu noktadaydı.

Ve aldığı mesaj ve sesli mesaj doğrudu. Marlie hayattaydı!

"Kara?" Keskin bir ses dikkatini çekti. "Kara McIntyre?" Kara'nın midesi bulandı ve yaklaşan muhabiri gördü.

Kırmızı ceketli, hevesli, gülümseyen bir kadın, omuz kamerasıyla onu takip eden bir kameraman, Kanal 3'ün çağrı işareti görünüyordu.

"Kara McIntyre?" diye tekrarladı biri, bir adam. "Tavan arasında kilitli kalan çocuk değil mi o? Jonas McIntyre'in kız kardeşi?"

"Oh, Tanrım." Kara paniklemeye başladı.

"Bir dakikanızı ayırabilir misiniz?" dedi kadın, Sheila Keegan, yaklaşırken dişlek gülümsemesi çok samimi görünüyordu.

Cevap hayırdı.

Kesin ve katı bir *HAYIR*.

"Üzgünüm." Kara çekip gitti. Daha fazla insan fark etmeden önce. Daha fazla dikkat çekmeden önce. Bu *bir şey* haline gelmeden önce.

"Kara McIntyre burada mı?" diye duydu aceleyle uzaklaşırken, kalabalığın çevresini sıyrarak, ışık havuzlarından kaçınarak, gölgelerin arasına karışmaya çalışırken kar bir örtü perdesi sağladı.

Geç kaldığını biliyordu. Tate çoktan uzaklaşmış olabilirdi ve o zaman eve dönmek için başka bir yol bulması gerekecekti çünkü buruşuk SUV'si büyük olasılıkla bir polis departmanının garajındaydı. Şu anki harap haliyle sürülebileceğinden değil, şüphesiz bir enkaz.

Park etmiş arabaların buz tuttuğu, kaputlarına ve çatılarına kar yığılmış bir ara sokaktan geçerken artık bu konuda endişelenemezdi. Pencereleer parlıyor, soğuk beyaz çimenlere ışık saçıyordu. Işık dizileri saçakların etrafında yanıp sönüyor ve çalılıkları örten beyaz bir örtünün altından parlıyordu.

Noel.

Kara'nın yılın en nefret ettiği

zamanıydı. Ve ortalıkta kimse yoktu.

İnsanlar evlerine tıkılmıştı ama sokağın kendisi bomboştu, hayattan yoksundu.

Sadece o, hızlı adımlarla yürüyor, botları kaldırımdaki karda düzensiz bir şekilde tıkırdıyordu. Yine de kendini yalnız hissetmiyordu. İçini bir ürperti kapladı ve birinin onu izlediğini, hatta belki de takip ettiğini hissetti.

Kendine gel. Sadece birkaç gün zor geçti. Sinirlerin ham ve yıpranmış, duyuların aşırı gergin, hepsi bu. Yılın bu zamanlarında hep çok gerginsin.

Noel sezonu her zaman en kötüsüydü. Bu yıl daha da kötü olacaktı.

Yirmi yıl geçmişti. Bir dönüm noktası.

McIntyre Katliamı'nın "yıldönümü". Her şeyi yeniden kurcalamak için planlar yapılmaya başlanmıştı bile. Vahşi trajediyle ilgili televizyon programlarının tekrar yayınlanması, kitapların yeniden basılması, o dönemde yazılmış dergi ve gazete makalelerinin yeniden gündeme getirilmesi, zavallı küçük Kara McIntyre'ın trajik kahraman olarak yer aldığı Noel korku şovunun yepyeni bir tanıtımının yapılması.

"Saçmalık," diye mırıldandı, sarkan şişme bir Noel Baba ve taşan oyuncak çantasıyla süslenmiş bir verandanın yanında tehlikeli bir şekilde eğilen bir kardan adamı görünce nefesi kesildi. Plastik Noel Baba'nın yanından geçerken Noel Baba canlandı.

"Ho, ho, ho! Mutlu Noeller!" diye seslendi, şişerken biraz sallandı, oyuncak çuvalı da havayla doldu.

"Aman Tanrım!" Kara fiziksel olarak sıçradı.

Bir an için bu ani canlanmanın acımasız bir şaka olduğunu, birinin bu korkunç görüntüyü manipüle ettiğini düşündü. Ama hayır, kalp atışları stratosfere fırlarken, bir gizli kameranın gözüne yakalandığını ve yanlışlıkla yaşlı Kris Kringle'ı tam boyuna gönderen bir hareket dedektörünü etkinleştirdiğini fark etti. Yine de Noel Baba'nın parlak yüzüne bir bakış attığında omurgasından aşağıya doğru bir korku kıpırtısı hissetti. Boyalı gözleri tuhaf bir şekilde yuvarlak ve dik dik bakıyor, boyalı sakalının altındaki kırmızı dudakları sahte, dişlek bir yoğunlukla sırtıyor gibiydi. Korku evindeki şeytani bir palyaço gibi.

Yine senin hayal gücün.

Hepsi bu!

Önce çoktan ölmüş kız kardeşini gördüğünü sanıyorsun, şimdi de birinin seninle hastalıklı akıl oyunları oynadığını düşünüyorsun.

Sakin ol biraz.

Yine de hızı arttı. Sadece iki blok daha. Tate'in hâlâ onu bekliyor olması için dua etti.

Kalbinin hızlı atışı yüzünden ayak sesleri duyduğunu sandı. Sessiz ama sabit, kar yüzünden boğuk ama sürekli takip eden.

Omzunun üzerinden baktı. Kar yağışı altında gözlerini kısıtı.

Hiçbir şey yoktu.

"Aş artık bunu," diye mırıldandı, hâlâ yürüyordu.

Ve sonra onu duydu.

"Ho, ho, ho! Mutlu Noeller!" aynı robotik sesle. Oh. Canım. Tanrım.

21. BÖLÜM

Kara'nın kalbi neredeyse duracaktı.

Kaldırımında dönerek gece gökyüzünden durmadan düşen kar tanelerinin oluşturduğu perdenin ardından dikkatle baktı.

Korkmuş bir tavşaninki gibi sık nefes alıyordu.

Arkasında biri mi vardı?

Az önce bir hareket mi görmüştü, park etmiş, donmuş iki aracın arasında hızla kaybolan bir gölge mi, evin önünde duran ve kar toplayan ürkütücü plastik Noel Baba mı?

Korkularınızın sizi alt etmesine izin vermeyin. Hepsi zihninde.

Dr. Zhou ne diyor? "Nefes alın. Sakin düşünceler düşünün. Zihin her şeyin üstünde. Korkularınızla yüzleşin."

Ama artık sessiz olan Noel Baba hâlâ şişirilmişti ve pompasının vızıltısı gecenin içinde duyuluyordu. Bir şey ya da biri hareket dedektörünü çalıştırmıştı.

"Kahretsın!"

Bunu düşünerek kaybedecek zaman yoktu.

Kilise alanına sadece iki blok kalmıştı.

Kalbi hızla çarparak koşmaya başladı. Daha hızlı ve daha hızlı, botları biraz kayıyor, nefes alış veriş vahşileşiyordu.

Bu sadece senin aklın, Kara, sadece senin aklın! Umurunda değildi. Dönüp kalp atışları yavaşlayana ya da biri gerçekten üzerine atlayana kadar bekleyecek kadar güçlü değildi. Bu riski göze alamazdı.

Tokat, tokat, tokat! Ayak sesleri, kalbinin çarpıntısıyla daha da şiddetlenen çılgınca bir dövmeye dönüştü.

Uçarak dar ve boş sokakta koşmaya başladı.

Tokat, tokat, tokat!

Hayal mi görüyordu yoksa biri gerçekten peşinde miydi bilinmez, Tate'in onu beklemiş olması için sessizce dua ederek son köşeye doğru koştu. Vazgeçmediğini. Bu-

Köşeyi döndü ve eski kilisenin otoparkında tek bir araç gördü, siyah bir Toyota RAV4.

Tate direksiyon başındaydı, yüzü okuduğu bir tür ekran tarafından aydınlatılmıştı.

Sanki onu göz ucuyla fark etmiş gibi, kız park alanını hızla geçip SUV'un yolcu tarafına doğru koşarken başını kaldırdı.

"Gidelim," dedi, sıcak iç mekâna girip kapıyı arkasından çarparak kapattı. "Bilirsin işte, hemen şimdi!"

"Sorun mu var?" diye sordu adam, kaşları birbirine çarparak. "Bilmiyorum. Hadi gidelim buradan."

"Peki." iPad'ini konsola yerleştirdi, sonra aynalarını kontrol ederek boş arsadan dışarı çıktı.

Kara, onlar geçerken yan sokağı daha iyi görebilmek için bir parça buğuyu temizledi. Hiçbir şey yoktu. Mahalle sessizdi, çalılıklarda saklanan ya da bir elektrik direğinin arkasından bakan karanlık bir figür yoktu. Yavaşça nefesini bıraktı.

"Az önce bir hayalet görmüş gibisin."

Marlie'yi ve birkaç saniye öncesine kadar kayıp kız kardeşi olduğuna yemin edebileceği kadını düşündü. "Sadece çok tuhaf bir Noel Baba."

"Tuhaf mı?" Dur işareti için yavaşladı. "Noel Baba mı?"

"Boş ver. Sadece şu tuhaf Noel gösterilerinden biriydi. Şişme. Beni biraz korkuttu. Ben iyiyim." RAV4'ün içi bir şekilde güvenli görünüyordu, gösterge ışıkları yanıyor, kalorifer sıcak hava üflüyor, pencereler ve kapılar sıkıca kilitlenmişti.

Tate'in üzerinde artık hastane önlüğü yoktu; kot pantolon, gömlek ve deri ceket giymişti. "Nereye?" diye sordu.

"Önce evime."

"Polisler orada olabilir."

"Polisten kaçmıyorum." "Onlarla uğraşmak mı istiyorsun?" "Hayır, henüz değil."

"Ve kamp kurmuş gazeteciler olabilir."

"Bir muhabirle birlikteyim," dedi kuru bir sesle ve adamın dudağının bir köşesi seğirerek sakalının gölgesinin altındaki gamzeyi gösterdi. Saçları dağınıktı ve ona bir bakış attığında

Sanki durumu komik ya da büyük bir oyunmuş gibi gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı.

"Öylesin ve en iyilerle birliktesin."

"Kesinlikle en alçakgönüllüleriyle." Sonra tekrar ciddileşti. "Bak, eve uğramam gerekiyor. Çabuk olacağım. Köpeğimi kontrol etmem ve birkaç kıyafet almam gerekiyor."

"Başın belaya girebilir," dedi. "Şu anda başımda olduğundan daha büyük bir bela mı?" Güldü. "Hayır, muhtemelen olmaz."

"Muhtemelen değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak yolcu koltuğunda arkasına yaslandı ve camdan dışarı baktı.

"Arkada bir battaniye var," dedi ve kadın itiraz edemedi ince bir uyku tulumunu kaptı, konsolun üzerinden sürükledi ve tek eliyle sürerken kucağına bıraktı. Neyse ki trafik çok azdı. Yine de karşıdan gelen bir araç orta çizgiyi kucakladığında irkildi. Çok yakın zamanda ve çok şiddetli bir şekilde gerçekleşen kazanın etkisiyle hâlâ titriyordu.

"Kamyoncu hakkında ne biliyorsun?" diye sordu, uyku tulumunu çenesinin altına sıkıştırmış, tulumun tüylü kıvrımlarında odun dumanı ve küf kokusu hissediyordu. "Kaza yapan TIR'ı kullanan adam." Zihninin gözünde üzerine d o ğ r u gelen devasa ızgarayı gördü, kırılan camların çıtırtısını, parçalanmış çeliğin sesini duydu.

"Portland'da bir yoğun bakım ünitesinde olduğunu." "İyi olacak mı?"

Tereddüt etti. "Bilinmiyor."

"Ama belki de iyileşmez," dedi sessizce ve buğunun biriktiği yolcu camını kaydırdı. Kara korkunç kazanın tüm ayrıntılarını hatırlamıyordu ama başka bir adamın hayatının ağırlığını omuzlarında hissediyordu.

"Belki de değil." Şimdi ciddiydi, yüzü gösterge panelinin ışığıyla aydınlanmıştı.

"Tanrım, ne kadar korkunç." İçindeki suçluluk dalgasına karşı sertçe yutkundu. Sebebi ne olursa olsun, arabayı bu kadar çılgınca, bu kadar kontrolden çıkmış, Margrove'un cinayetinden ve Jonas'tan bu kadar korkmuş bir şekilde kullanmamalıydı.

Arka koltukta. Eğer polisin önerdiği gibi kendini olduğu yerde kalmaya zorlasaydı, kamyon şoförüne bir şey olmazdı.

Yoksa olur muydu? Polislerin gelmesini bekleyebilme şansın neydi Kara? Jonas zaten arka koltuktaydı. Buna izin vermezdi. Otoyoldaki kamyon durağına götürülmeyi talep eder ya da cipi kendisi alırdı.

O karanlık, sapkın yola girmesine izin veremezdi. Boğazını temizleyerek Tate'in hâlâ ön panelde parlayan iPad'ini işaret etti. "Kamyoncu hakkında başka ne biliyorsun? Sanırım onu çoktan araştırmışsındır."

Tate kırmızı ışıktaki yavaşladı ve kavşaktan hızla geçen trafiği bekledi. "Adı Sven Aaronsen. Boise'de yaşıyor. İki kamyonu var, kullandığı kamyon ve bir diğeri. Kırk yedi yaşında, boşanmış, geçen yıl evlenen yetişkin bir kızı var. Birkaç kez tutuklanmış, yaklaşık on yıl önce düşmüş bir aile içi şiddet ve dört yıl sonra da bir alkollü araç kullanma suçu."

"Ve hâlâ kamyon şoförü mü?" diye sordu.

"Bağımsız. Dediğim gibi, şirketin sahibi o. Bir şoför daha var."

İçinin bulandığını hissetti. Sönmüş. Yolcu camına yaslanarak, "Beni evime götür," dedi.

"Emin misin? Polis orada olabilir."

"Belki de öyledir." Hastanenin önünden geçerken ona bir bakış attı, polis araçlarını, camlarda yanıp sönen ışıkları, Jonas'ın hayranlarından oluşan ve bazıları onun bir tür yeni çağ mesihi olduğunu düşünen, giderek büyüyen kalabalığı dağıtmaya çalışan birkaç polisi gördü.

"Bunu sen mi yapıyorsun?" diye sordu başparmağıyla revakın altına yayılan kalabalığı göstererek.

"Kendi istekleriyle geldiler. Doğaçlama yaptım. Jonas'ın onları karşılamaya geldiğini söyleyerek birkaçını coşturdum."

"Hastane odasından mı?" Buna inanamıyordu.

"O anda yapabileceğimin en iyisiydi. Neyse ki bazıları inandı." Köşeyi döndü ve onun evine doğru yöneldi. "İşe yaradı, değil mi?"

"Yeterince iyi."

Evine vardıklarında, ona bir sokak öteye park etmesini söyledi. "Sadece beş dakika, belki de on dakika sürer. Eğer gelmezsem

O zamana kadar geri dön, git."

Ve sonra birkaç metre ilerleyip evinin arka kapısından içeri girdi. Rhapsody aklını kaçırmak üzereydi. "Biliyorum, biliyorum. Çok özür dilerim," dedi Kara, ayaklarının dibinde daireler çizen köpekten özür dileme ihtiyacı duymasına şaşırarak. Rhapsody'yi dışarı çıkardı, sonra yemeğini kabına koydu ve suyunu kontrol etti. Köpek geri döndüğünde Kara kapıyı arkasından kilitleti ve hızla üst kata çıktı. Baş ağrımaya başlamıştı ve umutsuzca bir duşa ihtiyacı vardı. Ama hiç zamanı yoktu. Polisle uğraşmak istemiyordu, henüz değil ve her an gelebileceklerinden emindi.

Her seste nabızı hızla atarken, kıyafetlerini bir gece çantasına doldurdu ve köpeğin merdivenlerden yukarı fırladığını duydu. "Sen de geliyorsun," dedi ve bir makyaj seti, fırça ve diş fırçasını açık çantaya attıktan sonra ecza dolabını açacak kadar durdu, bir şişe Aleve buldu ve iki jel kapağı kuru olarak geri attı. Sonra şişeyi çantasına attı, fermuarını çekti ve merdivenlerden aşağı uçtu, sadece ceketini ve botlarını giymek için durakladı, Rhapsody'nin kilerin yanında asılı duran tasmaını aldı, sonra köpeğin tasmaına taktı.

On saniye sonra arka kapıyı arkasından kilitlemiş ve Tate'in siyah RAV4'ünün karla kaplı bir defne çitinin yanında rölantide durduğu noktaya doğru adımlarını geri çekmişti. "Şunu görüyor musun?" dedi, o ve köpeği içeri tırmanırken caddenin yukarısında park etmiş bir minibüsü işaret ederek.

"Evet?" Kadın yolcu koltuğuna yerleşti; Rhapsody ayak boşluğuna kıvrıldı.

"Bir fotoğrafçı. Serbest çalışıyor."

"Nereden biliyorsun?" Emniyet kemerini takıp minibüse baktı. "Onu işe aldım."

"Oh." Ona bir bakış gönderdi. "Harika."

"Ama bu sefer ben tutmadım. Ya bir başkası çoktan tuttu ya da kendi başına birkaç fotoğraf çekmeye çalışıyor ve onları satmaya çalışacak." Toyota'sını vitese taktı ve kaldırımdan uzaklaştı. "O sadece ortaya çıkan ilk kişi."

"İlk gelen sensin," diye hatırlattı ona.

"Buna itiraz edemem."

Ama o haklıydı. Çok yakında evi muhtemelen polisler, muhabirler ve fotoğrafçılarla dolup taşacaktı. Hepsi de birçoğuna cevap vermek istemediği milyonlarca soru soracaktı. En azından şimdilik. Minibüsün yanından geçerken saat kasketli bir adamın evinin önüne baktığını gördüğünde, evde kalmaya çalışırsa etrafının sarılacağını biliyordu. Muhabirler bahçesinde kamp kuracak, fotoğrafçılar objektiflerini ona çevirecek, komşular ve meraklı seyirciler onu görebilmek için cep telefonlarını kullanacak ve tabii ki polis aramaya gelecekti. Kara elbette onlarla konuşmak zorunda kalacaktı ama henüz hazır değildi. "Beni Wheeler Caddesi'ndeki otele götürebilirsin," dedi, sonra Rhapsody'ye baktı ve başını okşadı. "Yani, evcil hayvan kabul ediyorlarsa."

"Bilmiyor musun?"

"Hayır, telefonum da yok... bekle." iPad'ini almak için çantasını karıştırdı. "Bu iş görür." Adam arabayı şehrin merkezine doğru sürerken, kadın otelin web sitesini açtı. "Olmaz. Evcil hayvan yok ve otel dolu. Boş yer yok."

"Neredeyse Noel'deyiz. Yerler dolu." Vantilatörü ayarladı; daha yüksek sesle vınıyor, o internette arama yaparken havalandırma deliklerinden sıcak hava akıyordu.

"İşte bir tane daha, doğu tarafında bir motel ve-" Google'da Lazy Daze Motel'i aradı, web sitesini açtı ve ücretsiz Wi-Fi ve ücretsiz kontinental kahvaltı olanaklarıyla tüm evcil hayvanları kabul ettiğini, ancak yine dolu olduğunu keşfetti. "O otelde de yer yok. Kahretsin!"

"Peki ya teyzenin evi?"

"Faiza'yla mı kalayım?" dedi ve aklına annesinin kız kardeşi geldi ve başını iki yana salladı. "Hayır."

"O zaman bir kuzen? Bir arkadaş?"

"Etrafta kuzen yok ve ... ve arkadaş da yok." Bu üzücü bir ifadeydi ama doğrudu. Hiç gerçek arkadaşı olmamıştı, sadece okulda tanıştığı tanıdıkları, ona olan hayranlıkları yaşadığı travmaya, tüm bunların kötü şöhretine dayanan kızlar, sanki bir tür trajik, lekelenmiş bir ünlüymüş gibi. Ve hiçbir zaman bir işte gerçek bağlar kuracak kadar uzun süre çalışmamış, hiçbir iş arkadaşıyla gerçek bir dostluk kuracak kadar derin bir bağ hissetmemişti,

Tüm umutlarını, korkularını, hayallerini ve kâbuslarını anlatabileceği bir yer. Bunun nedeni soğukkanlı olmayı öğrenmiş olması, insanlara ve sorulara mesafeli durması mı, yoksa insanların böylesine vahşi bir aile yok oluşundan sağ kurtulan bir kızıdan doğal olarak uzak durması mıydı, bilmiyordu.

"Ah, gerçekten kimse yok," diye itiraf etti, kendine acıdığını hissederek. Boğazını ve zihnini temizleyerek bu acınası duyguyu bir kenara bıraktı; kalp kırıklıklarının üzerinde durmanın onları daha da kötüleştirdiğini yeterince erken öğrenmişti. "Eminim bir şeyler bulabilirim," dedi ve tekrar internete girdi.

"Tamam." Bir köşede yavaşladı, sonra "Benim evimde kalabilirsin," diye cüret etti.

"Ne? Senin evinde mi? Hayır!" Başını sallayarak başka bir motel aradı ve şehirde hiçbir şey bulamadı. "Tanrım, hayır. İyi bir fikir değil ama teşekkürler." Göz ucuyla onu izledi. Gerçekten mi? Yok artık. "Belki 84'te bir şey vardır."

"Unut gitsin. Eyaletler arası yol kısmen kapalı."

"Ne?" Ona baktı. "Kapalı mı?"

"Um-hmm. Yolun bir bölümü kapalı. Fırtına yüzünden. Gorge tam bir karmaşa."

"Şaka yapıyorsun." Ama yüz ifadesinden onun ciddi olduğunu anlayabiliyordu ve kışın bazen dondurucu yağmur, buz veya kar gibi kar fırtınası benzeri koşulların Columbia River Gorge'u çevreleyen otoyolun kapanmasına neden olabileceğini biliyordu.

iPad'ine bir göz attı. "Google'a 'yol durumu' yaz." Aradı.

Tabii ki haklıydı. "Kahretsin."

"Bak. Bir şey bulana kadar benim evimde kalabilirsin. Büyütülecek bir şey değil." Ona bir gülümseme fırlattı, gördüğü ilk gerçek gülümsemeydi bu, beyaz dişleri karanlık iç mekanda parlıyordu, yüzü ön farlar tarafından kısmen aydınlatılmıştı. "Ve şanslıymışsın. Boş odam var ve köpek dostuyum."

"Çok komik."

"Evet," diye kabul etti, nehre paralel bir sokağa bağlanmak için bir ara sokaktan geçerken sırtışı biraz azaldı, "Ben de öyle düşünmüştüm."

* * *

Thomas ve Johnson'ın Jonas McIntyre'in odasına girmelerine izin verilmesi için neredeyse bir Kongre kararı gerekiyordu ve oraya vardıklarında hasta suskunlaştı, konuşmayı reddetti.

Thomas, "Sadece Merritt Margrove'un mobil evinde ne yaptığınızı bilmek istiyoruz," diye açıkladı ama McIntyre onları duyduysa bile tek kelime etmedi. Onlarla hiç göz teması kurmadı ve yatakta yatarken ve her türlü hastane ekipmanına bağlıyken neredeyse komaya girmiş gibi görünüyordu.

Rol yapıyordu.

Personeler göre Jonas McIntyre hemşirelerle ve görünüşe göre kız kardeşiyle konuşmuştu. Raporlar, Kara McIntyre'in tıbbi tavsiyeye rağmen aceleyle AMA'dan ayrıldığı ve bu kattaki hemşirelerden birkaçının, muhtemelen kardeşiyle konuştuktan sonra, nöbetçi güvenlik görevlisi alt kattaki kargaşayla ilgilenmek için çağrıldığı sırada asansöre bindiğini gördükleri yönündeydi.

Her şey şüpheli görünüyordu ve Thomas bir şekilde tuzağa düşürüldüğüne dair rahatsız edici bir hisse kapılmıştı. Sadece nasıl olduğunu çözememişti.

Son bir kez daha denedi. "Dinle McIntyre, Margrove'un karavanında ne yaptığını bilmemiz gerekiyor. Ne gördüğünü. Kimi gördüğünü. İlk etapta neden orada olduğunu. Basit bir ifade."

Tepki yok.

Gözlerinde en ufak bir titreşim bile yoktu. Zar zor göz kırptı.

Thomas'ın arka dişleri hayal kırıklığıyla gıcırdadı. Jonas onu duyabiliyordu. Bunu biliyordu ama adam bir hastane odasında acı içinde olsa bile yerinden kıpırdamıyordu. Hapishanede geçirdiği yirmi yıl ona her türlü duyguyu saklamayı, duygularını kontrol altında tutmayı öğretmişti.

Thomas yatağın karşısındaki Johnson'a baktı, o da başını hızlıca sallayarak kaybettikleri bir savaşta olduklarını gösteriyordu. Kadın haklıydı. Bunu biliyordu ama bu onu kızdırıyordu.

"Tamam, gidelim," dedi ve kapıya doğru ilerledi. Koridorda gardiyan, otuzlu yaşlarında, iki tonlu saçları sırtının ortasına kadar dökülen, dudakları büzülmüş, soluk mavi gözleri ateş saçan minyon bir kadınla tartışıyordu. "Sana söyledim, ben onun kız arkadaşım!" dedi kadın, saçlarını omzunun üzerinden savurarak. "Onu görmem gerek."

Ama daha önce görev yerini terk ettiği için azarlanan gardiyan geri adım atmıyordu. "Onu kimse görmüyor."

"Ben en yakın akrabası sayılırım!"

Bir hemşire geliyordu. "Bunu yapamayız," dedi. "Hastanın dinlenmeye ihtiyacı var."

"Hasta' benim erkek arkadaşım ve tutuklu falan değil, bu yüzden onu görmem gerekiyor. Son duyduğumda özgür bir adamdı." Üzerinde siyah tayt, askeri tarzda ağır botlar, sadece poposunu örten bir kazak, kot ceket ve tahta boncuklardan oluşan kocaman bir kolye ile tespihi andıran sarkan tahta bir haç vardı. Belki de gerçekten bir tespihdi. Bilemiyordu.

Thomas içeri girdi ve kendini tanıttı. "Jonas'ın kız arkadaşı olduğunu mu söylüyorsun?" dedi. "Senin adın ne?"

"Mia." Kollarını göğsünde kavuşturup çenesini dikleştirdi, içinden dalga dalga meydan okuma yayılıyordu. "Mia Long. Jonas'ı görmek istiyorum."

"Mümkün değil."

"Hangi yasaya göre?" diye sordu.

"Hastane yönetmeliği," diye cevap verdi hemşire.

Thomas araya girdi, "Ve ilçenin yargı yetkisi."

"Ne olmuş yani?" Gözlerine sürme çekmiş ve rimelini inceltmiş olan Mia, siyah uçlu parmağını Thomas'a doğrulttu. "Onu tekrar mı tutukluyorsun? Ama o dışarıda. Özgür bir adam. Onu tekrar tutuklayamazsınız. Hele ki yirmi yıl önce olanlar için."

Thomas, "Biz sadece onunla konuşmaya çalışıyoruz," dedi. "Tutuklu değil."

"Ama burada bir gardiyan var ve kimsenin onu görmesine izin vermiyorsunuz. Benim bile." Çenesi dışarı çıktı ve yine suçlayıcı parmaklarını göstererek bir adım öne çıktı. "Ona tuzak kuran, onu tutuklayan ve mahkum eden sizlersiniz, bu yüzden hayatının yirmi yılını, yirmi lanet yılını, hayatının yarısı gibi, katiller, tecavüzcüler ve haydutlarla parmaklıklar ardında geçirdi." O kadar öfkeliydi ki titriyordu, "İçeride vahşice dövüldü. Bunu biliyor muydun? Ha?" Cevap beklemedi. "Jonas McIntyre içeri girdiğinde daha çocuktı. Acı çekti. *Gerçekten* acı çekti. *Yıllardır*. Ve şimdi siz onu uydurma bir suçlamayla tekrar hapse atmaya çalışıyorsunuz.

geri dönmek zorunda! Buna izin vermeyeceğim. Binlerce insan bunun büyük bir düzmece olduğunu biliyor çünkü polis işlemediği suçlar için onu suçlayamayacak kadar tembel ve kararlıydı. Buna izin vermeyeceğiz ve o aklanana kadar da rahat etmeyeceğiz."

"Bir saniye bekleyin," dedi Johnson. "Kimse Jonas'ı bir şeyle suçlamıyor. Biz sadece Merritt Margrove'un ormandaki evinde neler olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz."

"Sen orada değil miydin?" Thomas onun alev alev yanan gözlerine bakarken ikiyle ikiyi bir araya getirerek sordu.

Kadın gözlerini kırptırdı. Şaşırılmıştı. "Hayır, sadece onu bıraktım." "Peki sonra?"

"O arayana kadar beklememi söyledi, ben de bekledim, sonra ... sonra bir aracı olduğunu ve onunla bir kamyon durağında buluşabileceğimi söyledi."

84. Hal's Get and Go, The Dalles'ın hemen dışında."

"Ve sen yaptın?" Johnson sordu. Thomas'a, "Yolun o kısmı kapalı," dedi.

"Evet! Hey, bu da ne?" Mia kendinden biraz daha az emin bir şekilde, "Yol kapatılmadan önceydi. "Yol kapatılmadan önceydi ve o mobil evde ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Jonas'ı oraya götürdüm, o arabadan indi ve ben de oradan ayrıldım. Hikayenin sonu."

Thomas sordu, "Jonas bir şey söyledi mi? Margrove hakkında? Neden karavana gittiği hakkında?"

"Hayır, sadece buluşacaklarını söyledi." Kız birden endişeli göründü.

Johnson kıza baktı. "Peki ya seni arayıp arabası olduğunu söylediği zaman? Onu almana ihtiyacı olmadığını söylemek için?"

"Onu ben aradım," diye açıkladı kız. "Endişelenmeye başlamıştım. Kreb's Corners'da kamyon durağındaydım ve yolun kapatılacağı söyleniyordu, bu yüzden onu kontrol etmek istedim."

"Peki ne zaman yaptın?" Thomas sordu.

Mia bir ayağını diğerine geçirdi. "Sesi biraz korkmuş gibiydi, bilirsin, nefesi kesilmiş ve ..." Dudaklarını büzdü ve çenesini eğdi. "Nedir bu? Bir avukata ihtiyacım var mı?"

"Burada neler oluyor?" dedi hemşire, sonunda sabrı tükenmişti. "Burası bir hastane, sorgu odası değil. Bunu, her ne ise, başka bir yere götürün. Hastalarımız var-"

"Ve ne? Nefes nefese ve ne?" Johnson, gözleri lazer gibi Mia'ya odaklanmış olan sarışın hemşireyi görmezden gelerek araya girdi.

Thomas hemşireye, "Burada işimiz bitmek üzere, sadece birkaç soru soracağız," dedi. Ve Mia'ya, "Avukat sizin seçiminiz."

Mia sanki polisler ve hemşire onun ezeli düşmanıymış gibi hepsine ters ters baktı. "Başka hiçbir soruya cevap vermeyeceğim. Jonas'ı görene kadar olmaz."

Hemşire, "Böyle bir şey olmayacak," dedi. "Ziyaretçi yok. Nokta."

"Ama onlar odadaydı!" Mia elini memurlara doğru sallarken sızlandı.

"Onların yetkisi var." Hemşire, istasyonundaki telefon çalmaya başladıkça daha da sinirleniyordu. "Belki de hepiniz bu konuşmayı hastane koridorunun dışına taşımak istersiniz?" Kaşları büyük boy gözlüklerinin kenarlarından kalktı. "Daha sessiz yerler, hatta küçük konferans salonları bile var-?"

"Ya da karakolda," dedi Johnson, belli ki Mia'nın tiyatrosundan sıkılmıştı. "Oraya gidebiliriz."

"Ne?" Mia aniden kül rengine döndü. "Hayır. Hayır, olmaz." Hemşire,

"Ama hepinizin gitmesi gerekiyor," dedi. Bakışları Thomas'ın. "Şimdi."

"Gitmiyorum. Jonas'ı görene kadar gitmiyorum." Mia kollarını meydan okurcasına göğsünde kavuşturarak asansörün yanına yerleşti.

"Tamam." Hemşire hiç oralı olmadı ve telefon çalmaya devam etti. "Güvenliği çoktan aradım ve bu iyi memurlar size binanın dışına kadar eşlik edecekler."

"Ama burası halka açık bir bina."

"Burası özel bir bina ve ister inanın ister inanmayın, biz sadece hastalarımızla ilgileniyoruz, buna erkek arkadaşınız da dahil, o yüzden hadi artık gidelim." Yüzü sakın, sesi çelik gibiydi. "Bana ihtiyacı olan başka hastalarım var." Ve yarım daire şeklindeki masaya yöneldi, uzanıp ahizeyi aldı, bir yandan da asansör çağrı düğmesi çalıp kapılar fısıldayarak açılırken gözlerini küçük gruptan ayırmıyordu. "Üçüncü kat. Ben Evelyn Mathers. Bir saniye bekleyebilir misiniz?"

Üçüncü kata çıkan güvenlik görevlisi Madge Petroski'ydi, Thomas'ın on beş dakika önce ayağa kalkmasına yardım ettiği memur.

dakikalar önce. Ve ruh hali düzelmemişti. Petroski'nin dudakları büzülmüş, kasları gerilmiş, tavrı topal, başıboş bir geyiği inceleyen bir kurt kadar ciddiydi. "Burada neler oluyor?" diye sordu ve Thomas'ı tanıdığına hiç yumuşamadı.

Thomas, "Bayan Long için bir refakatçiye ihtiyacımız var," dedi. Hemşireye, "Biz gidiyoruz ama bir sorun çıkarsa" diye ekledi - Jonas McIntyre'in odasının yanında duran yardımcısına anlamlı bir bakış fırlattı - "Bize haber verin."

Hemşire sıkıca başını salladı. "Tamam."

Güvenlik görevlisi başını salladı. "Gel," dedi Mia Long'a. Mia ona uzanamadan genç kadın açık asansöre doğru yürüdü.

"Teşekkürler," dedi Johnson hemşireye. "Geri geleceğiz."

"Harika," diye cevap verdi hemşire, Thomas'a bakarken gülümsemesi bir kutup fırtınası kadar buz gibiydi. "Sadece ... harika." Sonra dikkatini tekrar telefona verdi.

Johnson sordu, "Tanıştığınız insanlar üzerinde hep böyle bir etkiniz mi var? Gittiğin her yerde düşman edinme gibi esrarengiz bir yeteneğin mi var?"

Thomas başka bir asansör kabini beklerken ve kısa koridorda ilerleyen tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir adamı iten b i r hademeye yol verirken "Bu bir hediye," diye onayladı. "Gerçek bir lütuf."

BÖLÜM 22

Kara, Tate'in dairesinin banyo kapısının kilidini iki kez kontrol ettikten sonra sıcak suyun çoktan akmaya başladığı ve yüksek tavanlı çatı katının bir köşesi olan bu küçük alanı buğulandığı küçük duşa girdi. İğneye benzeyen sprey iyi geliyor, Merritt'in cesedini gördüğünden beri gergin olan kaslarını gevşetiyor, ardından kardeşinin arabasında belirmesiyle neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Ondan sonra kaza olmuş ve kaçtığı hastanede uyanmıştı ve şimdi ... hiç tanımadığı ve hiç güvenmediği bir adamın evinde yalnızdı, çıplaktı.

İyiymiş, Kara. Şimdi ne olacak? Telefonun, araban ya da arayabileceğin lanet bir arkadaşın bile olmadan burada kapana kısıldın. İşte Faiza Teyze. "Hayır!" dedi yüksek sesle, kendini korkutarak. Peki o zaman, polise ne dersin? Onlarla konuşman, Merritt'in cesedini nasıl bulduğunu, Jonas'ın cipe nasıl bindiğini ve kamyonetin sana nasıl yandan kayarak geldiğini anlatman gerekiyor.

Gözlerini kırıştırdı. Kamyon sürücüsünü düşündü ve kalbi burkuldu. Kazanın onun suçu olmadığını ve Jonas'ın onu destekleyeceğini biliyordu ama Jonas hüküm giymiş bir suçluydu, yalancı ve soğukkanlı bir katil olduğuna inanılıyordu, pek de iyi bir tanık sayılmazdı ve enkazda bulunacak votka şişeleri, kadının alkollü olabileceğine dair küçük kanıt parçaları vardı.

Ama kesinlikle hastanede kanını kontrol etmişlerdi. Tanrım, her şey çok karmaşıktı.

"Hey!" Kapıda iki keskin tıkırtı duydu. "Orada iyi misin?" Tate panellerin arasından seslendi.

"Evet, evet. Sadece bir dakika." Onun şampuanını kullandı, köpürtüp duruladı, sonra da kesinlikle erkeksi kokan bir saç kremi uyguladı ama gerçekten, kimin umurundaydı ki? Kesinlikle ne onun ne de Wesley Tate'in.

Omuzlarını ve boynunu döndürerek, sızlayan acıdan hafifçe irkilerek, kendini onun hakkında tekrar uyardı. Elbette, hastanedeki hayranlarını kışkırtmış ve böylece kaçışını gerçekleştirebilmişti ama o hâlâ, hikâyesini, özel haberini almak uğruna, araba yolundan geri geri çıkarken kendini tehlikeye atan adamla aynıydı.

röportaj. Suyu kapatırken borular hafifçe gıcırda dı ve kendine bu önemli gerçeği hatırlattı. Oh, elbette, çekici ve yardımsever olabilirdi ve o sert, umurumda değil tarzında yakışıklıydı, ama bu yeterince iyi değildi. Artık yeterli değildi. Her zaman kendisi için tamamen yanlış tipte erkeklerle ilgilenmişti. Bu onun romantik yapısıydı ve muhtemelen kökleri yaşadığı lanet olası trajediye dayanıyordu.

Dr. Zhou o kadarını söylememişti ama bu noktaları birleştirmek için psikolog olmaya gerek yoktu.

Ve sonunda ona bağımlı hale gelmeyecekti. Uh-uh.

Onun dairesini bir iniş yeri, duş alabileceği, üstünü değiştirebileceği ve kafasını toparlayabileceği bir yer olarak kullanmayı kabul etmiş olsa da burada kalması mümkün değildi. Tate, dedikleri gibi, fırtınadaki tek limandı.

Geçici bir liman, diye hatırlattı kendine, Tate'in verdiği havluyla saçlarını kuruladıktan sonra küçük, kullanışlı bir lavabonun üzerine monte edilmiş aynada biriken nemi sildikten sonra alnındaki dikişleri kontrol etti. Dikişleri çevreleyen et hassas olsa da hayatta kalacaktı ve saçlarını ayırıp muhtemelen oluşmakta olan küçük yara izini gizleyebilirdi. Makyaj yüzüne iyi gelecekti ama emniyet kemerinin etkisiyle omzunda ve göğsünde oluşan uzun morlukla baş başa kalmıştı.

Bu renk değişiminin solması haftalar alacaktı.

Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu ve bir çift temiz kot pantolon ve büyük boy bir sweatshirt giyerken bunu düşünecek zamanı yoktu. Sonra saçlarını havluyla hızlıca ovalamaya devam ederek yalınayak ana yaşam alanına adım attı; yükselen tavanları, açıkta duran boruları ve bir duvar boyunca uzanan pencereleriyle geniş bir odaydı bu ve nehrin kendi üzerine kıvrıldığı yerden müthiş bir manzara sunuyordu.

Kendine tekrar hatırlattı, burası kalınacak bir yer değildi. Hem de hiç. Sadece kafasını toparlayabileceği ve polisle konuşabilmek için cesaretini toplayabileceği hızlı bir iniş noktasıydı.

Hazır olduğunda.

Ne zaman olursa olsun.

Yine de Rhapsody kendini evinde gibi hissetmiş, hatta Tate'in lacivert yorganı ve asker gibi sıkı köşeleri olan yatağına yerleşmişti.

Saçlarını kuruturken Kara kendi dağınık yatağını, buruşuk yorganını ve dağınık da olsa rahat bir yatak odasında komodinlerin üzerine bırakılmış şarap şişelerini düşündü. Bu kocaman, sade oda kesinlikle bununla çelişiyordu.

Tate, köpeğin yastıklarını pençeleyerek farklı bir pozisyona getirmesine aldırmamış gibi görünüyordu, sonra da top gibi kıvrılıp çalışırken ona bakıyordu. Ceketini ve flanel gömleğini çıkarmıştı ama üzerinde hâlâ uzun kollu siyah bir tişört ve yıpranmış bir kot pantolon vardı, saçları da dağınıktı. Masanın üzerine eğilmiş, kulağına bir cep telefonu sıkıştırmış, açık bir dizüstü bilgisayara bakıyor, gözleri ekranda ne okuyorsa onu tarıyordu.

Başını kaldırmadı ama onun odada olduğunu hissetmiş olmalıydı çünkü boştaki eliyle mutfığa doğru işaret etti; orada farklı aromalarda ve türlerde kahve, çay ya da sıcak çikolata için kapsüllerle dolu bir kahve makinesi gördü.

Ama hiçbir şarap şişesi nefes alması için açık bırakılmamıştı.

Buz kovanı ve soğutulmuş karıştırıcıların hazır olduğu barda votka ya da viski şişesi de yoktu.

Kendi kendine içkiye ihtiyacı olmadığını söyledi ama kafasının içindeki küçük bir ses yalancı olduğunda ısrar etti.

Sadece bir tadımlık, diye ısrar etti.

Hadi ama.

Sinirlerini yatıştıracak bir şey, hepsi bu.

Önemli bir şey değil.

Ancak, hızlıca bir kez daha bakıp rafları ve tezgâhları taramasına ve zihinsel olarak alkolü varsa nereye saklayabileceğini hesaplamasına rağmen görünürde herhangi bir içki izi yoktu.

Dolapları karıştıramayacağı için sade kahvede karar kıldı ve fincanlardan birini alıp en sert karışımı seçip bir düğmeye basarken kulak misafiri oldu. Su fokurdayıp buharlaşarak fincana akarken, Tate'in konuşmasının sonunu duydu. "Evet, tamam... adresleri ve telefon numaralarını mesaj at... Bu işe yarar. Margrove'un evine gidiyoruz. Biliyorum ama aradım. Onda kopyaları var. Dijital.

Merak etmeyin, polis hayranı değildir." Bir duraklama, sonra, "Evet. Tamam. Sadece adreslerin hala geçerli olduğundan emin ol. Evet. Bu gece. Bu işi bir an önce halletmeliyiz. Ne?" Bir dakika. "Tamam, tamam. Hâlâ etrafta olan herkesle başlayın. En iyisi yüz yüze görüşmek."

Kahve makinesi sessizleşmişti. Fincanını eline aldı ve midesini guruldatarak belli belirsiz bir tat aldı. Tanrım, en son ne **z a m a n** yemek yemişti? Bir önceki gecedan kalan şarap, peynir ve krakerler gözünün önüne geldi.

Sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

Tate hâlâ konuşuyordu. "Anladınız. Taşınmış olanları onaylayın. . ne?" Tate uzun bir süre dinledi, sonra yakındaki yazı gereçleri için kullanılan bir bardaktan bir kalem aldı ve bir bloknotun zaten dolu olan ilk sayfasına kendi kendine bir not karaladı. "Evet, anladım." Tate başını sallayarak notu defterden çıkardı, hızlıca bir fotoğrafını çekti ve pürüzlü sarı şeridi cebine soktu. "Tamam. Evet. Beni haberdar et."

Telefonu kapattı ve sandalyesini döndürerek ona baktı. "Daha iyi misin?"

"Kısmen."

"Ağrın nasıl?" "İdare edilebilir."

"İbuprofenim var." dedi. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Ona bir bira ya da bir kadeh şarap istediğini söyle.

"Aç mısın?" Sanki daha önceki düşüncelerini okumuş gibi. "O kadar belli mi?"

Sırıttı. "Belki. Her neyse, açlıktan ölüyorum. Hadi yapalım şu işi!"

"Evet, yemek yiyebilirim ama daha da önemlisi bir telefon almam gerekiyor, en azından geçici bir tane, sanırım benimkini polisten geri alana kadar şu yakıcılardan biri. Bir de şu kiralık araba meselesi var."

"Sigorta şirketi aracılığıyla."

Bunu zaten düşünmüştü. "Eninde sonunda, ama en kısa zamanda arabaya ihtiyacım var."

"Kimliğin var mı? Ona ihtiyacın olacak." İnledi. "Yine-"

"Polisle mi?"

"Doğru."

"Tamam." Kaşlarını çatdı. "Pekala, her şey sırayla. Teslimat için aradım bile. Caddenin hemen yukarısındaki bir şarküteriden."

"Harika."

"Telefon almak için bir dükkânda durabiliriz ama kimliğe ihtiyacın olacağından eminim."

"Kahretsin."

Ayağa kalktı. "Polis telefonunu sana geri vermeli ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, er ya da geç polislerle konuşmak ve eşyalarını geri almak zorunda kalacaksın. Ehliyet? Anahtarlar?"

"Ben sonrasına oy veriyorum." Burnunu fincanına gömdü ve uzun bir yudum aldı. Polis tarafından sorguya çekilmeyi, Merritt hakkında soru üstüne soru cevaplamak zorunda kalmayı düşünmek istemiyordu. Geçmiş hakkında. Her şey hakkında.

"Eşyalarını istiyorsan ve yeni bir araba almakla uğraşmaya başlamak istiyorsan, bu mümkün olan en hızlı yol."

"Biliyorum, biliyorum." Duşta saçlarını yıkarken de kendine aynı şeyi söylemişti zaten. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"'Biraz' kelimesine vurgu yapıyorum," dedi bir zil sesi duyulduğunda ve aceleyle merdivenlerden indi.

O gözden kaybolur kaybolmaz, kadın bir göz atmak için bilgisayarına doğru ilerledi. Ekranın görünmesi için bir tuşa dokundu; şifre gerektiren bir ekran koruyucuydu bu. Tabii ya. Hukuk defterindeki karalamalara gelince, gözüne çarpan tek sözcük isimlerdi:

*Marlie
Donner
Samuel
Zelda Jonas
Sam Junior Kara*

Ama sadece aile üyelerinin isimleri değil.

Aileyle ve o acımasız, iğrenç geceyle ilişkilendirilen başkaları da vardı. Listeye göz gezdirirken annesinin kız kardeşi Faiza ve müzisyen erkek arkadaşı hakkında notlar gördü. Anne babasının eski sevgilileri ve tabii ki Marlie'nin sözde aşık olduğu Lacey Higgins ve Chad Atwater.

Ve aşık olmuştu.

Hem de sırılsıklam.

Kara hatırladı.

Marlie Şükran Günü gecesi şehirdeki evlerinde, "O çok ... çok harika, Kara-Ayı," diye sır vermişti. Portland'ın Batı Tepeleri'nde yer alan McIntyre malikânesi, ormanlık yamaçlara oyulmuş yaklaşık iki dönümlük geniş bir araziden oluşuyordu. Annemin sürekli yeniden dekore ettiği devasa, dağınık evleri öyle bir konumlandırılmıştı ki, üç katlı evin arka tarafındaki pencere sırası, babamın deyiimiyle "milyon dolarlık bir manzaraya" sahipti ve aşağıda Willamette Nehri'nin kıyısına yayılmış şehre bakıyordu. Şehrin ötesinde, çok uzaklarda, dağların sırtında yükselen ve parlak yaz sabahlarında yükselen güneş tarafından arkadan aydınlatılan pürüzlü bir tepe olan Hood Dağı duruyordu.

Bu Şükran Günü gecesi açıktı, tepede milyonlarca yıldız göz kırptıyor, şehrin parıldayan ışıkları araziye çevreleyen ağaçların arasından görülebiliyordu.

Kız kardeşler evin gürültüsünden kaçarak dışarı çıkmışlardı: oğlanların oynadıkları gürültülü Risk oyunu ve annemle kız kardeşi arasında akşam yemeğinden sonra içkilerin de etkisiyle tırmanan tartışma.

Fai Teyze habersizce son erkek arkadaşını aile yemeğine getirmişti. Annesi Faiza'nın "nankörlüğünden ve küstahlığından" hiç hoşlanmamış ve bunu kız kardeşine belli etmişti. Meydan okuyan ve "dik kafalı" Faiza, onlar gelir gelmez yerel bir grupta gitar çalan Roger Sweeney'i tanıştıtırırken hiç etkilenmemiş, hatta kendini beğenmişti. Annemin küçük çenesi kaya gibi sertleşmiş, gülümsemesi sabitleşmiş, gözleri öfkeyle parlıyordu. Roger ise fazla konuşmamıştı ama çengel burnunun üzerindeki derin ve soluk gözleri, düzgün bir sakal ve bıyığın çevrelediği ince dudaklarıyla her şeyi kavramıştı. Kulak memelerinden birinde bir küpe parıldıyordu.

Saçları ağarmaya başlamıştı ve ince bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru kırılmıştı ve orta parmaklarının her ikisine de kurt başı dövmesi yapılmıştı. Sessiz kalsa da Kara, Roger'ın da annesinin öfkesini ve babasının sıkıca gülümseyip içkileri karıştırarak onun kırılan tüylerini yumuşatmaya çalışmasını görmekten zevk aldığını hissetmişti.

"Hadi gidelim buradan!" Marlie Fransız kapılarından birinden içeri süzülerek, "Hadi gidelim buradan!" dedi. Kara da hevesle onu takip etti.

Kızarmış hindi, balkabağı turtası ve sigara dumanı kokan kocaman ev, kaynayan duygular yüzünden klostrofobik gelmişti.

Marlie arkalarından kapıyı kapatırken nefesinin altından, "Tanrım, çok zavallılar," diye mırıldandı. Dışarıda hava soğuktu, rüzgâr ağaçların arasından hışırdarak esiyordu. Kuru yapraklar, arka bahçeyi boydan boya geçerek şimdi kocaman bir muşambayla örtülmüş olan havuza giden patikada dans ediyordu.

Marlie, Kara'nın elinden tutup onu pencerelerinde ışıkların parladığı ve avluda ışık lekeleri oluşturan evden biraz daha uzağa çekti. Marlie genişçe sırılarak fısıldadı. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Elbette." Kara sırları severdi.

"Ama söz vermelisin. Kimseye söyleyemezsin."

"Söylemeyeceğim," diye yemin etti Kara, ablasının paylaşılmasını istemediği bir şeyi ona emanet ettiği için minnettardı.

"Pinky yemin eder mi?"

"Pinky yemin eder." Kısa bir an için en küçük parmaklarını kenetlediler. "Kesinlikle."

"Tamam. Güzel."

"Peki ne oldu?" Kara sordu.

"Onunla evleneceğim," diye açıkladı Marlie, yüzü Kara'nınkine yakın olacak şekilde eğilerek. "Chad'le evleneceğim!" Doğruldu, kollarını kendine doladı ve dönmeye başladı, şehrin uzaktan göz kırpan ışıklarına karşı silueti görünüyordu.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten!" Marlie, Kara'yı kucağına alıp buz gibi çimlerin üzerinde sallayacak kadar uzun süre dönmeyi bıraktı ve gece kendi etrafında döndü

Marlie gülümsüyor, Kara ise çılgınca kıkırdıyordu. "Ben Bayan Chad Atwater olacağım!" Dönmeyi bırakmıştı ve başı dönüyordu, bacakları sallanıyordu. Kara'yla birlikte çimlerin üzerinde yuvarlanırken, Marlie binlerce yıldızın parıldadığı gece karanlığındaki gökyüzüne bakarken zor nefes alıyordu.

Kara, "Sana böyle seslenmek zorunda mıyım?" dedi.

"Bayan Atwater mı?" Marlie gülerek sordu. "Hayır, sen bana Marlie de, ben de sana Kara-Ayı diyeyim. Tıpkı şimdiki gibi. Bu değişmeyecek. Tamam mı?"

"Tamam." Kara kendini daha iyi hissetti.

"Aferin kızıma." Marlie Kara'nın elini tekrar sıktı. "Ah, Kara, çok ama çok mutlu olacağız."

"Ama yine de bizimle yaşayacaksın, değil mi?" Kara sormuştu.

"Hayır." Marlie biraz daha ciddileşti. "Ama yakın olacağız. Bundan emin olacağım. Köpekler ve atlarla dolu bir çiftlik ya da çiftlik evi istiyoruz," diye hayallerini sıraladı.

Her zaman bir sporcu olmuştu ve hayvanları da en az yarışmayı sevdiği kadar seviyordu. Erkek kardeşlerine ayak uydurmak için okçuluk ve hedef atıcılığına başlamıştı, sırf onlar kadar iyi olduğunu, kızların da erkeklere ayak uydurabileceğini kanıtlamak için. Daha geçen hafta Kara'ya, "Aslında ben tüm erkek kardeşlerimden daha iyiyim," demişti. "Sadece bunu kabul etmiyorlar."

Marlie yıldızlara bakarak, "Belki göle gideriz, belki babamla annem burayı tutmamıza izin verirler. Ama her neyse, çok ama çok güzel olacak."

Kara onun dağ evi kadar uzakta yaşamasından hoşlanmamıştı ama Marlie onun sessizleştiğini fark etmedi. "Sadece hatırla: Bu bizim sırrımız. Tamam mı? Kimseye söyleyemezsin. Ne annene, ne babana, ne Jonas'a, ne Donner'a, ne Sam'e, ne de başka birine!"

Ve Kara söylemedi.

Bugüne kadar da söylemedi.

Kaybettiği kız kardeşini, öz annesinden daha yakın olduğu kardeşini düşündükçe içine bir hüznün çöküyordu. Ve şimdi onun hakkında mesajlar alıyordu.

Bunu bilemezsin. Mesaj ve ses "O yaşıyor." diyordu. Bunun arkasındaki kişinin Marlie hakkında konuştuğuna karar verdin. Bu bir

Sıçrayış, Kara. Büyük bir sıçrama.

Ama başka kim var?

Notlara, Tate'in listelediği isimlere tekrar baktı. Babasının bir zamanlar iş ortağı olan Silas Dean'in yanı sıra anne ve babasının eski karı ve kocaları da sarı sayfaya yazılmıştı. Her ikisi de Kara'nın babasıyla evli olan Leona ve Natalie ile annesinin eski kocası Walter Robinson. Çok fazla evlilik, çok fazla isim. Her birinin kendi gündemi vardı.

Ve bir de Marlie vardı. Birinin hayatta olduğunda ısrar ettiği kişi. Tate'e mesajdan ve sesli mesajdan bahsedebilir miydi? Bu bilgi konusunda ona güvenebilir miydi? Takip edildiğini düşündüğünü ona söyleyebilir miydi? Bu amaçla uzun pencereye doğru yürüdü ve dışarıdaki ıssız geceye baktı. Sokaklar neredeyse bomboştu, nehir, kıyılarına yakın sokak lambalarının buharlı ışığından yansıyan beyaz su kütleleriyle karanlık bir çukurdu.

Bir an için birinin, herhangi birinin ona bakıyor olabileceğini düşündü, tüm vücudu iç ışığın yumuşak parıltısıyla siluet haline gelmişti. Bir an için kanı dondu ve geriye doğru bir adım attı.

Tanrım, bir içki iyi gelirdi.

Korkusunu bastırıp paranoyak bir ninni olduğu için kendini zihinsel olarak azarlarken, alt kattan yükselen sesler duyduğunu düşündü. Garip bir şekilde, Tate'in teslimatçıyla konuştuğunu duymak rahatlatıcıydı.

Bu gece yalnız değildi.

Ama o senin için sanal bir yabancı, Kara. Kendi amacı olan bir adam. Senin hikayeni isteyen bir muhabir, seni kurtarıırken ölen bir adamın oğlu. Ona güvenemezsin; tam olarak değil. Gardını düşürme.

Tedirginlikle masasına ve üzerine serpiştirilmiş kâğıtlara doğru yürüdü. Tekrar ailesinin trajedisiyle bağlantılı kişilerin listesine baktı. Okları ve kenarlara karalanmış küçük notları fark etti, tam olarak okuyamadığı kelimeler ve ifadeler vardı ama Jonas'ın adı birkaç kez daire içine alınmış ve oklar onu Lacey Higgins ve Donner ile ilişkilendirmişti.

Lacey.

Kara işaret parmağının ucuyla kâğıttaki ismin izini sürdü.

Peki ya Lacey?

Artık bir kız değil, diye hatırlattı kendine, yine de Lacey'yi o zamanki haliyle hatırlıyordu, bakire beyaz elbiseli on yedi yaşında bir kız, Jonas'la ilgili en ünlü sözü Kara'nın hafızasında hâlâ yanıyordu:

"Dedi ki, 'Eğer başka biriyle yattığını öğrenirsem, önce onu sonra da seni baltalarım. Böylece sen cehenneme gitmeden önce onun ölümünü izleyebilirsin."

Kara'nın tüyleri diken diken oldu. Jonas gerçekten de o çirkin, kan dondurucu tehdidi savurmuş muydu? Yoksa Lacey yalan mı söylüyordu? O sırada herkes tanık **s a n d a l y e s i n d e** kıpırtısız ve dimdik oturan sakın, geniş gözlü kıza inanmıştı.

Lacey'nin adının harflerinin izini sürerken dudağını ısıran Kara, ağabeyini ailesinin tüm fertlerinin vahşice katledildiği geceden önceki haliyle hatırlamaya çalıştı. Kesinlikle asabi biriydi. Öfkeliydi. Kendi öz annesi Natalie bile onun "çok fazla öfkeli ergenlik hormonu serpilmiş sidik ve sirke" karışımı olduğunu söylemişti.

Kara o günün erken saatlerinde Jonas'ı elinde kılıçla görmüştü. Odasının açık kapısından onu gözetlediğini hatırlıyordu. Kot pantolonu ve kapüşonlu sweatshirt'üyle eski, ağır silahı kolayca savuruyordu. Doğuştan bir sporcuydu, Kara kendini bildi bileli dövüş sanatları hareketlerini çalışmıştı. İşte orada havada savruluyor, dönüyor ve çıplak ayaklarıyla yapılmamış yatağın üzerine zıplıyordu. Yatağın üstünden kararlı bir şekilde yumruklarını savuruyor, yüzü sanki görünmez bir düşmanı öldürüyormuş gibi öfkeyle çarpılıyordu.

Jürinin öfkeli bir katil olduğuna karar verdiği öfkeli, sorunlu bir genç; öz kardeşlerini, babasını ve üvey annesini dilim dilim doğramış, adrenalin ve testosteronla kafayı bulmuş on sekiz yaşında bir genç. Kara daha önce binlerce kez yaptığı gibi o geceyi, o korkunç, kana bulanmış yapbozun ne kadar uğraşsa da bir araya getiremediği parçalarını düşündü.

Marlie onu neden uyandırmıştı? Katilin küçük kız kardeşini aramaya geleceğinden mi korkmuştu? Nereden biliyordu? Marlie

bir şekilde saldırının bir parçası mıydı? Neden ortadan kaybolmuştu? Ona ne olmuştu?

Jonas'ın ısrar ettiği gibi davetsiz bir misafir mi vardı? Eğer öyleyse, kim?

Polis onu neden bulamamıştı? DNA testinin ailenin bir üyesine ait olmadığını kanıtlayabileceği bir saç, deri ya da kan izi bulunamaz mıydı? Duvarlara bulaşmış kanı, tıslayan ve kırmızı renkte parlayan ateşi, alevlerinin karanlık kan havuzlarına yansımaları, palanın şömineyi kesip kırmızı-yeşil çorapları uçurduğu sırada yerde duran birkaç Noel çorabını hatırladı.

Ama en çok kardeşlerini hatırlıyordu, kana bulanmış ve hareketsiz, ağızları açık, gözleri sabit, düşmüşlerdi, bedenleri annesinin İran halısının üzerinde cafcacılı bir şekilde yayılmıştı. Sadece Jonas hareket etmişti, hayattaydı ve bir anlık kalp durması gibi bir netlikle ona odaklanabilmişti. Koridordaki döşeme tahtalarına yapışmıştı, kalbi küt küt atıyor, dehşet onu kavırıyor ve zihni "*Hayır, hayır, hayır!*" diye bağılıyordu.

Kan sıçramış ve güçsüz bir halde, dirseğinin üzerinde yavaşça doğruldu. "Yardım çağırın. . . Koşun!" diye güçsüzce mırıldandı, tam o sırada soğuk bir rüzgâr odaya girdi ve kocaman, gölgeli bir figür kapı aralığında belirirken izgaradaki alevler çıtırdadı.

"İlginç bir şey buldun mu?" Tate'in sesi onu irkiltti.

Sıçradı, korkunç hatıra solup ölürken fincanındaki kahve masaya ve bloknotun üzerine döküldü. "Kahretsin!" Çılgınca ortalığı temizlemek için bir şeyler aradı.

"Buldum!" Tate bir içden kâğıt havlu kopardı, üç uzun adımda odayı geçti ve ıslak, lekeli kâğıtları hızla kuruladı.

"Özür dilerim."

"Önemli değil."

Masayı silerken diğer elinde büyük bir kâğıt torba tuttuğunu gördü.

En üst sayfadaki karalanmış notlar birbirine karışmıştı. "Oh, Tanrım!"

"Sadece benim düşünceler," o dedi, BAKIŞ at ve mahvolmuş Sayfalar. "Her şey bilgisayarda. Sorun yok.

Bunun için endişelenme." O

ıslak havluyu yakındaki bir çöp kutusuna atarken başını kaldırıp baktı. "Şanslısın ki fotoğraflık bir hafızam var."

"Ciddi misin?" Bu onu durdurdu.

"Hayır." Adam hafifçe gülümsedi. "Keşke. İşleri kesinlikle kolaylaştırırdı."

"Yani sen bir yalancısın," dedi bir kaşını kaldırarak.

"Sadece mecbur kaldığım zaman." Çantayı açtı, sonra iki sandviç çıkardı. "Sadece seni daha iyi hissettirmeye çalışıyordum."

"Yapmadın."

"Tamam." Omuz silkti. "O zaman devam et: Kendini kötü hisset. Ama bu arada, hadi, yemek yiyelim. Seni bilmem ama dediğim gibi ben açlıktan ölüyorum." Masanın uzak ucunda bir yer açtı. "Pek beş yıldızlı sayılmaz ama idare eder. Ton balığı mı, BLT mi?"

"Ton balığı." Sandviçi açarken midesi guruldadı ve en son ne zaman yemek yediğini hatırlamaya çalıştı. Dün gece peynir, kraker ve bir şişe şarap mı? Kahvaltıda bir yudum Baileys? Yemek için hiç vakti olmamıştı ama basit bir şarküteri sandviçinin ağzını sulandırması ve tadının harika olması şaşırtıcı değildi. Yanında gelen dereotu turşusu bile neredeyse iç çekmesine neden oluyordu.

Rhapsody, burnu havada, kahverengi gözleri yumuşak ve yalvaran bir ifadeyle masaya doğru ilerledi. Kara başını salladı ama Tate'in bir parça pastırma koparıp köpeğe uzattığını gördü.

Rhapsody lokmayı ağzına attı ve yuttu.

"Bu kesinlikle olmaz," dedi parmaklarını silerken. "Masadan beslenmek."

Sırıttı. "Beni bilirsin, her zaman kuralları çiğnerim."

Onun gençlik yıllarına geri döndü. Sarkık saçlar ve çelimsiz bir yapı. Utangaç bir gülümseme ve yüzü için fazla büyük görünen dişler; çilli bir burnun üzerinde, yaz güneşine karşı şaşı bakan gözler; biraz asi bir çocuk olduğunu duymuştu, ama Jonas'ın eline su dökemezdi.

Tate otuzlu yaşlarında kesinlikle kendine gelmişti. Dolgunlaşmıştı. Mavi gözleri daha yoğun görünüyordu, saçları neredeyse siyaha kadar koyulaşmış ve şeftali tüyleri ciddi bir sakal gölgesine dönüşmüştü.

Hiç beklemediği kadar yakışıklıydı. Gerçi bunun hiç önemi yoktu.

"Yani," dedi, "polislerle konuşman gerektiğini biliyorsun."

O da aynı sonuca varmıştı. "Evet. Ama yarın. Ama yarın. Bu gece onlarla ya da Faiza Teyze'yle yüzleşmem."

"Teyzenle de mi?"

"Yoksa merak eder. Beni hastanede bulamazsa." İç çekti. "Onunla işler karışık." Jonas'ın Fai Teyze'nin kız kardeşinin çocuklarıyla sadece para için ilgilendiğini söylediğini düşündü. Ailesiyle yaşadığı tüm o zor ilişkileri düşünmek istemiyordu, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Burada yalnız mı yaşıyorsun?"

"Evet." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sadece ben. Bir keresinde bir köpek ve birkaç kez de bir kedi almayı düşündüm ama çok sık gidiyorum."

"Hiç evlendin mi?"

Ağzının bir tarafı kalktı. "Bir kez düşündüm ama hayır." Başını salladı, koyu renk saçları tepedeki ışıkların altında parlıyordu. "Hiçbir zaman doğru zaman ya da doğru kadın gibi görünmedi." Sandviçini sardığı kâğıdı tomarlayarak, "Sen?" diye sordu.

"Sanırım hakkımdaki her şeyi biliyorsun." Kadın bilgisayarı ve adamın karaladığı notları işaret etti, yükselen tavanları ve cam duvarlarıyla odanın ilk bakışta fark etmediği bir sıcaklığa sahip olduğunu fark etti. Çatı katının sade duvarlarına ve karmakarışık mobilyalarına rağmen, içinde yaşanmış bir rahatlık, garip bir şekilde davetkâr bulduğu bir ambiyans vardı.

Oraya gitme, Kara. Gitme. Orası tam bir bela, bu kadar basit.

Tate küçük bir cips paketini açarken, "Ben sadece mahkeme kayıtlarını biliyorum," diyordu. "Çoğu şeyi internette buldum."

"İnternetteki şeylerin çoğu çöp. Söylentiler. Görüşler. O geceyle ilgili TV için yapılan film bile pek gerçekçi değildi, sadece bir sürü abartı ve ima vardı."

"İzledin mi?"

"Evet." *Gerçekçi olmak için yılda bir kez. Hiç unutmamak için.*

Sanki unutulmuş gibi.

"Yani beni Google'da mı araştırdın?" diye sordu.

"Ve sonra biraz, ama hiç evlilik cüzdanı ve dolayısıyla boşanma kararı bulamadım. Nişan duyurusu da yok."

"Bu her şeyi özetliyor," dedi, aşk hayatı hakkında detay vermedi, ancak Brad'in kibirli yüzü bir anlığına aklından geçti.

Brad öfkeyle oradan ayrılmış, onun kendisini kovacak cesareti gösterdiğine inanmamıştı. "Sen bir ucubesin, bunu biliyorsun, değil mi?" demişti kadın gitmesi için ısrar ettiğinde. Solmuş kot pantolonlarını, polo tişörtlerini ve kapüşonlularını, çok sevdiği nargilesini ve lise ve üniversitede göze çarpan bir futbolcu olmaktan kalma kupalarını topluyordu. "Lanet olası bir ucube!"

"En azından ben hile yapmıyorum," diye karşılık vermişti ona, bir çift futbol kramponuyla birlikte, ön kapıdan dışarı fırlarken.

"Belki de yapmalısın," diye bağırıyordu. "Belki faydası olur." Eski hatchback'ine tırmanmış ve kükreyerek yola çıkmış, neredeyse bisikletli bir çocuğu eziyordu.

İyi ki kurtulduk!

Şimdi Tate ona bakıyordu.

Kendi açtığı çantasından bir cips koparıırken açıklama yapma ihtiyacı hissetti. "Ben senden farklıyım."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Evliliği düşündün ve vazgeçtin." İlgiyle masaya doğru eğildi. "Bu doğru."

"Bir keresinde bir köpek düşünmüştüm," dedi ve bir gülümsemeyi yuttu, gerçekten onunla dalga geçtiği için kendine şaşırdı. Onun nesi vardı ki?

"Öyle mi?"

"Senin aksine ben kendimi adadım. Bir barınağa gittim, Rhapsody'yi gördüm ve dedikleri gibi, ilk görüşte aşktı."

"Bunu daha önce hiç yaşadın mı?" Onunla şakalaşma sırası kendisindeydi, dudaklarının kenarları sakalının gölgesinde neredeyse belli belirsiz kalkıyordu. Tanrım, onunla flört mü ediyordu? Burada olan şey bu muydu?

Eğer öyleyse, bunu kapatmak zorundaydı. Bu fazla rahat havayı bozmalıydı. "Asla," dedi neredeyse buz gibi bir sesle. "Yani birlikte mi çalışıyoruz?"

Yoksa ne?"

"Buna çoktan karar verildiğini sanıyordum."

"Güzel."

"O zaman bunu resmileştirelim. Anlaşmayı mühürleyelim." Mutfağa doğru yürüdü, buzdolabının üzerindeki dolabı açtı ve Washington'daki bir şaraphaneden bir şişe kırmızı şarap, bir Cabernet aldı. Kadın etiketi tanıdı.

Birkaç saniye içinde şişeyi açtı ve iki kadehle birlikte masanın üzerine koydu. "Sanırım biraz nefes almalı."

"Ya da almaz."

"Tamam." İkisine de birer bardak doldurdu, sonra yumuşak bir çınlamayla kendi bardağının kenarını onunkine dokundurdu. Kadehin kokusu baş döndürücüydü ve sapı parmaklarının arasında döndürürken, şarabın bacaklarının ortaya çıkışını, kırmızı damlaların kadehin içinden aşağı kayışını hevesle izledi.

Sonra, kafasının içinde yüksek sesle çınlayan tüm uyarı zillerine rağmen, bitti. Az önce şeytanla bir anlaşma yapıp yapmadığını merak eden Kara, şaraptan uzun bir yudum aldı ve en azından şimdilik umursamadığını fark etti.

Hiç umurunda değildi.

23. BÖLÜM

Kara McIntyre'in evinin ön basamağında beklerken Johnson, "Yani şimdi kayıp," dedi. Johnson parmak uçlarında durmuş, yan pencereden bakmaya çalışıyordu ama cam neredeyse opaktı.

Thomas zili çalmış, sonra kapıya vurmuş, hatta içeriye seslenmişti ama cevap gelmemişti.

"Evde değil," dedi bir kadın sesi ve döndüğünde Sheila Keegan'ın karla kaplı çimenlikte yürüdüğünü gördü. "Onu aradım, hastanede yakalamaya çalıştım ve burada bekledim, bir arkadaşıyla falan olmalı diye düşündüm."

"Ya da öyle bir şey," dedi Thomas ve sokağın yukarısına, beyaz haber minibüsünün bir sokak lambasının altına park ettiği ve egzozu görünür bir şekilde rölantide çalıştığı yere baktı.

"Diğer herkes gitti Cole," diye açıkladı kadın, istasyonun kışlık ceketinin kapüşonunun altındaki yüzü biraz gölgelenmişti ama yine de çenesinin eğimi ve dolgun dudaklarının kıvrımı seçilebiliyordu.

"Burada başka kim vardı?" Johnson sordu ve Thomas ortağının durumu değerlendirdiğini hissetti.

Sheila her zamanki gibi fazlasıyla tanıdıktı ve nazlı gülümsemesi ve kaşlarını bilerek kaldırmasıyla bunu bilerek yaptığından şüpheleniyordu, sessizce ona bir zamanlar samimi olduklarını, aylarca bir yatağı paylaştıklarını ve nihayetinde onunla bir kaynağı paylaştığını, ona "borçlu" olduğunu hatırlatıyordu.

"Çoğunlukla serbest çalışanlar, gerçi yerel gazeteden biri bir süre buralarda takıldı. Bazılarının geri geleceğini umuyorum. Ve muhtemelen otoyol tekrar açıldığında daha fazlası da olacak. Portland çok karışık - kar fırtınalarında hep öyledir - ama istasyonlar ekip göndermenin bir yolunu bulacaktır. Bu gözden kaçırılmayacak kadar büyük bir hikâye."

İtiraz edemedi.

"Kara McIntyre'in hastaneden ayrılmak için doktorun taburcu etmesini bile beklemediği doğru mu? Gerçekten de Whimstick General'in her türlü güvenliği olmasına rağmen tüm korumaları atlatıp öylece çıkıp gitti mi?"

"Bu konuda yorum yapamayacağımı biliyorsun," dedi, onunla karşılaştığı için sinirlenmişti, yeni ortağının

konuşmaya tanık ol.

"Hadi ama Cole. Peki ya Jonas? Kaynaklarım onun çoktan yeni bir avukat tuttuğunu ve onun da hastaneden çıkmaya çalıştığını söylüyor."

"Ona sorman gerekecek."

Dudakları küçük, sıkı bir düğüm haline geldi. "McIntyre Katliamı davasını yeniden mi açıyorsunuz?"

"Merritt Margrove'un ölümünü araştırıyoruz." Bunun güvenli olduğunu düşündü. Herkesin bildiği bir şey.

"Biliyorum. Şüpheli var mı?"

Gülümsedi. "Beni bilirsin, Sheila. Herkes bir şüphelidir."

"Şirin olmaya çalışma," diye karşılık verdi ona ve göz ucuyla Johnson'ın ona ne halt ediyorsun bakışı attığını gördü. "Dokuz-bir-bir aramasını duydum ve bana nasıl olduğunu sorma ama Kara McIntyre cinayeti ihbar etti. Kardeşini almadan önce mi sonra mı?"

"Devam eden bir dava hakkında yorum yapamam."

"Cehennem gibi," dedi ona meydan okuyarak. "Peki ya kaza? O nasıl oldu?"

"Onu hâlâ çözmeye çalışıyoruz."

"Hem Kara McIntyre hem de Jonas McIntyre, hapisten yeni çıkmışken, neden Merritt Margrove'un Hood Dağı'ndaki karavanında bulunuyorlardı?"

"Dediğim gibi, soruşturma devam ediyor." Doğru olan da buydu. Ama karmaşıktı. Jonas Merritt'in müvekkiliydi ve avukatıyla yaptığı konuşmalar gizliydi.

"Merritt Margrove'un ölümünün Jonas McIntyre'ın Banhoff Hapishanesi'nden salıverilmesiyle bir bağlantısı var mı?" diye sordu ve eldivenli elini sokağın başında park etmiş minibüse doğru salladı. "O bir şüpheli mi?"

"Her açıdan bakıyoruz."

"Hadi ama Cole." Hayal kırıklığına uğramıştı, kızgınlık sınırındaydı. "Peki ya Kara McIntyre? O nasıl dahil oldu? Neden oradaydı? Kardeşiyle buluşmak için mi?"

Hızlı ve çılgınca bir el sallama daha ve haber aracının kapısı açıldı, büyük bir kameraman zıplayarak yere indi. Bir koluyla omuz kamerasını kaldırırken, diğer eliyle de

kulağına bir cep telefonu dayadı. Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve onlara doğru ilerlemeye başladı.

"Bu konuda yorum yapamam."

"Peki Kara McIntyre'ın nerede olduğunu bilmiyor musun?"

dedi. "Hayır."

"Yani hastaneden öylece çıkıp gitti mi? Nasıl yani? Arabası hurdaya dönmedi mi?"

"Bilmiyorum."

Sheila'nın gözleri kısıldı, kalın kirpikleri inceldi. Omzunun üzerinden, "Carl, buraya yerleşebilir miyiz?" dedi. Sonra da telefonunu ceketinin cebine yerleştirmekte olan Johnson'a, "Yani Uber ya da Lyft'e mi bindi, yoksa bir arkadaşı mı onu aldı?"

"Bilmiyorum."

Thomas'ın telefonu çaldı ve açtı. "Dedektif Cole Thomas." Durakladı, kaşlarını çatı, sonra Johnson'a baktı. "Gel hadi. Gitmemiz gerek."

"Ne?" Sheila'nın gözleri lazerle ona odaklandı. Gazeteci içgüdüleri aşırı hızlandı. "Neler oluyor? Seni kim aradı?"

"Resmi bir iş," dedi adam ve arabaya doğru yürüdüler.

"Ne demek bu? Bunun Jonas McIntyre'la bir ilgisi var mı? Ya da Kara'yla?" Sheila arkalarından seslendi, kameraman da peşlerinden geliyordu. "Tabii ki var, yoksa burada olmazdınız."

Aracının kilidini açmak için uzaktan kumandasını kullanarak yürümeye devam etti. Chevy farlarının titremesi ve keskin bir bip sesiyle yanıt verdi.

"Co-le," dedi Sheila, onun ilk adını iki hece yaparak. Sesi sinirli geliyordu. "Hatırla-"

"Evet, evet, biliyorum. Sana borçluyum. Öyle demiştin.

Anladım." "Bunu yapmamı istemiyorsun..."

Kadın tehdidin sürmesine izin verdi ve adam döndü. "İstemediğim şey beni tehdit etmen. Bu işe yaramaz." Kısa bir süre bakışlarını onun üzerinde tuttu ve ekledi: "Bunu bilmelisin."

Kadın ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve kameramana bir şeyler fısıldadı.

Thomas ve Johnson onun Tahoe'suna bindiler.

O cipi çalıştırırken Johnson yolcu kapısını kapattı ve kemerini bağladı.

"Teşekkürler." Arabayı sokaktaki hafif yokuştan yukarı sürdü, farlarının ışıkları kar yağmaya devam ederken dönen taneleri yakalıyordu.

Omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırdı. "Vazgeçmeyecekti."

"Sen de aradın. Bana bir çıkış yolu vermek için."

"Zor bir durumdan kurtulmanın en kolay yolu gibi göründü." Dur işareti için yavaşladığında ve yeni sürülmüş çapraz sokağa çakıl püskürten büyük bir kamyon kavşaktan gürleyerek geçerken ona bir bakış attı. Johnson ekledi, "Bakın. İkinizin arasında ne geçtiğini bilmiyorum ve inanın bana bilmek de istemiyorum. Beni ilgilendirmez. Ama şu Sheila Keegan denen kadın var ya? Tam bir baş belası."

Bu ve çok daha fazlası, diye düşündü Thomas, cipini istasyona doğru sürerken, bu ve çok daha fazlası.

* * *

Tate hayatının en büyük hatasını yapıp yapmadığını merak etti. Gölge odada gözlerini Kara McIntyre'in uyuduğu yatağa dikti; kahverengi bukleleri yastığının üzerine yayılmış, köpeği de yanına kıvrılmıştı. Birlikte bir şişe şarabı devirmişlerdi ve yanında olsaydı muhtemelen bir tane daha açarlardı. Kadın markete gidip bir tane daha almayı bile teklif etmişti ama soğukkanlılık galip gelmişti -onun akli- ve bir taneyle yetindiler. Kara'nın yavaşça nefes alışını, kirpiklerinin yanağını okşamasını izlerken bunu kendine bile itiraf etmekten nefret ediyordu ama doğum günü için kız kardeşinden aldığı bir şişe Crown Royal'i açmayı düşünmüştü ama Kara'nın bitkin ve hâlâ iyileşmekte olduğunu görünce direnmişti.

Ne olacağını kim bilebilirdi ki? Kara ona daha da açılır, yirmi yıldır sakladığı sırlarını anlatır, onu içeri alır mıydı? Ve o, günaha boyun eğip onu öpecek miydi? Bunu düşünmüştü. Ve birkaç kez onu inanılmaz derecede seksi bulduğu bir şekilde kendisine bakarken yakalamıştı ama bu hatayı yapmayacak kadar ayıktı.

En azından henüz değil.

Bu yüzden, kendisi en sevdiği sandalyeye yerleşirken onu yatağında uyumaya ikna etmişti, ama uyku onun için zordu ve

Şafak sökmeden çok önce, saat dört buçuk civarında tüm uyku numaralarını bırakmıştı. Takip eden saatlerde, Merritt Margrove'un ofisinden aldığı atlama sürücülerini indirdi.

Bilgilerin içinde yeni ve oyunun kurallarını değiştirecek bir şeyler bulmayı umuyordu ama şu ana kadar bulamamıştı. Yine de notlar almış ve McIntyre Katliamı'yla ilişkili herkesle görüşmek istemişti.

Margrove'u her kim öldürdüyse, onu öldürmesinin bir nedeni vardı.

Jonas McIntyre'ı sonunda hapisten çıkardığı için mi?

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve yatağında uyuyan kadına baktı. Onun hakkında okuduklarından başka ne biliyordu ki? Şimdiden onun hakkındaki düşüncelerini değiştirmeye başlamıştı. Katliamdan sonra Kara teyzesinin himayesine verilmişti ama Faiza ve küçük kız kardeşi Zelda hiçbir zaman yakın olmamışlardı. Kendi çocukları da yoktu ama Faiza küçük yeğeninin velayetini almakta kararlıydı ve Tate onun bir teyze olarak aniden ortaya çıkan tüm bu endişesinin kızın kendisinden çok genç sorumluluğuna bağlanan servetle ilgili olup olmadığını merak ediyordu. Kara zamanının çoğunu Merritt ve karısıyla geçirse de, bu evlilik hiçbir zaman sağlam olmamıştı ve Faiza en azından Kara reşit olana kadar ilişkinin ilerlemesine son vermişti. Tüm bunlar boyunca Faiza ve birlikte yaşadığı erkek arkadaşı Roger Sweeney, McIntyre'ların Portland'ın Batı Tepeleri'nde iki dönümlük bir arazi üzerindeki evini mesken tutmuşlardı ve Tate'in söyleyebildiği kadarıyla Kara'nın mirasının kontrolü Faiza'nın elindeydi.

Ama bu durum değişmek üzereydi. Tate'in Margrove'un dosyalarında bulunduğu anne babasının vasiyetnamesinin kopyasına göre Kara miras alma yaşına gelmek üzereydi. Kara ve Jonas, Samuel McIntyre'ın hayatta kalan tek çocuklarıydı.

Çenesini ovuşturdu ve düşündü. Merritt Margrove'un cinayetinin Jonas McIntyre'ın hapisten çıkmasıyla değil de Kara McIntyre'ın mirasa konacak yaşa gelmesiyle ilgili olması mümkün müydü?

Margrove bu yüzden mi öldürüldü?

Yoksa çok ince saman çöplerine mi tutunuyordu?

Kara kıpırdandı, arkasını döndü ve bir gözünü açtı. "Saat kaç?" diye sordu bir esnemenin ardından.

"Beş."

"Oooh. Çok erken." Tate'in cep telefonu masanın üzerinde titrerken ve ekranda Connell'in adı belirdiğinde, köpek sessizce hırlayarak itiraz etti. Yorganın altına gömülmüş Kara'ya bir bakış atarak telefonu kaptı ve aceleyle aşağı inip onu rahatsız etmeyeceğini umduğu antre kapısından geçti.

"Hey," diye cevap verdi. "Ne var ne yok?"

"Seni uyarmak istedim. McIntyre Katliamı'yla bağlantılı kişilerin geçmişlerini araştırdım. Daha derin bir araştırma."

"Ve?"

"Birkaç ilginç şey." "Mesela?"

"Sabıka kaydı olan birkaç kişi var. İlk olarak, Marlie'nin o zamanki erkek arkadaşı olan büyük kız - Chad Atwater? Büyükbabasından bir şeyler çalarken yakalanmış, inanabiliyor musunuz, ama tabii ki suçlamalar düşürülmüş, aile reddetmiş. Ağrı kesiciler, büyükbabanın silahı ve biraz para. Sonra, yaklaşık aynı zamanlarda, okuldaki başka bir çocuk tarafından saldırı suçlaması yapıldı. Her ikisi de o sırada çocuktı, kayıtlar mühürlüydü, ancak raporların çoğu Chad'in bir kız yüzünden çıkan ve büyüyen bir kavgada saldırgan olduğunu öne sürüyor. İddiaya göre ikisi arkadaşmış ve kavga Marlie Robinson adında bir kız yüzünden çıkmış."

Tate bunu düşündü. Çocuğun gençken bazı sorunlar yaşadığını biliyordu ama hangi genç liseden sağ salım çıkmıştı ki?

"İşin içinde uyuşturucu, özellikle de steroid ve alkol vardı tabii ki. Kavga aileler tarafından örtbas edilmişti, sanırım Chad'in babası olayı 'itiş kakış' olarak tanımlamıştı ama Chad diğer çocuğun yüzünü Mustang'inin direksiyonuna çarparak parçalamış ve çocuk dikiş atılıp estetik ameliyat olmak zorunda kalmıştı. Chad bir kez daha paten kaymış, ailesi kefaletini ödemiş ve o noktadan sonra burnunu temiz tutmuş."

Girişin arka duvarına yaslandı ve cam kapılardan karanlık sabahın ötesine baktı. Hiçbir zaman

Atwater'ı gerçekten ciddi bir şüpheli olarak görüyordu. "Neden bütün bir aileyi katletsin ki?"

"Bilmiyorum. Tahminde bulunamam. Sadece gerçekleri söylüyorum. Ama Atwater'la ilgili bir sorun daha var. Yanında bir kız vardı."

"Yani biri Marlie'ye asıldı diye çok öfkeliydi ama bu arada başka biriyle görüşüyordu."

"Onlar gençti, ne diyebilirim ki?" Connell söyledi. "Kızın adı Brittlynn Cadella. O zamanlar on dört yaşındaymış. On sekiz yaşına bastığı anda evlendiler. Şimdi Brittlynn Atwater oldu."

Tate bunu bilmiyordu. "Marlie Robinson onun başka biriyle görüştüğünü biliyor muydu?"

"Öyle görünmüyor." "Huh."

"Dahası da var," dedi Connell. "Bir başka karanlık karakter. Roger Sweeney. Teyzenin erkek arkadaşı mı?"

"Ne olmuş ona?"

"Onun da sabıkası var. Her şeyden önce, deniz kuvvetlerinden onursuz bir şekilde terhis edilmiş. Bir bar kavgasında bıçak çekmiş, birini fena kesmiş. Kurban kurtulmuş ama zar zor. Ve beş yıl sonra, daha fazla bela. Nashville'de. Grubunun üyeleriyle geçinememiş. Birini hırsızlıkla suçlamış ve kavga etmişler. Kavga fiziksel bir hal almış ve Roger bir bıçak çekerek adamı kesmiş, daha fazla zarar verebilirmiş ama üçlünün üçüncü üyesi buna bir son vermiş. Tabancası varmış."

"Yani adam bıçaklı kavgaya silah getirmiş."

Connell homurdandı. "Sonuç olarak herhangi bir suçlamada bulunulmadı. İkisine de dikiş atıldı ama Roger gruptan çıkarıldı. Portland'a göç edip Faiza Donner'la birlikte olmaya başladığı zaman."

"Ama yine de, aileyi neden öldürsün ki?"

"Soygun kötü mü gitti? Aile ondan hoşlanmadı mı? Faiza kendi payını mı istedi? Tekrar söylüyorum, burada sadece tahmin yürütüyorum ve elimde bunları doğrulayacak hiçbir veri yok. Bu sadece ilk derin dalıştı. Hala Samuel'in iş ortağı Silas Dean'i ve eski sevgililerini araştırıyorum: Walter Robinson, Leona McIntyre ve Natalie Brizard."

Tate bu konuyu düşündü ama bir kadının o eski kılıcı kaldırıp tüm aileyi öldürebileceğini hiç sanmıyordu.

Connell, "Sadece tüm ihtimalleri göz önünde bulunduruyorum," diye açıkladı. "Ve kadınların uzun hafızaları, kan davaları ve suç ortakları olabilir." Yeterince doğru, diye düşündü Tate tepesinde ayak sesleri duyarken. "Samuel McIntyre'in üniversite aşkı ve bir numaralı karısı Leona McIntyre'ı ele alalım. Bebeklerinin ölümünden kocasını sorumlu tuttu ve sonra tek oğlu Sam Junior'ın velayetini kaybetti çünkü Sam Senior onun deli olduğunu iddia etti. Muhtemelen depresyondaydı ama Leona her zaman kocasının ve ikinci karısı Natalie'nin hayatını mahvettiğini iddia etti. Bunu hiçbir zaman atlatamadı."

"Zor olurdu."

"Sanırım. Her neyse, bir daha asla evlenmedi ve biraz yalnız kaldı. Yıllar sonra Sam ikinci karısı Natalie'yi Zelda için terk ettiğinde Leona'nın kendinden geçtiği söylenir."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Hem Leona'yı hem de Samuel'i üniversiteden tanıyan eski bir arkadaşı. Onu Facebook'ta buldum, internette izini sürdüm ve konuşmaya fazlasıyla istekliydı. Her neyse, Leona, Samuel'in Natalie'yi terk ettiğini duyunca, 'Ne ekersen onu biçersin, aile yıkan kaltaklar için bile' demiş."

"Leona'nın kendi oğlu Sam Junior'ı öldürmesine imkân yok," diye karşı çıktı Tate, çünkü bu zihinsel yoldan daha önce de geçmişti. "Ve Donner o gece öldü. Walter Robinson'ın düşünülmemesinin başlıca nedeni bu. Harika bir babaydı, çocuklarını severdi. GI Bill ya da öyle bir şeyle kendini okula gönderdi. Elektrikçi olmuş. Ama o gün evdeymiş ve velayet konusunda bir tartışmaya girmişler."

"Birden fazla katil olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

"Bir ekip gibi mi?" Tate sordu.

"Evet. Ya da herkesi öldürmek niyetinde olmayan ama görüldüğü ve kimliği tespit edilebildiği için tanıkları öldüren biri olabilir mi?"

Yine, bu yeni bir iz değildi ama bir engel vardı. "Sam Senior ve karısı yataklarındaydı. Uyuyor. Her ikisinde de

Kanlarında uyku ilacı var. Dünya için ölümler." "Tabiri caizse."

"Hiç komik değil," dedi Tate.

Connell, "Belki de nihai hedef onlardı ama katil herkesin hâlâ ayakta olmasını beklemiyordu. Tüm bu cinayetler başlangıçtaki planın bir parçası olmayabilir ama plan ters gitmiş olabilir."

"Hepsi aynı kılıçla öldürüldü. Her biri. Kılıcın üzerinde tüm kurbanların kanı bulundu. İki katil, tek silah mı?"

"Tekrar söylüyorum, sadece fikir üretiyorum. Hâlâ araştırmak istediğim bazı şeyler var. Mazeretler ve nedenler, para konusunun daha derinlemesine araştırılması gerektiğini düşünüyorum. Samuel McIntyre öldüğünde zengin bir adamdı. İşin içine para girince insanlar bakış açılarını kaybediyor ve ahlaki pusulaları şaşıyor."

"Ama bütün aileyi öldürmek mi?" Eski model bir Ford Escape'in binanın ön kapısının yanında yavaşlamasını izlerken, sürücünün açık penceresinden bir gazetenin fırlatıldığını gördü. Gazete ön kapının önündeki karla kaplı kaldırıma düşmüştü, tam da Escape motorunu çalıştırıp lastiklerini döndürerek uzaklaşırken.

"Başka nasıl olur da biri altın küpüne sahip olur ve paylaşmak zorunda kalmaz?"

"Polisin bu konuyu araştırdığından eminim. Ben araştırdığımı biliyorum."

"Dur bir dakika, az önce birinin para için tüm klanı öldüreceğine inanmakta zorlandığını kendin söyledin. Aynı fikirde değilim. Ama göreceğiz. Bu arada elimdeki bilgileri sana şifreli olarak göndereceğim, sen de kendin inceleyebilirsin." Tate de bunu yapacak ve yıllar boyunca topladığı verilerin yanı sıra Margrove'un ofisinden aldığı atlama sürücülerinden elde ettikleriyle karşılaştıracaktı.

Connell "O halde aramaya devam edeceğim," dedi ve bağlantıyı kesmek üzereydi ki Tate "Peki ya Marlie?" diye sordu.

Connell duyulabilir bir iç çekiş yaptı. "Şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Ama hâlâ arıyorum."

"Güzel."

"Ben de Modesto'da Hailey Brown'ı arıyordum," diye itiraf etti.

"Ve?"

"Bölgede bulduklarımın hiçbiri Jonas McIntyre'ın Facebook hayran sayfasında takipçisi olan kadının çevrimiçi profiliyle eşleşmiyor."

Tate bunu zaten biliyordu çünkü kendisini Jessica Smith olarak tanıtıyordu, onun kendi Takma ad. Bu gruplar vardı

Hevesli yukarı üzerinde Jonas McIntyre'ın serbest bırakılması ve hastaneye kaldırılması üzerine, McIntyre'ın serbest bırakılmasını sağlayan avukatı öldürmüş olamayacağını, polisin cinayeti McIntyre'ın üzerine yıkmaya çalışacağından şüphe duymadıklarını haykırmaya başlamışlardı bile.

Yüzlerce hayranı yorum yapmış ya da paylaşımları "beğenmişti" ama birçoğu sessiz kalmıştı ve bu grupta Modesto'dan Hailey Brown da vardı.

Tate tepesinde bir gümbürtü duydu, muhtemelen Kara'nın köpeğinin yataktan atlayıp yere düşme sesiydi. "Gitmem gerek." Tate bağlantıyı sonlandırdı ve ön kapıdan gazeteyi aldı.

Merdivenlerden çatı katına çıktığında Kara uyanıktı, saçları kahverengi bir yumaktı, dizlerine kadar uzanan uyku tişörtüyle kahve makinesinin başında dururken yüz ifadesi dostane olmaktan uzaktı, köpek ayaklarının dibinde dans ediyordu.

"Bil diye söylüyorum, bu benim için çok erken," dedi. "Öğretmenlik yaptığım zamanlarda bile altıdan önce kalkmam. Asla." Kahve fincanına damlarken bekledi. "Ben vekil öğretmenim."

"Biliyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Benim hakkımda her şeyi biliyorsun."

"Her şeyi değil."

"Ama bileceksin. Ya da umduğun şey bu." Fincanını eline alıp ağzına doğru üflerken Tate'e bir bakış attı.

Tate onun buharı kovalarken dudaklarının büzülmesini izledi, sonra da yavaşça bir yudum aldı. Ağzının üzerinden ona baktı. "Giyindiğine göre Rhapsody'yi dışarı çıkarabilir misin?"

"Memnuniyetle," dedi adam.

"Sonra, kendimi toparladığımda, belki beni karakola bırakabilirsin."

Bir kaşını kaldırdı.

"Söyleme bile. Düşünmek için zamanım oldu, tamam mı? Hoşuna gitsin ya da gitmesin, ve evet, bence 'gitmesin', onlarla konuşmak, olanları açıklamak zorundayım. Ayrıca, telefonumu ve kimliğimi gerçekten istiyorum, böylece insanlarla iletişim kurabilir ve etrafta dolaşabilirim. Burada öylece takılıp sana güvenemem, Tanrı aşkına."

"Hayır mı?" Dudaklarının bir tarafının yukarı doğru kıvrıldığını hissetti.

Kız ona alaycı bir bakış gönderdi. "Hayır." Ama o da gülümsedi ve bir anlığına da olsa ona güvenemeyeceğini hatırlamak zor oldu.

BÖLÜM 24

Karanlıkta Chad yatağın kenarına yanaştı ve komodinin çekmecesini kaydırarak açtı. Brittlynn'i uyandırmak istemiyordu, kavga etmek istemiyordu. Omzunun üzerinden baktığında karısının kendisine sırtını dönmüş olduğunu, ritmik bir şekilde nefes alıp verdiğini, eski fırının alçak ve sabit gürültüsüyle derin bir uykuya dalmış olduğunu gördü.

Güzel.

Başucundaki saat yumuşak bir maviyle parlıyordu. 3:57. Erken. Ama Britt üç saat daha uyanmayacaktı ve o zamana kadar çoktan gitmiş, Washington Eyaleti'ne ve muhtemelen Idaho'ya varmış olacaktı. Nihayetinde ülke dışına çıkmış olacaktı.

Eğer her şey planlandığı gibi giderse. Öyle olmak zorundaydı.

Parmakları önce bowie bıçağının deri kılıfına, sonra da tabancasının yumuşak kabzasına dokundu. 9 mm'lik Ruger marka, inanılmaz isabet oranına sahip bir cep tabancasıydı bu. Her iki silahı da aldı ve uyuyan karısına bir kez daha baktı. Sonra çıplak ayaklarıyla aceleyle banyoya gitti; her zaman yaptığı gibi giysilerini kapının yanındaki kancaya asmıştı. Kayak pantolonunu, kazağını ve termal iç çamaşırının üzerine geçirdiği yeleğini çabucak giydi, anahtarlarının ve tabancası için fazladan üç şarjörünün olduğundan emin olmak için ceplerini yokladı. Cep telefonunu unutmuştu. Bilerek. Britt'in bir şekilde telefona takip cihazı yerleştirmeyeceğine güvenmiyordu ve ortadan kaybolması gerekiyordu. Gerçekten ortadan kaybolmalıydı.

Sessizce ikinci yatak odasına girdi.

Dolaptan önceden hazırladığı spor çantasını çıkardı, sonra hiç kullanılmamış kayak takımlarını taşıdı ve hissederek dolaptaki gevşek döşeme tahtasını buldu. Döşeme kolayca kayarak dışarı çıktı ve içeriye soğuk hava ve toprak kokusu doldu. İçeriye uzandı ve elini dolabın tabanının alt tarafına bantladığı plastik paketi bulmak için çevirdi. Sinirleri gerilmiş bir halde dikkatlice çantayı aldı, ardından döşeme tahtasını ve kayakları dikkatlice yerine yerleştirdi. Böylece Britt saklandığı yeri bulamayacaktı. Her ihtimale karşı.

Hâlâ diz çökmüş haldeyken ışığı kalın plastiğin üzerine tuttu ve bir tomar nakit para, bir kullan-at telefon ve marihuananın hâlâ yasadışı olduğu eyaletlerde nakit para yerine geçen birkaç küçük ot torbası gördü.

Küçük bir kazık.

Ama iş görürdü.

Çantayı yeleğinin bir cebine soktu. Ve bacağının arkasında bir şeyin sürtündüğünü hissetti. Dondu kaldı.

Ne oldu?

İşte yine oradaydı.

Kalbi durdu.

Hatasını anlamadan önce vücudundaki her kas tepki verdi.

Kedi! Kahretsin! Britt'in lanet kedisi Jasper fark edilmeden sinsice odaya girmiş ve baldırlarının üzerinde geziniyordu. Rahatlamış ama sinirlenmiş olan Chad, tekiri kabaca kapıya doğru itti ve tam ışık açılıp küçük, çam panelli oda sert bir aydınlığa bürünürken ayağa kalktı.

Brittlynn kapının girişinde duruyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu. "Tanrım, giyinmişsin ve etrafta gizlice dolaşıyorsun ve ..." Bakışları Chad'in büyükannesinin eski pirinç yatağının üzerinde açık duran ve yorganı elle dikilmiş spor çantasına takıldı.

"Neye benziyor bu?"

"Gidiyormuşsun gibi," diye suçladı. Kızıl saçları dağınıktı, bakışları uykudan hâlâ bulanıktı, her zaman uyuduğu büyük boy tişörtü, bir U2 konserinden kalma eski bir hatıra, kırışmıştı.

Chad onu uyandırmadan ve dolayısıyla düzinelerce soru sorulmadan gizlice çıkabileceğini ummuştu. Genelde ölü gibi uyurdu. Bu gece öyle değildi. "Neden uyanıksın?"

"İşemem gerekiyordu. Bunun ne önemi var ki?" Küçük sivri çenesi çıkıktı ve dünkü maskaranın izleri gözlerinin etrafındaki deriyi gölgeliyordu. "Neler oluyor, Chad?"

Çantanın fermuarını çekti. "Neye benziyor?"

"Gidiyormuşsun gibi." Bir suçlama. "Yine." Bir vuruş ve sonra, "Bensiz."

"Sadece birkaç günlüğüne."

"Ne kadar 'birkaç'?"

"Henüz bilmiyorum." Kendinden emin bir gülümseme takınmaya çalıştı ama bunu başaramadı.

"Bana söylemeyecektin." Gözlerinde ateş alev alev yanmaya başlamıştı. "Gecenin bir yarısı gizlice kaçacak ve öylece çekip gidecek miydin? Kahretsin, Chad, buna inanamıyorum!"

"Elbette sana söyleyecektim," diye yalan söyleyerek aniden alevlenen durumu yatıştırmaya çalıştı. "Sadece seni uyandırmak istemedim."

"Peki ne yapacaktın? Mutfak masasının üzerine lanet bir not mu bırakacaktın?"

Sinirlenmeye başlamıştı. Bu saçmalıklar için zamanı yoktu. "Bilmiyorum Britt. Sadece dışarı çıkmam gerekiyor."

"Peki ya iş?"

"Ben hallettim. Lance'in fazladan bir vardiyaya ihtiyacı vardı. Parayı kullanabilir."

"Para işimize yarayabilir. Aklından ne geçiyor senin?" "Sen yatağına dön, tamam mı? Ben her şeyi hallettim."

"Ne? Neyi hallettin?" diye sordu kadın, adam çantasının kayışını omzuna atıp zorla yanından geçerken. "Neler oluyor Chad?" diye sorarak onun peşinden mutfığa doğru hışımla yürüdü.

Chad arka kapıda durup botlarını giydi. "Yapma. Gitme."

"Gitmek zorundayım."

"Ama neden?" Sonra aydınlandı ve gözlerini devirdi. "Bu Jonas McIntyre hakkında." Işıkları açtı, ocağın yanındaki lekeli ve yontulmuş turuncu Formika'yı aydınlattı.

"O dışarıda."

"Hastanede. Tehdit oluşturacak biri olduğunu sanmıyorum."

"Gitmem gerek." Kedi mutfak tezgâhına zıplayıp Brittlynn gümüş rengi tekiri kucağına aldığı anda iki botunu da bağladı ve doğruldu. "Gerçekten Jonas McIntyre'in seni avlayacağını mı düşünüyorsun? Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum."

"Onun için endişelenmiyorum."

Kadın ikna olmamıştı. "Eğer öğrenirse peşine düşeceğini söylediğini sanıyordum."

"Sorun bu değil." B y kbabasının eski Winchester'ını arka kapının yanındaki kancadan çıkardı. "Sorun polisler. Su layacak birini arayacaklardır."

"Ne için? Yıllar önce dağdaki cinayetlerden zaten aklanmıştın." Ağzının bir köşesinde küçük bir gülümseme belirdi ve yeşil gözleri, onu ilk gördüğü andan beri büyüleyici bulduğu bir parça kötülükle parladı. "Yine de seni destekleyeceğim." Kediye yavaşça, neredeyse şehvetli bir şekilde okşadı.

"Peki ya avukat Margrove?"

"Sen bu işe karışmadın." Bakışları sertçe Jasper'ınkilere kilitlendi. Eli Jasper'ı okşamayı bıraktı. "Değil mi?"

"Harika, şimdi de benden mi şüphe ediyorsun? Bana bir rahat ver. Sadece karavanının buradan kuş uçuşu iki mil uzakta olduğunu söylüyorum. Burnunu sokmaya gelecekler. Iř yerini aradılar bile, biliyor musun? Biri Ted'i arayıp beni kontrol etmiş."

"Ne olmuş yani?" Omuzlarını kaldırdı ve büyük tişörtü, Ted'in kesinlikle karşı konulmaz bulduğu kışkırtıcı bir şekilde omuzlarından birinin üzerinden kaydı. Kız da bunu biliyordu, ona doğru yaklaşırken gözleri onunkileri tutarken bakışları için için yanıyordu. "Bütün gece benimle olduğunu söyleyeceğim."

Baştan  ıkarıcıydı. Kız baştan  ıkarıcıydı. Ve bunu biliyordu. Onun olayı buydu, değişken biriydi, bir an sıcak, bir an buz gibi, tatlı, sıcak ve çok seksi idi, ta ki sizi sırtınızdan bı aklayana kadar. Onun ilgisini çeken şeyin bu olduğuna uzun zaman önce karar vermişti. Kadın her zaman şaşırtıyordu. Ve merak uyandırırđı. Henüz onlu yaşlarında bir kız olsa da Brittlynn'in büyüleyici bulduğu tehlikeli bir yanı vardı.

Bu gece bunların hiçbiriyle ilgilenmiyordu. Ve onun için yalan söyleme planı işe yaramayabilirdi. Patlayabilirdi. şimdiye kadar, yirmi lanet yıl boyunca onun arkasını kollamıştı. Ama o zamanlar çaresizdi ve on dört yaşındaydı, aslında hâlâ bir kızdı ve şimdi otuzlu yaşlarında kendi aklı, kendi gündemi olan bir kadındı.

Ama onu kızdırmak istemiyordu. "Bak, bunu yapmak zorundayım." dedi.

"Neyi yapmalısın? Kaçmak mı?" diye suçladı, şimdi dudaklarını b km şt , dudakları küçük bir kavis çiziyordu.

"Adına ne dersen de."

"Peki ya polis buraya gelirse?" diye sordu adam kapıya doğru uzanırken.
"Ne söylemeliyim?"

"Onlara gerçeği söyle: Nereye gittiğimi ve ne zaman döneceğimi bilmiyorsun."

"Ya bütün o insanların öldürüldüğü geceyi bilmek isterlerse?"

"Bunu yapmak istediğini sanmıyorum," dedi. "O zaman çocuktun, şimdi değilsin ve suç ortağı olarak görülebilirsin."

"Ama kimseyi öldürmediğine yemin etmiştin," dedi, cinayete suç ortağı olabileceğini düşündükçe gözleri doluyordu. Adam bunu onun yüz ifadesinden, şüphelerinden anladı.

"Geri döneceğim," diye söz verdi ve şakağına bir öpücük konduracak kadar durakladı. Ve sonra gitti, kapı arkasından çarparak kapanırken yalan hâlâ aralarında havada asılı duruyordu.

* * *

Gece kısa sürmüştü. Çok kısa.

Thomas garajındaki derme çatma spor salonunda sanki hayatı buna bağlıymış gibi sabit bisikletinin pedallarını daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı çevirdi. Zor nefes alıyor ve meşhur bir domuz gibi terliyordu, kasları protesto için ağrımaya başladığında bile pedal çevirmeye devam etti. Boynuna bir havlu doladı ve çalışma tezgahının üzerine monte ettiği düz ekrana baktı. Ama sunucular ve muhabirler yaklaşan fırtına ve trafik durumu hakkında konuşup dururken haberleri izlemiyordu. Bunların hepsi bisikletin sabit uğultusu ve kalbinin çarpıntısının arka plan gürültüsüydü. Onun yerine, düşünceleri bisikletin tekerlekleri kadar hızlı dönüyordu. Kendini zorladı, bacakları daha da sert pompalıyor, hiçbir yere gitmezken bisikletin tekerlekleri çılgınca dönüyordu. Tıpkı lanet olası dava gibi, diye düşündü.

Gece yarısına kadar eski dosyalarla uğraşmış, Merritt Margrove cinayetini yirmi yıl önceki katliamla ilişkilendirmeye çalışarak notlar almıştı. Her zaman Jonas McIntyre'ın suçlu olduğuna, ailesini vahşi bir öfkeyle katlettiğine ve hapiste çürümeyi hak ettiğine inanmıştı. Ama şimdi Thomas'ın şüpheleri vardı, en azından bazı şüpheleri.

Ve dava onu rahatsız ediyordu. Genelde kütük gibi uyurdu ama bir dava onu bu seferki gibi yiyip b i t i r d i ğ i n d e , bilinçaltı

her zaman uykusunu böler ve onunla kötü oyunlar oynardı. Dün gece Thomas beş saat boyunca bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, rüyaları capcanlı olmuştu. Hepsi vahşice katledilmiş ve kan damlayan ceset görüntüleri, bulmayı umduğu uykuyu bölmüştü. Sonunda uyumaya çalışmaktan vazgeçmiş, eşofmanlarını giymiş ve Daphne'nin arabasının bir zamanlar işgal ettiği ikinci bölme olan evindeki spor salonunda şeytanlarını çalıştırmıştı.

Kırk dakikalık yolculuğu sırasında Portland Trail Blazers'ın üst üste üçüncü maçını kaybettiğini, yeni bir l Güneyde Portland ile kuzeyde Vancouver, Washington arasındaki Columbia nehri üzerindeki 5 köprü bir kez daha durmuştu ve "kar fırtınası benzeri" koşullara sahip bir başka kış fırtınası geliyordu ve eyaletin çoğu için beyaz bir Noel gibi görünüyordu.

Yerel bir araba galerisinin reklamı ekrana geldiğinde Thomas kırk dakikalık hedefine ulaştı ve bisikletten indi. Yüzünü sildi ve fırının yanına yerleştirdiği paspasların üzerine düştü.

Bir süre olduğu gibi bırakmıştı, ta ki kızın internette tanıştığı bir adamla birlikte olmak için Austin, Teksas'a taşındığını öğrenene kadar. Sonra da arabasının yağ lekeleri hâlâ görünen o bölmenin boşluğuna dayanamayacağına karar vermişti. Boşluk, kaybettiklerinin sürekli bir hatırlatıcısı olmuştu.

Bu düşünceyle kendini durduran Thomas rutinini bitirdi; elli bukle, yüz şınav ve ardından tüm vücudu titreyene kadar tuttuğu bir plank. Daha sonra yüzündeki teri sildi.

Daphne'yi kaybetmediğini kendine hatırlattı. Basit gerçek şuydu ki, onu neredeyse kapı dışarı etmişti. Onu işinde bir metresi olmakla suçlamış, işine olan takıntısıyla rekabet edemediğini ve denemekten yorulduğunu söylemişti. Üç yıl önce bir Ağustos sabahı gaza basıp Honda'sını garajdan çıkarırken hem onun hem de kendisinin gözleri yaşarmıştı.

Arkasına hiç bakmamıştı.

Araba yolundan yükselen pırıltılı sıcaklığı, iki yıl önce diktiği fidanların yapraklarının çoktan kuruyup döküldüğünü, çimenlerin kahverengileştiğini hâlâ hatırlıyordu. Ön verandada durmuş ve garaj kapısının yuvarlanıp son bir takırtıyla inişini duymuştu, tam o sırada kadın garaj kumandasını Honda'sının açık penceresinden dışarı fırlatmıştı. Kumanda, plastiğin asfalta sürtünme sesiyle yere düşmüş, ardından köşeyi dönüp hayatından çıkarken cadde boyunca kayarak ilerlemişti.

Kendisine, ona ve tüm lanet dünyaya kızgın bir şekilde, parçalanmış kumandayı geri aldı.

Sonra bekledi. Onu

aradı.

Telefonu açmamıştı.

Mesajlar ve e-postalar cevapsız kalmıştı.

Ortak bir arkadaşlarından onun internette bir adamla tanıştığını ve Austin, Teksas'a taşındığını duymuştu. Tatil gelip çattığında, sonunda onun geri dönmeyeceği gerçeğiyle yüzleşti ve kendine bir sabit bisiklet aldı, şu anda durduğu yere monte etti ve o zamandan beri neredeyse her gün kullandı.

Yer minderlerini ve hız torbasını, hatta köşede üzerine asılı duran ağır bir kum torbasını da ekleyerek, sigaradan, sade kahveden, çavdar viskisinden ve ruhsuz tek gecelik ilişkilerden daha iyi olduğunu düşündüğü gerçek bir tek kişilik spor salonu yarattı, gerçi bir süre için hepsine düşküncü. Sheila Keegan'la olan kaçamağı da bu yüzden. Onu düşündüğünde gülümsemekten kendini alamıyordu. Zeki, seksi, eğlenceli Sheila onu öfkeli bir şekilde kendini soyutlamaktan kurtarmış ve Daphne'yi unutmasına yardımcı olmuştu. İlişkileri altı aydan fazla bir süre boyunca sıcak ve ağır bir şekilde devam etmişti.

Muhtemelen bir hataydı. Ama işte oradaydı.

En son satın aldığı şey televizyondur ve şimdi ekran Whimstick General Hospital'ın görüntüleriyle doluydu. Jonas'ın bir avuç hayranı, soğuk bir kış sabahı şafak sökmeden önce dışarıda toplanmıştı. Elllerinde pankartlarla bağıryorlardı ve Sheila Keegan kırmızı ceketini ve hazır gülümsemesiyle, solmuş kot ceketinin içinde, soluk gözleri kalın rimelle çevrili, çenesi Jonas'la tanıştığında sergilediği meydan okumayla çıkık Mia Long'la röportaj yaparken en önde ve ortada duruyordu.

"Peki neyi başarmayı umuyorsunuz?" Sheila sordu.

"Adalet," dedi Mia, yüzü sabit bir şekilde kameraya bakarken. "Jonas McIntyre işlemediği, kurbanı olduğu suçlar yüzünden yirmi yıl boyunca hapiste kaldı."

"Ama şimdi dışarıda."

"Ve o yılları asla geri alamayacak, değil mi?" Gözleri parladı. "Gerçek katil özgür bir adam ya da kadın olarak yaşarken o hayatının yarısından vazgeçti ve Jonas McIntyre kendisine isnat edilen suçlardan aklanana kadar rahat etmeyeceğiz." Şimdi bağıırıyordu ve yakınlarda duran bir avuç insan yuhaladı, pankartlarını kaldırdı ve bir gün önceki kalabalığa kıyasla zayıf bir performansla slogan atmaya başladı.

Sheila sordu: "Adaletin bir bedeli var mı? Jonas McIntyre'ın ilçeye otuz milyon dolarlık bir dava açacağını duydum."

Mia'nın ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Özgürlüğe paha biçilemez."

"Burada, Jonas McIntyre'ın Merritt Margrove'u dağdaki inziva yerinde ziyaret ettiği sırada geçirdiği otomobil kazasında aldığı yaralardan dolayı iyileşmekte olduğu Whimstick General Hastanesi'nde, Margrove'un yetkililerin cinayet olarak nitelendirdiği ölümünden sadece saatler sonra duydunuz. Bir zamanlar müvekkilleri arasında ünlülerin de bulunduğu Margrove, yirmi yıl önce ailenin büyük bir kısmının katledildiği McIntyre Katliamı'nda Jonas McIntyre'ı savunduğunda ülke çapında dikkatleri üzerine çekmişti. Çocuklardan biri olan Marlie Robinson adlı genç kızın o gece ortadan kaybolması ve ne kendisinin ne de cesedinin bulunamaması nedeniyle bu trajik olay hala gizemini korumaktadır." Sheila eski cinayetler ve dava hakkında hızlı bir rapor verirken McIntyre ailesinin ve olay yerinin görüntüleri ekrana yansdı. Kamera ona döndüğünde, hala hastanenin dışındaydı: "Merritt Margrove'un cinayetiyle ilgili soruşturma devam ediyor ve suçla ilgili herhangi bir bilginiz varsa lütfen yerel yetkilileri arayın." Sheila gülümseyerek, "Şimdi sana dönüyoruz Ned," derken departmanın numarası ve e-posta adresi ekranda yanıp sönüyordu.

Thomas televizyonu kapattı ve bungalovunu garaja bağlayan iki basamaklı çamaşır odasına doğru yürüdü.

Soyunduktan sonra eşofmanlarını taşan bir sepete attı, evin içinde çırılçıplak yürüdü ve tek kişilik banyoda duş alıp tıraş olduktan sonra işe gitmek için gitti.

Şehir hala sessizdi, trafik seyrek, bir kar küreme aracı caddeleri buzdan ve paketlenmiş kardan arındırıyordu, Noel ışıkları oluşan yığınların üzerinde yansıyor.

Vardiya değişiminden bir saat önce masasındaydı ve Thomas günün gürültüsü ve patırtısı araya girmeden önce düşünceleriyle baş başa kaldığı bu sessiz zamanı en iyi şekilde değerlendirdi. Yaklaşık bir saat boyunca telefonlar, faks makineleri ve yazıcılar neredeyse sessizdi ve ayak sesleri, çizmelerin sürtünmesi ve kahkahalarla noktlanan konuşmalar henüz düşüncelerini bölmemişti.

Teknisyenlerden birinden Marlie Robinson'ın ehliyetindeki vesikalık resminden yirmi yaş büyük bir benzerini bilgisayar ortamında yaratmasını istemişti bile. Fotoşoplu resim gelmişti ve kendini kıvrık sarı saçların çerçevelediği oval yüzlü, mavi gözleri uzun, düz bir burnun üzerinde iri ve yuvarlak, çenesindeki hafif gamze dışında annesi Zelda McIntyre'a çok benzeyen güzel bir kadının görüntüsüne bakarken buldu.

"Sana ne oldu?" diye sordu ekrandaki görüntüye, bu geliştirmenin büyük olasılıkla boşuna bir egzersiz olduğuna inanmasına rağmen. Marlie Robinson'ın o gece ya da hemen sonrasında öldüğüne inanıyordu. Olay yerinde kan damlaları bulunmuş ve saç fırçasından alınan saç telleriyle DNA eşleşmesi yapılmıştı. Akıntıyı durdurup bir şekilde kaçmadıysa, ciddi bir şekilde yaralandığını düşünmek için yeterince kan yoktu.

Bu ne kadar olasıydı?

Dalgınca bir kalem aldı ve alternatifleri düşünürken silginin ucunu masasına vurdu.

Marlie kaçmış, Kara'yı tavan arasına kilitledikten sonra kaçmış mıydı? Katil tarafından kovalanmış, evde hafifçe yaralanmış, sonra da başka bir yerde mi katledilmişti? Eğer öyleyse, kendisi de yaralı olan Jonas McIntyre muhtemelen üvey kız kardeşini öldürmemiştir.

Thomas kalemi parmaklarının arasında döndürdü. Bu mümkün müydü? Yirmi yıl boyunca katilin McIntyre olduğuna inanmıştı. O ve teşkilatın geri kalanı bu kadar yanılmış mıydı?

Eğer Marlie Robinson öldüyse, cesedi hangi cehennemdeydi? Arama ekipleri ve köpekler izini kaybetmiş ve kalıntıları ormanda çürümüş, kemikleri ve eti vahşi hayvanlar tarafından mı taşınmıştı? Yoksa bir şekilde hayatta mı kalmıştı?

Ne zaman bu trajediyi düşünse aklını kurcalayan aynı soru aklına geliyordu: Marlie Robinson küçük kız kardeşini neden saklamıştı? Neden Kara'yla birlikte tavan arasında kalıp kendini kurtarmamıştı? Marlie bu işe nasıl bulaşmıştı? Jonas McIntyre -ya da başka bir katil- onu kurtarmış mıydı? Neden?

Jonas McIntyre bunca yıldır doğruyu mu söylüyordu? Gerçekten masum muydu?

Thomas buna inanmakta zorlandı ve Jonas'ın ifadesini tekrar taradı. Hikâyesi hiç değişmemiş, bir kez bile tereddüt etmemişti: Evet, daha önce kılıçla "oyalanmıştı" ve hafta başında Donner'la Lacey Higgins yüzünden kavga etmişti ama o gece kardeşlerini ya da anne babasını öldürmemişti. Davetsiz bir misafir eve girip önce ona arkadan saldırdığında oturma odasındaydı. Yaralanan Jonas bilincini kaybetmişti. Uyandığında Kara odadaydı; ona koşmasını, yardım getirmesini söyledi ve sonra tekrar bayıldı. Katili teşhis edememişti. Katilin yüzünü görmemişti. Jonas davetsiz misafirin eldiven giydiğini, dolayısıyla kılıçta Jonas'inkinden başka parmak izi olmadığını düşündü. Jonas, ailesinin çoğunu neden katlettiklerine dair hiçbir fikri olmadığına yemin etti ve üvey kız kardeşi Marlie Robinson'a ne olduğunu bilmiyordu. Kara'nın saklandığı için saldırıda hayatta kaldığını, kendisinin ise katil onun çoktan öldüğünü sandığı için kurtulduğunu düşündü.

Thomas protesto için gıcırdayana kadar sandalyesinde geriye yaslandı. Hiçbir şey tutmuyordu.

Ve şimdi, Jonas nihayet yeni ifadeler nedeniyle serbest bırakıldıktan sonra, avukatı öldürülmüş ve o gece kılıcın izi hakkındaki hikâyesini değiştiren Randall Isley zar zor

Nebraska'da 1500 mil ötede bir hastanede hayata tutunuyor.

Ne kadar da uygun.

Kalemi fincanına geri bıraktı, cam cezvede bir günlük kahvenin tortularının durduğu yemek odasına yürüdü ve koridordaki makineden bir kutu diyet kola almayı tercih etti. Thomas bir şeyi, önemli bir şeyi kaçıırıyordu. Düşüncelere dalmışken gündüz vardiyasının geldiğini, daha fazla ses, daha fazla kargaşa olduğunu fark etmedi bile. Kutudan bir yudum aldıktan sonra dolaplara doğru giden birkaç üniformalıdan sıyrıldı ve tekrar masasına yerleşti.

Bu da neydi böyle?

Merritt Margrove'un ölümüyle nasıl bir bağlantısı vardı?

Jonas McIntyre bariz bir şüpheliydi. Yirmi yıl önce birden fazla cinayetten hüküm giymekle kalmamış, hapisten çıktığı ilk gün Margrove'u ziyaret etmiş ve yıllar önce jüriyi Jonas McIntyre'in masumiyetine ikna edemeyen avukatın boğazı kesilmişti.

Tıpkı Donner Robinson gibi.

İntikam mı? Jonas hayatının yarısını kendisini hapisten kurtaramadığı için avukatı suçlayarak mı geçirmişti?

Yoksa bir tuzak mı?

Thomas diyet kolasından uzun bir yudum daha aldı.

Yanlış adamı nehre göndermiş olmaları mümkün müydü?

Cinayet mahallinden fotoğraflar çekti, cesetlerin pozisyonlarını ve açılan yaraları not etti, hepsi de aynı antika kılıçtan çıkmıştı. Zelda ve Sam Senior'un boğazları, Donner Robinson'ınki gibi kulaktan kulağa kesilmişti. Sam Junior'ın gövdesinde ve bacaklarında bıçak yaraları vardı ve sağ bacağındaki femoral arterden kan akıyordu. Jonas'ın yaraları çoğunlukla yüzeyseldi, ancak sol baldırı kaval kemiğine kadar kesilmiş ve düşerken başını çarparak beyin sarsıntısı geçirmişti. Bir de Marlie vardı. Her nasılsa şöminenin yanında ve Noel ağacının üzerinde birkaç damla kan bırakmıştı.

Ama ölmemişti.

Orada
ölmemişti.
O zaman
ölmemişti.

Thomas interneti araştırdı, bazı haber bültenlerini izledi. Departmandan çoğu emekli olmuş memurları, genç Randall Isley ve Archer Gleason'ı gördü, ikisi de yardımcıydı, ikisi de uzaktan kameraya yakalanmıştı. Gleason uzun boyuyla dikkat çekiyordu ama o zamanlar saçları gür, fiziği düzgündü. Bir k a r e d e Isley'le birlikte konuşuyorlardı; McIntyres'ların dağ evinin kapısına park etmiş bir kurtarma aracının yanında dururken ikisinin de yüzü asıktı.

İzlediği bir sonraki görüntüde Walter Robinson kızının sağ salim geri dönmesi için yalvarıyordu. Yaklaşık 1.80 boylarında, kare omuzlu ve sert çeneli görünen Robinson, kızının geri dönmesi için yalvarırken dudaklarını büzmüştü. "Lütfen," dedi, doğrudan kameranın objektifine bakarak. "Marlie'nin nerede olduğu hakkında bir şey biliyorsanız polisi arayın." Kayıp kızın fotoğrafı ekranda belirmeden hemen önce gözle görülür bir şekilde yutkundu. Fotoğrafta Marlie poz vermişti, bir okul fotoğrafı gibi görünüyordu. Sarı saçları omuzlarına dökülmüş, gözleri parıltıyor, o-

Kısa bir süre durdu ve çekimi dondurdu.

Onu görmüştü.

Lanet olsun, onu görmüştü.

Kadının dijital ortama aktarılmış gelişmiş resmini getirdi ve bir kez daha bu kadını canlı olarak ve yakın zamanda gördüğü düşüncesine kapıldı.

Tanrı aşkına, o gerçekten hala hayatta olabilir mi?

25. BÖLÜM

"Hangi cehennemdeydin? Çılgına döndüm! Endişeden aklımı kaçırdım, Kara. Kafayı yedim. Dışında. Aklımı. Aklımı! Doktorun emirlerine karşı gelerek hastaneden mi ayrıldın? Tanrı aşkına, aklından ne geçiyordu?" Faiza'nın sesi kablosuz bağlantıda tiz çıkıyordu. "Bu senin yeni telefon numaran mı?"

"Hayır," dedi Kara çabucak. Tate'in telefonunu kullanıyordu. Teyzesini aramıştı ama tabii ki Faiza açmamıştı. Sonra Kara sesli mesaj bırakıp mesaj attı ve birkaç dakika içinde teyzesi aradı. "Bir arkadaşımın birlikteyim. Onun telefonu."

Tate'in yatağının kenarına oturmuş, bir eliyle telefonu tutarken diğer eliyle Rhapsody'yi okşuyordu. Bugün omzunu ve boynunu daha sıkı hissediyordu ve alnındaki dikişler biraz sızlıyordu ama giyinmeyi başarmış ve dedektiflerle konuşmak için şerif departmanına gitmeden önce Faiza'yı aramaya karar vermişti.

"Telefonu mu?" Faiza tekrarladı. "Ne arkadaşı?"

O konuya girmek istemiyordu. "Önemli değil. Rhapsody yanımda, polisle konuşmaya ve telefonumu geri almaya gidiyorum."

"Sonra ne olacak?"

Çok karmaşıktı. "Sigorta şirketiyle konuşmam ve kiralık bir araba bulmam gerekiyor."

"Peki ya kardeşin?" dedi tiksintiyle. "Jonas'ın bir avukat tuttuğunu duydum, yani yeni bir avukat ve dava falan açacakmış."

"Yeni bir avukat mı?"

"Öteki avukatı öldü," diye belirtti Faiza. "Ve bana sorarsan, o da bu işin içinde!"

"Bunu bilemezsin."

"Oradaydı, değil mi? O tehlikeli biri, Kara. Her zaman öyleydi."

"Ama yeni bir avukat? Şimdiden mi? Hâlâ hastanede değil mi? Nasıl yeni bir avukat tutabilir?"

"Emin değilim ama sanırım internette bir hayran kulübü var ve onların bu işle bir ilgisi var. Bazı konuşmalar gördüm, siz öyle demiyor muydunuz?"

"Bekle, *sen de* mi Facebook hayran kulübündesin?" Bu karakterime aykırı görünüyordu.

"Neler olup bittiğini takip etmek için!"

The Godfather'daki eski replik neydi? "Dostlarını yakınında, düşmanlarını daha yakınında tut." Fai Teyze bu felsefeyi benimsiyor gibiydi.

Söylenip duruyordu. "Bana sorarsanız, Jonas'ın hapisten çıkmasına asla izin verilmemeliydi. Sorun da bu zaten. Eğer serbest bırakılacağına dair bu kadar abartı olmasaydı, hala hapiste olsaydı, bunların hiçbirisi olmazdı. Merritt hala hayatta olacaktı ve sen, sen o korkunç araba kazasında olmayacaktın ve o zavallı diğer sürücü de hastanede olmayacaktı!" Ürpererek iç geçirdi. "Annen onu hiç sevmezdi, biliyorsun."

"Jonas mı?" Kara biliyordu. Anne ve babasının tartıştıklarını duymuştu, hatta o gece Silas Dean babasıyla yüzleşmeye gelip onu annesinin deyimiyle "huysuzluklarından birine" soktukten sonra bile. Walter Robinson'ın velayeti tehdit ederek gelmesi işleri daha da kötüleştirmişti. Yatak odalarında tartışmışlardı ama Kara onların Jonas ve Donner hakkında bağışladıklarını duymuştu; annem Jonas'ın bir suçlu olmanın eşiğinde olduğunu, sürekli gizlice dışarı çıktığını, kimsenin bilmediğini düşündüğünü ve Tanrı bilir ne yaptığını söylüyordu - ya hareket eden herhangi bir şeyle seks yapıyor ya uyuşturucu kullanıyor ya da bir çeteye katılıyordu. Annesi babasına Jonas'ın ciddi bir belaya bulaşmadan önce "düzilmesi" için bir askeri okula gitmesi gerektiğini söylerken, babası Donner'ın Jonas'ı her zaman kışkırttığı, sorunun Jonas değil Donner olduğu konusunda ısrar ediyordu. Sonra babası Kara'nın koridorda gizlendiğini görüp kapıyı kapattı ve akşam yemeği yediklerinde anne ve babası artık tartışmıyordu. Hâlâ birbirlerine kızgındılar, anneleri kibar ama soğuktu, sözleri kesik kesikti, babaları ise içkiyi fazla kaçırdığı için gittikçe daha sessizleşiyordu. Tekrar.

"Zelda bana onun -nasıl demişti? 'Doğru değil. Kontrolde çıkmış. Söylediği buydu ve sanırım Donner'a saldırdıktan sonra ona 'manyak' bile dedi. Onun gururu ve neşesiydi.

Biliyorum. Onun gözbebeği. Walter, ayrıldıklarında çocuğu ondan almak istemiş ama Zelda, sağ olsun, buna izin vermemiş. Nuh-uh."

"Walter annemle mahkemede kavga mı etti?" Kara sordu. "Ah, evet."

"Donner için mi?" "Mm-hmm."

"Peki ya Marlie?"

"Onu da istiyordu, emin olabilirsiniz, ama Zelda'nın buna hiç niyeti yoktu ve Samuel'in parasıyla Walter'ın çocukların velayetini alma şansı yoktu. Marlie'nin Zelda'yla kalmakta ısrar edeceğini biliyordu ama Donner'ı onunla gitmeye ikna edebileceğini düşünüyordu. Tabii ki böyle bir şey olmayacaktı." Bir homurtu çıkardı. "Beni yanlış anlama, Walter iyi bir adam. Ülkesine hizmet etti, çok çalışıyor ve bir elektrikçi olarak kendine yetiyor, hatta elektronik işine bile girdi, ama babanla karşılaştırıldığında? Bu bir yarışma değil."

İçini çekti. "Onlar iyi çocuklardı, biliyorsun. Sam'in çocukları gibi değillerdi. Oh, büyük olan, adaşı, iyiydi sanırım, ama Jonas? Kötü. En başından beri."

Faiza cinayetlerden hep Jonas'ı sorumlu tutmuştu ama şimdi bunun üzerinde durmuyordu. Bunun yerine konuyu aniden değiştirdi. "Eve geliyor musun?"

Faiza için ev, West Hills'teki evdi; Kara'nın hayatının ilk sekiz yılını geçirdiği, Faiza ve Roger'ın cinayetlerden beri ikamet ettikleri, Kara'nın Merritt Margrove ve ikinci karısı Helen'le kalmayı tercih ederek inzivaya çekildiği konak. Kara, Tudor'u andıran evi ve muhteşem şehir manzarasıyla devasa, başıboş malikâneneden uzak durmuştu.

"Hayır, Faiza. Ben burada yaşıyorum," diye iddia etti Kara. "Whimstick'te. Ve yakında kendi evime döneceğim."

"Ah, Kara, burası senin evin," diye karşı çıktı teyzesi. "Sen buraya aitsin." Asla. Kara asla geri dönmeyecekti.

"Ve yakında. . şey, doğum gününden sonra, gerçekten sahibi olacaksın."

"Jonas'la birlikte," dedi kısaca ve Faiza hızlı bir nefes aldı.

"Tekrar hapse girerse olmaz. Vasiyetnamede Samuel'in çocuklarından herhangi birinin uyuşturucu kullanması ya da hapse girmesi durumunda mirastan yararlanmasını yasaklayan belirgin bir madde var."

Kara teyzesinin mirasın içini dışını bilmesine şaşırmamıştı ve çocukken bunu anlamamış olsa da, daha sonra Faiza'nın Roger Sweeney'nin yardımıyla Kara'nın mirasının kaymağını yediğini fark etmişti, tıpkı Jonas'a göre Merritt Margrove'un yaptığı gibi. Bütün bunlar yutması gereken acı bir haptı.

"Seni görmek istiyorum," dedi Faiza aniden, sesi duyulur bir şekilde parlayarak. "Sana bir doğum günü partisi vermeme ne dersin?"

"Ne? Hayır! Ciddi misin sen?" Kara'nın isteyeceği son şey dikkatlerin daha fazla üzerine çekilmesiydi. "Hayır."

"Hayatında biraz eğlenceye ihtiyacın var, Kara. Ve gerçekten, Roger'dan bahsetmiyorum bile, ben de öyle!"

"Unut gitsin," dedi Kara. "Bak, gitmem gerek. Sadece iyi olduğumu bilmeni istedim. Arkadaşımin telefonunu geri alması gerek." Faiza itiraz edemeden Kara bağlantıyı sonlandırdı ve bir içkiye ihtiyacı olduğuna karar verdi.

* * *

Thomas ifadeleri tekrar gözden geçirdi, kendi kendine birkaç not aldı ve Johnson kalabalık bir iş arkadaşıyla geldiğinde şafak sökmüştü ve Thomas Hood Dağı'nda kayak eğitmenliği yapan Chad Atwater ile artık emekli olan, kış aylarını Phoenix'in bir banliyösü olan Scottsdale, Arizona'da, yazları ise Oregon'un merkezindeki en büyük kasaba olan Bend'de yaşayan Silas Dean'in yerini tespit etmişti. Dean'in güneyde olduğunu sanıyordu ama arayıp onun aslında bölgede olduğunu, Noel tatilini Hood River'da yaşayan oğlu ve torunlarıyla geçirmek için Oregon'a döndüğünü öğrendi. Silas zaten bir haftadır buradaydı ve Bend Oregon'un merkezinde olmasına rağmen Margrove'un karavanına o kadar da uzak değildi, trafik ve yol durumuna bağlı olarak iki saat kadar.

Bir olasılık.

Thomas yola çıkmaya hazırdı.

Johnson yaklaştığında masasına oturacak vakti ancak bulabilmişti. "Hastaneye geri dönüyorum," dedi, "sonra

Margrove'un ofisine gitmek istiyorum. Ondan sonra Silas Dean, Faiza Donner ve Chad Atwater ile konuşmak istiyorum. Şu ana kadar Kara McIntyre'ı korkutmayı başaramadım ama yerini tespit edersek listenin başına geçecek."

"Whoa . . . bir saniye bekle. Daha kahvemi bile içmedim," dedi Johnson esnerken. Sabah insanı değildi, Thomas bunu biliyordu ama aynı zamanda oğlunun programına göre fazladan mesai yaptığını, çoğu zaman gece geç saatlere kadar çalıştığını da biliyordu.

"Yolda alırsınız."

"Tamam. E-postalarımı kontrol edip arayı kapatmak için bana on dakika ver." "Tamamdır."

Otoparkta buluştular ve Thomas direksiyonda, tunç grisi gökyüzünün altında, Whimstick General'dan beş blok ötedeki bir kahve büfesine doğru trafikte ilerlediler. Hastane otoparkına park ettiğinde Johnson lattesini yarılarmıştı ve çok daha iyi bir ruh halindeydi.

Ta ki üçüncü kata ulaşp güvenlik görevlisi onları Jonas'ın odasının girişinde karşılayana kadar. "Avukatı yanında," dedi güvenlik görevlisi.

"Avukatı öldü," dedi Johnson.

"Margrove değil. Yeni bir avukatı var. Kadın."

"Şimdiden mi?" dedi Johnson. "Hızlı çalışıyor."

"Dediğim gibi, kadın onun odasında." Gardiyan başparmağıyla açık kapıya doğru bir işaret yaptı. "Gerçek bir top avcısı."

Johnson sertleşti. "Öyle mi?"

"Üzgünüm. . ama . . . evet, öyle," dedi gardiyan. "Onun kimseyle konuşmasına izin vermiyor."

Thomas beklemedi, açık kapıdan içeri girdi ve Jonas McIntyre'ı solgun teninin üzerinde koyu renk sakal gölgesi, yüzünde birkaç çürük, başı kısmen kalkmış hastane yatağında yatarken buldu. Serum sehpası hâlâ dar ve şeffaf bir tüple bileğine bağlıydı ve bilgisayar ekranı belli bir açıyla hayati belirtilerini izliyordu.

Yanında duran, derin bir sohbeta dalmış, kırk yaşlarında, ince yapılı, siyah takım elbiseli, pembe bluzlu ve topuklu ayakkabılı bir kadındı. Keskin yüz hatları, çerçevesiz gözlükleri ve kısa sarı saçlarıyla

Thomas yaklaştığında başını kaldırdı ve Jonas'a sunduğu gülümseme olduğu yerde buz gibi dondu. "Burası zel bir oda."

Thomas çoktan rozetini çıkarmış ve kendini tanıtmaya başlamıştı. "Ben Dedektif Cole Thomas ve bu da Dedektif-"

"Kim olduğunuz umurumda değil, müvekkilim bu hastanede yatan bir hasta ve bu nedenle hiçbir röportaj vermeyecek. Ne basına, ne polise, ne de başka birine."

"Ve siz ?" diye sordu Johnson.

"Alex Rousseau." Ceketinin cebini karıştırdı, net bir kartvizit çıkardı ve Thomas'a uzattı. "Alexis değil. Alexandra değil. Sadece Alex."

"Los Angeles'tan mısınız?" Johnson Thomas'ın elindeki karta bakarak sordu.

"Portland'da bir ofisim var."

"Mvekkilinize nceki avukatının işlediği cinayetle ilgili bazı sorular sormamız gerekiyor."

"Tam zamanında," dedi. "Gördüğünüz gibi Bay McIntyre hâlâ doktor kontrolü altında."

"Sorun yok," dedi Jonas, sesi trplenmişti.

"Oh, hayır." Başını sallıyordu. "Polisle konuşmanızı tavsiye etmem, ta ki-"

"Sadece bu işi bitirmek istiyorum," dedi, bakışları Thomas'ınkileri tutarken bir düğmeye bastı ve bir tıkırtı ve uğultuyla yatağının başi daha dik oturacak şekilde yükseldi. "Bir ifade vereceğim. Soru yok." Dudakları onaylamaz bir düğüm halinde büzülmüş olan avukatına baktı ama o da başını salladı.

"Merritt Margrove'un ölümüyle hiçbir ilgim yok. Onunla buluşmam gerekiyordu. Önceden ayarlanmıştı. Sabah 10:00. Margrove buluşmanın özel olmasını istediği için yeri ve zamanı kendisi seçti. Bir arkadaşım olan Mia Long tarafından bırakıldım ve ona gitmesini söyledim. O da gitti. Kapıyı aldım. Cevap vermedi. İçeri girdim ve Merritt kanepenin yanında, halının üzerinde yatıyordu. oktan lmşt. Boğazı kesilmişti. Tam çıkmak üzereydim ki bir araba sesi duydum. Kız kardeşimdi. O kulübeye girerken ben de dışarı çıkıp arka koltuğa saklandım. Dağdan uzaklaşıyordu ki, ben ona

Jeep'inin içinde. Birkaç dakika sonra neredeyse bir geyiğe çarpıyordu ve sonra kaza oldu. İkimiz de kamyonu gördük ve o frene bastı. Sonrasında bildiğim tek şey burada uyandığımdı." Durakladı. "Söyleyeceklerim bu kadar."

"Bazı sorularımız var," dedi Johnson.

Alex Rousseau başını salladı. "Eminim vardır. Ve onları daha sonra sorabilirsiniz. Müvekkilim hâlâ iyileşiyor, hâlâ doktor kontrolü altında. Sağlığı öncelikli meselesi, bu yüzden taburcu olana kadar başka bir şey söylemeyecek. İfadesini aldığınız için şanslısınız."

Thomas ona meydan okumak, otoritesini göstermek istiyordu ama her zaman sirke yerine balla daha çok sinek yakalanacağına inanmıştı ve Jonas McIntyre bir duvar olmak yerine işbirliği yaparsa soruşturma çok daha sorunsuz ilerleyecekti.

"Peki." Thomas kendi kartvizitini buldu ve avukata verdi.

"Bir saniye bekle," dedi Johnson, geri adım atmak istemeyerek. "Burada yetkimiz var. Bize katliam hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Bekle. Ne?" Alex Rousseau'nun boynundaki kordonlar görünür hale geldi, kısa ve öz bir şekilde, "Müvekkilim bu konuya değinmeyecek. Kendisi aklandı."

"Aklanmadı," diye itiraz etti Johnson, gözleri parlayarak. "Ama bu cinayetlerden tekrar yargılanamayacağına göre, neden itiraf edip bize o gece gerçekten neler olduğunu anlatmıyor?"

"Buna cevap verme." Rousseau Jonas'a uyarıcı bir bakış attı. Sonra dikkatini Johnson'a çevirdi. "Çık dışarı. Hemen. İkiniz de. Zaman ayırdığınız ve ilgilendiğiniz için teşekkür ederim ama Bay McIntyre'in dinlenmeye ihtiyacı var."

Thomas, "Ortağım haklı. Burada yetkimiz var ama-" "Bay McIntyre'a iyileşmesi için bir şans vereceğiz," diye eklemekten önce Johnson'a anlamlı anlamlı baktı.

"Teşekkür ederim." Rousseau Johnson'a son bir kez ters ters baktı.

Thomas, Johnson isteksizce peşinden giderken odadan çıktı.

Neyse ki asansör kabinine girip birinci kata inene kadar patlamamıştı. "Bu da neydi böyle?"

Bütün bunlar ne için?" diye sordu, kara gözleri parlıyordu. "Fırsatımız vardı ve sen bunu mahvettin. Öylece çekip gittin! Ne yapacağını biliyorsun, değil mi? 'Sadece Alex' Rousseau mu?" Johnson tırnak işareti yaparak sordu. "Birincil tanışımızı ruhen kaçırarak ve onu bir yere saklayarak! Muhtemelen Malibu, Brentwood ya da Los Angeles'ta başka bir yer. Size söylüyorum, bu davaya sadece yüzünü kameraların önüne çıkarmak için giriyor."

"Belki de."

"O zaman yıldız tanışımızı kaybettik. Sonra ne olacak?"

"Mahkeme celbi. Rousseau'nun onu eyalet sınırlarının ötesine götüreceğini sanmıyorum."

"Bunu bilemezsin!" Johnson gerçekten sinirlenmeye başlamıştı. "Hem o piçi bulamazsak mahkeme celbi ne işe yarayacak ki?" Ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. "Tanrım, Thomas, sen Jonas McIntyre'ın yirmi yıl önce lanet olası ailesini öldürmekten suçlu olduğunu düşünen adam değil misin?"

"Öyle düşünüyorum."

"O zaman . . . ?"

Araba birinci katta durdu. "Bazen bekleme oyunu oynamamız gerekir."

Kapılar açıldığında ve yürüteçli yaşlı bir adamı atlatmak zorunda kaldıklarında "Ah, doğru," dedi. "Ve yirmi yıl yeterince uzun değil!"

"Pek sayılmaz," dedi Thomas, Jonas McIntyre'ın paçayı sıyırmasına izin vererek büyük bir taktik hata yaptığını düşünmeyi reddederek.

Bu sefer içgüdüleriyle hareket etmek zorundaydı.

26. BÖLÜM

Dedektifler bir görüşme odasında bekliyorlardı.

Kara, iki yönlü aynanın olduğu, gizli kameraların döndüğü, görünmeyen gözlerin her hareketini takip ettiği, yetkililere söyledikleriyle çelişebilecek herhangi bir nüans aradığı, hücre benzeri küçük bir odaya kapatılacağını hayal etmişti. Işığın sert, çilenin sinir bozucu olacağını düşünmüştü. İyi polis/kötü polis rutinini duymuştu ve sorguya çekilmeyi, dedektiflerin gözünü korkutmasını, neredeyse onu yanlış bir şey söylemeye zorlamasını bekliyordu.

Anlaşılan 1940'lardan ve 1950'lerden çok fazla film izlemişti.

Soluk griye boyanmış beton bloklardan oluşan bir odaya alındı. Odanın ortasında dört sandalyeli bir masa, bir duvarın tavanına yakın bir yerde bir sıra küçük pencere, diğer duvarda ise üniformalı polis memurlarının çerçeveli vesikalık fotoğrafları vardı.

İki polis memuru onu bekliyordu.

Karnı gerildi. Endişesini üzerinden atmaya çalıştı. İnsanların arasında olmaya alışık değildi ve yıllardır polisle herhangi bir temastan kaçınmıştı. Yine de buradaydı.

Tanışmalar çabucak yapıldı, eller sıkıldı ve ona Dedektif Cole Thomas ve Aramis Johnson'ın karşısında bir koltuk teklif edildi. Önüne boş bir kâğıt bardak ve kahve sürahisinin yanına bir şişe su konmuştu.

Açık yakalı gömlek, lacivert spor ceket ve pantolon giymiş uzun boylu bir adam olan Thomas, ortağından daha rahattı. Temiz tıraşlıydı, tuzlu ve biberli saçları düzgünce kesilmişti, fiziği inceydi. Altın rengi gözleri derin ve yoğundu. Avcı gözleri. Karanlık bir ormanda küçük bir yaratığın izini sürebilecek türden.

Ortağı Johnson, muhtemelen beş-yedi ya da -sekiz yaşlarında, çarpıcı bir kadındı ve güzel doğmuş ama kazandığı her saygı kırıntısı için savaşmak zorunda kalmış bir kadının özgüvenini yayıyordu. Gülümsemesi, kıvrıcık saçlarını tutan bant kadar sıkıydı.

şık bir topuz, elmacık kemikleri belirgin, gözleri neredeyse siyah denecek kadar koyu.

Kara'ya kahve ve su, isterse soda ikram edildi, konuşmanın kaydedileceği söylendi ve görüşme başladı.

"Biz de seni arıyorduk," dedi Thomas.

"Biliyorum. Bir arkadaşımda kalıyordum." Ayrıntı vermedi ve zaten buradan bir an önce çıkmayı umuyordu. Burası çok kurumsaldı, duvarlar çok yüksekti ve polisler endişesinin artmasına neden oluyordu.

Johnson, "Hangi arkadaş?" diye sordu.

"Fark eder mi? Evim kuşatılmıştı, her yerde muhabirler vardı! Sadece kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı."

"Arayabilirdin," diye belirtti Johnson.

"Telefonum yanımda değildi. Cipimdeydi. Bunu biliyorsun. Sende olmalı. Ve cüzdanım." Onunla oyun mu oynuyorlardı?

"Oynuyoruz," dedi Thomas. "İşimiz biter bitmez eşyalarını alabilirsin. Her şey için imza atman gerekecek."

"İmzalayacağım."

"Arkadaşının telefonu yok mu?" Johnson sordu. "Onunkini kullanamaz mıydın? Ya da onunkini?"

"Kullanabilirdim," diye kabul etti ve sırtındaki kasların gerildiğini hissetti. Sakin görünmek için mücadele etti. "Dediğim gibi, sadece biraz zamana ihtiyacım vardı."

Johnson konuyu devam ettirecek gibiydi ama Thomas, "Neden bize neler olduğunu anlatmıyorsun? Neden Merritt Margrove'un dağdaki evindeydin?"

"Onu arıyordum," diye açıkladı. "Kardeşim Jonas'ın hapisten çıktığını duyunca şok olmuşum ve cevaplar istiyordum, bu yüzden onu aramayı denedim. Bu işe yaramayınca onu aramaya başladım. Ofisinde değildi ama Celeste -karısı- dağlardaki mobil evinde olduğunu söyledi."

Hâlâ sinirlerine hakim olamayan Kara, evi bulduğunu, içeri girdiğini ve çoktan ölmüş olan avukatı bir kan gölünün içinde yatarken bulduğunu anlattı. "Çıldırıldım," diye itiraf etti. "Yani, gerçekten korktum. Onu öyle görmek." Ürperdi.

"Peki sen ne yaptın?" Thomas sordu.

"Kaçtım." Uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu, şehre doğru batıya gittiğini ve 911'i aradığını anlattı. "Ve sonra ..." dedi derin bir nefes alarak, "ve sonra Jonas, arka koltuktan fırladı, tıpkı o aptal filmlerdeki gibi. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Onlara neredeyse bir geyiğe nasıl çarptığını ve ardından dar yolda kendilerine doğru kayan tırla yaptığı kazayı anlattı. "Tek hatırladığım kamyonun ızgarası ve çarpışmadan kaçmaya çalıştığım ama hepsi bu. Çarpışmayı hatırlamıyorum, kazayı ya da hastaneye gidişimizi hiç hatırlamıyorum. Uyandığımda yataktaydım, başımda dikişler vardı ve her yerim ağrıyordu, özellikle de omzum. Hemşireler bana Jonas'ın orada olduğunu ve kamyon sürücüsünün Portland'da bir hastanede olduğunu söylediler."

"Jonas'la konuştunuz mu?" Johnson sordu. "Yolda mı?"

"Beni çok korkuttuğu zamanı mı kastediyorsun? Evet, konuştuk. Tabii ki konuştuk. Beni korkuttu." Konuşma hakkında açıklama yaptı. Ne kadar gergin olduğunu, Jonas'ın da ne kadar üzgün olduğunu. Mia adında bir kız tarafından oraya bırakıldığına ve Margrove'u öldürmediğine, oraya vardığında avukatın çoktan ölmüş olduğuna yemin etmişti. Korktuğu ve Merritt'in evinden onu götürecek bir araç olmadığı için kızın cipine binmişti. Kara'dan kendisini Hal's Get and Go'ya, The Dalles'a çok uzak olmayan bir kamyon durağına götürmesini istemişti.

"Neden kulübede olduğunu söyledi mi?"

"Merritt'le bir görüşmesi olduğunu ve oraya vardığında Merritt'in çoktan öldürülmüş olduğunu söyledi." Eski tüylü halının üzerinde yatan avukatı hatırlayarak ürperdi. "Korkunçtu." Sesi alçalmıştı.

Thomas sordu, "Orada başka birini gördün mü? Geldiğinizde?"

"Hayır, Jonas'ı bile görmedim."

"Ama polisi beklemedin," dedi Johnson. Aslında bu bir soru değildi.

Kara yine de "Hayır," diye cevap verdi. "Orada kalamazdım."

"İçki mi içiyordun?" Johnson sordu ve Kara'nın aklına hiç şüphesiz buldukları uçak büyüklüğündeki votka şişeleri geldi.

"O sabah mı?" diye sordu. "Hayır. Ama önceki gece? Evet." "Ve araba kullanıyordunuz?"

"İçerken mi? Hayır." Başını iki yana salladı. Kanı kulak zarlarına hücum ediyordu. Buradan gitmesi gerekiyordu!

Johnson'ın gözleri bir an için kısıldı ama o buna izin verdi. "Bize katliam gecesi hakkında ne anlatabilirsin?"

Kara bunu bekliyordu. "Zaten anlattıklarımın başka bir şey değil. İfadem, yeminli ifadem ve mahkemede verdiğim tüm ifadeler elinizde."

Thomas başını sallıyordu ama Johnson, "Sen daha çocuktun. Ve hafızanda bazı boşluklar vardı." "Bu değişmedi," dedi Kara.

Johnson başını eğdi, dostça bir hareketle buna pek inanmadığını söylemek istiyordu. "Elbette yıllar boyunca bunu düşünecek zamanın olmuştur. Ve sanırım çok düşündünüz. Anlatılanları okudunuz, TV filmini izlediniz, hatta muhtemelen sohbet odalarında bununla ilgili trollük yaptınız. Bir şey hafızanı canlandırmış olabilir."

Kara kararlı bir şekilde, "Hiçbir şey olmadı," dedi. Marlie'nin onu tavan arasına kilitlediği andan, aile üyelerini katledilmiş bulmanın dehşetine, kapıdaki davetsiz misafire ve ormanda koşmaya, kanlar içindeki ailesinin onu kovaladığı halüsinasyonuna ve sonunda buzun içinden gölün karanlık, buzlu derinliklerine düşmeye kadar o korkunç, kader ve vahşet gecesine dair anılarını hatırladığı gibi anlattı. "Sonra uyandığımda beni kovalayan adamın Edmund Tate olduğunu ve hayatımı kurtarıırken öldüğünü öğrendim."

Düşüncelere dalmışken ne Thomas ne de Johnson sözünü kesmişti, görüşme odası eriyip gitmiş, yeniden yedi yaşında bir çocuk olmuş, hayatının akışını sonsuza dek değiştiren gecenin dehşetine tanık olmuştu. Bazıları kristal berraklığında, bazıları donuk denecek kadar sisli ama hepsi o kadar gerçek ki, hikayesini anlatırken kollarının arkasında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Sonrasında bile bir kısmı bulanık" diye itiraf etti. "Polis memurları ve sosyal hizmet görevlileri vardı ve ..." Titreyerek önüne baktı ve kendini şimdiki zamana geri getirmek için gözlerini kırıştırdı.

Ona daha fazla soru sordular, cevaplarını tekrarlattılar, aklını kaçıracığını düşünene kadar her detayın üzerinden geçtiler. Buna bir son vermek zorundaydı. "Sanırım işimiz bitti," dedi ve sandalyesini geri çekti. "Gerçekten, size başka bir şey söyleyemem."

Johnson tartışacak gibiydi ama Thomas elini kaldırdı. "Teşekkür ederim. Sanırım ihtiyacımız olanı aldık."

"Ama sizi tekrar arayabiliriz ve aklınıza başka bir şey gelirse lütfen telefon edin."

Aramayacağım. Ama o bunu tuttu ve dedi ki, "Bazı eşyalarım sende. Çantama ve telefonuma ihtiyacım var."

Thomas başıyla onayladı. "Evet, var. Ve onları alabilirsin. Tabii ki."

Johnson sandalyesini geriye itti. "Ben getiririm."

Thomas, "Bir ibraname doldurmanız gerekecek."

dedi. "Peki ya cipim?"

"Onunla işimiz henüz bitmedi," dedi Thomas. "Ama işlemler tamamlanır tamamlanmaz, kaza raporunu doldurduktan sonra cipi teslim alabilir, çekici şirketiyle ve sigortayla anlaşabilirsin. Bu muhtemelen bir ya da iki gün sürer."

Johnson elinde tutanak ve şeffaf plastik bir poşetle geri döndü. Telefonu ve cüzdanının yanı sıra bir güneş gözlüğü, bir şişe el dezenfektanı, bir şemsiye, bir el feneri ve iki boş votka şişesi görünüyordu. Küçük mavi boş şişeleri görünce midesi bulandı ama bir şey söylemedi ve çantasının içindekileri kontrol ettikten sonra ibranameyi imzaladı.

Telefonunu plastik torbasından çıkardı ve ceketini toplarken açtı. "TIR'ın şoförü mü?" diye sordu telefonu canlanırken. "Sven Aaronsen? Nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Dayanıyor." Thomas kapıyı açtı ve onu koridorda yürüttü.

"Tanrı'ya şükür." Kara o ana kadar ne kadar endişelendiğini fark etmemişti. "O zaman başaracak mı?"

"Tek bildiğim kritik bakımdan ciddiye alındığı ve yoğun bakımdan çıkarıldığı. Doğru yönde atılmış bir adım."

Gözlerinde yaşlar oluşmasına şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Güzel," diye fısıldadı, telefonu ona haber vermek için biplemeye başladığında

bekleyen sesli ve yazılı mesajlar vardı. Faiza'nın adı üç farklı kez geçti ve ardından bilinmeyen bir numaradan bir mesaj geldi:

Yaşıyor.

Kara'nın dizlerinin bağı çözülüyordu. Kendini duvara yaslamak için kolunu uzattı ve Thomas dirseğinden tuttu. "Hey," dedi ama Kara'nın gözleri küçük ekrana takılmıştı ve saate dikkat etti. Mesaj bu sabah 2:37'de gelmişti.

"İyi misin?" Thomas sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Kara, giderek artan panik duygusuyla savaşıırken boğazı düğümlenmişti.

"Ne oldu?" Onlara yetişirken Johnson'ın sesinde bir gerginlik vardı.

"Bu ikinci kez oluyor," diye itiraf etti Kara, kışlık giysiler içindeki bir şerif yardımcısı yanlarından hızla geçerken. "Bu mesajı aldım. İkinci kez. Ve bilinmeyen bir numaradan arandım."

Johnson, "Ne mesajı?" dedi.

"Sanırım Sanırım kız kardeşimle ilgili," diye itiraf etti, hafifçe toparlandı ve bu kadar şiddetli tepki verdiği için boynunda bir kızarıklık hissetti. Thomas kolunu bırakırken Johnson'ın telefonuna baktığını gördü. Yalan söylemek için hiçbir neden yoktu. Polis telefonuna girememiş olsa bile cep telefonu şirketinden kayıtları isteyebilirdi. Dudağını ısırdı ve kendini toparladı. "Biri bana Marlie'nin yaşadığına dair mesaj atıp duruyor."

27. BÖLÜM

Tate bekledi.

Şerif departmanının uzun, alçak binasının karşısındaki sokağa park edip Toyota'sına oturdu. İki blok ötedeki büfeden aldığı soğuk kahveyi yudumlarken bir gözü Kara'nın sorgulandığı binadaydı. Telefon görüşmelerine yetişmek, e-postalara yanıt vermek, internette araştırma yapmakla meşgul olsa da, her on dakikada bir saati kontrol etti.

Bir saatten fazladır içerideydi ve kar yeniden yağmaya başladığında, cipinin kaputunun üzerinde eriyen iri, kalın taneler içini ısıtmak için motoru açıp kapatarak sabırsızlanmaya başlamıştı. Bunun bir parçası olmayı çok isterdi ama kız ona bunun tek başına yapması gereken bir şey olduğunu söylemişti. Ayrıca, polislerin onu içeri almayacağından emindi.

Burada otururken, biri Silas Dean ile olmak üzere birkaç telefon görüşmesi yapmıştı. Samuel Senior'un eski ortağı bu izinsiz girişe, "imaya" çok kızmış ve dava açmakla tehdit etmişti: "Sen, çalıştığın paçavra ve bu lanet davayla ilgili herkes itibarımı zedelediğimize pişman olacaksınız. Ciddiyim. Bu olaydan bıktım usandım. Samuel McIntyre'la ilişkilendirilmem yeterince kötüydü -size adamın beyninin boktan olduğunu söylememe izin verin ve devam edin, bu konuda benden alıntı yapın- ama hepsi bu kadardı. O gece McIntyre'ın evinin yakınında bile değildim ve bu konuda şahitlerim var." Daha sonra kendisine kefil olabilecek birkaç aile üyesini saydı. Aynı şey Margrove'un öldürüldüğü gece için de geçerliydi. Mazeretler zayıf da olsa kontrol edilmişti.

Tate Dean'i şüpheli listesinden sildi.

Daha sonra Tate, Merritt Margrove'un vasiyetnamesini çıkardı; bu vasiyetnamenin bir kopyasını ölü adamın ofisinde bulduğu belleğe taranmış olarak bulmuştu. Beklediği gibi, bir istisna dışında sahip olduğu her şey karısına kalmıştı. Margrove bir milyon dolarlık bir sigorta poliçesi yaptırmıştı. Kara McIntyre lehtar olarak listelenmişti.

Bu garipti.

Belki de değildi.

Margrove yıllardır mirasın kaymağını yiyor, Kara'nın mirasıyla geçiniyordu. Hem o, hem de Faiza Donner mirasa, masrafları açıkça şişirilmiş faturalar göndermişlerdi. Faiza'nın durumunda, dadıların ve özel okulların, dans derslerinin ve at binme kamplarının, pahalı gezilerin, kendi zamanının, hem Portland'daki hem de dağdaki evin bakım masraflarının ve daha fazlasının maliyetini şişirmişti. Margrove'un avukatlık ücretleri fahiş görünüyordu ve yirmi yıla yayılmıştı. Buna bir de avukatın mirasa kötü yatırımlar yapmış olması eklenmişti. Margrove, Kara'nın bakımı ve yasal ücretlerinin yanı sıra, özellikle Jonas McIntyre için ayrılmış avukatlık ve danışmanlık ücretlerini sıyırmış ve Jonas'ın mahkûmiyetini bozdurmanın bir yolunu bulmaya çalışırken, seyahatleri, yemekleri ve otel odalarını mirasa yükleyerek aynı McIntyre hesabından masrafları ödemişti. On altı yaşına bastığında "Kara McIntyre adına kaydedilmiş" yeni bir araba bile vardı, ancak Cadillac'ın ruhsatı hiçbir zaman Kara'nın adına kaydedilmemişti.

Hem Faiza Donner hem de Merritt Margrove mahkeme sisteminde çalışmışlardı ve muhtemelen hukuki ve muhtemelen cezai olarak dava edilebilirlerdi.

Tate parmaklarını direksiyonun üst kısmına vurdu. Sanki serveti birlikte tüketiyorlarmış gibiydi. Ya ayrı ayrı ya da birlikte.

Anlaşılan Margrove biraz suçluluk hissetmiş ve sigorta poliçesi yaptırmış, sonra da iki yıl içinde bu poliçeye karşılık borç almıştı.

"En iyi hazırlanmış planlar," dedi Tate ve motoru tekrar çalıştırdı.

Trafik akarken, araçlar ilçe otoparklarına girip çıkarken ve insanlar ceketleri, şapkaları, atkıları ve botlarıyla binalara girip çıkarken bunu düşündü.

Telefonu çaldı ve arayanın Connell olduğunu gördü. "Mesajımı aldın mı?" Tate telefonu açarak sordu.

"Evet, aldım. İşte özeti," dedi Connell. Arka plandaki sesteki motorun boğuk gürültüsünden ve hava akımından Tate, Connell'in araba kullandığını anladı. "Kontrol ettim ve haklısın, McIntyres'ın mülkü boşaltılmış. West Hills'teki mülke karşı krediler var, büyük krediler, özel borç verenlerden alınan zor para. Yüksek faizli. Büyük ödemeler."

"Ama mülk çocuklar içindi," dedi Tate, bir boya şirketinin minibüsü önündeki park yerine sıkışmaya çalışırken.

"Merritt Margrove ve Faiza Donner arasında paranın kontrolü onların elindeydi. Para hayatta kalan çocuklara kaldı. Jonas hapse olduğu için payından feragat etmek zorunda kaldı ve Kara bu yıla kadar reşit değildi. Bu bir bakıma garipti, çünkü genellikle yirmi beş, otuz ya da beş yılın katları olurdu, ama her nedense ailesi yirmi sekiz yaşı seçti."

"Fark etmez," dedi Tate ama fark ederdi, vasiyetnameyi görmüştü ve okuduğu kadarıyla McIntyre'ların tüm çocukları ölür ya da hapse girerse, tüm masraflar ödendikten sonra miras en yakın akrabaya, bu durumda Faiza Donner'a kalacaktı. Sam McIntyre'ın kardeşi yoktu ve anne babası da ölmüştü. Faiza, Zelda'nın ailesinden hayatta olan tek kişiydi.

Minibüs küçük bir yere sıkışıp şoför inip koşarak yolun karşısına geçip şerif departmanı ile aynı komplekste bulunan ilçe kayıt binasına girdiğinde, vasiyeti okuduğundan beri içinde olan kötü his daha da arttı. "Peki ya dağdaki ev?"

"Satılık. Fahiş fiyat. Fazla ilgi yok. Kim bir katliamın yaşandığı bir ev için milyonlar ödemek ister ki?"

"Korkunç bir mizah anlayışı olan zengin bir kaçık belki. Şok etmeyi seven ya da övünme hakkı olsun diye bir tür hatıraya meraklı biri. Bilirsiniz işte, beyninden çok parası olan bir ucube."

Connell bir kahkaha attı. "İkimiz de bunlardan birkaçını tanıyoruz. Şimdiye kadar kimse ilgi göstermedi. Burası son bir yılda dört farklı emlakçıya gitti ama tek bir teklif bile gelmedi."

"Satılacaktır. Eğer fiyat doğruysa."

"Her şey satar. Bak, gitmem gerek. Yola çıkıyorum. Sonra kontrol ederim." Connell bağlantıyı sonlandırdı ve Tate soğuk kahvesinden bir yudum aldı, camı indirdi ve tam egzoz gazı çıkaran bir teslimat kamyonu geçerken posasını sokağa döktü.

Camı tekrar kapatırken saatini kontrol etti ve yüzüncü kez görüşmenin nasıl gittiğini merak etti. Kadın

Bunu halledebileceğini, saklayacak bir şeyi olmadığını ve Merritt Margrove'un katilinin yakalanıp adalete teslim edilmesi için elinden geleni yapacağını söylemişti.

Bir kez daha, Jonas'ı Margrove'un dağdaki evinde yakalamış olmasına rağmen, onu savunmuş ve katilin o olmadığı konusunda ısrar etmişti. Daha dün gece Tate, eski bir mahkûm olan kardeşinin yalan söylemiş olabileceğini söylediğinde, "Bu hiç mantıklı değil," diye itiraz etmişti. "Onu hapisten çıkaran adamı neden öldürsün ki? Ve neden kendini ifşa edip benimle arabaya binsin?"

"Onu suç mahallinden uzaklaştırmanı istedi."

"Onu suçluyor musun?" diye sordu Tate'e, çatı katının mutfağında dururlarken. "Hapisten yeni çıktı ve polislerden nefret ediyor. Ve ben de kaçtım." Yüzünü ona dönmüştü ve adam yine onun güzelliğine kapılmıştı. "Jonas'ın üzerinde hiç kan yoktu, Wes. Bir damla bile. Eğer Merritt'in boğazını kesmiş olsaydı, Merritt'in kanının bir kısmı Jonas'ın üzerinde olmaz mıydı?" Fiziksel olarak ürpermişti. "Ayrıca, polis bunu çok çabuk anlar, değil mi? Kazadan sonra giysileri ellerindeydi. Yani onun yapmadığını biliyorlar." Kaşlarını çattı ve kadehindeki şarabı inceledi. "Jonas'ın sorunları olduğunu biliyorum. Acı çekiyor. Kim olmaz ki?"

"Bu onun masum olduğunu varsayıyor."

"Öyle bile olsa," diye karşı çıktı, sonra şarabını geri fırlattı. "Tamam, tamam, anladım. Jonas bir sahtekâr. Bunu biliyorum. Onun bütün bu din meselesi sahte. Gerçekten 'İsa'yı bulan' hiç kimse," dedi, parmaklarıyla tırnak işareti yaparak, "bu kadar kindar, bu kadar açgözlü, bu kadar öfkeli olamaz. Ama bu onun bir katil olduğu anlamına gelmez."

O noktada adam konuyu kapattı ve kadın kendine bir bardak daha doldurdu.

Ve bu sabah, şerifin ofisinde ona katılmasına izin vermeyi reddetmişti.

Tate, RAV4'ünü tam da bu noktaya kaydirmiş ve sadece birkaç saat önce, "Tamam. Seninle gelebilirim-" diye teklif etmişti.

Bir çift eldiven giyip yolcu kapısını açarken, "Bunu zaten konuşmuştuk," diye tersledi. "Ve beni beklemek zorunda değilsin. Telefonumu geri alacağım ya da polisler beni eve götürecek."

"Köpeğin benim evimde," diye hatırlattı ona.

"Doğru. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Anlıyorum. Ve bekleyeceğim."

Kız ona sorgulayıcı bir bakış gönderdi, sanki niyetini çözmeye çalışıyordu - iyi bir adam mıydı yoksa sadece bir haber için arkasına yaslanan bir muhabir miydi? "Hava buz gibi."

"İyi olacağım."

"Sen öyle diyorsan." Dışarı çıktı, kapıyı çarparak kapattı, trafiğin açılması için duraksadı, sonra koşarak caddenin karşısına geçti. Adam onun karşıya geçişini, saçlarının dalgalanışını, bacaklarının kolayca hareket edişini izlemiş ve kendi kendine onun ne kadar seksi olduğunu fark etmemesini söylemişti. Bu tür düşünceler haddini aşmaktı ve başını belaya sokmaktan başka bir işe yaramazdı. Yine de, kız beton basamakları aceleyle çıkıp cam girişe girerken arkasını dönmemişti. Görüşü yanından geçen eski bir Volkswagen Vanagon tarafından kesilmişti ve basamakları tekrar görebildiğinde kadın gitmişti.

Aptalca bir şekilde hâlâ geçmeyen bir sızı hissetti. Beş dakikadan kısa bir süre sonra annesi aradı.

"Sakin söyleme," dedi adam açtığı anda. "McIntyre olayına geri döndün, değil mi?"

"Sana da merhaba anne."

"Ukalalık etme," dedi ve hemen konuya girdi. "Lanet olsun Wesley, bırak artık şunu!" Öfkesi kablolu bağlantıdan yayılıyordu.

Wesley'nin bunu yapamayacağını biliyordu. Bu tartışmayı defalarca yapmışlardı.

"Haberlerde Jonas McIntyre'in hapisten çıktığını ve onu dışarı çıkaran avukatın kim olduğunu gördüm. Merritt Margrove mu? Öldürülmüş. Her yerde bu var. Gazete, radyo, televizyon, hatta lanet olası Facebook hesabım bile!" Uzun bir iç geçirdi. "Bu sabah bir muhabir beni aradı. Şu Sheila Keegan denen kadın. Saldırgan şey. Ve o sadece ilk. Sıraya girecekler, biliyorum. Jonas McIntyre hakkında bir tür toplantı yapıldı bile. Ve bunu tekrar ortaya çıkaracaklar. Ve sen. . . sen de diğerlerinin arasındasın."

"Bu benim işim anne."

"Hayır Wesley, bu senin saplantın!" Durakladı ve sonra daha sakin bir şekilde, "Bırakmalısın. Olan oldu. Jonas McIntyre'ın hapisten çıkmasına deli olmuyorum, olmadığımı biliyorsun ve başka bir adamın ölmesine -öldürülmesine- üzülüyorum ama artık her şey Tanrı'nın elinde."

"Merritt Margrove öldürüldü. Tanrı'nın bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum." Tate motoru çalıştırdı ve camlar buğulanmaya başladığı için buz çözücünün ısınısını yükseltti.

"Ama konu bu değil," diye hatırlattı annesi ona. "Bunun için yeterince zaman harcamadın mı? Vazgeç artık oğlum."

"Yeni bir bakış açım var," dedi, telefonundan gözlerini ayırıp buğunun arasından iki şerif yardımcısının yan kapıdan çıkıp departmana ait bir SUV'a binmesini izleyerek.

"Bak, eğer ben geçmişti ait olduğu yerde bırakabiliyorsam, sen de bırakabilirsin."

"Ben bırakamam." Ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi. Bu trajedi hayatının yarısından uzun süredir peşini bırakmıyordu.

"Sen de baban kadar inatçısın. O da beni dinlemezdi." Uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Bütün bunların ailemize yeterince zarar verdiğini düşünmüyor musun? Ve çok uzun zaman oldu. Jonas McIntyre'ın hapisten çıkıp çıkmaması önemli değil, bunun ötesinde bir hayat bulmalısın."

"Sen de öyle söyledin anne."

"Tamam, tamam. Şimdi başka bir şey daha var." Kendini hazırladı.

"Akşam yemeği ve aperatifler."

"Ne?"

"Noel yemeğine getireceğin şey bu." "Bekle bir dakika-"

"Noel bu hafta sonu Wesley ve biz bunu kutluyoruz. Dediğim gibi, hepimiz hayatlarımıza devam etmeliyiz ve Rabbimizin doğum günü mükemmel bir zaman. O zaman görüşürüz. Seni seviyorum, Wesley."

"Ben de anne," dedi ezbere ama anne bağlantıyı çoktan kesmişti. Araba koltuğunda arkasına yaslandı ve konuşmayı zihninde yeniden canlandırdı. Haksız olduğu anlamına gelmiyordu. Ama **peşini** bırakamadı. Kitabı araştırmak ve yazmak sadece

Katartik olacak, yirmi yıldır içini kemiren sorulara cevap bulmasını sağlayacaktı.

Ve Kara McIntyre'a yakın olmak yardımcı olur.

* * *

"Kayıp kız kardeşinin seni arayıp mesaj attığını mı düşünüyorsun?" Johnson şüpheli bir tavırla Kara'ya sordu. Hâlâ görüşme odasının dışındaki koridorda duruyorlardı, iki dedektif dikkatle ona bakıyordu.

"Hayır, o olduğunu sanmıyorum. Yani ... hayır. Marlie iyi olduğunu söylemek için aradıysa neden 'yaşiyor' desin ki? 'Yaşıyorum' demez miydi?"

"Belki de kimliğini gizlemek içindir," dedi Thomas, karşı yönden gelen elli yaşlarında sert görünümlü bir şerif yardımcısı şapkasını kafasına geçirip geçerken. "Affedersiniz," diye mırıldandı ve hepsi geniş koridorun bir tarafına kaydı.

"Tamam, bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum," diye itiraf etti Kara. "Ama yardım edemem ama şunu hissediyorum ..." Sesinin kesilmesine izin verdi.

"Neyi?" Johnson sordu.

Kara başını salladı ve başındaki dikişlerin biraz sızladığını hissetti. "Marlie'nin hayatta olduğuna inanmak istiyorum." İşte söylemişti, kalbinde yatani, yirmi yıldır tutunduğu fanteziyi polise itiraf etmişti.

"Elbette istiyorsun," dedi Thomas, sanki anlamış gibi.

"Yani, onu görüyorum, biliyor musun?" Kara itiraf etti ve gergin bir şekilde kollarını ovuşturdu. "Bazen onu gördüğüme yemin ediyorum ama sonra tabii ki yabancı biri olduğu ortaya çıkıyor. Ve gerçek şu ki, onun neye benzeyeceğini bile bilmiyorum."

Thomas, "Benimle gel." dedi. Koridorda yürümeye başladı. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Koridorun sonunda, resepsiyon alanına varmadan önce, camlı bir ofise ulaşana kadar birkaç köşeyi daha döndü, onun ofisi, yıpranmış bir sandalyeye oturup masasındaki bilgisayar faresiyle oynamasından tahmin etti. Hızlıca giriş yaptı, istediği dosyayı bulup bir görüntü çıkarana kadar gözleri ekrana odaklandı.

Nefesi boğazında düğümlendi.

"Marlie," diye fısıldadı monitördeki kadına bakarak. "Oh, Tanrım."

"Bilgisayarla geliştirilmiş, elimizdeki bir programla yaşlandırılmış."

Boynunun arkasındaki derinin karıncalandığını hissetti. "Onu gördüm," diye fısıldadı, hastanenin dışında toplanan grubu ve kırmızı atkılı, renkli gözlüklü kadını düşünerek. "O yaşıyor."

BÖLÜM 28

Alex Rousseau, Lexus'unu kamyon durağının park alanına, parlak ışıklı gölgelikten ve mini marttan uzağa, bir tarafa dizilmiş büyük kamyonların gölgesine park etmek için sürerken mutlu değildi.

Aslında, düşününce, oldukça sinirlenmişti.

"Bu iyi bir fikir değil," dedi yolcu koltuğunu neredeyse yatar pozisyona getirmiş ve hastaneden buraya kadar suratını asmış olan Jonas'a.

"Demek öyle diyorsun. Belki de ... oh, bilmiyorum ... milyonlarca kez."

"Avukatın olarak-"

"Ben ne dersem onu

yapacaksın!"

"Hayır," diye tersledi. "Ben sana en iyi hareket tarzını öneririm. Yasal olarak."

"Oh, kendine gel!" Elektrikli koltuğun üzerindeki bir düğmeye bastı ve yumuşak bir vızıltıyla onu tekrar oturma pozisyonuna yükseltmeye başladı, bu sırada eyaletler arası trafik Hal's Get and Go'nun yanından hızla geçiyordu. Yarı araçlar, pikaplar, kamyonetler, SUV'ler ve sedanlar, hepsi Columbia'nın kenarını kucaklayan otoyolda yarışıyordu. Sert hava koşulları nedeniyle daha önce kapatılmıştı.

Şimdi bulutlar yükseliyordu, karanlık ve tehditkârdı, kar yağmaya başlamıştı ama bu sadece daha kötü bir havanın habercisiydi. Bir başka kar fırtınasının on iki saat içinde Columbia Gorge'u vuracağı tahmin ediliyordu. Ama şimdi, en azından birkaç saatliğine, hayati önem taşıyan yol açıktı.

"Merritt Margrove'la nasıl anlaştığınızı bilmiyorum," dedi yeni müşterisine, "ama bana bir nebze olsun saygı göstermekten fazlasını yapmalısın."

"Bir nebze," diye tekrarladı, onunla alay ederek. "Vay canına, işte sana on iki dolarlık bir kelime."

"Öyle mi?" Tanrım, tam bir pislikti. Jonas McIntyre'ın adı bu kadar duyulmamış ve kötü şöhretli olmasaydı, ona gidip bir göle atlamasını söyleyebilirdi. Yıllar önce olanları düşününce, bu uygun görünüyordu. "Avukatınız olarak, Jonas McIntyre'ın

Bu, her ne planladıysan." Ona tek söylediği, bu noktaya gitmek için bir araca ihtiyacı olduğuuydu. "Bir arkadaşıyla" buluşmak için.

Jonas başını salladı ve ona bir bakış fırlattı. "Anladım." Sonra yolcu kapısının koluna uzandı.

Kadın bir kez daha denedi. "Hastanede yaptığım onca şeyi sırf sen çekip gidebilesin diye yapmadım."

"Biliyorum." Ona ukala bir sırıtış fırlattı, kapıyı açtı ve hafifçe yüzünü buruşturdu ama acıyı görmezden geliyor gibiydi. Motorların ve tekerleklerin kaldırımdaki sesi, arabanın alarminin sessiz sesinin üzerinde yankılanarak, kapı açılırken arabanın hâlâ rölantide çalıştığını hatırlattı.

"Birbirimize karşı dürüst olalım," dedi, yüzü Lexus'un tavan lambası ve mini marketin neon ışıklarının yansımasıyla aydınlanmıştı.

"Öyleyiz," diye tersledi kadın, egzoz ve mazot kokuları sert bir rüzgârla içeriye yayılırken. "En azından ben öyleyim."

"Evet, elbette." Gözlerindeki kuşkuyu, şüpheciliği gizleme zahmetine girmede. "İkimiz de bu işe para ve şöhret için girdiğini biliyoruz Alex. Bu yüzden ister buradan çıkayım, ister tam olarak istediğin şeyi yapayım, isterse de bir doktorun gözetimi altında mükemmel bir hasta gibi davranayım, hiç fark etmez. Her iki şekilde de sen kazanıyorsun. Ne olursa olsun, istediğini alacaksın. Yayın zamanı. Medyanın ilgisi. Bu ulusal çapta duyulabilir, yani muhtemelen duyulacak, öyle değil mi? O yüzden saçmalamayı kes. Bırak gitsin. Yapmam gereken işler var."

"Yüzde yüz değilsin."

Sakallı çene çizgisini sert, alaycı bir sırıtış kesti. "Kimmiş Alex? Kimmiş o?" Arabadan dışarı çıktı ve kapıyı çarparak kapattı.

Adam omuzlarını kamburlaştırıp hafifçe topallayarak otoparkı koşarak geçerken, "Pislik herif," diye mırıldandı nefesinin altında. Buzda bir kez kaymaya başladı ama kendini kolayca yakaladı.

Belki de onu takip etmeliydi. Kaçma ihtimali yüksekti çünkü polisler onu Margrove'un cinayetinden tutuklayacaktı. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Cinayet mahallindeydi. Kurbanın boğazı kesilmişti, tıpkı yirmi yıl önce Cold Lake'teki McIntyre Katliamı'nda öldürülen aile üyeleri gibi.

Rousseau'nun bildiği kadarıyla Margrove'un davasında cinayet silahı bulunamamıştı, ama cinayet sebebi ne olabilirdi? Jonas asabi biriydi, dengesizliği dillere destandı ve Margrove ile teyzesinin McIntyre malikânesinin kanını kuruttuklarını söylemişti. Bu kadarı yeter de artardı bile.

Jonas'ın otoparkın en ucuna park edilmiş küçük bir sedana doğru ilerleyişini izledi.

Jonas'ın kenarları hâlâ kabaydı ama onu iyi giydirmiş, ona yeni kotlar, kazaklar, ceketler, hatta botlar almıştı. Ayrıca ona bir cep telefonu da almıştı. -Ve ona bin dolar nakit para verdi. Onunla iletişim kurabilmesi gerekiyordu ve McIntyre mirasından bir kuruş bile alır almaz, zamanıyla birlikte bunun için ona fatura kesecekti. Kendi payını ve kalandan daha fazlasını alacak, sonra da Faiza Donner, Merritt Margrove'un mirası ve üvey kız kardeşi hakkında Alex'in adil pay olarak düşündüğü, ama çok küçük bir miktar o l a n geri kalanı için dava açacaklardı. Asıl büyük vurgun Jonas'ın haksız yere hapsedilmesi nedeniyle tazminat istediğinde gelecekti. İlçeyi ve eyaleti dava etmeyi planlıyordu ve daha yeni ısınıyordu. Başkaları da olabilirdi... Fırsatlar sonsuzdu.

Jonas az önce onu çağırırken haksız değildi.

Alex Rousseau'nun istediği sadece şöhret değildi, serveti de almak niyetindeydi.

Jonas'ın külüstür arabanın yolcu koltuğuna tırmandığını gördü ve küçük sedanın tavan lambası yanıp sönerken Alex sürücüye bir an göz attı: Mia Long. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Mia onun en ateşli ve en yüksek sesli destekçisiydi. Alex dikiz aynasından sarkan tespihi bile gördü, kapı kapanana ve içerideki ışık sönene kadar gözle görülür bir şekilde parıldadı.

Mia gaza bastı.

Arabası otoparktan çıkıp bağlantı yoluna doğru hızla ilerledi.

Alex bir an için bu ikilinin uzun zamandır özlenen ve idealize edilen seks için mi bir araya geldiklerini merak etti. Eğer öyleyse, fiziksel eylem muhtemelen çok ateşli olacaktı. Ta ki öyle olmayana kadar. Kazadan sonra hâlâ iyileşmekte olan Jonas güçlü görünüyordu. Kaslıydı. Seksi. Yoksa başka bir şey mi vardı? Öyle olmamasını umuyordu. Cipini vitese taktı,

Kendi kendine endişelenmediğini söyledi, sonra Lexus'u bağlantı yoluna doğru yavaşlattı, üst geçitten geçti ve otoyola döndü.

Hızını artırırken silecekleri çalıştırdı.

Büyük lastiklerinin arkasından çamur püskürten devasa bir kamyonun yanından hızla geçerken Jonas'ın haklı olduğunu kendine hatırlattı. Eğer başını daha fazla belaya sokarsa, daha değerli biri haline gelecekti.

Kazan-kazan.

Onun müşterisi olduğu sürece.

Gaza bastı, LX 570'i kaslı bir arabanın etrafından dolaştı, tekerlekleri asfaltta uğuldadı, motoru yumuşak, sabit bir mırıltıya dönüştü.

Jonas McIntyre bu gece gidebilir ve beynini dağıtabilirdi - ya da her neyse.

Ama geri dönecekti.

Alex ve katliamdan sağ kurtulan ve haksız yere suçlanan McIntyre'ın oğlu arasında ortak bir yaşam vardı.

Jonas'ın ona ihtiyacı olduğu kadar onun da Jonas'a ihtiyacı vardı.

* * *

Kara, Tate'in cipine kaydı. "Bana bir içki ısmarlar mısın?"

diye sordu. "Daha öğlen bile olmadı. Ciddi misin?"

"Şaka yapıyorum. Sür." Şaka yapmıyordu. Sorgu odasında dedektiflerle birlikte tıklıp kalmak dayanılmazdı. Sinirleri bozulmuştu ve hiçbir şey onları bir Bloody Mary, bir mimoza ya da lanet olası bir şarap soğutucusundan daha fazla sakinleştiremezdi.

"Nereye?"

"Rhapsody'yi almak için senin evine, sonra da sanırım eve gitmeliyim." Mutfakta votka ve şarap onu bekliyordu ve tatmak için içini kemiren bir acı hissetti.

Arabayı yavaş akan trafiğin içine çekti, sonra ona doğru baktı. "Polisle işler nasıl gitti?"

"Gitti," dedi Tate kırmızı ışıktaki yavaşlarken ona bakarak. "Bak, sana karşı tamamen dürüst olmadım."

Şaşırmış görünmüyordu.

Harika. Muhtemelen bu onun da dürüst olmadığı anlamına geliyordu.

"Gazetecilere güvenmiyorum, erkeklere güvenmiyorum, lanet olsun, kimseye güvenmiyorum çünkü terk edilme sorunlarım var ve falan filan. Bunu bana bir düzine psikiyatrist açıkladı."

"Tamam." Trafik tıkanıdığı için yavaşladı.

"Her neyse, polise Marlie'yi hastanede gördüğümü düşündüğümü söyledim ve-"

"Marlie? Hastanede mi?" Ona şöyle bir baktı.

"Hayır, dışarıdaki kalabalığın içinde."

"Gördün mü . . . ?" Sözüünü bitirmedi ama endişeli bir bakış attı. Kadın telefonunu kaldırdı. "Bunu geri aldım ve ... şey, kahretsin, Tate. Garip aramalar ve mesajlar alıyordum. Yani Jonas dışarı çıktığında... ya da o civarda, ama Merritt'in kulübesine gitmeden önce, onu boğazı kesilmiş halde bulmadan önce, kazadan önce, Jonas dışarı çıkarken ve sanırım bunlar Marlie'den. Ama bu doğru değil çünkü kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmiyordu, hayatta olduğunu söylüyordu ve ben onun bir polis kompozit resmini gördüm ..." Durdu, gevezelik ettiğini fark etti, neredeyse nefes nefese kalmıştı.

"Marlie? Ondan bir mesaj aldığını mı düşünüyorsun?"

"Evet! Sana daha önce söylemeliydim," dedi. "Biliyorum, ama her şey o kadar tuhaf, o kadar kontrolden çıkmış ki-"

"Şşşt. Sorun yok," dedi Tate kırmızı ışıktaki fren yaparken, mavi bir muşambanın altında yakacak odun yüklü kirli siyah bir pikabın arkasında rölantide gidiyordu. Kızın omzuna dokundu. "Geri döndüğümüzde bana her şeyi anlatabilirsin. Kahve içmek için durabilirim. İleride bir büfe var."

"İçine bir shot Baileys ya da İrlanda viskisi eklerlerse olur," dedi ve ona bir bakış gönderdi. "Şaka yapmıyorum." Sonra bakışlarını genç bir annenin bir eliyle bebek arabasını ittiği, diğer eliyle de dört-beş yaşlarındaki bir çocuğun eldivenli elini tuttuğu kavşağa çevirdi. Pikabın önünde gözden kayboldular ve kırmızı Noel Baba kıyafeti giymiş bir adamın zil çalıp başı topladığı köşeye baktı. Adam durmadan "Mutlu Noeller", "Tanrı sizi korusun" ve "ho, ho, ho" diye bağıırıyordu. Yılın bu zamanından nefret ediyordu.

Gözlerini kapatarak kendine sadece dayanması, kendini toparlaması, kontrolünü kaybetmemek için her şeyi yapması gerektiğini söyledi.

Tate'in çatı katına ulaşp içeri girdiklerinde daha sakindi ve Tate'in onun sözünü dinleyip ikisine de birer fincan kahve yapması ve demliğe bolca Baileys Irish Cream eklemesi de buna yardımcı olmuştu. Viski yoktu. Kanepeye oturmuştu, Rhapsody de yanındaydı, adam ona dumanı tüten fincanı uzattı ve o da kabul etti, zihnini sakinleştiren uzun bir yudum almadan önce parmakları hafifçe titriyordu.

Bu daha iyiydi.

Çok daha iyiydi.

Kahvenin sıcaklığı ve birazcık içki fısıltısının verdiği ürperti, içinde hissettiğı titremeye iyi gelmişti.

Kendisi için ikinci bir fincan aldıktan sonra, bir yemek sandalyesini çevirdi ve yüzünü ona dönmek için üzerine çıktı. "Ee? Büyük yalan ne?" diye sordu fincanından yudumlarken. "Bir anlaşma yaptık, biliyorsun. Bu işte beraberiz."

"Evet, evet." Bir büyük yudum daha aldı. Alkol, kırılma noktasına kadar yıpranmış sinirlerini yatıştırmaya yardımcı oldu. Burada, karakolun dışında olmak gerginliğini azaltmıştı ama yine de endişeli ve gergindi, kendini kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordu. Dışarı çıkması gerekiyordu. Uzaklaşmalıydı. Bir şeyler yapmalıydı. "Dediğim gibi, telefonlar alıyorum," diye itiraf etti ve büyük bir yudum daha aldı. Sonra bardağı yere bıraktı, parmaklarının biraz daha sabit olduğunu fark etti ve telefonunun kilidini açtı. Gazetecilerden ve polisten gelen birkaç aramayı gözden geçirdikten sonra telesekreteri buldu ve ince, kâğıt gibi bir sesle bırakılan kısa mesajı dinledi: "Yaşıyor."

"Siz sormadan söyleyeyim, sesi de numaraları da tanımıyorum."

"Muhtemelen kullan at bir telefon."

"Doğru. Dahası da var." Ona kısa mesajları gösterdi, sonra fincanını aldı ve minderlere yaslanmadan önce boşalttı.

"Bunu kim yapmış olabilir?"

"Bilmiyorum." Ayağa kalktı, onu telefonuyla baş başa bıraktı, mutfığa doğru yürüdü, kendine ikinci bir fincan hazırladı ve Tate telefonundaki mesajları karıştırırken bir yudum İrlanda Kreması ekledi.

Tate telefonuna dalmıştı ve Tate'in başka mesajları, kişisel mesajları okuduğunu düşünerek öfkeleni. Telefonu geri istemek için odanın diğeri ucuna gitmeye başladı ama sonra düşündü: *Neden? Kimin umurunda? İçinde o kadar da kişisel bir şey yok. Ve Merritt öldü. Öldürüldü.*

"Brad kim?" diye sordu.

Tezgâhın üzerine bıraktığı kaşığı kullanarak kahvesini karıştırdı. "En son eski sevgilim."

"Hâlâ mesaj atıyor."

Kaşlarını çattı. "Onu engellemeyi unuttum." "Faiza Teyzen endişeli görünüyor."

"Onunla konuştum." Fincanından bir yudum alıp kanepeye döndüğünde biraz gevşemişti ama hâlâ sinirliydi.

"Bana polisle yaptığın görüşmeden bahset," diyerek telefonunu ona geri verdi.

Telefonu cebine koyarak kanepenin kenarına oturdu, içkisini yudumladı ve ona hatırlayabildiği her şeyi anlattı, kendini ona güvenmekle ilgili süregelen şüphelerini yok saymaya zorladı. Bir müttefike ihtiyacı vardı - en güvenilir kişi olmasa bile, gerçeği aramak için kendi gündemini açıkça itiraf eden birine. Onun niyetinin ne olduğu neden umurunda olsun ki? Onu dünyaya daha fazla ifşa edecek, onu ... neyden mahrum bırakacak bir şey mi yazacaktı? Mahremiyetini mi? Anonimliğini mi? Gururunu mu? Kahretsin, bunların hepsi daha önce söylenmişti ve şimdi, *şimdi* Marlie'nin hayatta olma ihtimali vardı.

Bu yüzden ona hayatı ve röportajda söyledikleri hakkında hatırlayabildiği her şeyi anlattı. Elbette hafızasında geri getiremediği boş noktalar vardı ama ruhunun olabildiğince büyük bir kısmını ortaya döktü. Kara, Dedektif Thomas'ın kendisine Marlie'nin daha yaşlı halinin bilgisayarda geliştirilmiş bir görüntüsünü, Marlie'nin bugün nasıl görüldüğünün bir resmini gösterdiğini anlattı. "İşte o zaman onu gördüğümde emin oldum. Hastanede." Kara kendisine inanmasını umarak Tate'e sertçe baktı. "Ona ulaşmaya çalıştım ama ben ona ulaşmadan ortadan kayboldu."

"Yine mi?" dedi. "Yine ortadan kayboldu."

"Evet." Kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Marlie olduğundan emin misin?" Adam şüpheliydi.

"Elbette!" dedi o kadar yüksek sesle ki Rhapsody başını kaldırdı ve ürkmüş bir "hav" sesi çıkardı.

Gerçeklik içine yerleşti. "Yani, Marlie'nin şu anda nasıl görüldüğüne dair bir resim gördüğümü sandım ama... hayır, emin değilim. Yüzde yüz değil. Şu anda hiçbir şeyden emin değilim. Kadın ona benziyordu, yani gerçekten benziyordu, ama sarmalanmış ve renkli gözlükler takmıştı ve daha sonra belki de hayal gördüğümü düşündüm. Yani, neden orada olsun ki? Bunca zaman sonra? Jonas'ı görmeyi beklemek için mi saklanıyordu? Hiç mantıklı gelmedi ve bazen bazı şeyleri hayal ediyorum, bilirsiniz."

"Mesela?"

"Takip edildiğimi ya da birinin evi izlediğini ya da her neyse. Hiçbir zaman diken üstünde değilim, anlıyor musun?" Bir cevap beklemedi. "Her neyse, Marlie'yi hastanede gördükten sonra kendime bunu Sadece-Another-Kara-McIntyre-Freak-Out dosyasına koymamı söyledim, ama sonra Dedektif Thomas bana bilgisayarlı resmi gösterdi. Şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum. Sadece bunun bitmesi gerektiğini. Tamamen delirmeden önce.

"Delirmiyorsun," dedi, sesi sakinleştiriciydi. "Hayır mı?" Bir kaşını kaldırdı.

"Hayır."

"Bunu benim yıpranmış sinirlerime ve berbat hafızama anlat." Kahvesini bitirdi ve boş fincanını lavaboya taşıdı. Bir içki daha içme ihtiyacını görmezden gelerek pencereye doğru yürüdü ve kollarını ortasına doladı. Dışarıda nehir, şehrin kenarındaki deniz duvarının yanından akıp geçiyordu. Karanlık ve önsezili nehir onun düşüncelerini yansıtıyor gibiydi.

Cevaplanmamış pek çok soru, pek çok pişmanlık.

Dr. Zhou ne demişti? Korkuyla yüzleşmeden önce onu kabul etmek gerektiğiyle ilgili bir şey mi? Bunu yapmak o kadar kolay değildi. Geçmişten korkuyordu; ölümüne korkuyordu, sonunda öğrenebileceklerinden korkuyordu.

Ancak, bu şekilde bir saniye daha yaşayamazdı.

* * *

Mia'nın kalbi hızla çarpıyordu.

Jonas'ı Gresham'da, otoyola çok uzak olmayan ve Portland şehir merkezine sadece yirmi altı dakika uzaklıkta bulunan tek yatak odalı dairesine geri getirmişti. Mia zamanlamayı iyi ayarlamıştı. Jonas daracık alanı incelerken biraz sersemlemiş, çokça da gergin hissediyordu, ama hayatının yarısını küçük bir hapisane hücrelerinde geçirdiğini düşünürsek, tıkiş tıkiş oturma odası, daracık mutfak, tek banyo ve standart apartman yatak odasının, dağınık tezgâhlara ve hepsi de Jonas'a ve tahliyesine adanmış kâğıt yığınlarıyla kaplı bistro masasına rağmen geniş, hatta havadar görünebileceğini düşündü.

Ailesinin her biri bu küçük daireyi yutabilecek iki malikânesiyle büyüdüğü için onun küçük dairesini süper zenginlerin gözünden görüyor olabilirdi.

"Demek yaptığın şey buydu," dedi, gazetelere ve gazete makalelerine göz gezdirdikten sonra iPad'ini eline aldı ve tonlarca hayranının paylaşımlar ve yorumlar yaptığı, ona adadığı Facebook sayfasını aşağı doğru kaydırđı.

"Bu sadece bir parçası. Sadece Facebook değıl, bir sürü platformumuz var. Twitter'dayız ve YouTube'dayız ve WhatsApp'tayız ve Instagram'dayız ve ... şey, bilirsiniz. Tüm sitelerde. Haberi duyurabileceğimiz her yerde." Gülümsedi ve yan ünite de ağlayan bebeğı duymamasını umdu. Çocuk sürekli bağıırıyordu, koluğı ya da her neyse, kâğıt inceliğındeki duvarlardan o kadar yüksek sesle geliyordu ki Mia bazen sırf düşündüğünü duyabilmek için televizyonun ya da müziğın sesini sonuna kadar açmak zorunda kalıyordu. Ekranı işaret etti. "Her şey seninle ilgili," dedi, sesini gurur kaplamıştı. "Uğradığın adaletsizlik hakkında."

"Güzel." Hâlâ yorumlar arasında geziniyor, gönderileri inceliyor, kaşlarını o çok seksi koyu renk gözlerinin üzerinde birleştiriyordu. Bazı insanlar onun İsa Mesih'e çok benzediğini düşünüyordu -İsa'nın Amerikan Hristiyan versiyonuna benzediğini düşünenler de vardı ama Mia'ya göre İsa, Jonas'a çok benziyordu. Sadece Jonas daha sert görünümlü ve çok daha ateşliydi, ki bu iyi bir şeydi, çünkü Mia İsa'yla seks yapmayı düşünemiyordu. İmkânı yoktu. Ama Jonas'la? Evet, lütfen.

Kapıyı arkalarından kapattıkları ve kilidi zincirinden geçirdikleri anda adamın üzerine atlayacağını düşündü. Mia, Jonas'ın

Onu etrafında döndürüyor ve dudaklarını onunkilere bastırıyor, sonra onu ayaklarından kaldırıp yatak odasına götürmeden önce çırpınıyor, giysilerini yırtıyorlardı. Ve sonra ... oh, ve sonra.

Ama konuşmamıştı.

Aslında eve giderken neredeyse hiç konuşmamış, hatta sanki bir şey bekleyerek zaman geçiriyormuş gibi parmaklarını yolcu koltuğunun camının kenarına vurmuştu. Honda'sının pencere camının arabanın tavanıyla tam olarak buluşmadığını, arabayı sürerken Accord'un içinde soğuk rüzgârın ılık çaldığını fark etmemiş gibiydi. Daha da kötüsü, çizme ve kısa etek giymişti ve Gresham'a giderken adamın uzanıp çıplak bacağına dokunabileceğini düşünmüştü ama adam fark etmemişti bile. Çıplak tenini göstermek için neredeyse donmak üzereydi ve adam sanki başka bir yerdeydi, onunla neredeyse hiç konuşmuyordu, düşünceleri çok uzaktaydı.

Kahretsin!

Adamın baştan çıkarıcı bir sonraki hamlesini planladığını ve kendisiyle fiziksel temasta bulunmaktan biraz çekindiğini umuyordu ama - *hadî* ama *Mia. Kimi kandırıyorsun sen? Jonas McIntyre utangaç* değildir. *Adamda çelik gibi taşaklar var.*

Değil mi?

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu, aradaki buzları eritmeyi ve garipliği sona erdirmeyi umarak.

"Elbette." Başını kaldırıp bakmadı. Aslında ona hiç tepki vermedi. Sanki odada yokmuş gibiydi.

Hay sikeyim!

Kızmak üzereydi ama adam onu mutfığa kadar takip etti ve buzdolabının kapısını açıp içeri eğildiğinde, kışının tam onun görüş alanında olduğundan emin oldu. Nasıl olmasındı ki? Küçük alanda zar zor dönebiliyordunuz. Ocakla lavabonun arasındaki köşeye sıkışmıştı.

Buzdolabından iki bira alıp açtı ve bir şişeyi hâlâ lanet olası ceketini giymekte olan Jonas'a uzattı. Belki de daha cesur olması gerekiyordu. Ve yandaki bebek yine sesini yükseltiyordu. Çocuk istismara uğramamıştı, o kadarını biliyordu,

kontrol etmişti, ancak kolik on sekiz aylık üzölmek için en kötü anları seçti. En kötü. Şimdi olduğu gibi!

"Teşekkürler." Dalgınca uzun boynundan bir yudum aldı, sonra kapı aralığından geçerek bit pazarı masasının bulunduğu yemek alanına geri döndü. Bir bacağıını uzun kafe sandalyelerinden birine doladı ve bir kez daha dikkatle iPad'ine bakmaya başladı.

Lanet olsun.

Umutsuzluğa kapılıyordu.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi yumuşak, seksi bir sesle.

"Tamam." Yine ekrana odaklanmıştı. Kaydırmayı bırakmıştı

Geçen haftaki bir gönderiye bakıp bir yoruma göz attıktan sonra kişinin adına tıkladı ve Lacey Higgins Swift'in profili göröndüğünde Mia'nın içi parçalandı. Lacey'nin resminde saçları seyrelmiş uzun boylu bir adam, bir İngiliz çöban köpeğı ve iki yaşlarında görünen iki sarışın çocuk vardı. İkizler, kırmızı ve yeşil çizgili pijamaları içinde aynı şekilde giyinmişlerdi.

Mia onun hasta olabileceğini düşündü.

"Çok posta gönderiyor mu?" Jonas sordu. Parmağıyla iPad'i işaret etti.

"Lacey mi?"

"Evet."

Neden eski kız arkadaşını soruyordu ki? Kardeşini beceren, sonra da onun aleyhine tanıklık eden sürtük. "Fark ettiğim kadarıyla hayır." Bu bir yalandı. Jonas'ın eski sevgilisini takip etmişti, elbette etmişti. Görünüşe göre Lacey hayatına devam etmiş, üniversiteye gitmiş, evlenmiş ve birkaç çocuk sahibi olmuştu. Beaverton'da, Willamette Nehri'nin batı yakasında, Portland'dan çok uzak olmayan bir yerde, West Hills'teki McIntyre malikânesine sadece birkaç dakika uzaklıkta mükemmel bir hayat yaşıyordu. Mia biliyordu. Mia bilmeye özen göstermişti.

Coors'undan bir yudum daha aldı.

Mia sinirini biraz bastırarak uzun masaya doğru eğildi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne?" Tekrar ekrana dönmeye başlamıştı.

"Bunu." Süveterinin düğmelerini açarak, daha bir ay önce yeni bir dövme eklettiğı göğsünü ortaya çıkardı. Köprücük kemiğinin hemen altında *Free Jonas* yazıyordu.

Adamın kaşlarından biri kalktı.

"Güzelmış." "Bunu senin için yaptım."

"Evet, anlıyorum." Sakallarıyla kararmış çenesinde bir gülümseme belirdi. "Güzel."

Havalı mı? Dalga mı geçiyorsun benimle?

Gözlerini Mia'nın göğüslerinin sutyeninden neredeyse dışarı taşıdığı noktadan kaldırdı. "Hey, Mia, bak. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Bir iyilik mi?" diye tekrarladı.

"Evet, yapmam gereken bir şey var. Ve bir arabaya ihtiyacım var. Seninkini ödünç alabilirim diye düşündüm."

"Arabamı mı istiyorsun?" Şaşırmıştı. "Evet bebeğim, sadece kısa bir süreliğine."

Bebeğim mi? Az önce ona bebeğim mi demişti? Sanki o kadar tanıdıklar mıydı? "Neden?"

"Ayak işleri. Hey, uzun zamandır kilitliyim. Sadece arabaya ihtiyacım var." Adam omzunu kaldırdı ve kadın kendini anahtarlarını almak için cebini karıştırırken buldu. "Seni ben bırakırım," diye teklif etti. "Nereye gitmek istersen."

"Merak etme. Ben hallederim." Adam kadının elinden anahtarları kaptı. "Bu yalnız yapmam gereken bir şey." Çoktan adımlarını atmaya başlamıştı - neredeyse koşuyordu, ama hafifçe topallayarak kapıya yöneldi. "Geri döneceğim."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum." Kapıyı açtı ve omzunun üzerinden bile bakmadı. "Bilmiyorum amına koyayım."

Mia birasını bitirip iki şişeyi de lavaboya bırakmak için mutfığa döndüğünde bir bıçağın eksik olduğunu fark etti. Kendi kendine hayal gördüğünü söyledi ama hayır, daha yakından baktıkça ocağın yanında duran blokta bir bıçağın eksik olduğundan daha da emin oldu - set annesinden kalmıştı ve en büyük bıçağın gittiğinden hiç şüphesi yoktu. Tezgâha ve yakındaki bir çekmeceye baktı, kalbi buza dönüştü. O da gitmişti. Babasının, çocukken katıldığı her Şükran Günü yemeğinde hindiyi dilimlemek için kullandığı oyma bıçağı kesinlikle kayıptı ve bloktaki yuvası boştu.

BÖLÜM 29

"Kuşumuz uçtu," dedi Johnson öğleden sonra Thomas'ın ofisine girerken.

Telefonla konuşuyordu, ME yardımcısından gelen aramayı yeni bitirmişti. Parmağını kaldırarak Johnson'ı durdurdu ve zaten bildiği şeyi dinledi: Margrove, şahdamarını kesen ve boynunun sol tarafında şahdamarını kesen bir yara nedeniyle kan kaybından ölmüştü. "Raporu arayacağım. Teşekkürler." Sonra dikkatini ortağına çevirdi. "Hangi kuş?" diye sordu ama zaten bildiğine dair kötü bir his vardı içinde.

"Az önce Jonas McIntyre'ı izlemekle görevli şerif yardımcısından bir telefon aldım. Avukatı, kendisine gururla 'Sadece Alex' denmesini istiyor, yasal sihrini yaptı ve hastane personeliyle birlikte çalışarak onu serbest bıraktırdı. Portland'a doğru yola çıktı bile. Bahane olarak da 'uzmanlar' tarafından görülmesi gerektiğini söylediler."

"Ne için?"

"Kim bilir? Sahte! 'İsimsiz bir kaynağa' göre," dedi, tırnak işareti yaparak, "ama personelden biri. Muhtemelen bir yardımcı. Her neyse, Whimstick General'in söylediğine göre Jonas'ın durumu o kadar da kötü değilmiş. Doktor muhtemelen onu bugün taburcu edecekti zaten. Ama avukatı devreye girdi ve gittiler."

"Kahretsin."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. Olayı duyar duymaz McIntyre'a atanan şerif yardımcısı aradı ama o zamana kadar her şey bitmişti. Bu beni çok kızdırdı." Belli ki tedirgindi, ziyaretçi koltuklarından birine oturdu.

"Portland o kadar uzak değil." "Yetki alanının dışında."

"Margrove'un cinayeti bizim yetki alanımızda. Portland Polisi bizimle birlikte çalışacak."

"Sen öyle diyorsan." Kadın ikna olmamıştı ve uzun, sert bir iç geçirdi. "Marlie Robinson hakkında başka bir şey buldun mu?"

"Henüz bulamadım." Başını salladı, bazı fotoğrafları incelerken kaşlarının birbirine yapıştığını hissetti. "Ama hastaneye gelen bazı kişileri bir araya getirdim ve onları internetteki kişilerle ilişkilendirdim."

"Ve?"

"Bir de olağan şüpheliler var, Jonas'ın haksızlığa uğradığını iddia eden insanlar."

"Mia Long gibi mi?" diye sordu.

"Diğerlerinin yanı sıra. McIntyre'ın başka kuduz hayranları da var. Brenda Crawley, internette her zaman bir yorumu var. Aynı şey Simone Hardesty için de geçerli. Aiden Cross diye bir adam bile var. Gürültücü olanları kontrol ettim. Simone Jonas'la aynı okula gitmiş, Cross da öyle. Brenda, önüne çıkan her davaya karışıyor." Üzerinde resimler olan ekrandan uzaklaştı.

"Yani?"

"O zaman grupta olup da tek kelime etmeyen, muhtemelen pes etmiş bir sürü insan var."

"Öyle mi? Bunun bir anlamı var mı?"

"Eleme süreciyle çoğunun icabına baktım, en azından elli mil yarıçapında yaşayanların." Kadın bir soru sormak üzereyken, "Tanınan kişileri ve adreslerini çapraz kontrol eden bir bilgisayar uygulaması." dedi.

"Büyük Birader." Kadın ona baktı. "Adımızın kötü anılmasının bir nedeni var, biliyorsun."

"Ve bir neden bizim bilgiye ihtiyacımız var. Korumayı ve Hizmet et."

Unutmayın."

"Evet, evet, peki ne buldun?" Sandalyeden kalkıp masanın etrafında dönerek bilgisayar ekranına bakacak kadar ilgisini çekmişti.

"Kara'nın tarif ettiği kadının birkaç fotoğrafı var." Uzun paltolu, atkılı ve renkli gözlüklü kadını öne çıkardığı üç grup fotoğrafını gösterdi, ancak çoğu fotoğrafta kadın kameraya sırtını dönmüştü. "Bir benzerlik var."

"Tamam, sanırım." Daha yakına eğildi, sonra dijitalleştirilmiş resmi inceledi. "Olabilir."

"Bir arabaya binerken ya da onu tanıyan biriyle konuşurken çekilmiş bir fotoğrafını görmeyi umuyordum, bir tür bağlantı bulmayı. Kimliğini tespit edip konuşabileceğimiz biri."

"Buldun mu?"

"Hayır, ama dikkat ederseniz onun yanında başka bir kadın daha var. At kuyruklu kızıl saçlı. Ama asla birlikte değiller, kızıl saçlı kadın arka planda ama nereye g i d e r s e gitsin kızıl saçlı kadın yanında."

Johnson omuz silkti. "Yani?" Tam o sırada kapının dışında bir cep telefonu çaldı ve biri "Alo" dedi, ayak sesleri yaklaşıyor, sonra kayboluyordu.

Thomas görüntüyü büyüterek, "Ona daha yakından bak," diye önerdi.

Johnson eğildi.

"Şimdi şuna bak." Ekranı ikiye böldü ve yirmi yıl önce çekilmiş, McIntyre Katliamı davasında tanıklık etmiş ya da ifade vermiş kişilerin resimleri arasında gezindi. Sonunda, peri yüzlü ve uzun kızıl saçları ortadan ikiye ayrılmış genç bir kızın fotoğrafında kaydırmayı durdurdu.

"Aman Tanrım." Thomas'a baktı. "Brittlynn Cadella mı?"

"Evet. Chad Atwater'ın gizli kız arkadaşı, sonunda evlendiği kişi."

"Onun mazereti." Doğruldu ve bakışlarını Marlie'ye benzeyen kişinin görüntüsünün olduğu ekrana dikti.

Thomas yakasını çekiştirdi ve "Protestoda ne işi olduğunu merak etmeden duramıyorum. Göze batmamak için Jonas McIntyre'dan olabildiğince uzakta olmak isteyeceğini düşünürsünüz."

"Görünüşe göre öyle değil. O ve Chad dağda yaşıyorlar, onun ders verdiği kayak merkezinden çok uzakta değiller. Gidip kendisi için ne söyleyeceğini görelim."

"Ve Chad için."

Thomas sandalyesini geri çekti ve ceketini kapının yanındaki kancada asılı buldu. "Belki bu sefer kendi adına konuşur."

Johnson güldü. "Bire on yine onun mazereti olacak."

"Eğer bir taneye ihtiyaçları varsa. İkisinin de Margrove'un öldürülmesine karıştığını sanmıyorum," diye itiraf etti, bütün gevşek ipleri birbirine bağlayamıyordu.

"Margrove bizim bilmediğimiz, Chad'in yirmi yıl önceki katliamda kendisini suçlu çıkaracağından endişe ettiği bir şey bulmadıysa tabii."

Kollarını ceketinin kollarından geçiren Thomas, bir şeye yaklaştıklarını hissettiğini ama ne olduğunu tam olarak kestiremediğini, hayal kırıklığının giderek arttığını itiraf etti. "Burada bir neden olduğunu anlamıyorum. Ama bunu öğrenmenin bir yolu var. Dağa doğru bir yolculuğa çıkmak ister misin?"

Başını salladı. "Hiç sormayacaksın sandım."

Thomas elinde anahtarlarla binadan çıkmak üzereydiler ki Gleason'ın sekreteri Lorna Driscoll'a rastladılar, iki su şişesini teğmenin ofisine doğru taşıyordu. "Ah, Dedektif Johnson," dedi, "Teğmen Gleason sizi arıyor." Thomas'a bir bakış attı. "Sen de," diye ekledi hızla, kısa koridorda aceleyle ilerlerken.

"Gleason'la aranızda ne var?" Lorna'yı kısa koridorda takip etmek için döndüklerinde Thomas nefesinin altından sordu.

"Archer Amca mı?" dedi Lorna, kara gözleri parlayarak. "O senin amcan değil."

"Hayır, ama o ve ben ortak bir ilgi alanını paylaşıyoruz," dedi Lorna göz kırparak. Sonra, "Yanlış bir fikre kapılma. Engelli çocuklar için bir hayır kurumu aracılığıyla." Artık alay etmiyordu ama kapıdan içeri girerlerken ayrıntı vermedi.

Gleason düzgün masasında oturuyordu, spor malzemeleri hâlâ yerindeydi. "Koridorda dedektifleri gördüm, onlarla konuşmak istersiniz diye düşündüm." Lorna teğmenin masasının köşesine bir şişe bıraktı.

"Doğru." Saatine baktı. "Sadece bir saniyem var. Oturun, oturun." Lorna ofisten çıkıp kapıyı arkasından kapatırken onlara sandalyelere oturmalarını işaret etti. "Şu anda bir güncelleme için zamanım yok, ama yarın sabah," dedi, "tam bir rapor isteyeceğim."

Johnson başını sallıyordu. "Tamamdır."

Gleason su şişesini açtı ve işe koyuldu. "Bu sabah Randy Isley ile konuştum. Bir sürü bürokratik işlem den geçtim ama telefonda ulaşabildim." Başını salladı, kel kafası tepedeki ışıkların altında parlıyordu. "Zavallı adam. Başarabilecek mi bilmiyorum." Gleason'ın alnı kıvrıştı ve ağzı kaşlarını çattı. "Her neyse, bana bir şey hatırlattı, eski raporlarda görmeniz gereken bir şey."

"Gözden kaçan bir şey mi?" Johnson sordu.

"Sadece o zamanlar pek dikkat edilmemiş. McIntyre'ın evinde katliam olduğunda Isley ve ben şerif yardımcısıydık ve Edmund Tate gölden çıkarıldığında biz de oradaydık. Ölmek üzereydi." Gleason su şişesinden derin bir yudum aldı, sonra şişeyi elinde döndürdü. "Avazı çıktığı kadar bağırان çocuğu ondan uzaklaştırmışlardı. Kızdan bahsediyorum, Kara McIntyre."

"Evet," dedi Johnson, koltuğunun kenarında.

"Ve Tate, öksürüyor ve kekeliyordu, hiçbir anlam ifade etmiyordu."

Thomas eski ifadelerde de aynı şeyi görmüştü.

"Hiçbirimiz anlaşılabilir bir şey çıkaramıyorduk ama mırıldanıp durduğu ve herhangi bir şekilde anlaşılabilir olan kelime 'Basitleştir' idi. 'Bunu tekrar tekrar söylüyordu.' Archer düşünürken alt dudağını çiğnedi, belli ki zamanda geriye gitmişti. "Tükürmeye o kadar kararlıydı ki. Hatta acil yardım görevlilerinden birinin ceketini kaptı ve söylemek için kendini sedyeden yukarı kaldırdı." Boğazını temizleyerek geri çekildi, saatine tekrar baktı ve sandalyesini geriye itti. "İşte bu kadar. Isley'nin bana söylediği. Bu ve bana cinayet silahıyla ilgili kanıt zincirini batırdığımızı hatırlatması, ki ben de bunun farkındayım. Isley'den öğrendiğim diğer tek şey, tekrar karşılaştığımızda bana bir içki ısmarlamak istemesi. Şimdi, o raporu sabah bekliyorum."

Ve bu sözlerle birlikte ofisten dışarı çıkarıldılar.

Koridordan geçip park alanına açılan kapıya doğru yürürlerken Johnson tekrarlardı: "Basitleştirin. Büyük ipucumuz bu mu, ofise çağrılma sebebimiz?" Kapıyı iterek açtı ve ona doğru tuttu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi kadın dışarı çıkarken.

O da onu takip etti. "Elbette yaparım. Ben eski kafalıyım." Park alanını geçtiler, botları karın üzerinde oluşan buz tabakasında çitirdiyordu.

"Buna amin derim." Yolcu tarafına kaydı. "Ve bu arada, bir dahaki sefere ben kullanacağım."

"O zaman mesajları ve interneti kim kontrol edecek? Biz yoldayken ipuçlarını takip edip burnunu telefonuna mı gömecek?"

"Hepimizin güçlü yönleri vardır."

"Ve benimki direksiyon başında," diyerek onun siyah gözlerini devirmesine neden oldu.

"Peki Ace, söyle bakalım. 'Basitleştir' de neyin nesi?"

"Muhtemelen hiçbir şey," dedi. "Gleason sadece davaya kendi imzasını atmak ve ölmekten önce eski bir meslektaşıyla konuşmak istiyor. Bu şekilde kendini işin içinde hissediyor. Bilirsiniz, o gece orada olduğu için kişisel bir düzeyde."

"Evet, biliyorum." Düşünüyordu, dişleri alt dudağını endişelendiriyordu. "Ama ya adam 'Basitleştir' demiyorsa?"

"Ne demek istiyorsun?" Otoparktan yavaşça çıktı, akşamüstü trafiğine karıştı, yılın bu zamanında hava erken karardığı için farlar parlıyordu.

"Bilmiyorum, belki de 'Onu Fai'ye gönder' diyordu."

"Göndermek mi?"

"Küçük kızdan bahsediyor olabilir. Kara. Teyzesi Faiza Donner değil mi? Edmund Tate, Kara McIntyre'ın tüm ailesinin öldürüldüğünü görmemiş miydi? Onu gölden kurtarmamış mıydı? Belli ki ona ne olduğunu önemsiyordu. Belki de son nefesinde hâlâ onu kurtarmaya çalışıyordu, bu yüzden 'Basitleştir' yerine 'Onu Fai'ye gönder' ya da hatta 'Fai'ye gönder' dedi." Şehrin kenarındaki bir alışveriş merkezinin yakınında yavaşladıklarında ona bir bakış attı.

"Yine de," diyordu, "bunların hepsi bir hiç olabilir. Sadece ölmekte olan, kuruntulu bir adamın mırıldanmaları."

"Muhtemelen," diye kabul etti, trafik tıkanıldığında ışıklarını yakmayı düşündü, alışveriş merkezini zar zor geçti.

Otoparkın bir köşesi kordon altına alınmıştı. Yükseltilmiş bir koro grubu Noel şarkıları söylüyordu. Yakınlarda, etrafı çevrili bir alanda bir beşik sergileniyordu. Bilge adamlar, Meryem ve Yusuf'un yanı sıra bir çoban ve en az bir melek gibi giyinmiş aktörler, bebek İsa'yı temsil eden gerçekçi bir oyuncak bebekle birlikte bir yemliğin etrafında dolaşıyordu. Derme çatma ahırda bir eşek ve koyun kafeslenmişti, eşek korodan duyulacak kadar yüksek sesle anırıyordu.

Johnson camını indirdi. "Buna bayıldım," dedi. "Çok Amerikan." "God Rest Ye Merry Gentlemen "ın son nağmeleri içeri sızdı.

"Beni havaya sokuyor."

"Korkunç bir cinayeti çözmeye çalışmaktan daha mı fazla?" "Evet, ama biraz daha fazla."

"Silent Night "ın başlangıç notaları içeriye sızdığında, alışveriş merkezinin otoparkına girip çıkmaya çalışan araç düğümünün etrafından dolanmayı başardı. Johnson hızını artırırken camı açtı. Thomas hâlâ Edmund Tate'in son sözlerini düşünüyordu. Adam o kadar kendinden geçmiş, ölüme o kadar yaklaştı ki ne dediğini bilmiyor muydu? Son sözleri "Karımı ara" ya da "Aileme veda et" olmamıştı. Hayır, acil yardım ekibine göre Edmund Tate'in son nefesi "Basitleştir" olmuştu.

Bu da ne demek oluyor?

* * *

Brittlynn, Chad Atwater'ın onu kaç kez daha terk ettiğini düşünerek, "Bu son," diye yemin etti. "Artık yok. Bu son."

Onu terk edeceğine gerçekten inanmamıştı ama izleyip dinlemiş ve fikrini değiştireceğini düşünmüştü. Ama hayır. Bunun yerine, eski pikabı çalıştırmış, motor her zamanki gibi yakalamadan önce gıcırdamaya başlamış, sonra da büyük lastiklerden karları tekmeleyerek araba yolundan aşağı inmişti.

"Piç kurusu," demişti. "Sik kafalı!" Ve bu onun lanet kamyonuydu. Kendi adına kayıtlı, diye düşünmüştü, tamamen gözden kaybolmadan önce ağaçların arasından kırmızı kırmızı göz kırpan arka lambaları izlerken.

Yani, işi bitmişti. *Gerçekten* bitmişti.

Şimdi Chad'in son eşyalarını, hiç kullanmadığı aptal snowboard'unu, en sevdiği Oregon Ducks sweatshirt'ünü ve muhtemelen bilerek bıraktığı değerli cep telefonunu taşıyordu. O da ölecekti.

Arka kapının dışında, karda iyi aşınmış bir patikadan yürüyerek ateş çukuruna ulaştı. Çoktan eşyalarıyla dolup taşmıştı; giysileri, golf sopaları, olta takımları ve hatta lise yıllığı

ve ceketini. Sonra da garajda bulduğu akmak gazına batırıp, büyük bir futbol takımında oynadığı için kazandığı değerli kupayı atmış. Eyalet şampiyonu ya da öyle bir şeydi. Hatırlamalıydı çünkü hep bununla övünürdü. Birkaç kadeh içki içtiğinde Bumble-Fuck Lisesi'nin görkemli günlerine geri dönüyordu.

Ama o son golle ilgili zaman aşımına uğramış hikâyeyi son kez duyacaktı. Chad Atwater'la işi bitmişti ve çoktan bir avukatı aramıştı, numarasını daha önce iki boşanma yaşamış ve üçüncü boşanmaya doğru gidiyor gibi görünen bir arkadaşından almıştı. Ama Brittlynn ondan önce davranacak ve hemen dava açacaktı. O ve Chad tarih olmuşlardı!

O hıyar geri döndüğünde, diye düşündü, akmak gazının son kalanını, aslında bir milyar yıl önce eyalet fuarında halka atma oyunu oynarken onun için kazandığı pelüş yeşil timsahın üzerine dökerken, müthiş bir sürprizle karşılaşacaktı.

Eğer geri gelirse.

Bu sefer temelli çekip gitme ihtimali her zaman vardı.

"İyi," dedi gökten koca koca kar taneleri yağmaya başlarken. "Çok iyi." Sonra boş akmak gazı şişesini Chad'in eşyalarından oluşan ve giderek büyüyen yığının üzerine fırlattı. En sevdiği çakmağı, babasından miras kalan işlemeli gümüş bir şeyi kullanarak, balıkçı yeleğinde unutulmuş bir paketten bulduğu bir sigarayı yaktı. Son sigarasını on beş yıl önce, Chad'in ısrarı üzerine içmişti ama şimdi, diye düşündü, derin bir nefes çekerek, bu alışkanlığı yeniden edinebilirdi. Özgür bir kadındı, boktan yetişkin hayatında ilk kez istediğini yapabiliyordu.

Sigarasını dişlerinin arasına sıkıştırarak sararmış gazetenin son bir sayfasını sardı, sonra Marlboro'nun ucuyla kâğıdı yaktı ve kâğıdın hızla tutuşmasını, *Whimstick Times*'ın ölüm ilanı bölümü kararırken ve kıvrılırken alevlerin yükselmesini izledi. Alev alev yanan meşaleyi kendisinin boyunun yarısı kadar olan onun çöp yığınının üzerine bıraktı. tam el örgüsü kazağının üzerine düştü.

Büyükanneesi ölmeden önceki Noel'de ona hediye etmişti. "Üzgünüm büyükanne," dedi Brittlynn, ama üzgün değildi. Hem de hiç.

Bir vınlamayla çakmak gazı kazağa yapıştı ve ilk başta küçük olan alevler ateşin etrafını saran yakıt yolunda hızla ilerledi.

"Mükemmel," diye fısıldadı Brittlynn, Chad'in değerli eşyalarının arasına serpiştirdiği gazete kâğıtları ve kuru çıra parçaları tutuşup çatırdarken ve yoğun duman yükselirken.

Jasper mutfağın açık kapısından dışarı çıkmıştı. Her adımda bir patisini sallayarak, karların arasında belli belirsiz yürüyordu.

Brittlynn tekiri kucağına aldı ve fısıldadı, "Merak etme. Hâlâ birbirimize sahibiz." Jasper'ın sırtını okşayarak ateşe hayranlıkla baktı, gülümsemesi büyüdü, alevlerin sıcaklığı yüzünü ısıttı ve **y a ğ m a y a** başlayan kar tanelerini eritti. Birkaç dakika içinde yangın büyüdü, gittikçe yükseldi, çatırdadı ve yaklaşan fırtınanın rüzgârında değişti.

Brittlynn ateşin parlaklığı kulübenin pencerelerine yansıyınca bir adım geri çekildi. Yarı tütsülenmiş Marlboro'sunu yanan kütlenin üzerine fırlattı ve bir daha asla Chad'in tırnaklarını ısırmasını ve yere tükürmesini izlemek zorunda kalmayacağını, her ikisiyle de gurur duyuyor gibi görüldüğü osuruklarına ve geçirmelerine katlanmak zorunda kalmayacağını düşündü. Ne de Chad'in akçaağaç şurubuna batırılmış bir tabak krebi mideye indirip daha ilk ısırığını bile almadan daha fazlasını istemesinden tiksinecekti. Ve iç çamaşırını istediği yere bırakma ya da çamurlu botlarla eve girme gibi sinir bozucu alışkanlığı. Bu bir daha asla olmayacaktı.

O bir domuz, diye düşündü, yangına bakarken Jasper'ın tüylerini okşuyordu. "Artık yok," dedi. Bu kulübe onun sayılırdı. Amcasından kiralamışlardı ve amcası öldüğünde burayı ona bırakacağına söz vermişti, yani Chad'in burası üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Onun da öyle.

Çaba sarf ederek yüzüklerini parmağından çıkardı. Kordonda platin altın, nişan yüzüğünde ise minicik bir elmas vardı. Kediye tutmaya devam ederken her ikisini de yanan yığının içine fırlattı ve siyah dumanın gökyüzüne doğru kıvrılmasını, kulübeyi çevreleyen karla kaplı yaşlı köknarların tepelerini geçmesini izledi.

Yirmi yıl! Hayatının yirmi lanet yılı! Boşa geçmişti! En başta asla yalan söylememeliydi. On dört yaşında, diş tellerini takalı henüz altı ay olmuş lanet olası bir çocukken yaptığı bir hata, hayatının tüm akışını sonsuza dek değiştirmişti.

Ne kadar aptalmış! Zaten ateşli bir kız arkadaşı olan yaşlı bir adam tarafından pohpohlanmıştı. Brittlynn'in asla sahip olamayacağı her şeye sahip olan zengin bir kız, Chad de dahil. Ama sadece on dört yaşındaki halini suçlayamazdı çünkü onu beklemiş, onun için yalan söylemiş, onun için ölecekmiş gibi hissetmişti.

Onun nasıl bir ezik olduğunu bilemeyecek kadar gençti.

"Mutlu Noeller, seni pislik, her neredeysen!"

O anda Jasper kaskatı kesildi, bütün kasları gerildi. Onun omzunun üzerinden bakıyordu ve tıslamaya başladı, iğne gibi keskin dişleri ortaya çıkmış, kulakları kafasına doğru yassılaşıyordu.

"Ne-?"

Sonra dişlerini geçirdi.

Kıvrılırken pençeleri ceketini kesti, sonra sıçrayarak evin altına girdi.

Yüreği ağzına geldi. Omzunun üzerinden bakmadan önce ne olduğunu biliyordu: Chad geri dönmüştü. Neyse, siktir et. Umurunda bile değildi. Doğruca cehenneme gidebilirdi.

Ama yanılıyordu.

Dondu kaldı.

Chad değildi.

Onunla ev arasında iki kişi duruyordu. Palto ve şapka giymiş bir adam ve bir kadın. Adam rozetini kaldırmadan önce onların polis olduğunu anlamıştı.

Kahretsın!

Neredeyse altına işeyecekti.

"Bayan Atwater," dedi kadın. "Biz Dedektif Cole Thomas ve Dedektif Aramis Johnson ve size bazı sorular sormak istiyoruz."

Lanet olsun! Bilemezsiniz. Brittlynn yüzünü onlara ve sanırım müziğe dönerken omurgasını sertleştirdi. Orospu çocuğu! "Ne hakkında?" diye sordu hissettiğinden daha sakın bir şekilde.

"McIntyre Katliamı ve kocanız," dedi adam. Uzun boylu ve kasvetliydi, gözleri şahin gibi ve soğuktu. Kadının teni daha koyu, gözleri kömür gibi siyahtı. Onun ifadesi de ciddiydi, çok ciddiydi. "Chad ile konuşmak istiyoruz."

"O burada değil," diye ağzından kaçırdı Brittlynn, gitmelerini umarak. "Bu sabah gitti." Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından zorla çıkardı. "Gitti."

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Kadife gibi yumuşak bir sesi ve çivi gibi sert bir ifadesi olan kadın.

"Hayır, söylemedi. Şafaktan önce gitti." "Neden?"

"Bilmiyorum."

"Kavga mı ettiniz?"

"Özür dilerim, bu seni ilgilendirir mi?" Brittlynn sinirlenerek, "Sanmıyorum," dedi. "Hiç sanmıyorum."

Bu adam aldı a adım ileri. "Bu o bizim iş. Bir cinayeti araştırıyoruz."

"Ne? Cinayet mi?" Brittlynn'in ciğerlerindeki tüm hava dondu. *Cinayet mi? Oh, kahretsin.* "Ve siz Chad'in bu işe karıştığını mı düşünüyorsunuz?" "Bu yüzden onunla konuşmak istiyoruz."

"Ama çok geç kaldınız. O gitti." Uzun boylu polisin adı neydi? Cole ya da öyle bir şey miydi? Ateşe baktı ve kaşları daha da çatıldı. Kahretsin, muhtemelen kızın kanıtları yok ettiğini falan düşünmüştür. Başı belaya girebilirdi. Büyük bir bela. Tanrı aşkına, bir cinayeti soruşturuyorlardı. Brittlynn'in midesi bulandı ve dondurucu soğuğa rağmen terlemeye başladı.

"Bunlar Chad'in eşyaları mı?" diye sordu.

Tanrım, her şeyi berbat etmişti. "Bazıları."

Kadın polis telefonunu açtı ve muhtemelen Brittlynn'in tutuklanıp tutuklanmayacağını kontrol etmek için birkaç ekran arasında gezindi. Brittlynn çöl kurusu boğazına rağmen yutkundu.

"Cep telefonu mu var?"

Brittlynn başını salladı ve sanki boynuna bir ilmik geçirilmiş gibi hissetti. "O ... o yaptı. Ama bırakmış." Gözlerini Chad'in cep telefonu da dahil olmak üzere eşyalarının kömürleşmiş ve yanmakta olduğu ateşe kaydırdı. "Orada-" Çenesini yanan kütleye doğru eğdi.

Dedektifler birbirlerine baktılar ve kadın arkasını dönüp cep telefonundan bir numara tuşladı ve bağlantının diğer ucundaki kişiyle usulca konuştu. Bu iyi görünmüyordu. Hem de hiç.

Birden çaresiz kalan ve hızlı düşünen Brittlynn, "Chad'in bana bahsettiği, kocama karşı tanıklık edemeyeceğim gibi yasalar varsa, o zaman sorun değil çünkü boşanıyorum," dedi.

Uzun boylu adam, "Bu bir sorun değil," diye onu temin etti.

"Tamam," dedi kadın, durumu ölçüp biçerek. Polisler aptal gibi görünmüyordu ve adam -Cole ya da Thomas ya da her kimse- yangını inceliyordu, gözleri alevler içinde kalan eşyalara odaklanmıştı. Tanrım, onlara ne söylerse söylesin muhtemelen onun bir şekilde olaya karıştığını düşünüyorlardı. Kahretsin! Kendine bu insanların arkadaşı olmadığını hatırlatmak zorundaydı. Onlara güvenemezdi. Kadın telefonunu cebine sokarken Brittlynn paniklemeye başladı. Tutuklanabilirdi. Değil mi? Sertçe yutkunarak, kalbinin aniden çarpmasına rağmen kendini sakın kalmaya zorladı. Haklarını bilecek kadar çok *Law & Order dizisi* izlemişti. "Tamam, sorularınıza cevap vereceğim ama bir avukat istiyorum."

Chad'in yaptığı hiçbir şey için hapse girmeyecekti. O alelacele yazılmış evlilik yeminlerinin hiçbir yerinde, "*Seni seveceğime, sana saygı duyacağıma ve bu arada senin için yalan söyleyeceğime, senin için suçu üstleneceğime, senin için hapse gireceğime söz veriyorum*" dememişti. Nu-uh, böyle bir şey *olmayacaktı*.

"Sorun değil," dedi adam, kadının dudakları neredeyse belli belirsiz büzülmüştü.

"Ve," diye ekledi Brittlynn, avantajını kullanarak, "bir anlaşma istiyorum. Tamam mı? Ve bunun iyi bir anlaşma olduğundan emin ol. Sana söyleyeceğim şey için mi? Çok iyi olsa iyi olur."

BÖLÜM 30

"Sanırım," dedi Kara, Tate'in apartman dairesinin penceresinden dışarı bakıp nehrin bir noktada kendi üzerine kıvrılıp kasabanın yanından akmasını izlerken, bu itiraftan nefret ederek, "kulübeye geri dönmek istiyorum." O korkunç gecenin görüntüleri beyinde dönüp dururken kanı kulaklarına hücum etti ve midesindeki düğüm neredeyse acı verici bir şekilde büküldü.

Tate notlarından başını kaldırdı. Masasında oturuyordu, köpeği ayaklarının dibindeydi, televizyon yirmi dört saatlik bir haber kanalına çevrilmişti. Günün çoğunu geçmişi ve bugünü, her şeyin birbirine nasıl bağlı olduğunu tartışarak geçirmişlerdi. Polis sorgusunun üzerinden geçmiş ve Merritt Margrove'un ölümü, Jonas'ın hapisten çıkışı, Marlie'nin varlığı ve tüm bunların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğu hakkında konuşmuşlardı. Sadece sandviç yemek ve köpeğini gezdirmek için ara verdiğinde, sonunda ihtiyaç duyduğu tüm cevapları asla alamayacağı, hafızasındaki boşlukları doldurma şansına sahip olamayacağı ya da geçmişle yüzleşmeden geçmiş unutamayacağı sonucuna varmıştı. Tate'e güvenmeye, sırrını ona açmaya karar vermişti.

"O yerden uzak durmak istediğini sanıyordum," dedi Tate.

"İstiyorum. Yani, istedim. Ama belki de yirmi yıl yeterince uzun bir süredir." Ona zayıf bir gülümseme sundu. Sonsuza kadar burada kalamayacağını biliyordu, köpeğiyle birlikte Tate'in evinde saklanarak, kendini güvende hissederek ama bu -geçmişin dehşeti- yokmuş gibi davranarak. Pencereden tekrar baktı, nehirden uzakta, kıyılarında uzanan kasabaya ve sokaktaki insanlara, karda aceleyle ilerleyen, havaya karşı büzüşmüş, ceket ve paltolara sarınmış, arabalar binanın önünden geçip karşı caddede dururken, farlar ve arka lambalar. Dışarıdaki tüm insanlar kendi paranoyaları tarafından kafese kapatılmadan hayatlarını yaşıyorlardı.

İnsanları izlerken bile etrafı taradı, baktı, her zaman onu izlediğini hissettiği kişiyi aradı. Bu sona ermeliydi.

"Sanırım zamanı geldi," dedi, kendine bir ya da iki ... ya da yedi içki doldurma dürtüsü hissederek. Ona döndü ve bu ihtiyacıyla savaştı. "Ama bunu kesinlikle tek başıma yapamam."

"Elbette yapamazsın."

"Güzel." Nefesini bıraktı. Ona güvenmek zorundaydı. Bir müttefike ihtiyacı vardı. Adamın bu davayla ilgili nihai kitabı yazmayı planladığını bilse de, bunun peşinden gitmeye karar verdi. Biri yazacaktı. Neden Wesley Tate olmasındı, eskiden tanıştığı çocuk, onun yüzünden babasını kaybetmiş olan çocuk, çekici bulduğu adam? En az onunki kadar karanlık bir mizah anlayışı vardı ve gerçeği öğrenmek için elinden geleni yapardı. O geçmişten saklanmış, mümkün olduğunca içine kapanmış, onu sonsuza dek yaralayan korkunç bir trajediden sağ kurtulduğunu inkâr etmeye çalışmışken, o geçmişin üzerine gitmişti. Acıyı ve dehşeti kucaklamasa bile, mücadele etmeye, gerçeği ortaya çıkarmaya, ortak deneyimlerinin zincirlerinden kurtulmaya kararlıydı.

Artık bununla yüzleşmenin zamanı geldi diye düşündü. O eve dönmeyi düşünmek bile midesinin düğümlenmesine neden olsa da. Bunu görmezden geldi. Koşullar onu geçmişe meydan okumaya zorluyordu; tek yapması gereken paranoyasını yenecek cesareti bulmaktı.

Ne var, Kara? Hayır, hayır, hayır! O kapıdan bir daha adım atamazsın.

"Çok uzun zamandır bundan kaçıyordum," diye itiraf etti, içindeki sarmala dikkat etmeyi reddederek, kafasının içindeki o korkunç sesi dinlememeyi seçerek ve onun zehirli korkusunun tekrar kurbanı olmak istemeyerek. "Belki oraya gidersem - oraya gidersek - bir şeyler hafızamı canlandırır ya da o boşluklar dolar."

Aklını mı kaçırdın sen? Orası

şeytani bir yer.

Annemle babamın öldürüldüğü yer.

Bütün o kan. Hatırlıyor musun? Bütün o kanı?

Ve cesetler, devrilmiş Noel ağacı ve müzik, lanet olası müzik!

Derisi ürperdi ve hasta olabileceğini düşündü.

Hayır, Kara, bunu yapma. Pişman olacaksın.

"Ya da," dedi, safranın tadı boğazının arkasını yakarken kusma isteğini bastırarak. Dişlerini sıktı ve artan panik duygusuna karşı titrek bir gülümsemeyi zorladı. "Ya da bir şans var, oldukça yüksek bir şans, tamamen kaybedeceğim, bilirsiniz, tam bir panik atak ve psikolojik çöküş yaşayacağım." O

Zorlukla yutkundu, içine dolan korkuyla savaştı. "Ne diyorsun? Oyun mu oynuyorsun?"

"Her zaman," dedi, yavaş, ince bir gülümseme belirdi odanın içinden geçerken ve bir kez daha omzuna dokundu. "Beni bilirsin McIntyre. Tam bir erime için her zaman hazırım."

* * *

Avukat, Şerif Departmanı'nın sorgu odasındaki masanın karşısından, "Demek anlaştık," dedi. Brittlynn Atwater'ın yanında oturan Robert Cooke okuma gözlüklerini düzeltti. Yüz hatlarını sıkıştırmış, kahverengi saçları yüzünden uzakta dalgalanan zayıf bir adam olan Cooke, pahalı bir takım elbise giymiş ve kayıt yapmaya hazır telefonunu masanın üzerine, departmanın kayıt cihazının yanına koyarken sert bir tavır takınmıştı. Kameralar da çoktan video kaydı yapmaya başlamıştı.

"Bu doğru." Thomas başını salladı, Chad'in karısının onlara anlatacaklarının gerçek olduğuna tam olarak inanmadan bekliyordu.

"Hadi şu işi bitirelim." Brittlynn gergindi, teni solgundu. Siyah bir pantolon ve beyaz bir kazak giymişti, makyajı hafifti, kızıl saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı, tavrı daha önce olduğundan biraz daha az dikenliydi. Ve sanki hayatı buna bağılmış gibi sakız çiğniyordu.

İtiraf anlaşmasını yapmak saatler sürmüştü ama savcı, Brittlynn Atwater'ın yeniden gözden geçirilmiş ifadesini vermesi halinde, on dört yaşında bir çocuk olarak karşı karşıya kalabileceği suçlamaların neredeyse tamamen ortadan kalkacağını kabul etmişti. Suçların ciddiyeti nedeniyle kamu hizmeti hâlâ masadaydı ama sonuçta Brittlynn kurtulacaktı.

"Sence Chad neden gitti? Söyledi mi? Merritt Margrove'un ölümüyle bir ilgisi var mıydı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Yani doğrudan değil. Ve açık olmak gerekirse: Avukatın öldürüldüğü gece Chad benimleydi. Bütün gece. Biliyorum. Saat iki buçuk gibi işemek için kalktım ve o hâlâ uyuyordu, tatil için okula gitmeyen çocuklara kayak dersi verdiğim uzun bir günün ardından saat on bir gibi yatmıştı. Onunla hiçbir ilgisi yoktu. Ama çok gergindi, çünkü Jonas dışarıdaydı ve Margrove öldürüldükten sonra Chad kendini toparlayamadı."

"Neden?" Johnson sordu.

"Olanlar yüzünden. Yirmi yıl önce." Yutkundu. "Katliam."

Thomas onu dikkatle izledi. "Ne olmuş ona?"

"Ben orada değildim," dedi Brittlynn. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyoruz. Bize bildiklerini anlat," diye önerdi Johnson, mikrofonu kızıl saçlıya biraz daha yaklaştırarak.

"Dediğim gibi evdeydim ama Chad oraya gitmişti." Gerçeği itiraf etmekten acı duyuyor gibiydi ve endişeyle kıpırdandı. Vahşice çiğnedi. "O ve Marlie her şeyi planlamışlardı. Sanırım birlikte gideceklerdi." Sanki onun için önemli değilmiş gibi omuz silkti ama Thomas yüzündeki ekşi ifadeden önemli olduğunu, hem de çok önemli olduğunu düşündü. "Fikir kaçıp gitmek ve birlikte olmaktı, sanırım ya da her neyse. Emin değilim. Her neyse, Marlie'nin annesi ve üvey babası Chad'den hoşlanmadılar. Tabii ki 'yeterince iyi' değildi." Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "Aile toplantılarına falan gelmesine izin vermiyorlardı ve bu yüzden ... her neyse, gelip onu alacağı ve birlikte kaçacakları bir plan yaptılar. Marlie'nin bunu bilip bilmediğinden emin değilim ama Chad'in niyeti yaşlı adamı soymaktı. Marlie ona Samuel'in -büyük olanın, babanın, küçük Sam'in değil- para zulasını nerede sakladığını söylemişti."

Sanki bir sonraki kısmı nasıl ifade edeceğini düşünüyormuş gibi durakladı, sakızı ağzının bir tarafından diğer tarafına yuvarladı. "Oraya gitti ve bekledi ama kimse uyumayacaktı. Hava soğuktu ve gizlice içeri girdi, arka koridora gitti. Sanırım süpürge dolabı gibi bir şey vardı ve içinde sahte bir duvar ya da gizli bir bölme gibi bir şey vardı. Yaşlı adam Sam Senior'un dağdayken fazladan para sakladığı yer olmalıydı. Marlie bunu bir şekilde biliyordu. Her neyse, Chad gizli yeri bulmakta biraz zorlandı ve bulduğunda, ya da bulduğunu sandığında, bölme boştu. Para yoktu. Sıfır. Ya Marlie ona yalan söylemişti, ya Sam Senior akıllanmıştı ya da biri onu alt etmişti."

Bir dedektiften diğerine baktı ve şöyle dedi: "Chad kızgındı ve bağırışları duyduğunda gitmek üzereydi. Çılgınlık. Öfkeli tehditler. Köşeden oturma odasına baktı ve Jonas'ı elinde bir kılıçla gördü. Çılgın bir insan gibi çılgınca sallıyordu."

Jonas Noel ağacını devirmiş ve şöminenin üzerindeki şömineye vurmuş. Chad, Jonas'ın aklını kaçırdığını söyledi. Tamamen aklını kaçırmıştı ama odada yalnız değildi. Donner da oradaymış ve Jonas ona saldırıp durmuş, bir şekilde onu köşeye sıkıştırmış.

"Chad çıldırmıştı. Jonas'ın şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi görüldüğünü söyledi. Chad'in tek istediği oradan çıkmaktı." Durakladı, hatta bir an için çiğnemeyi bile bıraktı, sonra, "Sanırım, sanırım, Jonas şöyle bir şey söyledi, 'Sana ondan uzak durmanı söylemiştim, seni pislik! Sana ne olacağını, seni öldüreceğimi söylemiştim!'"

Demek doğru anlamışlar, diye düşündü Thomas. Polis katili tutuklamış ve jüri de onu mahkûm etmişti. Thomas, Jonas McIntyre'ın haksız yere mahkûm edildiğine dair tüm şüphelerin yanlış olduğunun kanıtlanmak üzere olduğunu düşünerek rahatladı. Nihayet. Ve şükürler olsun ki, en azından o pislik yirmi yılını parmaklıklar ardında geçirmişti. Bu da bir şeydi.

"Sonra ne oldu?" Thomas çok hevesli görünmemeye çalışarak sordu.

"O lanet kılıcı salladı ve Donner'ı doğradı." Brittllynn gözlerini kapattı. Ürperdi.

"Öylece mi?" Johnson kaşlarını çatarak, "Öyle mi?" dedi.

"Evet, ama Chad kendini tutamadı. Bir ses çıkardı, nefesi kesilir gibi oldu ve Jonas onu duydu, Chad'in saklandığı yere baktı ve onu gördü. Chad eldiven giymiş olmasına rağmen maske takmamıştı."

"Ve bu noktada Donner hâlâ hayatta mıydı?" Johnson açıklığa kavuşturmak için sordu.

"Bilmiyorum. Chad'in bundan emin olduğunu sanmıyorum çünkü Donner yerdeydi ve kanaması vardı." Sakızı yine sertçe çiğniyordu. "Yani evet, onu öldürdü. Az önce söyledim ya."

Johnson zoraki bir sabırla sordu: "Donner Robinson'ın boynunda kanama var mıydı? Jonas boğazını mı kesmiş?"

"Bilmiyorum. *Ben* orada değildim. Unutmayın. Ne olduğunu görmedim. Chad hiç söylemedi. Ancak o zaman kıyamet koptu.

"Jonas, Sam Junior merdivenlerden aşağı koşarken Chad'e doğru ilerlemeye başladı, muhtemelen kargaşayı, çığlıkları ve düşme seslerini duydu.

ve her neyse. İşte o zaman Chad kaçtı. Jonas'ın peşine düşeceğinden emindi. Tanık olduğu için onu öldüreceğinden falan. Chad Marlie'yi beklemedi ve hatta onu merdivenlerden inerken gördüğünü sandığını söyledi ama o da kaçtı. Olabildiğince hızlı." Durakladı. Bir nefes aldı. Sonra ekledi, "Sanırım Marlie onu takip etmiş olabilir."

"Marlie mi?" Thomas bir adrenalin sarsıntısı hissederek, bunun en azından kısmen doğru olduğunu düşünerek, "Marlie mi?" dedi.

"Ve Chad onu öylece terk mi etti?" Johnson kaşlarını çatı, tam olarak inanmamıştı. "Jonas 'aklını kaçırdığında' ya da 'şeytan tarafından ele geçirildiğinde' ve kaçmak için ayrıntılı bir plan yaptıklarında ve-"

"Kaçmak değil. Ben kaçmak demedim," diye ısrar etti

Brittlynn. Yani bu onun için bir takılma noktasıydı.

"Onu terk ediyor gibi değildi," dedi Brittlynn ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Bana evden yaklaşık bir mil uzağa, arabayı saklamak için birkaç kulübenin diğer tarafına park ettiğini söyledi. Noel arifesiydi ve bazı yerlerde insanlar hala ayaktaydı, bu yüzden yavaşlaması ve dikkatli olması gerekiyordu. Görülmek istemedi."

Johnson, "Ama kız arkadaşını beklemiyordu." dedi.

"Bilmiyorum! Mesele şu ki, insanlardan, köpeklerden ve yukarıda kim varsa ondan kaçıyor, bu yüzden yavaşlamak zorunda kaldı, görülmemek için beklemek zorunda kaldı ve bu yüzden zaman kaybetti, çok zaman kaybettiğini söyledi."

"Ne kadar zaman?"

"Bilmiyorum. Sormadım," dedi. "Ama olay şu ki, Marlie'yi görmüş, onun kovalandığını görmüş."

"Bekle," diye araya girdi Johnson. "Sekiz yaşındaki Kara'yı kastediyorsun." "Hayır, sadece Marlie'yi gördü."

Thomas, "Ve müdahale etmeye çalışmadı mı?"

dedi. "Aklını kaçırarak kadar korkmuştu."

Johnson elini kaldırdı. "Yani Chad'ın Marlie'nin Edmund Tate tarafından kovalandığını gördüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Hayır! Kim olduğunu göremedi, tamamen siyah giyinmişti ve sanırım maske takmıştı. Çünkü ben sordum. Chad bildiğini söyledi."

polis Edmund Tate değildi çünkü Chad onu verandasında görmüştü. Marlie'yi başka biri kovalıyordu."

"Kim?" Thomas sordu.

"Sana göremediğini söylemişim. Çok fazla ağaç vardı ama verandadaki adamın sigara içtiğini gördü çünkü Tate'lerin kulübesinin içinden ışık geliyordu ve sigarasının ucu kırmızıydı."

Bu doğru muydu? Thomas Johnson'a baktı.

"Bundan emin miydi?" Johnson dedi ki.

"Bakın, her şeyi ona sormanız gerekecek ama bana söylediği bu."

Yalan mı söylüyordu? Thomas kendi kendine sordu. Yoksa Chad ona yalan mı söylemişti? Marlie Robinson'ın hayatta kalmış olma ihtimali var mıydı? "Hangi yöne doğru koşuyorsun?" diye sordu. "Göle doğru mu? Yoksa gölden uzağa mı?"

"Bilmiyorum!" dedi patlayarak. "Size Marlie'nin kovalandığını gördüğünü söyledi diyorum ama emin değilim. Tekrar *ediyorum*, orada değildim ama Marlie'yle yıllarca çıktığı için bildiğini düşünebilirsiniz. Aralarında bir şey vardı. Onun neye benzediğini biliyordu, değil mi? Ve Kara, kız kardeşi, o çok daha gençti. Karanlıkta bile onun sadece bir çocuk olduğunu görürdü."

Thomas öne doğru eğildi. "Edmund Tate, Marlie'nin kovalandığını gördü mü?"

"Tanrım! Bilmiyorum," diye ısırdı. "Sana sadece Chad'in o gece söylediklerini söylüyorum. Kafası karışmış olabilir; gerçekten çok üzgündü. Kendinde değildi. Bilirsiniz, korkudan aklını kaçırmıştı. Onu daha önce ya da sonra hiç böyle görmemişim. Yanılmış olabilir. Dediğim gibi, ona sormanız gerekecek."

"Soracağız," dedi Johnson.

"Peki ya ebeveynleri? Sam ve Zelda McIntyre?" Thomas biraz geri çekilerek sordu, sahneyi bir araya getirmeye ve kendini aşmamaya çalışıyordu. Bu, yıllar önce gerçekte ne olduğunu öğrenmek için bir şanstı. Chad'in yerini bulup onu daha fazla sıkıştırabilirlerse ve Brittlynn yalan söylemiyorsa, neyi ortaya çıkaracaklarını kim bilebilirdi? "Kıyamet koptuğunda," dedi, "ebeveynler orada mıydı? Uyanık mıydılar?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Chad onlar hakkında tek kelime etmedi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece sonunda arabasına, yani kamyonetine ulaştığında, yarasa gibi evime doğru sürdü. Yatak odamın penceresinden içeri girdi ve hala titriyordu, gözleri fincan tabağı gibiydi. Yaşlı adamdan çalmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadığına yemin etti."

"Ve bir cinayete tanık oldu."

"Evet." Sakızını daha yavaş çiğnedi, durakladı ve avukatına baktı.

Cooke acımasızca başını sallayarak onu cesaretlendirdi.

Brittlynn'in sesi fısıltıya dönüşüyordu. "Chad ve ben bir anlaşma yaptık."

"Ne tür bir anlaşma?" Johnson sordu.

"Polislere bütün gece benimle olduğunu söyleyeceğimi söyledim. Böylece soygun girişiminden yakalanmayacaktı, belki o zaman Jonas onun peşine düşmezdi, anlıyor musun?"

Johnson, "O da kabul etti mi?" diye sordu.

"Elbette. Bana ihtiyacı vardı." Brittlynn neredeyse gülümsüyordu.

Johnson geri döndü. "Peki Chad ne yapacaktı? Onun için yalan söylemeyi kabul edersen anlaşmanın ona düşen kısmı neydi?"

Brittlynn gözlerini kaçırdı ve birden utanmış gibi kızardı. "Ben sadece bir çocuktum. Aşık bir kızdım, bilirsiniz. Chad benim her şeyimdi. En azından on dört yaşındayken öyleydi." Sonunda, "On sekiz yaşına bastığım anda benimle evleneceğine söz verdi," diyene kadar beklediler. Bakışları düzdü. "Marlie'den ayrılacağına, yalan söyleyip kaçmayı planlamadıklarını ve o malikanenin yakınında bile olmadığını söyleyeceğine, eğer ifade verirse ya da polisler tarafından sorgulanırsa her şeyi Marlie'nin uydurduğuna yemin etmek zorunda kaldı. O bana aşıkken kızın ona takıntılı olduğunu."

"Takıntılı olan sizken." Johnson sandalyesinde geriye yaslandı.

"O beni seviyordu!" Brittlynn başparmağıyla göğsünü işaret etti. "*Beni*. Onu değil." Gözlerini kırıştırdı ve yanağından aşağı tek bir damla gözyaşı süzüldü. Burnunu çekerek kazağının koluyla gözyaşını sildi.

"Ona ne olduğunu merak etmiyor muydun?" Johnson bir mendil kutusunu Brittlynn'e doğru iterek sordu.

"Elbette. Herkes merak ediyordu. Tanrı aşkına, bu ulusal bir takıntı gibiydi." Çenesini yukarı doğru kaldırdı ama gözleri hâlâ akmamış yaşlarla parlıyordu. Elleri titriyordu. "Benim için ona ne olduğu önemli değildi. En azından o zamanlar. Tek önemsendiğim Chad'e sahip olmaktı." Sesi biraz titredi. "Ben kazandım."

Thomas Brittlynn'in tepkisini izledi. "Chad'in hikâyesine inanıyor musun?"

"Evet!" Yine burnunu çekti. Teklif edilen selpak kutusunu görmezden geldi. "Oh, evet. Üzerinde hiç kan yoktu ve o katliamı okuduğumda, kurbanlardan herhangi birinin yakınında olsaydı, kan olacağını düşündüm. Tonlarca. Ve korkmuştu, hem de çok korkmuştu. Çıldırmanın da ötesinde korkmuştu. Ama bütün bir aileyi öldürdüğü için yakalanacağını düşündüğü için korkmuş gibi değildi. Hayır, gördükleri yüzünden korkmuştu. Jonas'ı hiç sevmemi, bana onun 'kafayı yemiş' olduğunu söyledi, kullandığı kelime buydu ve o geceden sonra McIntyre ailesiyle hiçbir şey yapmak istemedi. Hiçbir şey."

"Yani Jonas McIntyre'ın Donner Robinson'ı öldürdüğünü mü görmüş?" Thomas emin olmak istiyordu ve avukat sonunda araya girdi.

Cooke, "Size sadece bildiklerini anlattı," dedi.

Ama Brittlynn, "Hayır. Yani, sanırım. Ben de öyle düşünüyorum. Chad'in gördüğü şey Jonas'ın Donner'a saldırdığı ve onu kestiği idi. Kötü, sanırım.

." Durakladı. "Ama bilemiyorum. Hâlâ hayatta olabilirdi ya da kan kaybediyor olabilirdi ya da ... şey, kahretsin, bilmiyorum. Chad'in bildiğinden de emin değilim. Öğrenecek kadar uzun süre kalmadı."

Johnson öne doğru eğilerek, "Biri Donner Robinson'ın boğazını kulaktan kulağa kesmiş," dedi. "Bunu yapmak biraz zaman alır."

Brittlynn ona ters ters baktı. "Ben sadece Chad'in bana söylediklerini söylüyorum!" Avukatına döndü. "Başka bir şey bilmiyorum."

Thomas bir elini kaldırarak onu sakinleştirmeye ve Johnson'ı geri çekilmesi için sessizce uyarmaya çalıştı. Brittlynn'den alabilecekleri tüm bilgilere ihtiyaçları vardı ve onu kışkırtmak işe yaramayacaktı. "Chad, Jonas'ın başka birini öldürdüğünü ya da başka birine saldırdığını gördü mü?"

"Hayır, hayır. Ona sordum." Brittlynn başını sallıyordu, kızıl saçları topuzunu tutan banttı kurtulma tehlikesi geçiriyordu. "Sadece sana söylediğim şeyi gördü, Jonas'ın Donner'a saldırdığını, kılıcı savurduğunu ve onu kestiğini, ama tüm gördüğü bu. En azından bana tek söylediğı buydu. Ve o ilk geceden sonra, ne zaman konuyu açsam, çenesini kapattı. Bu konuda konuşmayı reddetti. Kızdı. Sadece olmamış gibi davranmak istedi."

"Yani onun için yalan mı söyledin?"

Johnson açıkladı. "Evet." Kelime bir fısıltı gibiydi.

Johnson tekrar sordu: "Kulübede olmadığı konusunda polise yalan mı söyledin?"

"Az önce söyledim ya! Evet!" Brittlynn patladı, şimdi öfkeliydi, sesi yükseliyordu. Sakızı kutudan çıkardığı bir mendile tükürdü. "İkimiz de yalan söyledik, tamam mı? Bu yüzden buradayım." Sakızı ince kâğıda sardı ve yakındaki bir sepete attı. Sonra ekledi, "Bil diye söylüyorum. Sırf ben ona sahip olayım da Marlie olamasın diye onun için yalan söylemeyi kabul etmek hayatımın en büyük hatasıydı. En kötüsü!" Avukata bir bakış daha fırlattı. Onu kaybediyorlardı.

Thomas hemen sordu, "Peki ya Marlie Robinson?"

"Ne olmuş ona?" Brittlynn karşılık verdi. "Bildiğim her şeyi anlattım zaten!"

"Ona ne olduğunu biliyor musun?" Brittlynn sandalyesinde kıpırdanırken Johnson sordu. "Chad biliyor mu?"

"Tanrım, hayır," dedi öfkeyle. "O gece onu merdivenlerde gördüğünden başka bir şey söylemedi. Sonra da kaçarken. Ve inan bana, ona onu sordum. Hemen hemen her kavga ettiğimizde."

"Neden?" Johnson sordu. "Hâlâ ona aşık mıydı?"

"Hayır! Tanrım, hayır!" Brittlynn şiddetle tükürdü ve dudakları şaşkınlıkla düğümlendi. "Burada işimiz bitti mi?" Avukata bir göz attı. "Söyleyecek başka bir şeyim yok. Sanırım işimiz bitti." Ve sandalyesini o kadar hızlı geri çekti ki ayakları gürültüyle yere sürtündü.

Cooke da aynı fikirdeydi. "Sanırım ihtiyacınız olan her şeyi aldınız."

"Bir şey daha var," dedi Thomas. "Chad'in nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Ayaklarının üzerinde durarak başını salladı. "Hayır. Yani sürekli buradan ayrılıp Montana'daki kuzenini ziyaret etmemiz gerektiğini söyleyip duruyordu. Biraz rastlantısal çünkü bu adamdan hiç bahsetmedi. Hiç bahsetmedi. Ama yaklaşık bir hafta önce Chad, 'Hadi Wilson'ı ziyarete gidelim' dedi. Ya da 'Montana'yı gerçekten seversin Britt, Wilson'ı ziyaret etmeliyiz. Hatta bir keresinde, 'Bence Wilson'la takılmamız, belki bir aylığına falan. Uzaklaşalım. Ben de 'Hayır. Bizim işimiz var. Ayrıca, onunla birlikte olduğum süre boyunca bir kez bile Wilson'ı ziyaret etmek istememişti. Adam pisliğin tekiydi. Çocukken Chad'i döverdi ama durup dururken Chad'in Billings, Montana'yla ilgili bir derdi oldu."

"Kuzeninin adı Wilson mı?"

"Evet, Wilson onun ilk adı. Wilson Atwater." Johnson iPad'ini almaya başlamıştı bile.

"Şimdi ben gidiyorum," dedi Brittlynn. "Başka bir şey bilmiyorum." "Daha sonra başka sorularımız da olabilir," dedi Thomas.

"Benim cevaplarım bitti. Hepsi bitti." Avukata, "Gidelim." dedi. Robert Cooke hızla kâğıtlarını ve tabletini çantasına yerleştirirken o da kapıdan çıkmıştı.

Thomas onları binanın dışına kadar geçirdikten sonra Johnson'ı masasında buldu. "Billings, Montana'da Wilson Atwater adında birini buldum. Aradım. Cevap vermedi. Ben de yerel yetkililere haber verdim. Beni geri arayacaklar."

"Yani Brittlynn'in hikâyesine inanıyorsun?"

Johnson iç çekti. "Yirmi yıl oldu, anıların bulanıklaşması ve duygularla karışması için çok uzun bir zaman. Bence hikâyesinde pek çok doğruluk payı var ama psikolojik ihtiyaçlarını karşılamak için hikâyeyi zihninde çarpıtmış olabilir. Tanrı aşkına, on dört yaşındaydı. On dört. O yaşta nasıl olduğunu düşünsene. Akıl hastasıydım. Yukarıdan aşağı bilmiyordum ama her şeyi bildiğimi sanıyordum. Ve onun hikayesi, bunu nasıl algıladığıyla renkleniyor. Ama evet, bence doğruyu söylediğine inanıyor, ama kim bilir? Chad Atwater'ın peşine düştüğümüzde bir yerlere varabiliriz." Sandalyesine oturdu. "O zaman yine başa dönmüş olabiliriz."

* * *

Jonas karda ilerlerken bıçağı kavradı.

Bıçağın ağırlığını, parmaklarının bıçağın sapını kavrarken verdiği hissi seviyordu.

Her şey çok doğru geliyordu.

Ona çok fazla güç, çok fazla koruma veriyordu.

Yeniden bir silahı kavramak.

Mia'nın külüstür arabasını yarım mil ötede, terk edilmiş gibi görünen bir dağ kulübesinde saklamıştı. İşe yarayacaktı. Şimdilik. Uzun süre saklaması gerekmeyecekti.

Sakin ol, diye uyardı içinden bir ses. Düşüncesizce bir şey yapma. Banhoff'a geri dönmek istemezsin!

Karda patikayı yarararak ilerlerken, yirmi yıl boyunca kilit altında kalmanın yeterli olduğunu kendine hatırlattı. Köknar ve sedir ağaçlarının alçak dallarının altına eğilirken, rüzgârın soğuk tokadını yüzünde hissetti. Saçlarını karıştırıyor, kulaklarının tepesini donduruyordu.

İyi hissettiriyordu.

Özgürlük gibi hissetti.

Ve bunu kaybetmek istemiyordu.

Kaburgalarındaki ağrı bile buna değerci.

Hızlı bir dua gönderecek kadar durdu. Banhoff'ta Tanrı'ya dönmüştü. Papaz onu kendi içine bakmaya ve iyi olanı bulmaya, kendini Tanrı'ya teslim etmeye ikna etmişti ve o da etmişti. İnanmıştı. Gerçekten inanmıştı. Ayrıca bu dünyaya Tanrı tarafından doğru olanı yapmak için gönderildiğini de biliyordu. Hayranları bunu çok sevdi, o da buna uydu.

Kabul etmediği şey ise bazen intikam meleği olması gerektiğiydi. Eski yanlışları düzeltmek için.

Ve böylece karda, soğuktan uyuşmuş bir halde, melek kanatlarıyla yoluna devam etti.

Bitmemiş bir işi vardı.

Ve bunu halletmeyi planlıyordu. Bu gece.

31. BÖLÜM

Faiza, West Hills'teki evindeki ofisinde Jonas'ın Facebook hayran sayfasındaki gönderilere göz gezdirdi, ilgisini çeken bir şey bulamadı ve tıklayıp kapattı. O ucubenin nerede olduğunu merak ediyordu. Samuel'in oğlu. Kız kardeşi Zelda'nın oğlu değil. Kötü bir tohum. Neresinden bakarsanız bakın. Hapisten çıkmıştı ve hiç şüphesiz bela çıkarmaya kararlıydı, korkunç bir bela. Aptal hayranlarının ne düşündüğü önemli değildi. Hepsi onun bir tür mesih olduğunu düşünüyor gibiydi.

Şeytanın vücut bulmuş hali yerine.

Peki ya Roger, hmmm? Sence o kadar saf mı?

Zelda'nın ondan ayrılmasını söyleyen sesini neredeyse duyabiliyordu. "O bir ezik, Faiza. Hiç gerçek bir işi oldu mu? Ha? Hem hapiste değil miydi? Çok daha iyisini yapabilirsin. Bana baksana. Walter'dan Samuel'e geçtim. Çünkü çekip gitmekten korkmadım. Bırak onu Faiza. Roger'ı ne kadar sevdiğini düşündüğün umurumda değil, o bir hiçten başka bir şey değil. Bir sülük! İşe yaramaz!"

Ama bu doğru değildi.

Telefonunu masadan kaldırıp Roger'ın hızlı arama tuşuna bastı ve sandalyesini geriye doğru yuvarladı.

Sesli mesaj.

Harika. Hangi cehennemde bu?

Sinirlenerek boynunu yuvarladı, gergin kaslarını gevşeterek masaja ihtiyacı olduğunu düşündü. Kahretsin, sıcak taş masajından daha fazlasına, tam bir kaplıca tedavisine ihtiyacı vardı. Sinirli bir şekilde mutfağa yürüdü ve hızlı arama düğmesine tekrar bastı.

Bir kez daha bir klik sesi ve Roger'ın kaydedilmiş sesiyle ödüllendirildi.

"Aç, aç!" dedi, telefonu kulağına götürüp pencereden arka bahçeye bakarken, peyzaj ışıklarının gömülü olduğu yerde, ampulleri iki inç karın altında parlıyordu. Bu huzurlu bir zaman olmalıydı. Dinginlik zamanı. Onu pençesine almış olan yüksek oktanlı endişe değil.

Çenesini tutarak tekrar mesaj attı:

Ara beni.

Bu gece altıncı kez lanet olsun.

Telefonu tezgâhın üzerine fırlattı ve cilalı mermerin üzerinden kayarak aynı renkteki arka kaplamaya çarptı. Yüzme havuzunun kapağının artık kalın beyaz bir örtü taşıdığı arka bahçeyi incelemeye geri döndüğünde bunu fark etmedi bile. Bu hiç iyi değildi. Buranın bakım masrafları sürekli artıyordu ve vergiler her zaman endişe vericiydi. Peki ya gelecek hafta Kara'nın emanetine el süremeyince ne olacaktı? Nerede olacaktı? Roger nerede olacaktı?

"Nankör," diye mırıldandı, şimdi telefonunu alırken onu düşünüyordu.

Roger'ı bir kez daha aradı.

Milyonuncu kez araması telesekretere düştü ve tekrar aradı. "Beni görmezden gelme," dedi, telefonu kulağına dayayarak çalışma odasına girdi, pencereyi açtı, Aralık ayının soğuk havasını içeri aldı ve odayı her zaman var olan marihuana kokusundan arındırdı. Tanrım, bundan nefret ediyordu. Ama Roger'a ne kadar çok yenilebilir esrar alsa da, o hâlâ sigara içmeyi tercih ediyordu. Onun için fark etmiyordu ama Roger için aynı şey değildi.

Tabii ki araması doğrudan sesli mesaja gitti.

O kadar öfkeliydi ki neredeyse telefonu odanın öbür ucuna fırlatacaktı, öfkeyle Noel ağacının süslendiği oturma odasına girdi, süsler önceden dikkatle dizilmiş dalların üzerine yerleştirilmiş minik ışıkların yumuşak parıltısında parlıyordu. Oda mumlarla aydınlatılmıştı; çam ve sıcak şarap kokuları, cilalı meşe zeminleri kaplayan bembeyaz halısı, krem rengi yandalyeleri dengeleyen yeni soluk gri kanepesi ve yüksek tavana kadar yükselen taş şöminesiyle mükemmel odayı dolduruyordu. Kuyruklu piyano, camlı pencerelerin mum ışığını yansıtarak parladığı bir köşeye sıkıştırılmıştı.

Mükemmel bir resim, dedi kendi

kendine. Burayı çok sevmişti.

Ve yakında parmaklarının arasından kayıp gidecekti. Roger bu yüzden gitmişti.

Çünkü bir kez daha her şeyi kaybetmekten şikâyet etmişti. Müzik odasındaki en sevdiği eski koltuğuna oturmuş, başını kaldırıp

Hâlâ o korkunç şarkı üzerinde çalışırken gitarını çaldı ve bir esrar dumanı püskürterek, "O zaman bununla başa çık," dedi.

"Yapamam," demişti ona. "Bu benim kontrolüm dışında. Kara önümüzdeki hafta yirmi sekiz yaşına giriyor ve Merritt Margrove'un ölmüş olması önemli değil. Başka bir avukat atanacak ve kayıtları incelemeye başlayacaklar ve benim, bizim ne yaptığımızı anlayacaklar."

"Neymiş o?" diye öyle umursamazca sormuştu ki, kadın onu kendi gitarının telleriyle boğmak istemişti.

"Para yok! Hiç kalmadı. Bunu sen de biliyorsun. Margrove da biliyordu ama kendisi de battığı için çenesini kapalı tutmaya razıydı. Faturaları inanılmazdı. Sana göstermiştim. Kötü yatırımları ve lanet olası kumar sorunlarını telafi etmek için faturaları saçma sapan bir noktaya kadar şişirmişti."

Roger gitarını bir kenara bırakarak, "Hâlâ mülk var," dedi. "Taşınmak istiyor musun?"

"Sakin ol Faiza," diye önerdi o hafif tepeden bakan, ben erkeğim, mantıklı ve sakın sesiyle, sanki Faiza çığlık atan, kontrolden çıkmış bir kadınmış gibi. İronik bir şekilde, onlar için her şeyi, her lanet şeyi sağlayan oydu. "Dağdaki yerden bahsediyorum," diye açıkladı küçümseyici ses tonuyla. "Küçük bir servet değerinde olmalı. Belki de büyük bir servet."

"O lanet olası bir beyaz fil. Margrove da bunun karşılığında borç aldı. Borcun altında olduğumuzu sanmıyorum, henüz değil, ama kimse istemiyor. Hiç kimse!" O zaman içindekileri döktü. "Anlamıyor musun Roger? Bunca yıldır uğruna çalıştığımız her şey. Bütün bunlar" -kollarıyla evi, araziye ve tüm yaşam tarzlarını işaret eden geniş bir hareket yaptı- "bir anda yok olacak!" Parmaklarını şıklattı. "Ve daha da kötüsü? Şimdi o küçük pislik Jonas dışarıda ve kendi payını isteyecek."

"Tabiri caizse."

"Bu hiç komik değil Roger. Ciddi ol. Her şeyi kaybedeceğiz. Ve lütfen, lütfen bana patronluk taslama, tamam mı? Bana 'Ben hallederim' deme, çünkü yapamam. Bu sefer olmaz. Ve o psikopat Jonas'ın hapisten çıkmasıyla işler daha da kötüye gidecek Roger. Çok, çok kötü."

O zaman kaşlarını çattı ve kadın onun nargilesine dönmesini bekledi. Bunun yerine ayağa kalktı, gitarını kanepeye bıraktı ve sürpriz bir hareketle, "Sen halletmeyeceksen ben hallederim," diye mırıldandı.

"Bu da ne demek şimdi?" diye sormuştu aniden endişelenerek.

Gülümsemesi buruşmuş ve gözleri onu rahatsız edecek şekilde, çok uzun zamandır görmediği bir biçimde parlamıştı. "Sorma, ben de söylemem. Ne kadar az bilersen, ikimiz için de o kadar iyi olur."

Kadının içi buz kesmişti. "Ne var Roger? Ne planlıyorsun?"

"Şşşt." Sert bir parmağını dudaklarına götürdü.

"Roger . . ."

"Geri geleceğim." Gitmek için döndü ve ona sinsi, bilmiş bir gülümseme sundu. "Bu uzun zamandır yapmak istediğim bir şeydi."

"Yapma!" diye bağırdı, aniden endişelenmişti.

Adam deri ceketini omuzlarına silkti ve omzunun üzerinden ona baktı. "Ne yapmayayım?"

"Kimseye zarar verme" diyecekti ama sözleri "Aptalca bir şey yapma" şeklinde çıkmıştı.

Ve şimdi, saatler sonra, onun nerede olduğunu, ne yaptığını merak ederek ve her şeyi yirmi yıldır olduğu gibi, olması gerektiği gibi tutmanın bir yolunu bulduğu için endişelenerek ve dua ederek bekledi. Ve onun şiddete başvurmak zorunda kalmamış olmasını cennete kadar umuyordu.

Ama Roger'la, asla gerçekten bilmiyordu.

* * *

Chad fazla uzağa gidememişti.

Whimstick'in elli mil doğusunda, eski kamyonetin lanet olası aküsü sonunda bitmişti. Bir bakkalda benzin ve Hot Pocket almak için durmak gibi bir hata yapmıştı ve kamyonu geri döndüğünde eski Dodge bir türlü çalışmamıştı, kontağı her çevirdiğinde o tanıdık gıcırta yavaşlayarak mağlup bir *klik, klik, klik* sesine dönüşüyordu.

Servisi aramak, yardım beklemek, sonra da ihtiyacı olan pil stokta olmadığı ve gerçekten çalışacak bir pil için birini Bend'e göndermek zorunda kaldıkları için tekrar ertelenmek için saatler harcamıştı. O da

Günün çoğunu şehirdeki tek barda bira içerek ve sonunda yeni bir lanet olası akü için çok fazla para harcayarak geçirdi. Tekrar yola çıktığında öğleden sonra olmuştu.

Şimdi buradaydı, nadiren gidilen eski bir t o m r u k yolunun unutulmuş bir çıkıntısına park etmişti, başladığı yerden yirmi beş mil uzakta değildi, kamyonun tamir edilmesini beklerken aldığı bir bardak rotgut viskisinden içiyordu.

Bu bir aksilikti, hesaba katmadığı bir aksilikti ama bununla başa çıkabilirdi.

Bir yudum daha aldı, sonra kolunun tersiyle dudaklarını sildi. Planının bir kısmı işe yaramıştı. Bu sabah erkenden yola çıktığında doğuya yönelmişti. Arkasında bazı kanıtlar bırakmaya niyetlenmişti, polisleri Idaho ya da Montana'ya gittiğine inandıracak ve kendisine zaman kazandıracak bir ipucu. Gerçekte, geri dönmeyi planlamıştı. Bu başarılmıştı. Küçük kasabada -haritadaki bir noktadan biraz daha fazlası- yeterince insan onu görmüş ve kuzeninin yaşadığı Billings'e doğru gittiğini belli etmişti. Elini biraz fazla oynamış olabilirdi çünkü gerçekten Montana'nın ortasına gidiyor olsaydı, bunu kendine saklaması gerekmez miydi? Belki de. Ama polisler yemi yutacaktı; bundan oldukça emindi. Dün kuzenini aramış, oradan geçeceğini söylemişti ve Brittlynn'e eğer hemen ayrılmaları gerekirse Billings'e ve oradaki havaalanına gideceklerini söylemişti.

Her şeyi açıklığa kavuşturduğunu düşünüyordu - ya da öyle umuyordu.

Aslında her zaman geri dönüp Washington'dan kuzeye geçmeyi ve Kanada'ya gitmeyi planlamıştı. Bunu yarın yapacak, yine şafaktan çok önce yola çıkacak ve küçük bir kasabada sokakta park etmiş bir araba bulup plakasını çalacaktı. Muhtemelen arabayı bırakıp Kanada'ya otobüsle falan geçmesi gerekcekti ama bunu da yarın halledecekti.

Hâlâ vakti vardı.

Her ne kadar canını sıkırsa da, Chad Britt'in onu ihbar edebileceği gerçeğini de düşündü.

Bu gece ortaya çıkmadığında çok kızacaktı.

Ama Brittlynn akıllı bir kızdı, her zaman kendini kurtarmakla ilgilenirdi, bu yüzden en azından bir iki günlüğüne güvende olduğunu düşündü. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp dönmesini bekleyecek, özür dileyecek ve her şey tekrar boka dönmeden önce bir süre vahşi, kalp durdurucu bir seks yapacaklardı.

Geçmişte ne zaman patlak veren kavgalarından birini yaşasalar hep geri dönmüş ve çekip gitmişti.

Onun geri döneceğine güveniyordu.

Böylece polisleri aramadan önce ona zaman kazandırmış olacaktı - tabii gerçekten o kadar ileri gidecekse. Ayrıca, yalan söylemişti ve bunu itiraf etmek zorunda kalacaktı, hapis cezasını kendisi göze alacaktı ve onun bu hatayı yapacağını sanmıyordu. En azından yapmayacağını umuyordu.

Uzun bir yudum daha aldı ve viskinin içti kçe yakmadığını, hatta karnını ısıttığını ve ona yumuşak, bulanık bir his verdiğini fark etti. İyi bir his.

İyi olacaktı.

Sadece biraz uykuya ihtiyacı vardı.

Gece çökmeye başlamıştı, etrafındaki orman giderek kararıyordu. Belki iki ya da üç saat uyuyacak, sonra tekrar yola koyulacak, zaman kazanacaktı. Özgürlüğe doğru. İşinden. Geçmişten. Her zaman omzunun üzerinden bakmaktan. Ve evet, eğer kendine karşı dürüst olursa Britt'ten de. Sürekli onun peşinde olan taş gibi bir orospuya dönüşüyordu.

Şişeyi bir kez daha uzun uzun çekti ve bardağın yarısının boş olduğunu fark etti. Kahretsin. Daha fazla riske girmese iyi olacaktı çünkü birkaç saat içinde uyanması ve yola çıkacak kadar ayık olması gerekiyordu. Bu noktada alkollü araç kullanmayı göze alamazdı. İsteksizce kapağını kapattı ve şişeyi yolcu koltuğuna koydu, sonra koltuğunu alabildiğine yatırdı, eski uyku tulumunu çenesine kadar çekti ve kar tanelerinin ön camda toplanmasını izledi.

Elini ceketinin cebine soktu ve gözlerini kapatıp şafak sökmeden çok önce uyanacağına dair kendine söz vermeden önce küçük tabancayı hissetti. Uyanmak zorundaydı.

Birkaç dakika içinde uyuyakaldı.

Saldırganın sessiz adımlarla yaklaştığını duymadı. Birinin onu takip ettiğini hissetmedi.

Manyetik takip cihazının alt takımdan çıkarılırken çıkardığı hafif klik sesini duymadı.

Marlie Robinson'la akıllara durgunluk veren inanılmaz bir seks yaptığı bir rüyaya daldığında, kamyonetin kapı kilidinin tık sesini duymadı. Marlie çok ateşliydi ve-

Sürücü kapısı hızla açıldı. İçeriye
soğuk hava ve kar girdi.

Bu da ne!!!! Chad'in

gözleri fal taşı gibi açıldı.

HAYIR!

Bir kol ensesine dolandı. Başı geriye çekildi. Boğazında bir bıçak.

Çığlık atmaya başladı ama artık çok geçti. Etrafta onu duyacak kimse yoktu.

Panikleyerek, debelendi.

Kaçmak için çılgınca çabaladı. Çok
geç kalmıştı. Saldırgan çok
güçlüydü.

Parmakları tetiği bulduğu anda, jilet gibi keskin bıçak boğazını keserek deriyi, eti ve kıkırdığı kolayca yırttı.

Sssst!

Chad bir an için ön camın iç tarafına sıçrayan kanı gördü, camı kaplayan beyaz tabakaya sıçırıyor ve kırmızı damlıyordu.

BÖLÜM 32

"Sana kuşumuzun uçtuğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Johnson, Thomas'ın ofisine girerken şöyle dedi.

"Öyle mi?" Thomas ona baktı ve yüz ifadesindeki kızgınlığı gördü. "Ne?" Öğleden sonraydı, ofisler boşalmaya başlamıştı, vardiya değişiminin sesleri, konuşan insanlar, koridorda hızla yürüyen ayak sesleri içeri süzülüyordu.

"İşler daha da kötüye gidiyor," dedi Johnson. "Sadece uçmakla kalmadı, lanet olası kümesten de uçtu. Az önce Portland'da götürüleceği hastaneyle telefonda görüştüm. Hiç gelmemiş." Thomas'ın masasına yaklaştı ve önünde durdu, oturmaya zahmet etmedi. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve her zamanki pürüzsüz yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Portland Polisi bu konuda hiçbir şey bilmiyor, eyalet polisleri de. En sevdiğimiz avukat Alex Rousseau'yu aramaya çalıştım ama şu anda telefonlara cevap vermiyor. Ne kadar uygun, değil mi?"

"Yani Jonas McIntyre kayıplara karıştı." Thomas başını salladı. Tam da bir yerlere varmaya başlamışlardı.

"Öyle görünüyor."

"Rousseau'yla birlikte gitti; nerede olduğunu biliyor."

"Ve şimdi, Brittlynn Atwater'ın ifadesiyle bir kez daha kendini bir numaralı şüpheli konumuna yükseltti."

"Şüpheli kişi," diye hatırlattı ona.

"Hadi oradan. Peki ya Rousseau onun nerede olduğunu biliyorsa?" Kadının kara gözleri parladı. "Hadi gidelim."

"Tamam. Ama önce şuna bir bakmanı istiyorum," dedi ve dışarıdan, koridordan bir kahkaha patlaması gelirken ona bilgisayar monitörüne bakmasını işaret etti. Kapı aralığına sinirli bir bakış atarak -böyle bir günde kim mizah bulabilir ki- masanın etrafından dolanıp arkasında durdu.

"Bunu görmüştüm," dedi ekrana bakarak. "Jonas içerideyken hastanede toplanan grubun bir fotoğrafı, onun saçma hayran kulübü ya da her neyse. Marlie Robinson'a benzeyen kızın da içinde olduğu bir grup."

"Evet, biliyorum. Ama şimdi şuna bir bak." Thomas aynı topluluğun daha geniş bir açıdan çekilmiş, mitinge katılanların daha fazlasının yer aldığı başka bir fotoğrafını gösterdi. Bu fotoğrafta Memur Mullins ve saçları ağarmış zayıf kadın önde ve ortadaydı. Marlie Robinson'a benzeyen kişi ise resmin bir kenarında duruyordu.

"Evet. Ne olmuş yani?" Gözlerini kısmış, parmağıyla uzun paltolu ve renkli gözlüklü kadını işaret ediyordu. "İşte yine bizim kız." "Evet, şuradaki de sanırım Kara." Bir grubu işaret etti. karşı köşede birkaç kişi hastaneden çıkıyordu ve grubun içinde koyu renk saçlarının altından bandaj görünen bir kadın vardı. Başı hafifçe dönüktü, yüz hatları kameranın objektifine yakalanmamıştı, vücudu diğer insanlar tarafından gizlenmişti ama Thomas'ın tahminine göre bandajlı kadın Kara McIntyre'di.

"Vay canına." Johnson da görmüştü. "Birbirlerine bu kadar yakındılar."

"Ve burada - ne görüyorsun?" İri yarı bir adamı işaret etti.

Bir ağacın gövdesi tarafından kısmen gizlenmişti. Yüzünden görünen tek şey beyzbol şapkasının kenarı ve burnunun ucuydu.

"Adamın biri."

"Evet, adamın biri, peki neye bakıyor?"

Johnson daha yakından görebilmek için öne doğru eğildi ve dudakları büzüldü. Parmağıyla ekran boyunca hayali bir çizgi çizdi. Adamdan ve burnunun ucundan başlayıp kalabalığın içinden geçerek Marlie'ye -ya da kesinlikle ona benzeyen birine- ulaştı. Diğer herkesin dikkati hastane kapılarına çevrilmişti ama bu adam doğrudan renkli gözlüklü ve uzun siyah paltolu kadına bakıyordu.

"Onu tanıdın mı?"

Kadın başını salladı. "Ağaç yüzünün büyük kısmını gizliyor, şapkasının tepesi de öyle." Doğruldu. "Ama belki farklı bir açıdan çekilmiş başka bir kamera görüntüsü vardır, ya da bir güvenlik kamerasının kaydı veya televizyon kanallarından bir şey."

"Ya da özçekimler? Orada bulunan insanların internette yayınladıkları resimler." Başını sallıyordu. "Hemen ilgileneceğim."

"Ben de Alex Rousseau'nun izini süreceğim. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, katil müşterisini nereye sakladığını bize söyleyecek."

"Katil olduğu iddia ediliyor," dedi Johnson alaycı bir ifadeyle ofisinden çıkarken. "Şunu unutmayın: *iddia edilen*. Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur."

"Yine," diye mırıldandı Thomas nefesinin altından ve çifte tehlikeyi nasıl atlatıp o piçi tekrar suçlayacağını merak etti. Bir yolu olmalıydı.

* * *

Jonas karda yürürken kazadan kalan acının bir kısmını görmezden geldi. Daha kötülerini de yaşamıştı. Hapishane avlusunda seyrek de olsa dayak yemiş, bir keresinde kalçasına bir sustalı saplanmış ve uyluk atardamarını zar zor ıskalamıştı. Tüm bunları yaşamış, vücudu yağsız kas olana kadar egzersizle sertleşmişti. Fiziksel acı üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi. Peki ya duygusal acı? Ne kadar dindar olmaya çalışsa da bu daha zordu. Diğer yanağını çevirme kavramını pek sevmezdi. Eski Ahit ideolojisini tercih ederdi: "Göze göz, dişe diş, ele el..."

"Çıkış 21:24," dedi yüksek sesle.

Biri bu teoriyi sizin üzerinizde test etseydi kaç gözünüzü kaybederdiniz?

Oraya gitmemeye karar verdi.

Buz gibi iğneleri yüzüne değen yaprak dökmeyen ağaçların arasında ilerlemeye devam etti; Lacey'yi ve ona nasıl yalan söylediğini, onu nasıl aldattığını düşündü.

Kendi üvey kardeşinin kız arkadaşını nasıl becerdiğini düşündü.

Ailesini, onu nasıl terk ettiklerini, onu nasıl cezalandırdıklarını düşündü.

Büyük Samuel onun için hiç ayağa kalkmamıştı, ilk çocuğu ve adaşı, hiçbir zaman ciddi bir belaya bulaşmayan mükemmel oğlu Sam Junior için yaptığı gibi. Peki ya Natalie? Öz annesi? O kadın ondan kaçmıştı. Kendine yeni bir aile kurmuştu, mükemmel bir aile, sorunlu, skandallarla dolu bir gencin olmadığı bir aile. Bu yüzden ilk çocuğunu çürüyen bir çöpmüş gibi kolayca bir kenara atmış, nadiren ziyaret etmiş, neredeyse hiç tanımamış, Banhoff Hapishanesi denen o cehennem çukurundan çıkmasına yardım bile etmemişti.

Bu nasıl bir anneydi böyle?

Bir de üvey kardeşi Sam Junior vardı. Babalarının gözbebeği Sam, Jonas'ın arkasını bir kez bile kollamamıştı. Bir kez bile. Jonas nefesinin altından "Pislik," diye homurdandı, gece havası etrafını buğulandırıyordu.

Ve son olarak, tabii ki Kara vardı. Umutsuz vaka.

Onu terk etmek için bahanesi gençliği idi.

Ve tüm servetlerinin Merritt Margrove ve Zelda'nın o huysuz kız kardeşi olan teyzesi tarafından har vurulup harman savrulmasına izin vermişti. Hepsini ona "Fai Teyze" diyordu ama o, hiçbir şey yapmayan müzisyen erkek arkadaşıyla birlikte onun evinde yaşayan taş gibi bir kaltaktı. Süslü arabalar kullanıyordu. Muhteşem tatillere çıkıyordu. Pahalı giysiler ve mücevherler takıyordu. Jonas bunların hepsini Margrove'dan öğrenmişti, o çakal avukat sadece kendini kurtarmaya çalışıyordu çünkü o da açgözlü parmaklarını mirasa daldırmıştı. Masraflar, vergiler, harçlar, nafaka, okul masrafları... hepsi saçmalıklardı.

Tıpkı çocukken yaptığı gibi, eski evin etrafındaki çitin aralığından geçti, sonra arka sahanlığa gitti, kapı çerçevesinin altından, yıllar önce bir anahtar sakladığı o küçük oyuya uzandı. Ön kapının ya da arka kapının anahtarı değil, şöminenin yanındaki bir dolabın içine yerleştirilmiş odun kutusunun dış kapısını sabitleyen kilidin anahtarıydı bu. Gençken gizlice dışarı çıktığında burası onun gizli kaçış yoluydu. Üst üste yığılmış odunlar her zaman sorun olmuştu, ama her zaman gizlice çıkıp geri girebilmiş, çıra ve köknar parçalarını kimsenin fark etmeyeceği şekilde kutuya geri yerleştirmiş ve hiç yakalanmamıştı.

Evin köşesini döndükten sonra verandaya çıkmadan önce durdu. Dinlemek için kendini zorlayarak etrafta kimsenin olup olmadığını iki kez kontrol etti. Rüzgâr hızlanıyor, dalları sallıyor, ağaçların arasından fısıldıyordu ama yakınlarda birinin olduğunu gösteren hiçbir şey duymadı ve görmedi. Kim olabilirdi ki?

Şöminenin taş duvarının yanından geçerek, dış cephe kaplamasında kesin bir çizginin bulunduğu binanın arka tarafına doğru yürüdü. Anahtarını kullanarak mandalın kilidini açtı ve kapı açıldı. İçeri süzüldü,

Örümcek ağlarının saçlarına takıldığı ve eski köknar parçalarının ellerini sıyırdığı kapalı, tozlu alanda sürünerek ilerledi. Rahatsızlığını görmezden gelen Jonas oturma odasının zeminine, ızgaranın hemen bir tarafına kaydı ve kasvetli iç mekâna baktı.

Kaburgaları sızladı, ağrı yayıldı ama aldırmadı. Buraya kadar gelmemişti, onca yılını parmaklıklar ardında geçirmemişti ki birkaç kırık kaburga onu durdursun. Dişlerini sıktı, dayanmaya çalıştı ve el fenerini açtı, ince mavimsi ışın gri taşları, soyulmuş duvar kâğıtlarını ve tozlu zemini aydınlattı.

Burası her şeyin olup bittiği yerdı.

Kanı hatırladı. Korkuyu. Adrenalin patlamasını.

Ama en çok kılıcı hatırladı, ne kadar ağır olduğunu. Ne kadar keskin olduğunu. Bundan emin olmuştu çünkü mümkün olduğunca çok hasar vermesini istemişti.

Ve ateşin ışığında Donner'ı hatırladı, Jonas kılıcı savururken gözleri şaşkınlıkla yuvarlanmıştı, kılıç ilk ölümcül darbeyi indirdiğinde yüzündeki şaşkınlık ve dehşet ifadesini.

"Jonas! Bu ne lan! Sen delirmişsin!" diye bağırarak Noel ağacına doğru geri sıçradı. Avazı çıktığı kadar bağırarak, "Kes şunu! Kahretsin! Kesin şunu! Oh, Tanrım! Hayır! Yardım edin! İmdat!"

Ama Jonas durmamıştı ve yardım için artık çok geçti ve o hain herif ölmüştü, kanı halıya kırmızı bir şekilde dökülmüş, dizlerinin üzerine çökmüş ve sonunda başı ağır bir gümbürtüyle yere düşmüştü.

Bu iş burada bitmeliydi, diye düşündü şimdi odayı geçerken, Donner yere düştüğünde elini hıyarın saçlarına dolamanın, başını geriye çekmenin ve boğazına son, amaçlı bir kesik atmanın ne kadar kolay olduğunu hatırladı.

Jonas şimdi o heyecanı yeniden yaşayarak ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandı, koridorda aceleyle ilerledi ve bir zamanlar hayatının bir parçası olan yatak odasının açık kapısında sadece bir saniye durakladı. Jonas sanki dünmüş gibi, duvara monte edilmiş kartalın üzerinde dövüş sanatları hareketlerini çalıştığını, kafasının bir tüy telaşıyla nasıl koptuğunu hatırladı.

Jonas kendi kendine gülümseyerek aceleyle tavan arasındaki kapıya gitti ve ışığını dar merdivenlere tuttu. Bu yıpranmış basamakları çıkmayalı yıllar olmuştu, diye düşündü kapıyı arkasından kapatırken.

Evin en üst katına çıktığında, ışığın huzmesini yüksek eğimli çatısı ve açığıtaki kirişleriyle bu mağaramsı alanın üzerinde gezdirdi. Bu tavan arası, yaşlı adamın gizli zulasından çaldığı parayı sakladığı yerdı. Hâlâ var olduğuna inanmaya cesaret edemiyordu ama bu onun öğrenmek için bir fırsattı.

* * *

Tate arabasını ailesinin dağ evine giden kısa yola sürdü. Farlarının ışıkları, çocukluğunda yazlarının çoğunu geçirdiği iki yatak odalı kulübenin dar ön verandasını ve camlı pencerelerini aydınlatıyordu. Burası 1930'larda inşa edilmişti ve McIntyre'ların evine çeyrek milden daha yakındı ve Wes çocukken burayı çok sevmişti. Ta ki babasının çılgına dönmüş küçük bir kızı -bu kızı- kurtarmak için hayatından vazgeçtiği geceye kadar... diye düşündü, cipinin camına yaslanmış Kara'ya bakarak.

Tate, ailesinin katledilişine tanıklık ettiği eve doğrudan gitmek yerine, onu test etmek, bunca trajedi ve dehşete tanıklık ettiği eve bu kadar yakın olmayı kaldırıp kaldıramayacağını görmek için önce buraya getirmişti. Şimdiye kadar idare edebildiğini düşünüyordu, gerçi dağlara doğru ilerledikçe her geçen kilometrede daha da sessizleşiyordu.

"İçeri girmek zorunda değiliz," dedi ama kadın başını salladı.

"Ben istiyorum." Yolcu kapısını açıp havaya adımını atmıştı bile, gerçekte olduğu kadar soğukla da yüzleşmeye hazırды.

"Tamam o zaman." Ve Toyota'dan dışarı çıktı.

Birlikte verandaya doğru ilerlediler, adam cebinden babasının anahtarlarını çıkardı ve kapının kilidini açtı. Oturma odasına baktı, Tate kendini bildi bileli burayı döşeyen aynı topak kanepenin, salıncaklı koltuğun ve yatar koltuğun bulunduğu küçük bir alandı. Işıkları açtığında, eski tavan armatüründeki ampullerden birinin yandığını ve camda bir düzineden fazla ölü böceğin silüetinin oluştuğunu fark etti.

"Buraya pek kimse gelmez," diye itiraf etti. "Annem yeniden evlendi ama babamın öldüğü yere geri dönmekten hiç hoşlanmadı. Kız kardeşim ve çocukları yılda bir kez falan gelmeye çalışıyorlar, çoğunlukla evi temizlemek, bir şeyleri tamir etmek için, ama aynı şey değil. Hepimiz 'gelecek yaz' kulübeye gideceğimizi söylüyoruz. Ama hiç gitmiyoruz."

"Neden satmıyorsunuz?" diye sordu mutfığa doğru ilerlerken.

"Annem bunu yapamadı, tam olarak bırakamıyor," diye itiraf etti, parmaklarını bir yan masanın üzerinde gezdirip tozları gördü. "Ve kız kardeşimle ben, bırakması gerektiğini düşünmüyoruz. Sanki tüm aile babam yüzünden hâlâ buraya bağlıymış gibi." Bakışları Edmund Tate'e ait olan şeylerin üzerinde gezindi - fotoğraflar, avcılık kupaları, askeri gereçler - ve kalbi burkuldu. "Babam burayı çok severdi." Boğazının biraz sıkıldığını hissetti. "Hepimiz severdik."

"Ta ki."

"Doğru. Ta ki." Evin içinde yürüdü, koridordaki askeri gölge kutusunu gördü ve beynini bir şey kemirdi, tam olarak kavrayamadığı bir şey. Kutunun tam ortasındaki isim levhasına baktı:

EDMUND W. TATE

ABD DENİZ

KUVVETLERİ

SEMPER FIDELIS

"Semper fi," dedi yüksek sesle.

"Ne?" Yüzünü ona döndü. "Ne dedin sen?"

Nefesi boğazında düğümlendi. "Semper fi," diye tekrarladı. Bunu yaparken sinirlerinde bir elektrik bağlantısı gibi bir cızırtı hissetti, yirmi yıl öncesine, babasını kaybettiği ve bir süreliğine yolunu kaybettiği geceye bir bağlantı. Gölge kutusuna bakarken zihni dönmeye başladı.

Hastanede, kafeteryadaki güvenlik görevlileri babasının son sözleri hakkında konuşurken kulak misafiri olduğu şey neydi?

"Emin değildi, ama sanki, bilirsiniz, fee ya da fie gibi geliyordu . . . belki de fee, fi, fo, fum . . . ya da tersiydi."

Ama bu yanlıştı. Edmund Tate sayıklayarak bir çocuk masalındaki "fee-fi-fo-fum"u değil, "semper fi"yi söylüyordu, kalbinin derinliklerinden gelen bir cümleyi, Deniz Piyadeleri'nin kısaltılmış sloganını, genellikle yüksek sesle söylendiği şekliyle.

Ama bu ne anlama geliyordu?

Babası son nefesini verirken neden bu cümleyi mırıldanmıştı? Deniz kuvvetlerinde görev yapmıştı, evet, ama aynı zamanda bir polisti ve acil yardım ekiplerine gördüklerini anlatmaya çalışacaktı. Cebinden cep telefonunu çıkardı ve Wayne Connell'in numarasını tuşladı. Connell cevap verirken Tate, "McIntyre Katliamı'yla bağlantılı olup olaydan önce orduda görev yapmış herhangi birini kontrol edebilir misin? Özellikle de deniz piyadelerini."

"Elbette."

"Güzel. Daha sonra açıklarım." Sonra Tate telefonu kapattı ve mutfaktan geçip arka güverteye, babasının komşu mülkten gelen çığlıkları ilk duyduğu yere açılan kapıyı açtı. Kara parmaklıklarda duruyordu, bakışlarını kar perdesinin arasından görünen göle sabitlemişti. Onun yaklaştığını duyunca, "Özür dilerim," dedi.

"Ne için?"

"Babandan kaçtığım için," dedi ve adam onun yanına ulaştığında gözyaşlarıyla mücadele ettiğini fark etti. "Kendi mutsuzluğuma, kendi acıma, çocukluğumun lanet olası trajedisine o kadar kapılmışım ki, başkalarının neler yaşadığını hiç düşünmedim. Hayır.

. . . her şey benimle ilgiliydi."

Bir kolunu onun omuzlarına koydu. "Yedi yaşındaydın."

"Ve şimdi neredeyse yirmi sekiz yaşındayım. Sanırım büyüme vakti geldi.

Haklısın. Sen de o gece çocukluğunu kaybettin."

Onu kollarının arasına aldı, bir atılım yapmış olmanın, çok ama çok uzun zamandır saklı kalmış cevapları nihayet ortaya çıkaracak olmanın verdiği enerjiyle ona sarıldı. "Bu işi çözeceğiz," diye söz verdi, "ve bu gece çözeceğiz."

BÖLÜM 33

Kara, Toyota'nın farlarının paslanmış kapağına vuran ışığına bakarken kalbi boğazına düğümlenmişti. Tüm dehşetin başladığı eve -onun evine- giden yolun sapağına park etmişlerdi.

Tate'in çocukken yazlarını geçirdiği kulübeden buraya gelirken, ona babasının o gece gördükleriyle ilgili bir şeyler anlatmaya çalıştığından emin olduğunu söylemişti. Tate, Edmund Tate'in son nefesinde "Semper fi," diye fısıldadığını düşünmüştü. "Deniz Piyadeleri'nden tanıdığı biri olmalı. Gördüğü biri," demişti Wes, direksiyonu sıkıca kavrayarak, zihninde çarklar dönerken yüzü çelikten bir maskeye dönüşmüştü. "Kontrol eden biri var ama çok yakınız Kara," demişti. "Hiç olmadığımız kadar yakınız."

Ve şimdi buradaydılar, cehennemin kapısında idiler, diye düşündü ve ciddi bir önsezi hissetti, ortaya çıkarmak üzere oldukları şeyin geçmiş kadar rahatsız edici olacağı hissine kapıldı.

Bazı sırların rahatsız edilmeden kalması en iyisiydi.

Elleri kenetlendi, midesi düğümlendi ve Tate'in RAV4'ünün farları eski, paslı kapıları ürkütücü bir parıltıyla aydınlatırken nefes almakta zorlandı. Kara yolcu koltuğuna büzüldü. Günün erken saatlerinde iyi bir fikir gibi görünen şey şimdi yanlış geliyordu. Hem de çok yanlış.

"İyi misin?" Tate motoru durdurarak sordu, kar taneleri düşerken gece üzerlerine yaklaşıyordu ve Kara çevredeki ormanda esen rüzgârın sesini duydu.

"Hiç iyi oldum mu?" diye cevap verdi, omurgasından aşağıya doğru bir başka uyarı ürpertisi süzülürken. "Hayır, kesinlikle iyi değilim."

"Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Zorunda değil miyiz?" Artan endişelerini görmezden gelerek yolcu kapısının kolunu tuttu. "Buraya kadar pısırlıklık edeyim diye gelmedik." Olacaklara karşı zihinsel olarak kendini hazırlayarak kapıyı açmak için kendini zorladı. Kuzey Kutbu kadar acı ve soğuk hava Toyota'nın içinde vınladı. "Artık buradayız. Hadi şu işi bitirelim." Cipten dışarı adımını attı, botları

Karın derinliklerine battı ve dişlerini sıktı. *Yeter*, dedi kendi kendine. Yeterince şey yaşamıştı. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Kapıyı arkasından çarparak kapıya doğru yürüdü. Kirli parmaklıkların arasından bakarken Tate'in RAV4'ten indiğini duydu, ardından bu sessiz, donmuş ormanda yersiz ve sarsıcı görünen uzaktan kumandalı kilidin bip sesini.

Aklından ne geçiyordu ki?

Bu bir hata, Kara! Tate'in çatı katına geri dön. Unut bunu. Bir içki daha iç. Beş tane iç. Geri dönmek zorunda değilsin. Tate öyle söyledi.

Hayır, bunu yapmak zorundaydı. *Mecburdu.*

Solmuş bir emlak tabelası hâlâ çelik parmaklıklara takılıydı ve belli ki elektronik kilit uzun zaman önce bozulmuştu, çünkü kalın bir zincir şimdi kapıları kapalı tutuyordu.

Tate aletlerle dolu bir sırt çantası getirerek hazırlıklı gelmişti. Zinciri bir cıvata kesiciyle kesti ve kapının bir tarafını çekerek açtı, Kara'nın geçebileceği genişliğe gelene kadar bir ayak karda sürükledi.

Araziye girdikten sonra, yüksek buzlu yaprak dökmeyen ağaçları kesen kavisli şerit boyunca yürümeye başladı. Bir anda annesinin kalın bir ağaç gövdesinden diğerine şeffaf ışıklar dizdiğini, yüzlerce küçük ampulü dalların arasına dolayarak eski eve yaklaşımı nasıl aydınlattığını hatırladı.

Şimdi ışık yoktu.

Uzun, çok uzun bir süre de olmayacaktı.

"Bundan emin misin?" Tate ona yetişerek sordu.

"Sana söyledim: Hiçbir şeyden emin değilim. Ama artık buradayız. O yüzden yapalım gitsin."

Dr. Zhou'nun "Korkularınla yüzleş" tavsiyesi aklına geldi ama Kara psikiyatristinin bu konuda ne düşüneceğini merak ediyordu çünkü McIntyre Katliamı'nın gerçekleştiği y e r d e olmak kesinlikle en büyük ve en karanlık korkusuydu. Son bir virajı döndüklerinde ağaçlar ayrıldı ve ev göründü.

Zamanla kararmış üç katlı sedir, yüksek hemloklar ve uzun iğneli çamlarla çevrili bir açıklıkta yükseliyordu. Geniş bir ön sundurma, pencerelerin tahtayla kaplandığı ve bazılarının spreyci boyayla etiketlendiği alt katın etrafını çevreliyordu.

Kara gözlerini kısarak ikinci kata ve Marlie'yle paylaştığı köşedeki yatak odasına doğru baktı. Bir zamanlar görkemli, neredeyse ihtişamlı olan malikânenin manzarasını seyrederken midesi bulandı. Etrafı saran karanlıkta bile verandanın çatısının hafifçe sarktığını, karla ağırlaştığını ve dış cephe kaplamasının yer yer çürüdüğünü, kemirgenlerin yaşadığına dair kanıtlar olduğunu gördü. Alt pencerelerin çoğu tahtayla kapatılmıştı, bazı yıpranmış kontrplaklarda da spreyci boyalı izleri vardı.

"O gece olanlardan önce," diye fısıldadı, "eskiden burayı severdim. Yazları burada geçirirdik ve herkes daha mutlu görünürdü. Çocuklar her zaman ormanda avlanır, savaşırlar ya da her ne yaparlarsa yaparlardı ya da gölde yüzer, kayıkla gezer, balık tutar ya da su kayağı yaparlardı. Marlie de öyle." Hatırlayarak dudağını ısırды. "Bunun için çok küçüktüm ama babamla kayığa binebilirdim. Ve sonra ... o yıl Noel için geldik. Her zaman gelirdik ama bu farklıydı," dedi, düşmanlıkları, kaynayan öfkeyi, herkesin nasıl gergin olduğunu hatırlayarak. "Jonas ve Donner birbirlerine girmişlerdi ve Sam Junior her zamankinden daha sessizdi, sanki kendi içine çekilmiş gibiydi. "Marlie, Chad dahil edilmediği için somurtuyordu. Annemle babam 'Aileden başka kimse yok' diye kural koymuşlardı, Noel'de kural buydu ve evlenmemiş olanlar da buna dahildi, bu yüzden Faiza Teyze Roger'ı getiremediği için boykot etti."

Kara Tate'e bir bakış daha attı. "Faiza'yı gerçekten kızdırdı. Noel'den önceki haftalarda, 'Kan sudan yoğundur Zelda,' deyip durdu ama annem kılını kıpırdatmadı. En azından Roger için. Ama bu tam olarak doğru değildi, çünkü," diye hatırlamaya çalıştı, "sanırım Merritt de buradaydı. Onu görmedim -en azından gördüğümü hatırlamıyorum ve kesinlikle akşam yemeğine kalmadı- ama .

. . ama sanırım arabasını gördüğümü hatırlıyorum." Ama bu doğru muydu? Eve doğru yürümeye devam ederken, herkesin park ettiği alanın karşısında, merdivenlere kadar uzanan geniş, düz alanda baş ağrısı oluşmaya başlamıştı.

"Margrove Noel'de neden buraya gelsin ki? Onun kendi ailesi vardı."

"Doğru." Başını salladı. "O zamanlar Helen'le evliydi," dedi, onu yetiştiren kadını hatırlayarak. "Bu onun ikinci karısıydı. Harika bir kadındı ama onun kumar oynamasına ve diğer kadınlara tahammül edemiyordu. Ama neden burada olduğunu bilmiyorum. Belki içki içmek için, belki de Jonas yüzünden, başı hep kanunla beladaydı, kavgalara karışırdı."

"Donner'la olan da dahil mi?" Eve vardıklarında Kara durakladı, devasa çift kapıya bakarak içeri girme isteğini bulmaya çalıştı.

"Çok kötüydü," diye itiraf etti. "O kadar kötüydü ki, Walter Robinson neredeyse yetişkin olmalarına rağmen tam velayet için dava açmakla tehdit ediyordu. Muhtemelen hepsi aptalca bir blöftü, sadece ondan intikam almak ve sorun çıkarmak içindi. Yine de annem kendini kaybetmişti."

"Bunların hepsi duruşmada ortaya çıktı," dedi Tate. "Jonas Donner'ı tehdit etti, onu öldüreceğini söyledi. Bu sizin ifadenizdi."

"Evet, bunu hatırlıyorum," dedi, düşünceleri karmakarışıktı, yatak odasının kapısının arkasından duyduğu kavgalar zihninde birbirine karışmıştı. "Biliyorum. Ama ben odamdan duydum. Aslında alt katta değildim." Derin derin düşündü, soğuk iliklerine kadar işlemişti. "Hepsi bu kadar değil. Koridora gizlice çıktım," diye itiraf etti, hafızasındaki bulanıklık biraz dağılmıştı ama kenarları hâlâ bulanıktı. "Fuayenin üstündeki korkuluklara gizlice yaklaştım ve Marlie çoktan oraya varmış, aşağıdaki zemine bakıyordu."

Hatırladıkları şekilleniyordu ama tamamlanmamıştı. "Sanırım babası buradaydı." Burnunu korkuluklardan içeri soktuğunu ve fuayeye baktığını hatırlıyordu. Avize görüşünün bir kısmını engelliyordu ama annesinin beyaz yüzünü gördü, gözlerini dikmiş ona bakan eski sevgilisine bakıyordu.

"Sakin söyleme," demişti annem, yüzü asılmıştı. "Çocuklar benimle kalacak. Yaptığımız anlaşma buydu Walter ve bundan cayamazsın. Bunların hepsi saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Çocuklar bu saçmalıklar için çok büyük! Ama önemli değil. Devam et. Güven bana, beni taciz etmeye devam edersen seni mahkemeye veririm ve paranın satın alabileceği en iyi avukatları tutabilirim."

"Güvenli değil," dedi Walter, asker gibi dik duruyordu, yüzü kızarmış, dudakları dişlerinin üzerinde geriye çekilmişti. Bir parmağıyla

Baba, diye hırladı, "Oğlun benimkini öldürmeye çalıştı."

Babası iki elini kaldırdı. "Hadi ama Walt. Bu sadece bir kız yüzünden stres atan gençler. Sen de ben de o yollardan geçtik."

Walter'ın gözleri yarıklara dönüşmüştü. "Evet, Sam," dedi ve anneme bir bakış daha fırlattı. "Evet, yaşadık."

Annem kıpkırmızı kesildi ve tısladı, "Defol Walter. Evimden defol git yoksa polis çağırırım."

"Öyle mi?" İri adamın gözü korkmamıştı. "Ara onları. Tutuklayacakları tek kişi o çocuktur," dedi çenesini babasına doğru eğerek. "O tam bir bela Zelda. Gerçek bir bela." Sonra parmağını silah gibi kaldırarak babasına doğrulttu. "Oğlunu benim oğlumdan uzak tut."

"Yoksa?"

"Yoksa pişman olursun," diye yemin etti. Sonra da kapıyı öyle bir çarpmıştı ki bütün ev sarsılmıştı.

Kara şimdi hatırladığı ayrıntıları hatırlamıyordu ama Margrove'un duruşmadaki sorgusu sırasında Walter'ın babası ve annesiyle kavga ettiğini hatırladığını, Donner için korktuğunu söylemişti. Savcı bunu çarpıtmış ve Walter'ın öfkelenmesinin nedeninin Jonas olduğunu ve tehditlerinin boş olduğunu söylemişti.

Marlie göz ucuyla Kara'yı görmüştü. "Odana dön Kara-Ayı," dedi ve küçük kız kardeşini koridora doğru götürdü.

"Ama baban kötü biri."

Marlie eğildi ve başını salladı. Kül rengi bir yüzü vardı ve dudakları biraz titriyordu ama "Büyükler de çocuklar gibi sinirlenir," demişti.

Daha doğru sözler hiç söylenmemişti, diye düşündü Kara şimdi. Verandaya çıkan iki basamağı çıkarken, o anı yeniden yaşayarak Tate'e her şeyi anlattı. "Walter gitti ama babamın ortağı olan Silas Dean de buradaydı." Yutkundu. Sertçe. "Silas ve babam çalışma odasında bağırıyorlardı. Onları oturma odasından duyabiliyordum," dedi, Samuel McIntyre'in ortağının kapıdan nasıl fırladığını ve merdivenlerin dibinde nasıl döndüğünü hatırlayarak.

Büyükbaba saati. "Yemin ederim, McIntyre. Bu sonuncusu değil. Yaptığın şey beni mahvedebilirdi."

"Kötü bir yatırımdı," demişti babam ama kızgındı, gözleri kısa boylu adamı yakıyordu. "Bitti artık."

"Neredeyse beni yok ediyordu!" Dean kıpkırmızı kesilmişti ve tükürüyordu. "Seni mahkemeye vereceğim ve ... ve öcümü alacağım, Sam. Yemin ederim. Eğer bu yaptığım son şey olacaksa, cezamı çekeceğim. Arkanı kolla McIntyre."

"Rahat bırak, Silas. Bitti."

"Ve bu bize binlerce dolara mal oldu. *Bana* binlerce." "Tarih oldu."

"Sen bir pisliksin, McIntyre. Bu işin böyle olacağını biliyordun ve pişmanlık duyacaksın. Bundan emin olacağım," demişti Silas.

Hatırladıkça ürperdi, hâlâ hassas olan alnını ovuşturdu ve kendini konsantre olmaya, bilinçaltısının derinliklerinde saklı kalmayı tercih eden hatıraları ortaya çıkarmaya zorladı. "Babamın işleri ve eski ortağıyla yaşadığı sorunlar, dava tehditleri vardı." Ürperdi. "Silas Dean giderken çok kızgındı, geri geri giderken bir ağaca çarptı, duydum, buruşmuş tamponu gördüm. Ben Unutmuşum." Diğer pek çok şey gibi, diye düşündü.

"Margrove bu yüzden gelmiş olabilir mi, Dean babanı tehdit ettiği için?"

Bir omzunu kaldırdı. "Her şey olabilir." Ve gerçek de buydu. Cesaretini toplayarak kapının koluna uzandı ve çekip açmaya çalıştı. Kapı sıkıca kapalıydı.

Tate, "Bu kadar kolay olacağını düşünmedin, değil mi?" dedi.

"Hayır, ama denemeye değerdi."

"Bana bırak." Sırt çantasını tozlu döşeme tahtalarının üzerine koydu, çantanın fermuarını açtı ve iki küçük el feneri aldı. "Tut şunu," dedi ve sırt çantasını bir kez daha karıştırıp ceketinin cebinden küçük siyah bir kılıf çıkarmadan önce birini ona uzattı. "Işını kilidin üzerine tut." Kadın öyle yaptı ve adam bir eldivenini çıkarıp diğer el fenerini dişlerinin arasında tuttu, sonra da maymuncuk kutusunu açtı. "Bu arada," dedi ona, iki ince maymuncuğu çalıştırıp dinledikten sonra

"Buranın size ait olduğundan emin olduğum için bunu haneye tecavüz olarak görmüyorum."

"Harika. Bu içimi çok rahatlattı," dedi alaycı bir tavırla, adam kilitleri yerine koyup eldivenini tekrar çekerken.

Kapıyı itip açtıktan sonra geçmişine adım atarken içi titriyordu.

İçeride, LED el fenerinin yoğun ışığını devasa merdivenden yukarı, daha geniş olan alt basamakların üzerinden, sahanlığı geçip yukarıdaki katın açık korkuluğuna doğru tuttu. Karanlık korkuluklara sıçrayan ışık, yırtık duvar kâğıtlarında gölgelerin oynamasına neden oldu.

Boğazı düğümlendi.

Göğsü sıkıştı.

O gece "Sessiz Gece "nin ezgileri ve Noel ağacının göz kırpan ışıkları eşliğinde merdivenlerden inişini hatırladı.

"Cennetten zaferler akıyor uzaklardan."

İçi buz kesmişti.

"Göksel ev sahipleri Alleluia'yı söylüyor!"

Oh. Tanrım.

İçi sıkıştı.

Açık kapıya bakarak dışarı kaçmayı, temiz hava solumayı, geçmişin dehşetinden kaçmayı düşündü. Ne anlamı vardı ki? Gerçekten de bilinçaltının kilidini açabileceğini, böylece uzun zamandır saklı kalmış bir anının ortaya çıkacağını, olanları değiştirebileceğini mi düşünüyordu?

Geçmiş geçmişte kalmıştı.

Ölmüş ve gitmişti.

Hiçbir şeyi değiştiremezdi.

Tate elindeki fenerin ışığını antrenin yara bere içindeki döşeme tahtalarının üzerinden geçirerek oturma odasına doğru ilerletiyordu.

Kara'nın bakışları ışını solmuş halının çiçek desenleri boyunca takip etti. Fuaye ve merdivenlerde olduğu gibi kan temizlenmişti ama desendeki gölgelendirmeyi gördü ve zihninin gözünde odayı eskiden olduğu gibi, yanıp sönen ışıkları

unutulmaz müzik, kardeşlerinin grotesk bedenleri ve kan, tüm kan.

"Kurtarıcı İsa doğdu!"

Kurtarıcı İsa doğdu!"

Karnı şişti ve dışarı koştı, verandanın iki basamağından aşağı indi, iki büklüm oldu. Kusmuğu yükseldi, o gün yediği her şeyi karda kaybederken gözleri yaşlarla doldu. "Oh .

. . oh, Tanrım." Gözlerini kırptırdı ve Tate'i yanında buldu.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değiliz."

"Biliyorum!" diye tersledi, tükürdü, ağzının tadı iğrençti, burnu safranın keskin kokusuyla dolmuştı. "Bunu söyleyip duruyorsun ama yanılıyorsun." Birkaç kez tükürdü. Bana yardım et, diye sessizce dua etti, sonra doğruldu, nefesini bıraktı ve ona ters ters baktı. "Bunu gördüğünü unut ve gidelim." Kendini toparlayarak n verandaya çıkan iki basamağı tırmandı.

Bugün korkularıyla yzleşecekti. Bugün geçmişiyle yzleşecekti.

Bugün, yüzleşmek zorunda olduğu şey ne olursa olsun, nihayet ve sonsuza dek geçmişinin hayaletlerini dinlendiriyordu.

* * *

Ayak sesleri

mi?

Sesler mi?

Jonas göldeki büyük evin karanlık tavan arasında, eldivenli elleri 1963'ten kalma eski bir konsolun derinliklerinde donup kaldı. Uzun, sağlam bir parçaydı ve bir zamanlar sadece balon yüzlü bir televizyonu değil, aynı zamanda gizli, derin ayarlı bir pikabı ve birkaçının tozlu ceketleri hâlâ görülebilen plak yuvaları olan bir müzik setini de barındırıyordu. Uzun konsol, şık hatları ve ince altın kumaşla kaplı panellerin arkasına gizlenmiş hoparlrleriyle büyükannesinin en değerli eşyasıydı. Ve mkemmел bir saklanma yeri olduğunu kanıtlamıştı.

Tek yapması gereken kapağı açmak, içeri uzanmak ve pikabı yerinde tutan kilidi ağmaktı. Bir kez serbest bırakıldığında, devasa bir yay üzerindeki pikap hızla yukarı doğru yükseldi, p l a k l a r l a istiflenmeye hazırды ve altında boş bir alan, yirmi yıl önce şişman bir manila zarfı sakladığı gizli bir niş bıraktı. Paketin çoktan gitmiş olmasını, ya birileri tarafından keşfedilmesini ya da

Katliamdan sonra polis, o zamandan beri de vandallar ya da işgalciler. Ama şansı yaver gitmişti. Dolabın sarı ahşabı ve yıpranmış kumaşıyla aynı renkte olan zarf hâlâ pikabın yanında bıraktığı yerdeydi.

Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Hallelujah! Halle-effin-lujah!

Ama tam dolabı yerinden söküp açtığında, yüz dolarlık banknotlar halinde yirmi bin dolar olduğunu bildiği şeyi gözüne kestirdiğinde, kilitlerin tıkırdadığını, bir kapının gıcırdayarak açıldığını ve ardından fısıltılı sesler üzerine ayak seslerinin geldiğini duydu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Buna inanamıyordu.

Burada kim olabilirdi?

Neden biri buraya gelsin ki? Bu

kadar şansa rağmen!

Tüm bu lanet şansın!

Tavan arasından çıkmanın tek yolu dar merdivenlerden üst koridora inmekti. O dar kapıyı kapatmayı akıl etmişti ama şimdi kapana kısılmıştı. Gökyüzüne, kirişlerin yanına monte edilmiş tek pencereye baktı; orada bir baykuşun tünediğine dair kanıtlar görebiliyordu, kirişlere bulaşan badana pislikleri, aşağıdaki zeminde biriken peletler. Pencere aralıktı ve eğer sıkışırsa pencereden içeri girebilir ve ... ne? Üç kat aşağıya mı inecekti? Evin etrafında sürüklenen bir metre kar, düşüşünü engellemeye yetecek miydi?

Bundan şüpheliydi.

Sesler daha da yükseldi.

Lanet olsun!

Tavan arasından çıkıp ikinci kattaki yatak odalarından birine gizlice girmeyi düşünürken ne dediklerini duymak için kendini zorladı. Koridorun diğer ucundaki Kara'nın eski odasından kendini arka verandanın çatısına indirebilir, çatıdan kayarak geçebilir ve sekiz metre aşağıya inebilirdi. Sonra da kaçabilirdi.

Aksi takdirde fark edilirdi. Aksi takdirde ...

Creaaak!

Bir döşeme tahtası itiraz etti ve sesi yakındı. İki kat aşağıdan değil.

Burada, tavan arasında.

Ama bu imkansızdı. Kanı buza dönüştü.

Nefesini sığ tuttu. Dikkatle dinledi. Kalbinin ani gümbürtüsünden başka bir şey duymadı.

Yavaşla biraz. Kendini kaybediyorsun. Bundan çok daha zor durumlarda kaldın. Banhoff'u hatırlıyor musun? Diğer mahkumları? Gardiyanları? Kavgaları? Kendine hakim ol McIntyre, sadece kendine hakim ol.

Dua etmeyi düşündü ve bunun için daha sonra yeterince zamanı olacağına karar verdi. Şu anda halletmesi gereken bir sorunu vardı ve ...

Kahretsin!

Tavan arasındaki hava hafifçe değişti mi?

Baykuş. Bir peçeli baykuşun geniş kanatlarını görmeyi umarak başını kaldırdı ama tüneyen bir yırtıcı kuş yoktu.

Hayal gücü.

Hayır, durun!

Toz ve baykuş dışkısı kokularının üzerine bir koku mu almıştı? Tanıdık insan teri kokusu mu? Asidik ve yakın? Bir an için hapishaneyi, egzersiz yapan adamların kokusunu ve adrenalin ve korkuyla dolup taşan adamların belirgin kokusunu hatırladı.

Vücudundaki her kas gerildi.

Boğazının arkasında kötü bir tat oluştu ve ceketinin altına sıkıştırdığı bıçağa uzandı, Mia Long'un mutfağından aldığı büyük bıçağa.

Ses çıkarmadan dönmeye başladı ve göz ucuyla karanlığın içinde bir metal parıltısı gördü.

Kahretsin.

Dönmeye çalıştı. Silahını kaldırdı. Çok geç kalmıştı!

Büyük, eldivenli bir el ağzını kapattı ve başını döndürdü. Bıçağı çılgınca sapladı ama tutturamadı.

Piç her kimse, onu yakınında tutuyordu. Jonas mücadele etti. Tekmeledi. Çığlık atmaya çalıştı.

Bıçağı çılgınca havaya saplamaya devam etti.

Hayır, hayır, hayır! Bu olamazdı. Olamazdı.

Kulağına fısıldayan ses soğuk, sert ve kötülük doluydu. "Ait olduğun yerde, hapishanede kalmalıydın," diye homurdandı, sıcak nefesi tenine değiyordu.

İç organları kıvrıldı. Kim? Ne? "Bu oğlum için!" diye tısladı ses. Bıçak gözünün yakınında parladı.

Kahre

tsin!!!

Olama

z!

Jonas bıçağın ucunun çenesinin altındaki deriye battığını hissetti.

"Hayır," diye bağırmaya çalıştı, boş yere ileri atılmaya çalışıyordu.

Bıçak hızla ve keskin bir şekilde boğazının dibine doğru çekildi ve o anda Jonas McIntyre ölmüştü.

34. BÖLÜM

Tate'le birlikte kasvetli evin içinde yürürken Kara'nın midesi hâlâ bulanıyor, sinirleri yay gibi geriliyordu. İçerisi soğuktu, şöminenin yanındaki açık dolaptan içeri rüzgâr giriyordu, geçmişte babasının yakacak odun istiflediği çöp kutusu şimdi boştu, belli ki mandalı aşınmıştı.

"Hadi şu işi halledelim," dedi ve oturma odasını atlatarak yemek alanına doğru yürüdü. Ailenin pek çok yemeği paylaştığı, çocukların vuruşup ittiği ve gülüştüğü oda şimdi boş ve karanlıktı.

Kara ailesinin masanın etrafında toplandığını, bayram müziği eşliğinde çatal bıçak seslerini, babasının derin kahkahalarını ve annesinin loş ışıklar ve mum ışığında parıldayan bir kadeh şampanya eşliğinde gülümsemesini hatırladı. Kızarmış hindi ya da jambon, tarçın ve kakao kokuları, o geceye kadar dağlara yapılan kış inzivalarında her zaman mevcuttu.

Bir zamanlar mısır, taze fasulye, patates ve sos tabaklarının bulunduğu, hindi, biftek, jambon ya da geyik etinin yanı sıra ekmek sepetleri, meyve kaseleri ve neşe dolu bir ortamın olduğu uzun masaya bakarken gözlerinin arkası yaşlarla doldu.

Şimdi masa çarpık ve tozluymuş, ölü sinek, arı, güve ve burada ölen diğer böceklerin leşleriyle kaplıydı. Avizeden örümcek ağları sarkıyordu ve annemin Noel porselenleri ve gümüş takımlarından uzun süredir arındırılmış olan gömme büfe kirliydi, dolapların camları çatlamıştı, arkalıklar küçük, çığnenmiş deliklerle delik deşikti, bir köşede bir sincap ya da fare yuvasının kanıtı görünüyordu.

Mutfığa girerken Kara'nın tüyleri diken diken oldu. O da çırılçıplak soyulmuştu. Sekiz gözlü ocağın üzerindeki manyetik şeritten sarkan bıçaklar yoktu, kırık menteşelerden sarhoş gibi sarkan dolap kapaklarının arkasında tencere ya da tava görünmüyordu, dama tahtası karo zemin kirli ve benekliydі. Bitişik koridora doğru yürüdü, merdivenin arkasından dolanarak giriş holüne ve babasının çalışma odasına ulaştı.

Oda boştu, devasa masası yoktu, görülecek hiçbir şey yoktu. Fransız kapılarından geçip tekrar antreye adım attığında gözlerini bir kez daha oturma odasına çevirdi.

"Müzik sesi duyabiliyordum," dedi, on yıllardır kilit altında tuttuğu anıları içinden akıp giderken. "Yatak odalarına baktım. Jonas'ınki darmadağınktı. Odasında bir geyik kafası ve duvara monte edilmiş bir kartal gibi bazı eski av ganimetleri vardı, ama ... kafaları kesilmişti ve Jonas'ın odası sanki bir kasırga tarafından süpürülmüş gibi görünüyordu."

"Ya da kılıçlı biri mi zarar vermişti? Öfkeden aklını kaçırmış biri mi?"

"Evet," dedi uysalca, sanki yeniden yedi yaşındaymış gibi. "Kontrolden çıkmış ve"-dudaklarını yaladı-"kana susamış." O anda daha genç haline geri döndü, koşucu boyunca yalınayak yürüyen küçük bir kız, parmaklık boyunca yapışkan nemi hissediyordu. "Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum, gerçekten yanlış."

Oturma odasına o zamanki haliyle baktı. "Onları gördüm," dedi, sesi bir fısıltı gibiydi. "Üç çocuğu. Ve ... ve tüm o kanı." Sesi çatladı ve dışarıda rüzgâr inledi. Üstteki döşeme tahtaları gıcırdadı, eski evin yerleşmesinin ya da izinsiz girişini protesto etmesinin sesiydi bu.

"Hepsinin öldüğünü sandım," dedi, "ve sonra Jonas, mezarından çıkan bir adam gibi, bir dirseğinin üzerinde kalktı ve yardım getirmem için bana vırakladı. Kaçmam için." Oturma odasına bakıyordu, devrilmiş Noel ağacı, şöminede parlayan közler, kırık şöminenin kapağı ve tüm o kanla birlikte eski halini görüyordu. Çok fazla kan. "Kaçın, diye bağırdı," diye fısıldadı ve kapıya doğru döndü. "Ve sonra kapıda kocaman bir adam vardı, canavar gibiydi, yüzü maskeyle kaplıydı. Koştum, Tanrım, oturma odasına, mutfığa ve arka kapıya doğru koştum." Bu yolu takip etmek için iki adım attı ama dirseğinin kıvrımında bir el hissetti ve durdu, eli kapının kolundaydı.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Tate ve geri çekildi, artık bir çocuk değil, sevdiği pek çok kişinin katledildiği eski evin etrafında sürünen bir kadındı. Gözyaşlarını üzerinde hissetti

Yüzüne baktı ve ne olduğunu anlamadan Tate onu kollarının arasına aldı. "Buna bir son verelim. Şimdi. Kötü fikir."

Onun içinde eridi, tüm vücudu titredi, dizleri büküldü, Tate'in gücü onu ayakta tuttu. İleri gitmekle kaçmak, kapıyı arkasından kapatıp bir daha arkasına bakmamak arasında gidip geliyordu.

"Sorun yok."

"Değil Wes. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Asla düzelmeyecek. Asla."

* * *

"Yakaladım onu!" Johnson, Thomas'ın ofisine girerken böyle dedi. Masasının üzerine 8×10 boyutlarında bir dizi fotoğraf yaydı. Jonas Whimstick General'da hastayken hastanenin etrafında toplanan kalabalığın farklı fotoğrafları.

"Çok hızlıydı."

"Teknik departmandan birinden yüz tanıma konusunda yardım aldım ve orijinal soruşturmaya yakın olan herkesi hastanedeki kalabalıktaki insanlarla eşleştirebildik. Oldukça kolay oldu." Kendisiyle gurur duyuyordu. "Ayrıca, Jonas'ın pek çok takipçisinin, eğer öyle diyecekseniz, hayranlarının selfie'lerini ve toplanan kalabalığın fotoğraflarını paylaştığı Facebook hayran sayfasının altında, internetten pek çok fotoğraf yakaladım. Bu sayede pek çok farklı açı ve perspektif elde ettim. Bir göz atın."

Johnson, "Mesele şu ki, en yakın ve en sevgili şüphelilerimizden bazıları oradaydı," derken Thomas daha da yaklaştı. Resimleri masanın üzerinde kaydırırdı. "Buradan sevgili yaşlı 'Fai Teyze' ile başlayalım." Roger Sweeney'den ayrı duran Faiza Donner'ı işaret etti, bir insan denizi tarafından ayrılmıştı, böylece Faiza Sweeney'nin orada olduğunu bilmiyormuş gibi görünüyordu, ya da tam tersi.

"Şimdi devam edelim. Şuna bir göz atın."

Resimde Brittlynn Atwater'ı tekrar gördü ve Mia Long'un yanında mikrofon tutan Sheila Keegan'ı tanıdı. "İşte burada." Johnson, ağacın altında duran ve Marlie Robinson'a çok benzeyen uzun paltolu kadına bakan beyzbol şapkalı adamın bir başka görüntüsüne dokundu. Bu resimde, bir önceki

İlkinin tam tersi bir açıyla, hâlâ kalabalığın gerisinde duruyordu ama şimdi ağacın önünde, yüzü net bir şekilde görülebilecek şekilde duruyordu.

Walter Robinson.

Kayıp kızına tıpatıp benzeyen kadına bakıyordu.

Ve hiç de şaşırmış görünmüyordu.

"Orada ne halt ediyordu?" dedi Thomas, zihninde çılgınca dönen tekerlekler. Walter Robinson mı? Jonas McIntyre için toplanan kalabalığa katılıp kızına mı bakıyordu, yoksa onun tıpatıp aynısı olan birine mi?

"Şapkasına bakın."

Ona Walter'ın yüzünün ve şapkasının büyütülmüş bir resmini gösterdi. İlk başta düşündüğü gibi bir beyzbol şapkası değil, Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri'nin amblemiyle süslenmiş bir şapka.

"Basitleştir' ya da 'ona Fi gönder' değil," dedi yüksek sesle.

Johnson sandalyesini geri çekip ceketine uzanırken başını sallıyor ve acımasızca gülümsüyordu. "Semper fi. Walter Deniz Piyadeleri'ndeydi."

"Edmund Tate de öyleydi. Tahminimce birbirlerini tanıyorlardı ve Tate o gece Kara'yı kovalayan Walter'ı tanıdı."

"Saldırganın maskeli olduğunu sanıyordum."

"Kovaladığında bunu başarmış olabilir." Sahne zihninde canlandı, dehşete kapılmış yedi yaşındaki çocuk ormanda koşuyordu. Arkasından umutsuzca koşan kocaman bir adam. Verandadaki polis çığlıkları duyuyor ve saldırganı tanıyordu. "Tate Kara'yı kovalamıyordu." Thomas tabancasına uzandı ve kemerindeki kılıfına yerleştirdi. "Walter kovalıyordu."

Johnson, "Tate kovalamacanın önünü kesti, bahçesinden geçip buza doğru koştu," dedi.

"Peki Walter'a ne oldu? Neden geri çekildi? Tate'i gördüğü için mi?" Thomas yüksek sesle sordu, düşünceleri dönüyordu.

"Belki, ya da sadece oradan uzaklaşmak için. Kimse gelmeden olabildiğince uzağa gitmeye karar vermiş olabilir."

"Seaside Polis Departmanı'nı ara," dedi Thomas, bir takırtıyla departmanın eskimiş fırını daha yüksek vitese geçerken. "Biz arama emri çıkarana kadar Robinson'a göz kulak olsunlar."

"Anladım," dedi Johnson, gözleri kendinden memnun bir parıltıyla kısılmıştı. "Eski kayınbiraderim orada polis ve aramız iyi. Oğluma çok yakın. Telefonda konuşurken ona mesaj attım bile. O orospu çocuğunun nerede olduğunu en kısa sürede bana bildirecek."

Thomas'ın bir davayı çözmek için tutuklanmanın yaklaşmasıyla gelen adrenalin sarsıntısını hissetmesi gerekirdi ama bu sefer bir şeyler ters gidiyordu. Walter Robinson bu işin içindeydi, bundan emindi ama hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Walter neden Noel arifesinde McIntyre'ların evine gelmiş ve kendi oğlu da dahil olmak üzere tüm aileyi katletmişti?

Brittlynn Atwater'a göre o gece Chad'le birlikte kaçması gereken kızı Marlie'ye ne olmuştu?

Chad Atwater hangi cehennemdeydi? Neden kaçmıştı?

"Bir terslik var," dedi.

"Ne demek istiyorsun? Onu yakaladık!"

"Belki." Johnson omzunun üzerinden bakarken Thomas bilgisayarının klavyesinde bir şeyler yazmaya başladı. Walter Robinson'la ilgili dosyayı tekrar açtı ama bilgileri okurken tedirgin oldu, sanki masasında dönüp duruyormuş gibi hissetti.

Hareket etmesi, ofisten çıkması gerekiyordu. Bir şeyler *yapmalıydı*. Tıpkı Johnson'ın yaptığı gibi.

Ama Thomas yanlış adamı tutuklamayı göze alamazdı.

Thomas bilgileri okudu. Robinson'ın şu anki adresi hâlâ Seaside'daydı ve orada elektrikçi olarak çalışıyordu. Bağımsız. Deniz kuvvetlerinde sıhhiyeci olarak görev yapmış ve terhis olduktan sonra Zelda Donner'la evlenmişti. Zelda'nın ailesinin adını taşıyan Donner Robinson adında bir erkek ve Marlie adında bir kız olmak üzere iki çocukları olmuştu. Zelda ve Walter boşanmış ve Kara'ya hamile olan Zelda, Samuel McIntyre ile evlenmişti; kendisi de iki çocuk babasıydı, adaşı Sam ve Jonas, yani joker.

Ama başı kanunla hiç ciddi bir belaya girmemişti. Sicilinde park cezaları ve mevsimi dışında kaçak geyik avlamaktan aldığı para cezasından başka bir şey yoktu.

"O bizim adamımız!" Johnson ısrar etti. "Evet, ama hepsi bir araya gelmiyor."

"Onu sorgulamak için getireceğiz, biraz baskı uygulayacağız, hikayeyi bir kez daha kendi açısından anlatması için bir şans vereceğiz. Bakalım ne söyleyecek."

"Arama emrini aldıktan sonra bakalım onun evinde ne bulacağız." Çok yaklaşmışlardı ama davanın büyük bir kısmı mantıklı gelmiyordu. Johnson'ın masasına bıraktığı kalabalığın ya da Walter Robinson ve kızı olabilecek kızın resimlerini inceledi. Kız hangi cehennemdeydi?

"Tamam. Seaside Polisi ile tekrar kontrol edeceğim," dedi ve Walter Robinson'ın televizyon kameraları önünde kayıp kızı hakkında bilgi istediği görüntüleri incelemesi için onu yalnız bıraktı. Şok geçirmiş gibi görünüyordu ama oğlunu daha yeni kaybetmişti. Hepsi rol müydü? Sadece kendi izlerini örtmeye çalışan soğukkanlı bir katil miydi? Thomas bir kalem aldı ve silginin ucunu masasına vurdu. Bir şeyi, hayati bir şeyi kaçıırıyordu ama neydi o?

Cep telefonu çaldı ve düşüncelerini sarstı. Açtı.

"Cole Thomas."

"Evet... ben Mia Long. Hastanede tanışmıştık."

"Hatırlıyorum."

"Ben, ah, Tanrım." Tereddüt etti. "Sanırım..."

"Bir sorun mu var?" Beklerken hisleri daha da arttı.

"Bilmiyorum," dedi ve sesi gergindi. "Yani, muhtemelen seni aramamalıydım bile, ama Jonas . . . arabamı aldı. Çaldı demek istemiyorum. Arabayı ona ödünç verdim ve birkaç saattir yok ve aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor ve ... oh, kahretsin. Endişeleniyorum."

"Sence ona bir şey mi oldu?" En azından şimdi nerede olduğunu biliyorlardı.

"Bilmiyorum. Ama hastaneden yeni çıktı ve artık araba kullanmaya alışık değil ve ... Oh, unut gitsin. Aradığımı unut. Bu bir hataydı. Özür dilerim. O iyi. Her şey yolunda!" Kadın bağlantıyı kesti ve adam onu geri aramaya çalıştığı anda kadın telefonu açmadı.

Birkaç saniye içinde ehliyet bilgilerine ulaşmış, arabasının marka, model ve plaka numaralarını bulmuş ve Mia Long'un on beş yaşındaki Honda Accord'u için bir BOLO (Be On the Look Out, Dikkatli Olun) ilanı vermişti. Sonra ceketini ve tabancasını aldı. Bir süredir

kalkıp taşınmak için bir neden arıyordu ve Mia Long'un çağrısı mükemmel bir bahane gibi görünüyordu; dairesi başlamak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu. Ta ki Seaside Polis Departmanı'ndan haber gelene kadar.

Johnson'ın masasına ulaştığında onu telefonda bilgisayar ekranına bakarken buldu. Yaklaştığını duymuş olmalıydı çünkü bir elini kaldırmış, önce bir ayağını, sonra diğerini atarak telefonun diğer ucundakini dinliyordu.

"Evet, teşekkürler," diyordu başını sallayarak ve omzunun üzerinden bakarak. "İçeri girdiğinde bana ne bulduğunu söyle." Bağlantıyı kesti ve sandalyesini döndürdü. "Arayan eski kayınbiraderimdi," diye açıkladı. "Walter Robinson evinde değil ve kendi adına ya da şirketinin adına kayıtlı tek telefonu olan telefonuna da cevap vermiyor: Robinson Elektrik. Bu garip çünkü bu telefon onun işinin can damarı, bilirsiniz, işleri planlamak ve benzeri şeyler için. Telesekreter dolu. İçeri girecekler. Adamlar burayı izliyor. Muhtemel sebep." Tam soracakken, "Arama izni için zaman yok." dedi.

"Ona karşı açılan davayı mahvetmediği sürece."

"Etmez." Ceketine baktı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Mia Long'un dairesine ve yolda Alex Rousseau'yu arayacağım."

"Çünkü . . . ?"

"Jonas McIntyre oradaydı."

"Ah, bekle." Uzun bir nefes verdi. "Dur tahmin edeyim. Yine kayıp."

"Evet, ama bu sefer Mia Long'un arabasında. Zaten onun için bir BOLO var."

* * *

Kara, anne ve babasının büyük yatak odasına girdiğinde rüzgârın pencerelerin camlarını tıkırdattığını duyarak ürperdi. Boş bir karyola bir duvara doğru itilmişti. Penceredeki bir çatlaktan sızan su duvardan aşağı akmış, boyanın soyulmasına ve döşeme tahtalarının bükülmesine neden olmuştu.

Annem ve babam burada yataklarında yatarken bulunmuştu, ikisi de ölmüştü. Onları her kim öldürdüyse hızlı hareket etmiş, mücadele etmeden ikisinin de boğazını kesmişti. Şükürler olsun. Sessizce, içtikleri uyku haplarının güçlü olmasını umdu.

O kadar ki, saldırıya uğradıklarının ve öldürüldüklerinin tamamen farkında değillerdi.

Midesi yine bulandı.

Kaçmak, tüm sırlarıyla, tüm dehşetiyle bu eski evden olabildiğince uzaklaşmak istedi. Bunun yerine kapı çerçevesine yaslandı ve Tate'e, "Bu işe yaramıyor," dedi. Aklına birkaç yeni parça, hatırlama kırıntıları gelmişti ama zihninin gözünün arkasında gördüğü, hafızasına sonsuza dek kazınmış olan görüntüler ölümlere aitti. Onları *kendi* ölümleri olarak düşündü. Kaybettiği ailesi.

Hayır, kaybettiği değil.

Ondan şiddetle çalınan ailesi. Tate bir elini onun omzuna koydu. "Eğer istersen-"

"Dur! Sakın söyleme, Tate. Aklından bile geçirme. Burada olmak istemediğimden daha fazla ayrılmak *istemiyorum*, ama bunu atlatalım."

"Ben sadece seni takip ediyorum."

"Peki," dedi kızgınlıkla. Adam haklıydı. Dağa giderken içeri girmeye ve saldırı gecesini yeniden yaratmaya karar vermişlerdi. Kara dayanabilirse, korkunç olayları yeniden yaşayacak ve konuşacak, ona ne hatırladığını, ne hissettiğini, ne sezdiğini anlatacaktı. "Bana bir saniye ver."

"Tamam."

Kara gözlerini kapadı, kırmaya kararlıydı, her şeyi hatırlamaya kararlıydı.

Peki ya hatırlarsa, o zaman ne olacaktı?

Çenesini ayarlayarak Tate'in kucağından kurtuldu. "Hadi ama."

Dikkatinin dağılmasına izin vermedi; ne eski evin çökerken çıkardığı gıcırtilar, ne rüzgârın hızlanıp duvarları dövmeye başlaması ve pencereleri tıkırdatması, ne de kalbinin çarpması ve nabzının beyinde attığı her adımda daha büyük bir dehşetin kıyısında dans ettiği, tehlikenin yaklaştığı uyarısını yapması.

Doğruca yatak odasına yürüdü ve el fenerini tavana ve uzaktaki duvara tuttu. "Benim için her şey burada başladı," dedi kuru bir ağızla. İkiz yatağı her türlü yatak takımından arındırılmıştı, yatağın dolgusu patlamış gibi görünüyordu.

Yarık kaplamadan fıskıran yatak, Marlie'nin çocukluğunda durduğu yerde, duvara yaslanmıştı; yatak başı, yukarı bakıp yıldızları görebileceği bir pencerenin altındaydı. Marlie'nin yatağı odanın uzak bir köşesine, dolabın önüne itilmişti, yatağın şiltesi sağlamdı ama donuk, kirli bir griye boyanmıştı.

Marlie'yi hatırladı, sesindeki çaresizliği. "Kız kardeşim bana sessiz olmamı söyledi," dedi Kara hatırlayarak. "Sanırım beni uyandırdı ve ben de karşı çıktım ama o ısrarcıydı. Bir şeyler döndüğünü, tuhaf bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum çünkü genelde pasaklı biriydi ve yatağı yapılmıştı, üzerinde katlanmış giysileri vardı. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Gitmek istemedim ama beni yukarı çıkarmasına izin verdim."

Kara yıllar önce yürüdükleri yolu takip ederek koridorun sonuna, menteşelerinden sarhoş gibi sarkan tavan arası kapısının açık olduğu yere doğru ilerledi.

Korku kanını dondurdu ama ilerlemeye devam etti. Boğazını temizledi. Bu eski duvarların içinde karanlık ve şeytani bir şeyin gizlendiği hissini görmezden geldi. Artık geri adım atamazdı. Yapamazdı.

"Beni yönlendiriyor ve sessiz olmamı söyleyerek beni susturuyordu."

Yukarı çıkan eğri büğrü, dar merdivenlerin kapısında durakladı ve bir an için kötücül bir canavarın görünmeyen nefesinin teninde gezindiğini ve ensesindeki tüyleri diken diken ettiğini hissettiğinden emin oldu.

Oraya çıkma. Orası kötü bir yer. Kötü olduğunu biliyorsun.

Dişlerini sıkarak, el fenerinin ince ışığını rehber olarak kullanarak merdivenleri çıkmaya başladı, Tate bir adım gerisindeydi.

Tavan arası aşağıdaki koridordan birkaç derece daha soğuktu, tek pencerenin kırık camını keskin bir esinti kesiyordu. O geceyi ve kirli camlardan dışarı bakıp Marlie'nin ne zaman döneceğini merak ettiğini hatırladı. Kız kardeşinin onun için geri gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

İçten içe titredi ve boğazının arkası pamuk gibi oldu.

El feneriyle, pencerenin kırık olduğu ve rüzgârın içeri dolduğu kırıslara doğru bir ışık akımı sıçrattı. Bir baykuşun izleri açıkça görülüyordu, ancak kuş yukarıdaki gölgelerde saklı değildi. Uzun zaman önce unutulmuş şeylerin küf kokusu

Çok tanıdıktı ve terk edilme korkusuyla içi sıkıştı.

"Beni buraya getirdi ve bunun beni güvende tutmak için olduğunu söyledi. Bizi güvende tutacağını söyledi," diye zorladı Kara ve el fenerinin ışığını tavandan aşağı, içerideki dağınıklığa doğru çekti. Tate'in feneri de bir zamanlar yaşanmış hayatlardan arta kalan parçaları aydınlattı. Büyük mobilya yığınları ve üst üste yığılmış kutular, eski vinil plaklar ve kasetler ve rulo haline getirilmiş halılar, hepsi yılların örümcek ağları ve tozuyla kaplıydı.

Bir şey mi duymuştu, rüzgârın uğultusundan bir uğultu mu, yoksa ... ya da hayal mi etmişti?

Daha fazla sorun yaratma. Sadece hatırlamaya çalış ve dışarı çık. Çabuk dışarı çık.

O korkunç geceyi hatırlayınca içi titreyerek gözlerini kapattı. "Burada kalmam gerekiyordu. Marlie benim için geri döneceğine söz verdi ama beklemekten yoruldum. Saatler gibi geldi ama on beş dakika da olabilirdi. Gerçekten bilmiyorum. Ben sadece bir çocuktum. Burada kötü insanlar olduğunu söyledi ya da en azından bir kötü insan, tam olarak hatırlayamıyorum ama kim olduğunu söylemedi ve sonra beni buraya kilitledi. Kilitledi! Bunu yedi yaşındaki bir çocuğa yaptığını hayal edebiliyor musun?" Başını salladı, gözleri hala kapalıydı, "Kaçmak için çıldırıyordum. Dışarı çıkmak için çıldırıyordum. Sonra bir çılgılık duydum. Kan donduran bir çılgılık."

Kara'nın kalbi sıkıştı ve dizleri bükülme tehlikesi geçirdi.

Korkusunu, tavan arasındaki hapisshanesinden kaçmaya çalışırken yaşadığı paniği yeniden yaşadı. "Dışarı çıkmak zorundaydım. Çıkmak zorundaydım." Odanın sıcaklığından değil ama zihninde yuvarlanan anılardan dolayı titriyordu. "Biraz uğraşmam gerekti ama kararlıyım ve sonra kilit açıldı, kapı açıldı ve ben dışarıdaydım. Özgürdüm." Anılar büzüşüp küçüldü ve kendini bir kez daha gerçeğe dönmüş, Tate'le birlikte bu korkunç, nefret dolu tavan arasında buldu, gözleri garip karanlığa, el fenerlerinin yarattığı mavi gölgelere açıldı.

Bir kez daha bir uğultu duyduğunu sandı, mağara gibi bir çatı katında hiç yeri yoktu.

"Bunu duyuyor musun?" diye sordu Tate, el fenerinin ışığını kutuların, çantaların ve ıvır zıvırın kuytu köşelerinde gezdirirken.

buraya çekilmişti. "Ne
duydun?"

"Vınlayan bir şey ya da ..."

Telefonu cebinde titredi ve fiziksel olarak hareketlendi. Telefonunu eline aldığı anda küçük ekranda parlayan isimsiz mesajı gördü:

Dışarı çık. Hemen dışarı çık!

"Ne oluyor be?" Kara fısıldadı, nefesi soğuk boşlukta bulanıklaşıyordu. Mesaja cevap vermek üzereydi. "Tate, yine oluyor!"

"Ne?"

Kara cevap veremedi ve bağlantının diğer ucunda kimin olduğunu öğrenmeyi talep edemedi, ekranda bağlantının diğer ucundaki kişinin cep telefonuna yazdığını gösteren dalgalı baloncuklar belirdi.

"Bilmiyorum, ama benimle tekrar iletişime geçiyorlar Oh, Tanrım." Yeni mesaj kalın harflerle yazılmıştı:

Hemen ayrılın! O BURADA!!!!

"O burada mı? Kim burada?" dedi, korkusu içine çökmüştü. Tate sordu,

"Burada olduğunu kim biliyor?"

"Senin dışında mı? Hiç kimse. Bunu biliyorsun."

"Mesajda 'burada' yazıyor, sanki sizinle iletişime geçen her kimse-"

"Burada," diye bitirdi onun yerine, dehşet içinde. "Bu evde!" Dehşet ve korku birbirine karışmış, yıllar önce kapana kısıldığı tavan arasına göz gezdirirken içini bir korku kaplamıştı.

"Ve yalnız değil," diye fısıldadı kulağına. "Hadi gidelim."

"Burada biri mi var? Yukarıda mı?" dedi umutsuzca, el fenerini çalgınca parlatarak, ışını mobilya yığınlarından kirlilere, zemine ve zayıf vızıltının kaynağına doğru atladı.

"Oh, Tanrım."

El fenerinin ışını yerdeki bir lekenin üzerine düşmüştü. Koyu kırmızı bir sıvı birikintisi. Kan. Her yere sıçramıştı. Eski kitaplara, kutulara ve plak ceketlerine -Frank Sinatra'nın yüzü kan damlalarıyla kaplıydı, The Beatles'ın albüm kapağı kırmızıya boyanmıştı. Bir çığlık attı ve bakışlarını eski plak konsolunun altındaki boşluğa dikti. "Hayır, hayır, hayır."

"Ne oluyor be? Burada kal." Tate müzik setine yaklaştı, plak standının kapağını aadı ve nefesini dişlerinin arasından çekerek soluk soluğa kaldı.

El fenerinin ışını, eski bir pikabın üzerinde yavaşça dönen kesik bir başın tepesine düşmüştü.

Kara ışığıny konsolun n tarafında gezdirdi. Konsolun ince, parçalanmış kumaşının arasından bir başın dönüp durduğunu gördü, gözler ve ağız tamamen aadı, Jonas McIntyre'in kül rengi teninde kan hâlâ görünüyordu.

BÖLÜM 35

Kara koştu!

Sanki yirmi yıldır hiç koşmamıştı.

Kalbi hızla çarpıyor, kanı kulaklarına hücum ediyordu, çatı katının merdivenlerinden uçarak indi ve ikinci kata çıktı.

Zihninin gözünde hâlâ Jonas'ın yüzünün yavaşça döndüğünü görüyordu, perili gözleri konsolu örten yırtık pırtık kumaşın arasından görünüyordu.

Midesi bulandı.

Daha hızlı! Daha hızlı!

Merdivenlerden inip oturma odasına geçti ve orada, beyninin içinde yanıp sönen kardeşlerini olduğu gibi gördü, kendi kanlarından oluşan kalın havuzlarda ölü yatıyorlardı, ateşin korları tıslıyor ve parlak bir kırmızı renkte kaynıyordu. O sırada koridordaki büyükbabasının saati, Noel şarkısı eşliğinde yüksek sesle saatleri sayıyordu.

Bong, bong, bong.

"Sessiz gece. Kutsal gece. "

O kana bulanmış gecenin görüntüleri ve sesleri beyninde gürledi ve köşeden kayarak yemek odasına doğru koşarken neredeyse takılıp düşüyordu.

Bong! Bong! Bong!

Bong! Bong! "Çobanlar

titriyor-" Bong!

"-görüşte."

Daha yüksek ve daha yüksek sesle, peşinden koşan, onu kovalayan ayak seslerinin üzerine!

"Kara!" diye duydu ve daha da hızlandı, yine yedi yaşındaydı, arka kapıdan dışarı fırladı, merdivenlerden aşağı uçtu, karda çılgınca çabaladı, kalbi boğazında, gözlerinden yaşlar akıyordu. Ölmüşlerdi! Hepsi ölmüştü!

"Anne," diye fısıldadı, dudakları donmuştu. "Babacığım." Ağaçların arasından fırladı, ayakları kayıyor ve kayıyordu ama ilerliyordu.

"Kara! Dur!"

Asla!

"Seni seviyorum, Kara-Ayı. . . . Seni almaya geleceğim. Söz veriyorum." Marlie'nin sözleri aklına geldi, peşini bırakmadı ve tıpkı daha önce olduğu gibi, donmuş dallar yüzünü tokatlarken, ağaçların arasından ailesinin hayaletlerini gördü, karlı perdenin arkasından ona bakıyorlardı, yüzleri çizilmiş ve beyazdı. Hepsi de rüzgârın uğultusu arasında onun adını haykırıyordu: "Kara! Kara!"

Anne.

Baba.

Sam Junior.

Donner.

Ve şimdi de Marlie, şekli bozulmuş ama kar yüklü dallar tarafından yarısı gizlenmiş bir köknar ağacının kaba kabuğunun etrafından bakıyor.

Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Oh, Tanrım!

Omzunun üzerinden baktı. Karın kalın ve sürekli değişen perdesi arasından, peşinden koşan, onu kovalayan adamı gördü. Uzun boylu ve iri yapılı, yüzünü gizlemiş, bir amaç uğruna koşuyordu.

Onu yakalamasına izin veremezdi!

Saldırgan -katil- onu yere seriyordu, ailesini vahşice katletmiş olan devasa adam ona doğru geliyordu.

"Kara!" Sesi fırtınanın içinden gürliyordu. "Kara, dur!" Gözlerini kırptırdı.

Tate mi? Wesley Tate miydi? Ona bağılıyor muydu?

Bu düşünceyle tökezledi. İçinde bir şeyler kırıldı. Sesi tanıdıktı, güvenliydi.

Karda ilerlerken bacakları kurşun gibi oldu, göl ağaçların ve kar yağışının arasından zar zor görünüyordu. Ne düşünüyordu ki? Elbette onu takip ediyordu. Ama gerçekliği parçalara ayrılmıştı ve geçmişin parçaları şimdiki zamanı kesip duruyordu; acı verici, keskin anı parçaları şimdi ve burayı kesiyordu.

Bu Wesley. O senin tarafında. Kara, ona güven.

Yavaşlayarak arkasına döndü, zorlukla nefes alıyordu, "Kaç!" diye bağırmasını bekliyordu. "Kara, kaç!"

Tate'in sesi mi?

Yoksa Jonas'ın mı? Yardım çağırması için yalvarmak üzere bir dirseğinin üzerinde yükselirken. Bu gerçektir, değil mi? Annesini, babasını ve kardeşlerini öldüren her kimse ondan kaçıyor-

Zihnindeki sahne tekrar parçalandı.

Tanrım, Jonas! Kafası için üzerinde dönerken aklına geldi ve tekrar koşmaya hazır bir şekilde döndü, ayağı yukarı doğru çıkıntı yapan ama kar yığınının altında gizlenmiş bir köke ya da kayaya çarptı. Öne, bir ağaca doğru düştü, kendini düzeltmeye çalıştı, buzlu köknar iğneleri yüzünü sıyırdı, dallar onu pençeliyor, derisini yırtıyor gibiydi.

"Kaç!!!" diye bağırdı biri.

Tate'in sesi. Evet, Wesley Tate onu ileriye doğru itiyordu ve bir an için ayağı kaydı ve Tate'in ona doğru geldiğini gördü.

Tate
değil.

Tate
değildi.

Hayır!

Gördüğü adam Walter Robinson'dı, hatırladığından daha yaşlıydı, bıyıklı yüzü sertleşmiş, çenesi kaya gibi sertleşmiş, gözleri uhrevi ve zalim bir bakışla onu süzüyordu. Eldivenli bir elinde bir tabanca, diğerinde ise dar, ölümcül bıçağına kan bulaşmış bir bıçak tutuyordu.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Kara! Kaç!" Tate'in sesi tepelerde yankılandı.

Ayaklarını sürüyerek ilerledi ama omzunun üzerinden baktı.

Bir değil, iki adam onu kovalıyordu. Tate daha yakındaydı, zikzak çizerek ilerliyordu ama Robinson hızla yaklaşıyordu, iri yarı adam ağaçların ve karların arasından dörtnala koşarak ona doğru geliyordu.

İleri atıldı ve bunu yaparken bir anlık bir hareket yakaladı, beyaz ve bulanık bir şey, kar ve ağaçlar tarafından gizlenmiş, ona paralel koşan soluk bir hayalet.

Hayalet bir an için dönüp ona baktı. Marlie mi?

Kara gözlerini kırptırdı.

Uzun zamandır kayıp olan kız kardeşi
burada mıydı? İmkânsızdı!

"Kara, ç e k i l !" Tate'in sesi tekrar duyuldu ve Kara a r k a s ı n a baktı.
Robinson tabancasını kaldırmıştı.

Bir ağacın etrafından dolandı, bir böğürtlen sarmaşığı ceketine takıldı, Cold Lake uzakta düz ve açıktı.

"Dur!" Walter emretti ve çevresel görüşünde onun nişan aldığını gördü.

Walter tetiği çektiği anda Tate ormandan dışarı fırladı.

Bam!

Tate'in vücudu havada savruldu.

Sert bir gümbürtüyle karın üzerine düştü.

"Hayır!" Kara bağırды, Walter da koşmayı bıraktığı için kayarak durdu. Ölümcül bir amaçla yürüyordu, bir elinde tabancası, diğerinde kanlı bıçağı, Tate'in gevşek bedenine nişan aldı.

Kara ona doğru koşmaya başladı. "Yapma! Durun! Durun! Tanrı aşkına-"

Blam! Bam! Bam!

Art arda üç el ateş edildi.

Walter'ın göğsünden kan fışkırdı. Vücudu çılgınca geriye doğru sarsıldı. Nefes nefese ve inleyerek dizlerinin üzerine çöktü, parmakları hâlâ silahlarının üzerindeydi, gözleri şaşkınlıktan açılmıştı. Sonra öne doğru eğildi, yüzü kara gömüldü.

Kara sendeleyerek geri çekildi, avazı çıktığı kadar bağırırken dizlerinin bağı çözülme tehlikesi geçirdi, çığlığı donmuş suyun üzerinde yankılandı.

Kız kardeşinin hayaleti bir fidanın arkasından çıkarak belirdi.

"Marlie," diye fısıldadı Kara, hayalet gerçeğe dönüşürken, yaşayan, nefes alan bir kadın donmuş araziden dışarı adım atıyordu.

"Özür dilerim Kara-Ayı," dedi Marlie ve Kara tüm bunların geçmişle bugünün birbirine karıştığı korkunç bir kâbus olup olmadığını ve yıllar önce tanık olduğu vahşetin sonunda zayıf ruhunu paramparça edip etmediğini merak etti. "Seni tavan arasında bırakmak istememiştim; sadece seni güvende tutmak istedim." Tabancasını ceketinin cebine soktu ve Kara'ya doğru yürümeye başladı ama karşısındaki Marlie'ydi. Yüzü yara bere içindeydi, hafif pürüzlüydü, bir kolu yanında gevşekçe sallanıyordu ama yine de tanınabilir durumdaydı.

"Ama nerede . . . nerelerdeydin?" Kara konsantrasyonu dağılmış olmasına rağmen sordu. Tate karda yüzüstü yatıyordu ve o

Kendini iri yarı adamın etrafında zorlayarak elindeki silahı tekmeledi.

"Kapana kısıldım," diye tükürdü Marlie, babasının hareketsiz haline bakarken öfkeden gözleri parlıyordu.

"Walter'la mı?"

Marlie dudaklarını büzerek başını salladı.

Kara ayağa kalktı ve öne doğru savrularak Tate'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. Nabzını yokladı ve buldu. Tanrı'ya şükür. Marlie'ye "Yardım et," dedi ve tüm sahne gerçeküstü olsa da Tate'in kendine geldiğini, gözlerinin kar yağışına karşı kırıştığını gördü.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen yaşamasına izin verin, lütfen onu almayın. Tate'i değil. Lütfen. Bazen var olduğuna inanmadığı bir Tanrı'ya küçük, içten dualarını gönderdi.

Eldivenlerini ısıarak çıkardı, sonra donmuş parmaklarıyla ceketinin fermuarını açtı ve gömleğini yırtarak omzunun üstündeki yarayı buldu. "Wesley," diye fısıldayarak onu kendisine odaklanmaya zorladı. "Tanrım! . . . iyi misin?" Sesi takıldı.

"Ne oldu?" diye sordu, gözlerini kırıştırarak ve solgun bir ifadeyle, ona odaklanana ve bakışları Kara'nın kilerle kilitleninceye kadar dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirene kadar.

"Vuruldun. Walter Robinson beni kovalıyordu ve sen . . ."
Boğazı düğümlendi. "Sen benim hayatımı kurtardın." Gözleri yaşlarla doldu ve duygularına yenik düşerek dudağını ısırdı. Yaşıyordu ama kanaması vardı. "İzin ver," diye teklif etti Marlie, yanlarında diz çökerken rüzgâr Donmuş dallar arasında takırdadı ve kar yağmaya devam etti. "Nasıl yapılacağını biliyorum. Bu işte iyiyim. O" -karın içinde hareketsiz yatan babasına bir bakış attı- "bana o öğretti. Tabii ki hastaneye gidemedik ve o da ordudayken sıhhiyeciydi. Yani ..." Hızla çalışıp Tate'in gömleğinden bir bez parçası kopararak yarasını sardı ve kanamayı durdurdu, bu sırada Kara, kafası nihayet berraklaşmıştı, 911'i aradı. Dişleri gıcırıyor, başı dönüyordu ama adresi söyleyebildi. "Acele edin. Walter ve Jonas öldü, bir yaralı daha var!"

Tate ayağa kalkmak için mücadele ediyordu.

Marlie elini kaldırarak, "Bu iyi bir fikir değil," diye uyardı. "Bırak da buradaki işimi bitireyim." Kumaş şeridi Tate'in omzuna sardı ve elinden geldiğince bağladı.

"Marlie Robinson?" diye sordu, kafası biraz açılır gibi olmuştu. Acıya karşı yüzünü buruşturarak sağlam dirseğinin üzerine eğildi, böylece yağın karın içinde yüzükoyun ve hareketsiz yatan Walter Robinson'ı görebildi. Sonra bakışları ona yardım eden kadına döndü. "Bunca zamandır hayatta mıydın?"

"Evet," dedi Marlie ve sonra, "Uzanmalısın. Gerçekten."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti ve yüzünü buruşturmadan önce ona yarım bir gülümseme sundu. "Daha kötülerini de yaşadım."

"Sanmıyorum," dedi Kara ve onun elini tuttu, sonra Tate'in bunu atlatacağını görerek kız kardeşine yıllardır kafasını kurcalayan soruyu sordu. "Neden? Neden geri dönmedin?"

"Gitmeme izin vermedi," dedi Marlie, hâlâ diz çökmüş bir halde çenesini babasının hareketsiz bedenine doğru uzatırken. Dudakları karanlık bir kaş çatmayla büküldü. "Gördüklerimden sonra olmaz." İç çekerek topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve babasına baktı. Rüzgâra kapılan saçları yüzüne doğru dalgalanarak bir gözünün altındaki yara izini ortaya çıkardı. Marlie, Kara'nın bunu fark ettiğini hissetmiş gibi yanağını kesen sivri çizgiye dokundu. "Bu mu? Bunu babam yapmadı. Hayır, bunu Jonas yaptı." Acı acı gülümsedi. Sesi gece kadar soğuktu ve gözleri ölü gibiydi. "Üvey kardeşimin yoluna çıkmak gibi bir hata yaptım."

"Ama ne oldu? Beni neden terk ettin?" diye sordu Kara. Acı soğuşa, Walter'ın ölmüş ve Tate'in yaralanmış olmasına rağmen bilmek zorundaydı. "Neden? Tavan arasında mı? Tek başına?"

Marlie biraz savunmacı bir tavırla, "Mecburdum," diye araya girdi. Kollarını ovuşturdu ve Kara'nın bakışlarından kaçındı. Orta mesafeye, sadece kendisinin görebileceği bir yere bakarak sessizce, "O anda tek düşünebildiğim buydu. Ne yapacağımı bilmiyordum ama seni kurtarmak zorundaydım. Jonas'ın Lacey yüzünden Donner'ı öldürdüğünü gördüm. Ve tam işini bitirip beni gördüğü sırada babam-Walter- ortaya çıktı." Marlie ağaçlara baktı ve ürperdi. "Oh, Tanrım. Çok çarpıktı. Babam Donner ve benim velayetimiz konusunda annemle tartışmak için eve geri gelmişti."

Rüzgâr gölün üzerinden keskin ve sert bir şekilde geçerek karın dönüp dans etmesine, ağaçların titremesine neden olurken Marlie babasının yüzüne karanlık bir bakış fırlattı. O korkunç geceye dair kendi hayalinde kaybolan Marlie bunu fark etmemiş gibiydi. Sesi alçak ve duygusuzdu. "Baba, içeri girdi... Sanırım kapı kilitli değildi ve Jonas'ı Donner'ın boğazını keserken yakaladı. Kan dökülüyormuş, Donner gurulduyormuş. Bana anlattığı buydu."

Bu görüntü Kara'nın midesini bulandırdı.

Şimdi Marlie'nin sesinde duygu vardı. "Babam kendini tamamen kaybetmiş. Jonas'ın oğlunu öldürdüğünü görünce kendini kaybetmiş." Marlie başını salladı. "Daha sonra bana o anda tüm dünyasının değiştiğini, deniz piyadesi olarak savaştığı günlere geri döndüğünü söyledi. Kelimenin tam anlamıyla kırmızı görmüş ve tepki vermiş."

"Herkesi öldürerek mi?" Kara inanamayarak, o korkunç, kana bulanmış sahneyi hatırladıkça içinin parçalandığını söyledi. Gözyaşları yanaklarında dondu ve bir şekilde Tate'in elini tutup sıktı.

"Bana böyle açıklamıştı."

"Ama neden ... neden?" Kara fısıldadı. "Babam ve Sam Junior ve ..."

"Biliyorum, biliyorum. Her şey çok korkunç. Akıl almaz."

Ve o vardı yaşadığı ile o anlaşılmaz içim çalkalanıyor,

Kara, yirmi yıl boyunca akıllara durgunluk veren bilgiler edindiğini fark etti.

Marlie sessiz bir hıçkırık tutturdu ve sesi rüzgâr tarafından kapıldı. Sonra gözlerini babasının hareketsiz bedenine dikti. "Bana Sam Junior'ı içgüdüsel olarak öldürdüğünü, çünkü Junior'ın bir tanık olduğunu söyledi. Ve sonra canavar serbest kaldı. Böyle söylemişti. "Canavar serbest kaldı. Sanki her zaman yanındaymış gibi. Sadece onu bağlı tutuyordu." Başını salladı, sanki babasının vahşet ve gaddarlık için bahane bulmasını reddediyormuş gibi. "Annemi ve babanı öldürdü çünkü onlardan nefret ediyordu, annemden onu aldattığı için nefret ediyordu ve Sam Senior'dan sadece karısını değil çocuklarını da çaldığı için nefret ediyordu."

Kara, Walter'ın Sam Junior'ı öldürdüğünü, sonra da ölümcül görevini tamamlamak için kanlı kılıcıyla merdivenleri tırmandığı o korkunç sahneyi hayal etti. "Ama neden uyanmadılar?" Kara sordu. Hayalinde

Çıglıklar ve bağırışlar, devrilen Noel ağacının gürültüsü, ölümcül bıçağın vahşi bir savruluşuyla şöminenin parçalanması.

Marlie gözlerini gökyüzüne çevirdi, kalkık ve şekli bozulmuş yüzüne kar yağıyordu. "Bu benim hatamdı," diye itiraf etti, bir gözünden bir damla yaş süzüldü. "Onlara ilaç verdim. Böylece uzun süre uyanamadılar. Chad'le buluşmam gerekiyordu ve kaçacaktık. Sam Senior'un fazladan parayı nerede sakladığını biliyordum. Onu bir yere saklarken görmüştüm. Planımız parayı alıp kaçmaktı. Annem ve Sam ertesi sabah uyandıklarında biz çoktan gitmiş olacaktık. Yani, görüyorsunuz. Ben de üzerime düşeni yaptım. Cinayetlere katkıda bulundum. Suç ortağıydım."

Sersemlemiş, her şeyi kavramaya, anlamaya çalışan Kara başını salladı. "Sen sadece bir genç kızdın, aşık bir kız."

"Bir aptaldım," diye itiraf etti Marlie ve sesinde kendinden nefret eden bir tondan fazlası vardı. "Sakin aşık olma Kara," diye öğüt verdi, ama Kara hâlâ Tate'in elini tutuyordu. "Ailemize ne yaptığına bir bak. Benim aileme. Seninkilere. Jonas'a. Sana söylüyorum, bu kötü, çok kötü bir fikir."

Kara, Tate'in elini sıkıtiğini hissetti ve çok uzaklarda, kış rüzgârının telaşında, uzaktaki sirenlerin hoş sesini duydu. "Yani sen. . . beni arayan, mesaj atan sen miydin?"

"Evet." Marlie başını salladı ve sonunda kız kardeşinin gözlerindeki sorularla karşılaştı.

"Ama 'O yaşıyor' dedin."

"Biliyorum. O yaşıyor. Marlie yaşıyor."

"Ama o sensin," diye dikkat çekti Kara.

"Ah, evet. Doğru ya." İcini çekti. "Yirmi yıldır başka bir isim kullanıyorum. Hailey. Hailey Brown. Soran olursa Walter'ın yeğeni gibi davranıyordum. Kimse pek sormadı. Çok fazla insanla görüşmedim. İzin verilmedi ve doğrusunu söylemek gerekirse"-yine sirenler daha da yüksek sesle çınlarken şekli bozulmuş yüzünü işaret etti-"İstemedim. Jonas'ın serbest bırakıldığını öğrenene kadar. Babamı kızdıran da buydu. Aklını kaçırdı! Kendinden geçti. O kadar telaşlıydı ki, beni Seaside'daki evde bıraktı. Yıllar sonra ilk kez beni kilitledi. Jonas serbest bırakılana kadar babam gitmeyeceğime, onu ifşa etmeyeceğime inanıyordu." Burnunu çekti ve çenesi bir tarafa kayarak

Onu doğuran, kaçıran, tutsak eden ve hastalıklı, çarpık hayatının bir parçası haline getiren adama. "Ne yazık ki," diye devam etti, "o haklıydı. Çoğunlukla. Ancak benim de kendi sırlarım vardı. Son birkaç yıl içinde anahtarlarını buldum, bir kopyasını çıkardım, kullan-at telefonlarından birini sakladım ve evdeki paranın bir kısmını hortumladım. Böylece, zamanı geldiğinde beni tekrar kilitlediğinde hazır olacaktım. Ve hazırdım da. Jonas yüzünden çılgına döndüğünde, orada öylece oturamazdım. Ve ... polisi arayacak ya da kim olduğumu itiraf edecek cesaretim yoktu, böylece izim sürülür ve polislerle uğraşmak zorunda kalırdım, bu yüzden tavuk boku yolunu seçtim, Hailey olarak kaldım ve seni uyarmaya çalıştım." Omuz silkti ve homurdandı, yüzü suçluluk ve utanç maskesine dönüşmüştü. "Bu pek işe yaramadı."

"Ama istediğin zaman gidebilirdin?"

"Son birkaç yıl içinde mi? Evet." Başını salladı, sonra yüz hatları sertleşti, yara izi daha da belirginleşti. "Ama nereye gidebilirdim ki? Babam dışında ailem yoktu ve polise haber vermeden ve kendi babamı ihbar etmeden Chad'le ya da seninle iletişime geçme riskini göze alamazdım. Kulağa saçma geldiğini biliyorum," diye itiraf etti, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken, "ama iyileşirken bir süre yattım ve babam bana baktı."

"Seni bir yere kilitledi!"

"O ... o benim her şeyimdi," dedi sesi çatlayarak.

Kara, Tate'in elini bıraktı. Kız kardeşinin omzunu kavradı. "Kahretsin, Marlie. Benimle iletişime geçebilirdin!"

Burnunu çekti. "Küfür etme," dedi başını sallayarak ve gözlerinden akan yaşlarla savaştı.

"Ama-"

"Sen daha çocuktun, Kara!" Marlie tersledi. "Yapamazdım." Titreyen parmaklarıyla gözyaşlarını ve kar tanelerini yüzünden sildi. "Benim zihnimde Marlie Robinson öldü." Hüzünlü bir kahkaha attı ve Kara'nın elini omzundan itti. Sonra soğuk bir ifadeyle ekledi: "Hailey Brown da öyle."

"Ama sen benim için her zaman Marlie olacaksın," diye itiraz etti Kara. "Güzel. Beni eski halimle hatırla."

Sesinde bir şey vardı, bir uyarı. Kara dehşete kapılarak, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Geri dönemem," diye fısıldadı Marlie, Kara'dan uzaklaşarak. "Yapamam. Yapamam işte. Ben artık Marlie değilim. O uzun zaman önce öldü ve ben de Hailey değilim."

"Yapma!" Tate sanki o da aniden anlamış gibi uyardı. "Marlie, lütfen-"

Ama artık çok geçti.

Marlie cebinden tabancasını çıkardı ve tek kelime etmeden şakağına dayadı.

"Hayır!" Kara öne doğru debelendi.

Tate saldırdı.

Bam!

Silah patladı, yüksek sesle patladı ve soğuk ormanda yankılandı.

Marlie yere yığıldı, kurşun kafatasında patladı. Kara çığlık attı.

Kendini ileri attı.

Tate'in kolları onu sardı, karla dolu ve kan lekeli zemine karşı sıkı sıkı tuttu. "Şşşşt. Her şey yoluna girecek," dedi, başını boynunun kıvrımına yaslayarak, parmaklarını saçlarında gezdirerek yüzünü kanlardan uzaklaştırdı ve Kara titredi; içten dışa doğru titredi.

"Her şey yoluna girecek. Şşşt. Şşşt. Şşşt," diye mırıldandı.

Ama yalan söylüyordu. Kız kardeşinin hareketsiz bedenine bakarken artık bunu biliyordu. Marlie'nin hayatta kalma şansı yoktu. Hem de hiç.

Yavaşça onu salladı, ışıklar parlarken, insanlar bağırırken, sirenler çalarken onu sıkıca tuttu.

Sonunda yardım
gelmişti. Çok geç
kalmıştı.

Kara'nın içi üşüyordu, bir parçası -umut, diye düşündü- artık ölmüştü, çünkü bu gece bu kar fırtınasında nihayet kız kardeşini bulmuş ama onu tekrar kaybetmişti.

Ve bu sefer sonsuza dek sürecekti.

36. BÖLÜM

Kara dört Altoid patlattı, cesaretini topladı ve Tate'in hastane odasına adım attı. Son birkaç gün uyuşmuş ve zombi gibi yaşadığı bir kâbustu. Kâbusları geri dönmüştü ve bu kez Marlie'nin yanındaydı, karlı ormanda, kız kardeşinin hayatının o son sarsıcı anlarını yeniden yaşıyordu.

Şimdi, bunun üstesinden gelmek zorundaydı. İçsel bir güç bulmalıydı. Gerekirse rol bile yapmalıydı. Yüzüne bir gülümseme yapıştırdı ve bunun hissettiği kadar sahte görünmemesini, perili bir yüze zorla yerleştirilmiş cafcacılı bir sırıtma olmamasını umdu.

Bunu yapabilirsin.

Tate'in siyaha yakın saçları dağınıktı, alnının üzerine düşüyordu, sakalının gölgesi çenesinin üzerinde koyu renkti. Yine de ona doğru baktığında mavi gözleri keskin ve netti. Sanki özel bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi çarpık bir şekilde gülümsedi.

Eğer bir şaka değilse, diye düşündü, o zaman daha önce çarpık, acı dolu bir yaşamı paylaşmışlardı. "Hey," dedi ve kapıyı arkasından çekerek şeytanlarını dışarıda bıraktı. "Turnabout adil bir oyun mu?"

"Evet, hastanede buluşmak, bir ilişkiyi devam ettirmek için en iyi plan değil."

"Şu anda sahip olduğumuz şey bu mu, bir 'ilişki' mi?"

"Her zaman bir ilişkimiz vardı. Belki şimdiki gibi değil ama evet, her zaman birbirimize bağlıydık."

Bunu geçiştirdi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bir milyon dolar gibi değil ama fena da değil. Beni bugün serbest bırakıyorlar."

"Kapıda nöbetçi olmadığını fark ettim," dedi, onu kızdırma ihtiyacı hissetmesine şaşırmıştı. Biraz flört etmek için.

"Hayranlarımı uzak tutacak kimse yok mu?"

Pencereden dışarı, bir haftadan kısa bir süre önce Jonas'ın hayranlarının toplandığı otoparka ve araziye bakarken acı bir sesle güldü. Camdaki yansımasını gördü, hayalet gibi bir görüntüydü bu ama ona musallat olunmasını reddetti. Artık değil. Yaşamayı gereken, kız kardeşinin onun için korumaya çalıştığı hayata geri dönmenin yolunu bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

yıllar önce onu kaybetmişti. Marlie'yi düşündüğünde kalbi burkuldu ve sonunda huzura kavuştuğu için teselli bulmaya çalıştı.

İyi şans getirmesi için ahşap pencere pervazına vurdu, sonra hayatındaki bu yeni adamla yüzleşmek için arkasını döndü. "Şu hayranlar konusunda," dedi, "sanırım pek popüler değilsin."

"Bana göre hava hoş." Adam kara kaşlarını çattı. "Peki sen nasılsın?"

İyi olduğunu, harika gittiğini söylemek istedi ama bu yalan olurdu ve ikisi de bunu bilirdi. "İdare ediyorum." Yatağa doğru yürüdü. "Hâlâ senin evinde kamp yapıyorum. Evim hâlâ korkunç meraklılar, ürkütücü şeyleri sevenler için bir merkez. Bu yüzden Rhapsody'yle birlikte medyadaki heyecan azalana kadar senin evinde kalmamızın daha iyi olacağını düşündüm. Eğer sizin için de uygunsa."

"Sorun değil. Harika olur. Buradan çıktığımda hemşirem olabilirsin."

"Rüyanda görürsün. Ama psikiyatristim olabilirsin."

"Oh. Tanrım. Bu karanlık bir düşünce."

"En kötüsü," diye kabul etti ama korkuyla gülümsedi. Son birkaç gündür gülümsemeleri çok azdı. Dağda hem Jonas'ı hem de özellikle Marlie'yi kaybederek paramparça olmuştu ama son birkaç gündür kendini toparlamaya, basını görmezden gelmeye, televizyonu ve telefonunu kapatmaya, artık gerçeği bildiği gerçeğine odaklanmaya çalışıyordu.

Tate ile.

Tate olmadan.

Ne pahasına olursa olsun, kendini toparlayacaktı. Bir şekilde.

"Yani olacak mı?" diye sordu yatakta biraz daha dik oturarak. "Heyecan yavaşlayacak mı?"

"Tanrım, umarım öyle olur. Faiza başımın etini yiyor, West Hills'teki evde onunla kalmam için yalvarıyor ama bence bu daha da kötü olur. Hollywood'da yeni bir hikâye ya da yirmi yıl önce olanların devamı gibi bir şey yapmak isteyen biriyle bağlantı kurmuş bile. Çok heyecanlı. Ayın üzerinde. Erkek arkadaşı Roger adamı bulmuş, görünüşe göre onu aramaya gitmiş."

Tam da seninle Marlie ve Walter'la ilgilendiğimiz gün. Hemen Los Angeles'a uçtu ve grubundaki elemanlardan birinin tanıdığı bir yapımcıyla bağlantı kurdu. O zamandan beri yapımcı Alex Rousseau, avukat ve Mia Long ile konuşmuş."

"Peki yapacak mısınız?" "Fai

Teyze ile mi?"

"Evet."

"Kesinlikle yapmamı istiyor. Yapımcı aradı ama sanırım pas geçeceğim." Yatağa yaklaştı, teyzesinin yıllar boyunca onu nasıl kullandığını ve istismar ettiğini düşündü ama yine de bu çelişkili düşünceleri bir kenara itti. Şimdilik. "Onunla çalışmakla ilgili bir sorunum var. Gördüğünüz gibi, bu muhabirle bir kitap anlaşması yaptım bile. O biraz karanlık bir adam," dedi ve Tate'in ağzının bir tarafının kalktığını gördü. "Sanırım sırf bir haber alabilmek için yarı deli bir kadın tarafından ezilmiş gibi yapacak kadar ileri gidebiliyor, ama onda beni onunla birlikte hareket etmem gerektiğini düşündüren bir şeyler var." Sanki çok ama çok düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Sonra parmaklarını şıklattı. "Oh, şimdi hatırladım! Belki de benim için kurşun yediği içindir." Walter'ın ateş ettiği sırada Tate'in önüne atladığını düşününce gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti ve boğazı düğümledi. Boğazını temizledi. "Her neyse, sanırım ben de ... bilirsin, onunla gidebilirim. Bir anlaşma yapmıştık." "Yaptık," dedi ve kendi sesi hırçın çıktı. "Kara," dedi dedi, sesi alçaktı. "Evde kal. Benimle kal." Adam onun bileğini tuttu, parmakları sert ve sıcaktı. "Her şeyi çözeceğiz."

"Her şeyi mi?" Güldü. "Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum."

"Hadi öğrenelim." Gözleri onunkileri tuttu. "Doktorun ne dedi?"

O da hastanede iki gece geçirmiş, fiziksel ve zihinsel olarak muayene edilmiş ve bir psikolog onunla konuşmuştu, Dr. Zhou ve yardımcısının izini süren bir psikolog. Antianksiyete ilaçları yazılmış ve hala bir doktorun gözetimi altında olmasına rağmen taburcu edilmişti. Ama o bunu önemsemedi. "Doktorum mu?" diye tekrarladı. "O ne diyor? Hmmm. Genelde her zamanki şeyler. Anksiyete sorunlarım olduğunu ve ilaç kullanmam gerektiğini, tüm bunları yaşadığımı

travma ve ... şey, hayatım boyunca duymadığım bir şey değil, sadece yeni. Başa çıkmam gereken yeni şeyler."

"Büyük şeyler."

"Evet," diye itiraf etti. "Büyük şeyler. İlaç kullanıyorum. Şimdilik. Gelecekte de pek çok danışmanlık randevum var." Omuz silktili. "Peki yeni olan başka ne var?"

"Bunu birlikte atlatacağız," diye söz verdi, parmakları biraz gerilmişti. "Peki ya polis? Her yerde seni arıyor olmalılar. Doktorların onları uzak tutmaya çalışmasına rağmen."

"Evet, ama onlarla da konuştum. Dedektif Thomas ve Johnson." Aslında, köpeğini kontrol etmek için Tate'in evine gitmeden önce sabahın erken saatlerinde onlarla yaklaşık iki saat konuşmuştu. Rhapsody iyiydi çünkü Tate'in, Whimstick General'ın sağlık ekibinin gözetimi altındayken köpeği gezdirmesi ve beslemesi için bir şekilde bağlantı kurduğu Connell adında bir arkadaşı vardı. Tate Connell'a çok güveniyor gibiydi ve bunu Kara'ya da söylemişti.

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Evet, benimle konuştular. Hemşireler ve doktor bu durumdan pek memnun değillerdi ama ben sadece bitmesini istedim."

"Güzel. Ben de öyle." Her şeyden çok, tüm bu dehşetin nihayet sona ermesini istiyordu. Tabii bu mümkün olsaydı. Şu anda bundan emin değildi. Ama yine de hiçbir şeyden emin değildi. Bir yaz babasının Sam Junior'a ne dediğini duymuştu? "Hayat bir saçmalıktır, evlat." Oğlunun omzuna sert bir el koymuştu. "Bir sonraki hamlenin ne olacağını asla bilemezsin." Altı yaşındayken bunu anlamamıştı ama şimdi anlıyordu. *Amin, baba. Amin.*

Tate sanki birden aklına önemli bir şey gelmiş gibi ona baktı. "Biliyor musun, bir araca ihtiyacım olacak. Buradan çıkmak için."

"Sanırım şanslı günündesin," dedi ve bir anahtar halkası uzattı. "Tesadüfen senin cipini kullanıyorum."

"Benim mi?"

"Buraya başka nasıl geldim sanıyorsun?" diye sordu, yine onunla flört etme dürtüsü hissederek. "Benimki hâlâ sürülebilir durumda değil."

"Berbat bir şoförsün," dedi adam.

"Her zaman değil. Ve hadi ama, uzak değil." Göz kırptı. "Sanırım güvende olacaksın."

* * *

"Demek Walter Robinson meşgul bir adammış," diye gözlemledi Johnson, Thomas'la birlikte Chad Atwater'ın donmuş cesedinin morga götürülmeden önce siyah bir torbaya konulmasını izlerken. İki avcı kamyonetine rastlamış ve tüyler ürpertici keşfi yapmışlardı. Chad'in boğazı bir tür cerrahi bıçakla kesilmişti, büyük ihtimalle Jonas McIntyre'ı öldürmek ve başıını kesmek için kullanılan bıçakla aynıydı. Robinson'ın yanında kanlı bir bıçak vardı, ölürken hâlâ elinde tutuyordu. Robinson'ın Seaside'daki evinde birkaç tane daha vardı.

Johnson ve Thomas, Robinson'un 1980'lerdeki evinin bir konuttan daha fazlası olduğunu keşfettikleri sahile çoktan gitmişlerdi. Evin bodrum katının bir tarafında yatak odası, banyo ve mini mutfak, diğer tarafında ise elektrikli ve elektronik ekipmanlar için bir dükkan vardı. İ e yarayan teori, kızını yirmi yıl boyunca yaşam alanında esir tuttuğu ve diğerini gözetleme için kullandığı yönündeydi. Chad Atwater'ın kamyoneti, Merritt Margrove'un BMW'si, Faiza Donner'ın Lexus'u, Mia Long'un Honda'sı ve Kara McIntyre'ın parçalanmış Jeep'i de dahil olmak üzere, McIntyre Katliamı'yla bağlantılı pek çok kişinin araçlarına takip cihazları yerleştirilmişti. Walter'ın izini sürebileceği ve fırsatını bulduğunda öldürebileceği insanlar. Yani, işleyen teori doğruysa, Robinson'ın gözü Faiza ve Kara'daydı, hatta muhtemelen Mia'daydı. Bunu asla kesin olarak bilemeyeceklerdi.

"Robinson'un yargılanamaması çok kötü."  ekici Atwater'ın kamyonunu işlem için ilçe garajına götürmek üzere geldiğinde ona bir bakış attı.

"Gerçekten mi? Eyaletin duruşma için para harcamasını mı istiyorsunuz? Anladığım kadarıyla zamanımızı bo a harcamak zorunda kalmadıığımız için şanslıyız."

 ekicinin ışıkları yanıp sönerken ve Atwater'ın pikabı açık kasaya çekilirken, "Adaletin yerini bulduğunu görmek hoşuma gidiyor," dedi.

"Yirmi yıl boyunca esir tuttuğu kızı onu öldürdü," diye belirtti Thomas, cebinden anahtarlığını çıkarıp cipinin kilidini açarken. "Adaletin yerini

servis edildi ve güzel bir ironi dilimi ile servis edildi." Ona bir bakış fırlattı. "Hadi, gidelim buradan. Aç mısın?"

Çekici kamyonu son bir bakış fırlattı. "Evet, ama önce medeniyete geri dönelim."

"Tam yerini biliyorum."

Whimstick'in eteklerinde, siyah-beyaz dama tahtası zemini, Formika kaplı masaları ve şimdi tatil favorilerini çalan otantik bir müzik kutusuyla tamamlanmış elliler tarzı bir lokantaya girdi.

Köşeye yakın bir masaya yerleştikten sonra, elf şapkası takmış bir garson tarafından servis edildiler. Mekân neredeyse boştu ama patates kızartması ve ızgara soğan kokuyordu. Yarın Noel arifesiydi; öğlen kalabalığı, çeşnilerin ve peçeteliklerin yanına sıkıştırılmış küçük vazolarda çobanpüskülü dallarıyla süslenmiş masalardaki birkaç müşteriye inmişti.

Servis yapıldıktan ve Thomas çizburgerinden birkaç ısırik aldıktan sonra Johnson, "Bunu bir kez daha konuşalım. Bir kez daha." Ne demek istediğini açıklamasına gerek yoktu; son cinayetler eyaletin her yerinde konuşulan bir konuydu. Ama Johnson her şeyi ortaya döküyordu. "Jonas, Donner Robinson'ı öldürdü ve Donner'ın babası Walter tarafından suçüstü yakalandı." Vejetaryen sandviçinden bir ısırik aldı ve çiğnedikten sonra, "Ama şimdi ölmüş olan Chad'le kaçacak olan kızı Marlie, babasını ya da babasıyla Jonas'ın kapıştığını gördü, kardeşi zaten ölmüştü. Kız kardeşini tavan arasına kilitledi, sonra da kılıç için kavga ederken araya girmeye çalıştı ve doğrandı."

Thomas, "Walter o sırada maskeliydi, bu yüzden onu tanıyıp tanımadığını bilmiyoruz," dedi.

"Doğru."

Johnson fritözün çıtırtısı ve çatal bıçak sesleri arasında duyulan Noel müziğiyle durakladı. "Sonra Walter çılgına döndü ve tavan arasında kilitli olan Kara hariç herkesi öldürdü. Çocuk çatı katından çıktı, aşağı indi ve katliamı gördü. Walter hâlâ oradaydı ve onu kovaladı ama Edmund Tate'i gördü, o da güverteden bir şeyler duymuştu ve küçük kızın peşinden gitti." Sandviçinden bir ısırik daha aldı ve vitaminle yıkadı.

Su. "İşte o noktada Walter yaralı Marlie'yle birlikte oradan ayrılırken Kara ve Edmund kendilerini gölde buldular."

"Ama Edmund Walter'ı tanıdı ve acil yardım ekiplerine söylemeye çalıştı. Bu arada Walter kaçtı ve kızını Seaside'da esir tuttu."

"Garip olan da bu."

"Hadi ama, hepsi tuhaf," dedi Thomas. Burada retro bir lokantada oturup hoparlörlerden Noel müziği çalarken birden fazla cinayet hakkında konuşmak bile biraz tuhaftı.

"Tuhafın da ötesinde."

Thomas başıyla onayladı. Bir araya getirebildikleri kadarıyla Marlie bir şekilde babasının kullan-at telefonlarından birini ele geçirmiş ve Walter'ın bilgisayarında Kara'nın bilgilerini bulmuştu. Kara'yı aramış ve mesaj atmıştı.

Johnson, "Tamam, bütün bunları anlıyorum ama anlamadığım şey Marlie'nin neden çekip gitmediği?" dedi.

"Başta yapamadı, çok yaralıydı. Walter ona dikiş attı." "Çünkü orduda sıhhiyeciydi, evet, biliyorum."

"Ama plastik cerrah değildi, bu yüzden kızın şekli bozulmuştu ve muhtemelen onu, eğer ayrılırsa cinayetlere karışacağına ikna etti. Unutmayın, tamamen ona bağımlıydı, gidecek hiçbir yeri yoktu ya da öyle sanıyordu."

"Onun beynini yıkamış." Yüzünü buruşturarak söyledi. "Hasta pislik."

"Ve günler haftalara, aylara dönüştü."

"Lanet olası iki on yıl oldu." Başını sallıyor, düşünüyordu.

"Herkesi kaybettiğini sanıyordu. Annesi, erkek kardeşi, hatta üvey babası bile katledilmişti. Jonas hapisteydi, diğer üvey kardeşi öldürülmüştü ve Kara daha çocuktı."

"Teyzesi mi?" diye sordu ve müzik "What Child Is This? "in country müzik yorumuna dönüştü.

"Faiza. Malikanenin kanını emen kişi."

"Muhtemelen bunu bilmiyordu," dedi Johnson, elf/garson yanlarından geçip üç genç kızın oturduğu başka bir kabine giderken.

yerleşti. Bir yandan birbirleriyle konuşurken bir yandan da telefonlarına dikkat ediyorlardı.

"Unutma, Walter onun babası, onu iyileştirdi, polis de dahil olmak üzere herhangi birine giderse Walter hapse girer ve kız yapayalnız kalır."

"İçinde ve dışında yara izleriyle."

"Doğru." Kolasından uzun bir yudum aldı.

"Ama Hailey Brown olarak internete girdiğinde Jonas'ın serbest bırakılmasını takip etti. Gölgede saklanabiliyordu. Ve muhtemelen onu teşvik eden de buydu, Jonas'ın serbest kalması ve Kara'dan tanıklığı için intikam almasından korkması."

"Bu yüzden onun telefonunu çaldı ve bir şekilde kaçtı."

Gençler garsondan sipariş verirken, "Jonas'la uğraşmaya gittikten sonra mı?" diye sordu.

"Evet ve üzerinde bir dizi anahtar vardı, o yüzden onları da babasından çalmış olmalı." Thomas yavaşça çiğnedi. Tüm alternatifleri çoktan düşünmüştü. "Belki o zamana kadar Walter ona güvenmiştir. Ne de olsa aradan yirmi yıl geçmişti."

"Bilmiyorum." Johnson durakladı ve sandviçinin kalanını bitirdi. Sonunda, "Doldurmamız gereken pek çok boşluk var," dedi. Peçetesini toparlayarak başını salladı. "Asla bilemeyebiliriz. Marlie'ye yazık oldu."

Amin, diye düşündü Thomas ve içkisini boşalttı. Kahrolası adamlar.

"En azından Kara hayatta kaldı," dedi Johnson, "ama hadi ama, sence bir daha normal olabilecek mi?"

"Hiç oldu mu ki?" Alaycı davranmıyordu. Thomas gerçekten de onun normal bir hayat için hiç şansı olmadığını düşünüyordu. Önce bir trajedi yaşamış, sonra tanıklığıyla bir mahkeme sirkine dönüşmüş, ardından da öncelikle servetiyle ilgilenen ve hikâyesinden para kazanarak onu sömüren insanlar tarafından büyütölmüştü. Ve sonra, tam da reşit olduğunda, bir başka korkunç, akıl almaz çileden geçmek zorunda kaldı. Bir kızın tanık olduğu tüm o katliamı düşününce çenesi sıkıştı.

"En azından başka kimse ölmedi."

"Kız kardeşi ve erkek kardeşi dışında."

"Jonas?" dedi kadın, garson hesabı bırakıp Thomas hesabı toplarken. Johnson ilk kez itiraz etmedi. "Anladığım kadarıyla onun için çoktan ölmüştü. Onu ve Lacey'yi öldürmeyi planlıyor olabilirdi, en azından hücre arkadaşlarından birine inanılacak olursa.

"Dolandırıcı, Jonas McIntyre'in aslında İsa'yı bulmadığını, hayranlarını hiç umursamadığını, Jonas'ın tek peşinde olduğu şeyin McIntyre servetinden pay almak olduğunu, Kara kendi payını talep etmese bu servetin daha da büyüyeceğini ve daha da önemlisi Jonas'ın intikam peşinde olduğunu iddia ediyordu.

Ne yazık ki Jonas için Walter Robinson da intikam peşindeydi ve Walter, Merritt Margrove'u öldürme konusunda Jonas'tan önce davranmıştı.

"Jonas kesinlikle karşılığını aldı." diye ekledi. Eski bir pikabın içinde bulunan ve elektrikçi Walter Robinson'ın armağanı olarak pille çalışan, yavaşça dönen kesik kafadan bahsediyordu. "Ne ekersen onu biçersin."

"Ooooh. Kötü," dedi ama gülümsemekten de geri durmadı. "Biliyorum. Çok uzak," dedi kadın.

Thomas kanları, başsız cesedi ve parayı hatırladı, binlerce dolar -kan sıçramış banknotlar halinde yirmi bin dolar- gövdenin yanındaydı. Zulalanmış, çalınmış ve artık kanıt olan paralar. *Kanlı para*.

Walter Robinson'ın Jonas'la tavan arasında nasıl karşılaştığı hâlâ bir muammaydı. Saldırı planlanmış mıydı, yoksa Jonas'ın hayatını kaybetmesiyle sonuçlanan bir tesadüf müydü? Bunu asla öğrenemeyebilirlerdi.

Konuyu değiştirdi. "Peki ya Faiza Donner? Jonas'ın öç alınacak kişiler listesinde o da var mıydı?"

"Kim bilir?" Kadın omuz silkti. "Son duyduğuma göre o ve erkek arkadaşı Alex Rousseau'yu malikânenin geri kalanını ele geçirmelerine yardım etmesi için tutmuşlar. "Roger Sweeney'nin eski grup arkadaşlarından biri aracılığıyla eğlence sektörüyle bazı bağlantıları var." Yaşlı Roger, Walter Robinson'ın öldürüldüğü gün Los Angeles'a uçmuş ve olayla ilgili yeni bir film yapmak isteyen bir televizyoncuyla görüşmüş."

"Harika," dedi alaycı bir tavırla. "Sanırım hiç şaşırmadım. Bu konuyu soran bir muhabir beni aradı.

Kadın ona bir bakış attığında, "Bunu soran bir muhabirden telefon aldım" dedi. Muhabir tabii ki Sheila Keegan'dı ve hâlâ peşindeydi, ona borçlu olduğunu hatırlatıyordu. Dışarıda yürürken gülümsedi; rüzgâr ceketini uçuruyor ve buz gibi kar taneleri saçlarına takılıyordu. Belki de sonunda gerçekten borcunu ödeyecekti.

Ne de olsa Noel'deydi. Ve ikisi de yalnızdı.

"Tatil için ne yapıyorsun?" diye sordu adam direksiyonun arkasına geçerken ve o da örme şapkasını düzelterek yolcu koltuğuna geçerken.

"Ooh, biraz karışık. Eski sevgilim ve onun ailesiyle bir araya geliyorum. Oğlumun iyiliği için. Biliyorsun, oğlumun bazı sorunları var." Bekledi. "Genelde duygusal sorunlar ve ilaç tedavisiyle düzeliyor gibi görünüyorlar ve ... babasıyla iyi geçinmemizin de faydası oluyor, o yüzden geçiniyoruz. Jamie'nin iyiliği için." Thomas'a bir bakış fırlattı. "Peki ya sen?"

"Bu gece çalışıyorum."

"Peki ya sonra?"

"Göreceğiz," dedi. "İyi olacağım." Ama Johnson'ı arabasını alması için istasyona geri götürürken Sheila Keegan'dan bahsetmedi.

Bu onun küçük sırrıydı.

Ve bu şekilde kalması en iyisiydi.

EPILOG

*On İki Ay Sonra 24
Aralık*

Kara toplantıdan çıktı ve ceketinin kapüşonunu yukarı kaldırdı. Derin, tunç grisi bir gökyüzünden yağmur yağıyordu. Hava tahmini yağışlı ve kasvetli bir tatil içindi. Bu sabah haberleri açtığında hava durumu sunucusu "Bu yıl beyaz Noel yok," demişti.

Mükemmel.

Tatil için bu kadar kar yeterdi. Belki bir gün bu konuda farklı hissedecekti. Ama bu yıl değil.

Aracına bindi, bir önceki yıl seçtiği beş yaşındaki Subaru Outback'e. Şehrin caddelerinde ilerledi, ışık dizileri ıslıl ıslıl parlıyordu, vitrinler kardan adamlarla, Noel Babalarla ya da Doğuş sahneleriyle boyanmıştı, bir yandan da yıl sonu indirimlerini duyuruyorlardı. Noel ve ticarilik. Asla birbirinden uzak değil.

Noel ve katliamdan iyidir, dedi kendi kendine, sonra düşüncelerine kızarak radyoyu açtı ve "Sessiz Gece "nin ilk notaları hoparlörlerden yayılmadan önce "Küçük Davulcu Çocuk "un sonunu yakaladı. "Hayır!" dedi yüksek sesle. Şimdi olmaz. Muhtemelen hiçbir zaman. Kanalı 70'lerden bir hard rock parçasına çevirdi.

Aerosmith'ten "Dream On". Biraz daha iyi.

Hayır, çok daha iyiydi.

Ve onun çarpık görüşüne göre, daha rahatlatıcı.

Muhtemelen bu konuda azınlıktaydı, ama umursamadı ve nehir boyunca sürdü, su tepesindeki karanlık, karamsar bulutları yansıttığı için neredeyse siyahtı. Uzun bir yıl olmuştu. Basın hâlâ peşindeydi ve vakıf ve mülkle ilgili henüz tam olarak çözülememiş ayrıntılar vardı ama yeni bir avukat bu konu üzerinde çalışıyordu, kırklı yaşlarında bir avukattı, tamamen işle ilgili, kitaba uygun, Merritt Margrove'dan olabildiğince uzaktı. Aynı zamanda bir yıl önce dağlarda meydana gelen kazanın sonuçlarıyla ilgilenmek üzere sigorta şirketleriyle de çalışıyordu. Neyse ki Sven Aaronsen

Bir ay hastanede kaldıktan ve birkaç ay fizik tedavi gördükten sonra iyileşmişti. Şimdi, kaza sırasında kanındaki alkol seviyesi yüksek olmasına rağmen tekrar araba kullandığını duymuştu. Ve onunki de bildiği kadarıyla sınırın altındaydı ama yine de kendini sorumlu hissediyordu. Aaronsen için doğru olanı yapacaktı ama şimdilik sigorta şirketleri hâlâ pazarlık ediyordu.

Tate'in binasının önündeki sokakta bir yere park etti, içeri girdi ve her zamanki gibi merdivenlerden aşağı koşan, havlayan, sıçrayan ve genellikle aklını kaçıran Rhapsody tarafından karşılandı. "Ben de seni özledim," dedi Kara, Rhapsody kaçmadan önce köpeğin kaba tüylerini karıştırarak, Kara çatı katına ulaşana kadar merdivenlerde çılgınca bir aşağı bir yukarı koşarak.

Tate masasının/masasının başındaydı ve o görüldüğünde sandalyesini tekmeledi. "Selam," dedi gülümseyerek, sandalyeyi ona doğru çevirerek. "Nasıl geçti?"

"İyi gitti. Oldukça iyi." Ceketini çıkardı ve çatı katının pencereli köşesinde yıllardır ilk kez gördüğü Noel ağacını fark etti. Burada, Tate'in yanında kendini evinde hissediyordu. Bir yıl önce buraya yerleşmiş ve hiç ayrılmamıştı, hatta Whimstick'teki evini satılığa çıkaracak kadar ileri gitmişti. Yakında Portland'ın Batı Tepeleri'ndeki evini de satışa çıkaracaktı. Faiza ve Roger Hollywood rüyasının peşinden güneşli Güney Kaliforniya'ya taşındıklarına ve Kara da evin yasal sahibi olduğuna göre artık ondan kurtulmak istiyordu. Bir zamanlar çocukluğunun geçtiği ev, şimdi boynunda bir kamburdu.

Tate'e doğru yürüdü, kot pantolonunun ön cebini karıştırdı ve parayı dizüstü bilgisayarının yanındaki masaya bıraktı. "Bir yıldır ayıgım," dedi.

Dişleri çapkın bir sırıtışla parladı. "Ve harika bir yıl oldu."

"Öyle oldu." Sonra ona sarıldı, kollarını ensesine doladı ve onu öptü. Hastaneden döndüğü gece sevgili olmuşlardı, aralarında bir anda olan bir şeydi bu, adrenalin, travma ve tek bir kalp atışıyla bir hayatın sonsuza dek değişebileceği bilgisiyle beslenen bir kıvılcım.

Rhapsody sızlandı, daha fazla ilgi için yalvardı. "Oooh. Görev çağırıyor," diyerek geri çekildi ve sandalyeden indi. Köpeğe, "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Onu bir saat önce dışarı çıkardım."

"Ama Noel'deyiz ve o yine gitmek istiyor."

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu ve işte yine o dile gelmeyen, onu önemseme ihtiyacı, onun ruhsal durumu hakkındaki endişesi. Onu suçladığından değil. Bir yıl önce korkmuş bir kabuk gibiydi. Ve bugün bile, Tate'le birlikte yaşamasına ve onun da evde olmasına rağmen, her gece kapı kilitlerini sayıyordu. Bu, henüz tam olarak kıramadığı bir alışkanlıktı. "Hayır, ben iyiyim." Rhapsody'nin tasmaını taktı. "Kısa bir tane olacak."

"Seni tutacağım. Ve akşam yemeği için Çin yemeği sipariş edeceğim."

Elinde olmadan sırtıttı. Parmağıyla onu işaret ederek, "Bunu yap. Bunu bir tatil geleneği haline getirelim." Ceketini giyerek tekrar aşağı indi, köpeğin ayak tırnakları basamaklarda gürültüyle tıkırdıyordu.

Dışarıda rüzgâr hızlanmıştı, sokaklarda fazla trafik yoktu, karanlık bastırıyordu, sokak lambaları bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun arasından parlıyordu. Tasmaını sıkıca tutan Kara nehrin kenarına doğru koştu ve Rhapsody deniz duvarını koklarken sürekli hareket eden derinliklere baktı. Elektrik direklerinin arasında, renkli ışık dizileri yağmurda göz kırpyordu. Sadece birkaç araba geçiyordu, lastikleri ıslak sokaklarda gürültüyle patlıyordu.

Nehirden dönen Kara, Tate'in çatı katının köşe pencerelerine baktı. Onun silüetini, Noel ağaçlarının yanında görünen haleli bir gölgeyi, ışıklar ve cicili bicili parıldayan on iki metrelik Douglas köknarını buldu.

Kalbi kabardı ve *One Day at a Time* sözleri zihninde çınladı. O haklıydı. Geçen yıl iyi bir yıl olmuştu. Acı verici, yürek burkan anılarla çalkalanarak başlamıştı. En kötüsü Marlie'yle ilgiliydi. Kız kardeşini her gün özleyordu ve muhtemelen her zaman da özleyecekti ama itiraf etmeliydi ki geçen yılın her günü bir öncekinden daha iyiydi. Parmaklarını çaprazladı. Şansının devam etmesini umuyordu.

Gülümseyerek Tate'e el salladı, sonra da köpeğin tasmaını çekti. "Haydi Rhaps," dedi çatı katına doğru koşarak, "eve gidiyoruz." Gülünç bir şekilde ani gözyaşlarına karşı gözlerini kırıştırdı, sonra sesi titreyerek tekrarladı: "Sonunda eve gidiyoruz."

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

